CLANCY TOM
2 - OPERAČNÍ CENTRUM
ZRCADLOVÝ ODRAZ

Obsah

Operační centrum musí znovu zasahovat. Bezpečnost světa je opět ohrožena. Paul Hood a jeho lidé eliminují tentokrát ohnisko nebezpečí vzniklé v Rusku. Říše zla, jak nazval Sovětský svaz Clancyho oblíbený politik Ronald Reagan, sice klesla do prachu, to však neznamená, že její pohrobci netouží po tom, aby zase povstala v plné ošklivosti. Proti stále bezmocnějšímu demokratickému prezidentovi se pozvedají politicky různě maskovaní stále agresivnější zastánci dávné tvrdé linie - ať přímo bolševické, nebo jen caristické. Operační centrum k tomu musí počítat i s nezanedbatelnou ekonomickou silou ruské mafie, avšak především musí mít na zřeteli zájmy ohroženého světového míru.

ÚVOD

ÚTERÝ, 16.10 HOD., SANT PETĚRBURG

"Pavle," prohodil Petr Voloďa, "nechápu to."

Pavel Odina pevně stiskl volant a pohoršeně se podíval po muži, který seděl v dodávce na sedadle spolujezdce. "Čemu nerozumíš, Petře?"

"Prominuli jsme Francouzům," odpověděl Petr a poškrábal se na vousem zarostlé bradě, "proč tedy nepromineme i Němcům? Do naší matičky Rusi přece vtrhly oba ty národy."

Pavel si odfrkl. "Petře, jestli nevidíš ten rozdíl, pak jsi hlupák."

"To není žádná odpověď," ozval se Ivan, jeden ze čtyř mužů, kteří seděli vzadu.

"To je teda fakt," zasmál se Eduard, sedící vedle něho, "Ivan má pravdu. To není odpověď."

Pavel přeřadil. Tuhle část půlhodinové noční jízdy k bytům na prospektu Něpokorennych nesnášel ze všeho nejvíce. Byli pouze dvě minuty od Ermitáže, ale už museli zpomalit, protože se přiblížili k dopravní zácpě u řeky Něvy. Zatímco jejich političtí odpůrci pracovali na plné obrátky, oni se zdržovali v dlouhé řadě vozidel.

Pavel vytáhl z kapsy košile pečlivě ubalenou cigaretu a Petr mu ji zapálil.

"Díky. Petře."

"Pořád jsi mi ještě neodpověděl," připomenul mu Petr.

"Počkej, až se dostaneme na most," trval na svém Pavel. "Nesvedu zároveň uvažovat a nadávat."

Pavel s dodávkou náhle ostře zabočil a vyjel z prostředního pruhu do levého proudu aut; muži uvnitř vozidla se při tom manévru nahrnuli na opačnou stranu. Oleg a Konstantin, kteří poté, co opustili Ermitáž, usnuli, se teď s leknutím probudili.

"Jsi hrozně netrpělivý, Pavle," stěžoval si Ivan. "Proč tak spěcháš? Aby ses dostal rychle domů, ke své ženě? Odkdy?"

"Hloupé vtipy," odpověděl Pavel. Pravda byla, že neměl důvod spěchat. Chtěl jenom uniknout práci, dostat se co nejdál od termínů, kterým se museli podřizovat a jejichž řada nebrala konce. Teď, když už bylo všechno téměř hotové, toužil se vrátit ke svému počítači a animačnímu programu, na němž pracoval pro Mosfilm.

Když Pavel znovu přeřadil, začal kličkovat mezi řadami malých Zaporožců 968 s pokašlávajícími motory o výkonu čtyřiceti tří koňských sil a mezi většími, pětimístnými Volhami M-124. Mezi auty bylo vidět také množství cizích vozů, i když v těch jezdili pouze vládní úředníci a nepoctiví podnikatelé spekulující na černém trhu; nikdo jiný si to nemohl dovolit. On a jeho kamarádi by si také nemohli dovolit používat tuhle dodávku, kdyby jim ji nezapůjčilo televizní studio. Silné, ve Švýcarsku vyrobené vozidlo bylo tím jediným, co by mu chybělo, kdyby tuhle práci opustil.

Ne, není to tak docela pravda, napadlo ho a podíval se směrem k západu. Rád se díval na Petropavlovskou pevnost, která stála na druhém břehu Něvy, zvláště ve chvílích, kdy její nádherné vysoké věže ozařovalo zapadající slunce.

Také Sant Petěrburg by mu chyběl. Postrádal by krásu těch zářivých oranžových západů slunce nad Finským zálivem, uklidňující proud modré vody v Něvě, ve Fontánce a v řece Jekatěringovka, stýskalo by se mu po prosté nádheře jejich mnoha kanálů. Jakkoli byla voda z dob komunistického zanedbávání stále ještě dost špinavá, nebyla to už ta hustá a páchnoucí průmyslová stoka, která protékala srdcem starodávného města, ruských Benátek, dříve. Chyběl by mu majestát rubínově červeného Bělozerského paláce, pozlacené interiéry kaple Alexandra Něvského, kam se někdy chodil modlit, vysoké zlaté cibulovité kopule paláce Kateřiny Veliké a tiché zahrady a fontány paláce Petra Velikého, Petrodvorce. Chyběla by mu i elegantní bílá loď, která plula po Něvě a vypadala jako vystřižená z vědecko-fantastického románu Stanislawa Lema, a chyběly by mu i krásné bitevní lodě, které kotvily, připlouvaly a odplouvaly od Nachimovy námořní školy na Aptěkarském ostrově uprostřed Něvy.

A chyběla by mu, samozřejmě, i nepřekonatelná Ermitáž. Ačkoli se neměli po muzeu procházet, Pavel si k tomu vždycky, když byl plukovník Rosskij zaneprázdněný, našel alespoň chvilku. I kdyby si ho tam někdo v po sobě jdoucích dnech všiml, považoval by ho za zaměstnance. Nikdo by nad tím nepřemýšlel. Věřícího člověka přece nemůžete pustit mezi taková díla, jakými jsou Rembrandtovo Snětí z kříže, Carracciovo Oplakávání Krista nebo Pavlův oblíbený obraz Ribaltovy školy Sv. Vincent ve vězení, a očekávat, že se vůbec nebude rozhlížet. Zvláště, když Pavel cítil takové spříznění s uvězněným, ale přesto odhodlaným svatým Vincentem.

Od samotné práce by však utekl rád - od stresu a sedmidenních pracovních týdnů - a ze všeho nejvíce od pozorných očí plukovníka Rosského. Pavel sloužil pod tím darebákem už v Afghánistánu a nepřestával žehrat na osud, který je opět svedl dohromady. Už teď pro něho pracoval osmnáct měsíců.

Tak jako vždy, když se dostal na most prospektu Kirovského, Pavel i tentokrát zajel do vnějšího pruhu s nízkým betonovým svodidlem; v něm se pohybovala auta s méně bázlivými řidiči. Trochu si oddechl a zařadil se mezi rychle jedoucí vozidla.

"Chceš odpověd'?" zeptal se Pavel a silně potáhl z cigarety.

"Na kterou otázku?" zavtipkoval Ivan. "Na tu ohledně tvé manželky?"

Pavel zaklel. "Prozradím ti rozdíl mezi Němci a Francouzi. Francouzi šli za Napoleonem, protože měli hlad. Vždycky dávali přednost plným žaludkům před slušností."

"A co jejich odboj za druhé světové války?" zeptal se Petr.

"Hloupost, která nestála za řeč. Pouhý reflex. Kdyby Francouzi bojovali tak, jak se bili naši u Stalingradu, Paříž by nikdy nepadla."

Pavel přišlápl plynový pedál, aby ho zprava nemohl předjet volkswagen. Nejspíš nějací šmelináři, odhadl podle nevrlého pohledu ženy za volantem. Podíval se do zpětného zrcátka; právě se za ně zařadil nákladní automobil z prostředního pruhu.

"Francouzi nejsou doopravdy zlí," pokračoval Pavel, "ale Němci poslouchali Hidera, protože to jsou srdcem stále ještě Vandalové. Dejte jim čas a jejich továrny budou znovu chrlit tanky a bombardéry, za to vám ručím."

Petr zavrtěl hlavou. "A co Japonsko?"

"Taky pěkní hajzlové," odpověděl Pavel. "Jestli Dogin vyhraje volby, určitě si na ně dá pozor."

"Je snad paranoia dostatečným důvodem k tomu, aby byl někdo zvolený prezidentem?"

"Bát se starých nepřátel není paranoia. Je to opatrnost."

"Je to provokace!" vykřikl Petr. "Přece se nepostavíš za někoho jenom proto, že slíbí zaútočit na Němce při prvním náznaku nového zbrojení."

"To je jenom jeden z důvodů." Cesta před nimi se uvolnila, Pavel zrychlil a přejel širokou, temnou řeku. Jeho spolucestující kvůli ostrému větru zavřeli okna. "Dogin také slíbil obnovit vesmírný program, což posílí hospodářství. Postaví více studií, jako je to naše, a podél Transsibiřské magistrály vybuduje nové továrny, které budou vyrábět levné zboží... A navíc vyřeší bytovou otázku."

"A odkud vezme peníze na takové zázraky?" zeptal se Petr. "To naše malé hnízdečko stálo pětadvacet miliard rublů! Skutečně věříš, že pokud

Dogin vyhraje, tak dokáže napařit tak přísné daně našim zbohatlíkům i všem těm cizím dobrodruhům, kteří nás vysávají?"

Pavel vyfoukl kouř a přikývl.

Petr zavrtěl hlavou. Ukázal palcem přes rameno. "Tam u nás jsem zaslechl něco jiného. Náš zástupce šéfa mluvil s Doginovým poradcem. Ten chlap má přímé napojení na mafii... Tam plánuje sehnat peníze, a to by bylo dost nebezpečné spojenectví, nemyslíš?"

Před dodávku se náhle vtlačil volkswagen; Pavel zareagoval instinktivně - prudce přibrzdil a strhl volant doprava. Jakmile to udělal, uslyšel jakési klepnutí a zpod palubní desky začal vystupovat hustý zelený kouř.

"Co to je?" zakašlal Petr.

"Otevřete okna!" vykřikl jeden z mužů vzadu. Všichni se začali dusit.

V tu chvíli však Pavel přepadl přes volant a sotva se držel při vědomí. Když do nich o vteřinu později zezadu najel náklaďák, jejich vůz už ve skutečnosti nikdo neřídil.

Volkswagen se pohyboval částečně v pravém pruhu, do kterého nákladní vůz dodávku vtlačoval. Levá přední strana dodávky do volkswagenu narazila, pak se celý automobil dostal do smyku a na pravé straně dodávky vylétly jiskry; to vůz najel na betonové svodidlo. Dodávka vylétla po svodidle nahoru a postrčená náklaďákem přes něj přepadla. Její pravá pneumatika explodovala, náprava se zachytila na horní straně svodidla a vůz se zřítil předkem napřed do rozvlněné řeky.

Po dopadu se ozval syčivý zvuk, dodávka se na dlouhou dobu jakoby napřímila a pak přepadla dozadu. Z jejího boku unikala pára a vzduchové bubliny, které se mísily s rozptylujícím se zeleným kouřem. Pak se převrácená dodávka ponořila pod hladinu řeky.

*****

Podsaditý řidič náklaďáku a mladá žena s blonďatými vlasy, která řídila volkswagen, byli mezi prvními, kdo se shromáždili u poničených svodidel. Kolem postávali ostatní motoristé, kteří tam přispěchali ze svých odstavených aut.

Muž se ženou si nevyměnili ani slovo, jen se mlčky dívali, jak proud unáší dodávku k jihozápadu. Auto se v proudu pomalu otáčelo, přičemž vzduchových bublin ubývalo a z kouře už zůstaly jen nepatrné zbytky. Vozidlo teď bylo příliš daleko, než aby někdo skočil do vody a pokusil se zachránit uvnitř uvězněné cestující.

Oba řidiči, muž i žena, ujistili všechny, kteří se jich ptali, že se jim nic nestalo, a pak zamířili zpátky ke svým vozům, aby počkali na policii.

Nikdo si ani nevšiml, že řidič náklaďáku, ještě než se odvrátil od řeky, vhodil do vody malou obdélníkovou krabičku.

01 KAPITOLA

SOBOTA, 10.00 HOD., MOSKVA

Vysoký, mohutný ministr vnitra Nikolaj Dogin seděl ve své pracovně v Kremlu za starožitným dubovým kancelářským stolem. Uprostřed těžkého, staletími ztmavlého stolu stál počítač. Vpravo byl umístěný černý telefon a vlevo měl ministr zarámovanou malou fotografii svých rodičů. Snímek byl uprostřed vodorovně přeložený. Přeložil ho jeho otec, aby se mu fotografie v době války vešla do kapsy vojenské košile.

Doginovy stříbřitě šedé vlasy byly sčesané dozadu. Ministr měl propadlé líce a jeho tmavé oči vypadaly unaveně. Jeho hnědý oblek bez vzorku, z obchodního domu GUM, byl pomačkaný a světlehnědé boty měl značně sešlapané - tato pečlivě promyšlená nedbalost mu už mnoho let dobře sloužila.

Ale bohužel ne tento týden, napadlo ho s pocitem hořkosti.

Poprvé za třicet let služby ve státní správě mu jeho vzhled muže z lidu nepomohl, ačkoli se svou charakteristickou naléhavostí nabízel lidem nacionalismus, po kterém tolik volali. Mluvil také o obnovené hrdosti armády a zmínil se i o podezřeních ohledně starých nepřátel. Ale lidé se k němu přesto nepřidali.

Dogin samozřejmě věděl proč. Jeho rival, Kiril Žanin, znovu a naposledy rozhodil pověstnou potrhanou síť, aby se ještě jednou pokusil chytit zlatou rybku ze staré petrohradské pohádky, rybu, která dokáže splnit všechna přání.

Kapitalismus.

Dogin čekal na příchod svého náměstka. Chvíli mlčky přehlížel tváře sedmi mužů, kteří seděli naproti němu, pak upřel temné oči na stěnu zachycující historii úspěchů nedávno minulého totalitního režimu.

Historii tu vlastně připomínaly všechny stěny. Pokrývaly je mapy v ozdobných rámech, některé staré celá staletí. Visely tu mapy Ruské říše z dob nejrůznějších carů, včetně éry Ivana Hrozného. Doginovy unavené oči si je všechny prohlédly, počínaje zašlou pergamenovou mapou, o níž se tvrdilo, že byla nakreslena krví zajatých teutonských rytířů, až po mapu Kremlu, vyšitou na vnitřní straně látky nohavice zavražděného německého atentátníka.

Svět, který kdysi existoval, pomyslel si, když upřel oči na mapu Sovětského svazu, již v roce 1961 vynesl German Titov do vesmíru. Svět, který snad opět brzy obnovím.

Sedm mužů, kteří seděli na pohovkách a křeslech rozmístěných v ministrově kanceláři, už také poněkud poznamenal věk. Většině z nich bylo padesát nebo více let, některým dokonce přes šedesát. Několik jich mělo na sobě oblek, jiní uniformu. Nikdo z nich nepromluvil. Ticho rušil jenom zvuk větráku na zadní straně počítače... A pak se konečně ozvalo zaklepání na dveře.

"Pojďte dál."

Dveře se otevřely a dovnitř vešel mladý, dobře oholený muž. Dogin cítil, jak se mu sevřelo srdce. V mladíkových očích se zračil velký smutek a Dogin věděl, co to znamená.

"Tak co?" zeptal se ministr.

"Lituji," odpověděl mladík měkce, "ale je to oficiální. Sám jsem ta čísla překontroloval."

Dogin přikývl. "Děkuji vám."

"Mám všechno zařídit?"

Dogin opět přikývl a mladý muž odešel z kanceláře. Dveře za sebou tiše zavřel.

Dogin se teď podíval na ostatní muže. Stejně jako u něho samotného se ani jejich výraz nijak nezměnil. "Dalo se to čekat," prohlásil ministr vnitra. Přisunul si blíž fotografii rodičů a přejel hřbetem ruky po skle. Jako by s nimi hovořil. "Ministr zahraničí Žanin vyhrál volby. Jak víte, nastal čas jednat. Každý je opilý svobodou, ale je to svoboda bez zodpovědnosti, svoboda bez rozumu, experiment bez opatrnosti. Rusko si zvolilo prezidenta, který chce vytvořit novou měnu a hodlá uvrhnout naše hospodářství do otroctví. Máme prý být živi pouze z toho, co dokážeme prodat do zahraničí. Chce zničit černý trh tím, že znehodnotí rubl. Pcha! Chce zlikvidovat své politické protivníky. Hodlá si zajistit, aby ho nebylo možné sesadit bez toho, že by se zhroutily zahraniční trhy. Chce zničit armádu, která je jeho protivníkem, tím, že bude generálům platit víc peněz za to, že budou sloužit jeho politice, než za to, že ochrání matičku Rus. Tvrdí nám, stejně jako kdysi Německo a Japonsko, že ekonomicky silné Rusko se nemusí bát žádných nepřátel." Doginovy oči se přimhouřily, když se znovu podíval na fotografii svého otce. "Sedmdesát let jsme se nikoho nebáli. Náš hrdina Stalin nevládl jenom Rusku, vládl celému světu! Samotné jeho jméno vycházelo ze slova stal' - ocel. Tehdy z ní byli i naši lidé. A na sílu odpovídali silou. Dnes vyhledávají pohodlí a přitakávají nestoudností a prázdným slibům."

"Vítejte do demokracie, můj drahý Nikolaji," řekl generál Viktor Mavik, muž s velkým hrudníkem a dunivým hlasem. "Vítejte do světa, ve kterém se NATO uchází o Českou republiku, Maďarsko, Polsko, všechno země bývalé Varšavské smlouvy, a chce, aby se připojily k Západu, aniž by o tom vůbec s námi vedlo rozhovory."

Zástupce ministra financí Jevgenij Grovlev se naklonil kupředu; jeho vystouplá brada spočinula na palcích ruky a ostatní prsty podpíraly zakřivený nos. "Musíme být opatrní a nesmíme reagovat příliš prudce," prohlásil. "Žaninovy reformy nebudou dost rychlé. Lidé se proti němu obrátí ještě dřív, než to udělali v případě Gorbačova a Jelcina."

"Můj protivník je mladý, ale není hloupý," odpověděl Dogin. "Nesliboval by, kdyby neměl uzavřené nějaké dohody. A až na ně dojde, Němcům a Japoncům spadne do klína všechno, co se jim nepodařilo získat ve druhé světové válce. Spojené státy pak dostanou to, o co usilovaly v průběhu studené války... Všichni se zmocní matičky Rusi."

Dogin pohlédl na další mapu: byla to mapa Ruska a východní Evropy na obrazovce monitoru jeho počítače. Stiskl klávesu a východní Evropa se zvětšila. Rusko zmizelo.

"Jediné stisknutí klávesy historie a jsme pryč," prohlásil.

"Jenom díky naší nečinnosti," dodal hubený Grovlev.

"Ano," souhlasil Dogin. "Díky naší nečinnosti." V místnosti začínalo být dusno, a tak si s horního rtu setřel papírovým ubrouskem pot. "Lidé odhodili svou nedůvěru k cizincům za příslib bohatství. Ale dokážeme jim, že to není správné." Očima přeběhl po mužích v místnosti. "Skutečnost, že jste vy nebo vaši kandidáti prohráli volby, ukazuje, nakolik se nechali naši lidé zmást. Ale fakt, že jste dnes dopoledne tady, zase dokazuje, že s tím chcete něco udělat."

"Ano, chceme," odpověděl mu generál Mavik a prstem si přejel zevnitř po obvodu límce své košile. "A věříme ve vaše schopnosti. Byl jste silným moskevským starostou a v politbyru věrným komunistou. Jenže při naší první schůzce jste nám řekl jenom velmi málo o tom, co plánujete, když se staré gardě nepodaří převzít v Kremlu moc. Teď stará garda selhala a já bych rád znal více podrobností."

"Já také," přidal se generál letectva Dakov. Jeho šedé oči se zaleskly zpod hustého obočí. "Každý z nás by dokázal být platným vůdcem opozice. Proč máme podpořit právě vás? Sliboval jste akci spolupráce s Ukrajinou. Doposud jsme však viděli pouze několik manévrů ruské pěchoty nedaleko hranic, které rychle podpořil i Žanin. Ale i když dojde ke spojeným manévrům, jaký to bude mít význam? Staří sovětští bratři se spojí a Západ se trochu zachvěje... Jenže jak nám to pomůže znovu vybudovat Rusko? Pokud se k vám máme přidat, musíme znát víc podrobností."

Dogin pohlédl na generála. Dakovovy naducané tváře byly červené a jeho povislý podbradek sahal až k uzlu vázanky. Ministr si uvědomoval, že znalost podrobností, které oba muži požadovali, by většinu z přítomných přiměla podporovat Mavika, nebo dokonce přímo Žanina.

Postupně si jednotlivé muže prohlédl. Ve většině tváří viděl odhodlání a sílu; v některých - obzvlášť v Mavikově a Grovlevově - sice zpozoroval zájem, ale také opatrnost. Jejich opatrnictví ho rozzlobilo, protože byl přesvědčen, že on jediný může nabídnout Rusku záchranu. Přesto zůstal navenek klidný.

"Chcete znát podrobnosti?" položil shromážděným řečnickou otázku a potom na klávesnici počítače vyťukal příkaz; monitor otočil tak, aby na něj všech sedm mužů vidělo. Zatímco vrčel pevný disk počítače, ministr vnitra znovu pohlédl na fotografii svého otce. Dogin starší obdržel jako voják za války několik vyznamenání a po válce se stal jedním ze Stalinových nejvěrnějších tělesných strážců. Jednou svému synovi řekl, že se během války naučil nosit s sebou pouze jedinou věc: vlajku své země. Ať už byl kdekoliv a hrozilo mu jakékoli nebezpečí, vlajka mu vždy pomohla najít přátele a spojence.

Když počítač ztichl, Dogin a pět ze sedmi přítomných mužů okamžitě vstalo. Mavik a Grovlev si vyměnili podezíravé pohledy a pak se také pomalu zvedli. Oba zasalutovali.

"Takhle plánuji znovu vybudovat Rusko," pronesl Dogin. Obešel stůl a ukázal na obraz, který se objevil na monitoru: žlutá hvězda, kladivo a srp na rudém poli - stará sovětská vlajka. "Budu lidem připomínat jejich povinnosti. Praví vlastenci nesmějí váhat. Musí být připraveni udělat cokoliv. Bez ohledu na možné oběti."

Muži se posadili, pouze Grovlev zůstal stát.

"Všichni jsme samozřejmě dobří vlastenci," prohlásil ministr financí, "jenže já odmítám teatrálnost. Jestliže mám do vašich rukou vložit nemalé finanční zdroje, chci vědět, jak budou použity Na převrat? Na druhou revoluci? Nebo nám snad nedůvěřujete, pane ministře?"

Dogin se na Grovleva podíval. Nemohl mu prozradit takřka nic. Nemohl mu vyprávět o tom, co hodlá podniknout s armádou, ani o svém napojení na ruskou mafii. Dobře totiž věděl, že ve většině Rusů stále ještě dřímá omezený venkovský sedlák. Kdyby Grovlev slyšel jeho plány, mohl by couvnout nebo se rozhodnout podporovat Žanina.

Dogin proto odpověděl: "Máte pravdu, pane ministře, nevěřím vám."

Grovlev ztuhl.

"A z vašeho dotazu," pokračoval Dogin, "je zřejmé, že vy mi rovněž nevěříte. Hodlám si však vaši důvěru zasloužit činy. A vy musíte udělat totéž.

Žanin dobře ví, kdo jsou jeho nepřátelé, a teď má navíc moc. Stal se prezidentem. Může vám nabídnout místo nebo funkci, která vám bude připadat lákavá. A pak se může stát, že budete pracovat proti mně. Musím vás proto požádat, abyste byli v následujících sedmdesáti dvou hodinách trpěliví."

"Proč zrovna dvaasedmdesát hodin?" zeptal se mladý modrooký náměstek

ministra národní bezpečnosti Skule.
"Tak dlouho bude trvat, než začne pracovat mé velitelské centrum."
Skule se zamračil. "Sedmdesát dvě hodiny? Myslíte snad Sant Petěrburg?"
Dogin jedinkrát přikývl.
"Chcete říct, že se vám podařilo ovládnout... ?"
Ministr opět přikývl.
Skule překvapeně vydechl a ostatní muži jen mlčky zírali. "Přijměte mé nejupřímnější blahopřání, pane ministře. To vám vkládá do rukou celý svět."
"Skoro doslova," usmál se Dogin. "Podobně jako tomu bylo v případě generálního tajemníka Stalina."
"Promiňte mi ještě jednou," ozval se Grovlev, "ale jsem zvenčí, dovnitř pouze nahlížím. Pane ministře Dogine, co se vám to vlastně povedlo ovládnout?"
"Petrohradskou Operační centrálu," odpověděl Dogin, "nejdokonalejší průzkumné a špionážní zařízení v Rusku. S ním máme přístup k čemukoliv, od satelitních snímků z celého světa až po veškeré systémy elektronické komunikace. Pod Centrum spadá rovněž oddíl dokonale vycvičených mužů, jimž jsou svěřovány náročné operace v terénu, takzvané bleskové údery."
Zdálo se, že Grovlev nechápe. "Hovoříte snad o té televizní stanici v Ermitáži?"
"Ano," přitakal Dogin. "To je však pouhá zástěrka, ministře Grovleve. Vaše ministerstvo odsouhlasilo finanční prostředky pro fungující televizní studio, které poskytuje Operační centrále nejvhodnější krytí. Ale peníze na rozsáhlý komplex podzemních zařízení pocházely z mého oddělení. A financování pokračuje z ministerstva vnitra." Dogin se udeřil do prsou: "Ty peníze jsou ode mne!"
Grovlev se zase posadil. "Zřejmě jste tuto operaci připravoval už nějakou dobu."
"Déle než dva roky," odpověděl mu Dogin. "Spustíme to v pondělí večer."
"Poslyšte," zeptal se Dakov, "a bude se to vaše velitelské stanoviště hodit po těch dvaasedmdesáti hodinách ještě k něčemu jinému než jen ke sledování Žanina?"
"To si pište, že bude," odpověděl Dogin.
"Ale proč nám neřeknete k čemu!" vybafl Grovlev. "Vy nás žádáte o spolupráci, ale sám nespolupracujete!"
Dogin zlověstně odpověděl: "Opravdu chcete, abych se vám svěřil, pane ministře? Dobrá. Za posledních šest měsíců můj člověk v Operační centrále využíval lidi i elektroniku, která už byla nainstalována, ke sledování mých možných spojenců i protivníků. Sesbírali jsme hodně informací o korupci, o milenkách a - podíval se na Grovleva - o neobvyklých osobních zálibách. Rád se s vámi o tyto informace podělím, ať už kolektivně nebo jednotlivě. Teď nebo kdykoli později..."
Někteří muži se na svých křeslech neklidně zavrtěli, Grovlev seděl jako přibitý.
"Ty hajzle," zavrčel po chvilce.
"Možná," přikývl Dogin, "jsem hajzl. Ale hajzl, který splní svůj úkol." Ministr vnitra pohlédl na hodinky, pak přešel ke Grovlevovi a zahleděl se do jeho přimhouřených očí. "Teď musím odejít, pane ministře. Mám schůzku s novým prezidentem. Musím mu poblahopřát a předložit mu k podpisu některé doklady. Ale za dvanáct hodin už budete moci sám posoudit, zda pracuji zbytečně nebo"- ukázal na vlajku na monitoru - "pro tohle."
Dogin pokývl hlavou směrem ke ztichlému shromáždění a opustil kancelář. V patách se svým náměstkem spěchal k autu, které ho zaveze nejprve k Žaninovi a pak zase zpátky sem. A potom, o samotě a za zavřenými dveřmi, uskuteční telefonický rozhovor, který rozpoutá události, jež změní svět.

02 KAPITOLA

SOBOTA, 10.30 HOD., MOSKVA

Keith Fields-Hutton vešel rychle do svého pokoje v čerstvě renovovaném Hotelu Rossija, hodil klíč na komodu a vstoupil do koupelny. Cestou se sehnul a sebral ze země dvě roličky faxového papíru, které se odvinuly z přístroje umístěného na komodě.

Tuhle část své práce nenáviděl ze všeho nejvíc. Nevadilo mu nebezpečí, které bylo někdy značné, nevadily mu nekonečné hodiny strávené vysedáváním na letištích při čekání na lety Aeroflotu, jež se nakonec obvykle ani neuskutečnily; vlastně mu nevadily ani ty dlouhé týdny, kdy byl pryč od Peggy.

Ze všeho nejvíc nenáviděl ten zatracený čaj, který tady musel vypít.

Fields-Hutton přijížděl do Moskvy jednou měsíčně; vždy bydlel v hotelu Rossija, východně od Kremlu, a pokaždé dlouze snídal v elegantní hotelové kavárně. Mohl si tak alespoň přečíst od začátku až do konce noviny. Ale co bylo ještě důležitější, neustálé popíjení čaje poskytovalo číšníku Andrejovi příležitost čas od času přistoupit k jeho stolu, pokaždé s novým sáčkem čaje. Někdy byly sáčky tři, jindy čtyři a někdy jich Fields--Hutton zkonzumoval dokonce pět. Ke každému z nich byl nití přichycen obvyklý čtvereček kartonu, na jehož vnější straně stálo Čaška čaju. Uvnitř každého kartonku se však skrývalo malé kolečko mikrofilmu, které Fields--Hutton, když se nikdo nedíval, uschoval do kapsy. Většinou ho pozoroval vrchní, proto si musel Fields-Hutton brát film až ve chvíli, kdy do restaurace vcházeli noví hosté, kteří pozornost vrchního odvedli jinam.

Andrej byl jedním z objevů Peggy. Jeho jméno našla v seznamu bývalých vojáků a později se dozvěděla, že si tento muž chtěl původně vydělávat na živobytí v kterémsi ropném městečku na západní Sibiři. Byl však zraněn v Afghánistánu a po operaci zad už nemohl zvedat těžká břemena. Po skončení Gorbačovovy vlády náhle neměl z čeho žít. Pro Fieldse-Huttona to byl k dodávání údajů od pečlivě zamaskovaných operativců, jejichž jména ani neznal a jejichž tváře nikdy neviděl, dokonalý muž.

Kdyby Andreje někdy chytili, byl by v nebezpečí pouze Fields-Hutton... a s tím se v téhle branži počítalo.

Na rozdíl od toho, co si mysleli lidé mimo zpravodajské služby, KGB se s pádem komunismu nezhroutila. Právě naopak, jako nové ministerstvo bezpečnosti byla tato služba aktivnější než kdy jindy. Agentura se jednoduše změnila z mohutné skupiny profesionálů na mnohem početnější armádu civilních zpravodajců pracujících na volné noze. Tito operativci byli placeni za každé prokázané podezření, které nahlásili. Výsledkem bylo, že jak staří veteráni, tak i amatéři hledali všude špióny. Peggy tomu říkala ‚ruská verze Zábavy pro dnešní večer'. A měla pravdu. Na lidi, kteří tahali za nitky a manipulovali nic netušícími loutkami, jste narazili doslova všude. Oběťmi se sice místo slavných tuzemských osobností stávali většinou cizinci, ale cíl byl stejný: hlásit veškeré nezákonné nebo podezřelé činnosti. A protože většina zahraničních podnikatelů předpokládala, že nebezpečí už nehrozí, dostávali se velice často do problémů tím, že pomáhali svým místním obchodním partnerům měnit rubly na dolary nebo marky, dováželi šperky nebo drahé oblečení pro černý trh, případně podávali zprávy o konkurenčních cizích společnostech, které v Rusku podnikaly. Místo toho, aby byli tito cizinci postaveni před soud, mohli se zatčení obvykle vykoupit. Fields-Hutton rád v žeru tvrdíval, že ministerstvo tráví méně času ochranou národní bezpečnosti než dohledem nad obchodováním. Jen japonští výrobci platili ruským agentům stovky milionů rublů ročně za to, aby vyhledávali a pomáhali likvidovat jejich konkurenty. Dokonce se proslýchalo, že Japonci vložili padesát milionů rublů do neúspěšné prezidentské kandidatury ministra vnitra Nikolaje Dogina, protože sliboval ochránit zemi před záplavou cizích investorů.

Špionáž existovala dál a dařilo se jí dobře. A britský agent Fields-Hutton

byl stále ve středu všeho dění.

Fields-Hutton promoval v Cambridgi v oboru ruské literatury, toužil stát se romanopiscem. V neděli po promoci seděl v kavárně v Kensingtonu -právě četl Dostojevského Zápisky z podzemí -, když se k němu otočila žena sedící ve vedlejším boxu a zeptala se: "Jak by se vám líbilo dozvědět se o Rusku něco víc?" Zasmála se a pokračovala: "O hodně víc!"

Takové tedy bylo první střetnutí s britskou zpravodajskou službou a seznámení s Peggy. Později se dozvěděl, že DI6 je na Cambridge napojená už dlouho, přinejmenším od druhé světové války, kdy v rámci vysoce utajovaného projektu Ultra spolupracovala s tamními odborníky na rozluštění legendárního německého kódu Enigma.

Fields-Hutton se tehdy s Peggy prošel a souhlasil se schůzkou s jejími nadřízenými. Do roka z něj DI6 udělala nakladatele dětských knížek a comicsů, který nakupoval výtvarná díla a autorská práva na nejrůznější příběhy od ruských kreslířů pro vydání v Evropě. To mu poskytovalo záminku k častým výletům, na něž si s sebou bral mnoho složek materiálů a hromad časopisů, ale také videokazety a hračky představující ruské postavičky, které Rusové sami navrhli. Fields-Hutton byl od počátku překvapený, jakou přízeň mu mohou u zaměstnanců aerolinií, hotelů, a dokonce i mezi příslušníky policie zajistit dárky sestávající převážně z vyobrazení nejrůznějších comicsových hrdinů na hrnečcích, ručnících nebo tričkách. Ať už tyto předměty dále prodávali na černém trhu, nebo je dali svým dětem, výměnný obchod v Rusku vzkvétal.

Mezi všemi těmi časopisy a hračkami, které vozil, bylo snadné ukrýt mikrofilm - někdy pod sponkou kreslené knížky, jindy uvnitř duté tlapy tygřího muže. Ironií však bylo, že podnikání s knížkami začalo žít svým vlastním životem a britská zpravodajská služba začala brzy pobírat značné honoráře za udělené licence. Ustavující listina této organizace však zakazuje jejím zaměstnancům jakékoli podnikání za účelem zisku - "Jste v podstatě reprezentantem vlády Jejího Veličenstva," vysvětlil prý kdysi Winston Churchill agentovi, který chtěl začít hračkářským firmám prodávat zjednodušený stroj na luštění kódů. Nynější ministerský předseda John Major a parlament však souhlasili s tím, že zisky z knížek půjdou na sociální programy, a pomohou tak rodinám zabitých nebo fyzicky postižených britských agentů.

I když si podnikání s dětskými knížkami zamiloval a rozhodl se, že se po ukončení své špionážní kariéry stane spisovatelem - s nepřeberným množstvím materiálu vhodného pro vytváření realistických příběhů -, skutečnou prací Fieldse-Huttona bylo dohlížet pro britskou zpravodajskou službu jak na zahraniční, tak i na tuzemské stavební projekty uskutečňované na východě Ruska. Stále ještě se tam totiž budovaly tajné pokoje a podzemní chodby a ukrývaly mikrofony i další odposlouchávací zařízení, které svým provozovatelům poskytovaly velké bohatství informací. Jeho současné spojky - Andrej a zvláště Leon, ilustrátor žijící v jednom petrohradském bytě - mu sháněly kopie výkresů a fotografie všech nových budov a renovovaných starých domů, které se nacházely v jeho oblasti.

Když Fields-Hutton vyšel z koupelny, posadil se na okraj postele, vytáhl z kapsy odloženého saka visačky z čajových pytlíků a rozevřel je. Opatrně z každé vyňal kolečko mikrofilmu a postupně je vložil pod silné zvětšovací sklo - celníkům vysvětlil, že si je přivezl, aby si mohl lépe prohlédnout diapozitivy kreseb na obaly knížek. ("Ano, pane, mám u sebe daleko víc baseballových čepic se Supermanem, než potřebuji. Samozřejmě, můžete si jednu vzít pro svého syna. A vezměte si nějaké také pro jeho kamarády.')

To, co uviděl na jednom ze záběrů, mohlo odpovídat krátkému článku, kterého si dnes všiml v novinách. Snímek ukazoval jakési smotané plachty, jež zaměstnanci galerie ukládali do nákladního výtahu v Ermitáži.

Záběry z následujících dní zachycovaly také velké bedny s uměleckými předměty, které nějací muži vnášeli dovnitř budovy.

Nemělo by to být podezřelé. Stavební práce přece probíhaly v celém muzeu.

Ermitáž se modernizovala a zvětšovala v rámci příprav na oslavy tří set let existence města, jež budou probíhat v roce 2003. Navíc muzeum umění stojí přímo na břehu Něvy. Bylo tedy pravděpodobné, že na stěnách budou muset být umístěny plachty proto, aby chránily umělecká díla před vlhkostí.

Jenže Leon mu odfaxoval dva příběhy; a podle jeho velmi symbolického kresleného seriálu o kapitánu Legendoví odplul tento hrdina už na první stránce do Hermova světa - což znamenalo, že Leon navštívil Ermitáž asi týden poté, co byly tyto záběry zhotoveny. Zároveň nahlásil, že na jediném ze tří podlaží kterékoliv ze tří budov nedochází k žádným stavebním úpravám vyžadujícím plachty. Co se týká beden, jakkoli muzeu byla neustále zapůjčována nejrůznější umělecká díla, nic nového se nevystavovalo a žádné nové exponáty nebyly ani nahlášeny: mnohé části muzea byly totiž kvůli modernizaci uzavřené, takže výstavních prostor byl nedostatek. Fields-Hutton tedy požádá DI6, aby zjistila, zda některá muzea nebo soukromí sběratelé do Ermitáže v poslední době něco nezaslali. Pochyboval však, že na cokoli narazí.

Další zajímavou otázkou byla pracovní doba dělníků, kteří odnášeli plachty a bedny do výtahů. Podle Leonova příběhu muži - otroci z Herova světa, kteří přinesli do tajné základny zbraně a potraviny - sestoupili ráno dolů a nevrátili se ven dříve než večer. Pozoroval zvláště dva, kteří přicházeli den za dnem a které hodlal sledovat, bude-li si to DI6 přát. I když ti dva mohli klidně pracovat na renovacích, bylo také možné, že tím maskují tajnou činnost, jež se odehrává v podzemí.

To všechno mohlo také nějak souviset s nehodou, která byla popsaná v ranních novinách a na druhém listu Leonova faxu. Včera dostalo vozidlo se šesti zaměstnanci muzea vracejícími se domů z práce smyk na Kirovském prospektu a zřítilo se do Něvy, kde se všichni pasažéři utopili. Leon se vydal na místo nehody a jeho náčrtek pro kapitána Legendu Fields-Huttonovi prozradil více než článek v novinách. Znázorňoval hrdinu, jak pomáhá otrokům z rakety, která se zřítila do pouště plné tekutých písků. Barevné poznámky ke kouři, který z písku stoupal, vysvětlovaly: "zelená" - chlór.

Byli snad ti cestující otráveni plynem? Byl snad nákladní vůz, který do nich zezadu narazil, poslán na místo nehody jen proto, aby zakryl skutečnost, že byli zavražděni?

Událost mohla být náhodná, ale základem zpravodajské práce je nepřehlédnout žádnou možnost. Všechno ukazovalo na to, že se v Sant Petěrburgu odehrává něco neobvyklého, a Fields-Hutton chtěl přijít na to, o co jde.

Při faxování Leonových kreseb do své kanceláře v Londýně připsal Fields-Hutton na papír poznámku, která jeho zaměstnancům přikazovala vyplatit výtvarníkovi dvacet sedm liber navíc - což znamenalo, že se mají podívat na stranu sedm dnešního hlavního petrohradského deníku - a že on sám se v Sant Petěrburgu hodlá setkat s umělcem ohledně této kresby určené na obálku.

"Myslím, že na tom něco je," napsal. "Mám pocit, že když se spisovateli podaří spojit tekuté písky s podzemními doly Herova světa, získáme velice zajímavou kostru příběhu. Dám vám vědět, co si o tom Leon myslí."

Když dostal z Londýna souhlas, sbalil si Fields-Hutton fotoaparát, nejdůležitější osobní věci, walkman, kresby a nějaké hračky, přehodil si tašku přes rameno a spěchal dolů do hotelové haly. Před vchodem chytil taxík, v němž překonal tříkilometrovou vzdálenost směrem na severovýchod. Na nádraží v ulici Krasnoprudnaja si zakoupil lístek na další šest set padesát kilometrů dlouhou cestu. Pak se usadil na tvrdé lavičce a čekal, až přijede nejbližší vlak směřující do starobylého města u Finského zálivu.

03 KAPITOLA

SOBOTA, 12.20 HOD., WASHINGTON, D.C.

V průběhu studené války byla nevýrazná dvouposchoďová budova stojící poblíž náhradní přistávací dráhy na letecké základně Andrews pohotovostním prostorem, ve kterém čekaly na rozkaz ke startu posádky letadel.

V případě jaderného útoku měly za úkol evakuovat z hlavního města vysoce postavené úředníky.

Budova slonovinové barvy však nebyla žádným zastaralým pomníkem studené války. Trávníky teď byly dokonce trochu úhlednější a v místech, kde předtím cvičili vojáci, se rozkládaly zahrady. Na všech stranách stály betonové květináče, které zabraňovaly tomu, aby se k budově mohl přiblížit někdo s bombou v autě. A lidé, kteří zde pracovali, nepřijížděli v džípech ani v jiných vojenských vozidlech, ale v běžných automobilech, ve volvech, někteří v saabech a BMW.

Ve Federálním centru pro řešení krizových situací (NCMC) pracovalo na plný úvazek sedmdesát osm zaměstnanců. Byli to vybraní taktici, specialisté na počítače, psychologové, odborníci na průzkum, specialisté na problematiku životního prostředí, právníci a dokonce i tiskoví mluvčí a lékaři. NCMC sdílelo dalších dvaačtyřicet pomocných sil s ministerstvem obrany a s CIA a velelo také dvanáctičlenné taktické úderné jednotce známé pod jménem Striker, která sídlila v nedaleké Akademii FBI Quantico.

Ustavující listina NCMC se nepodobala žádnému jinému dokumentu v historii Spojených států. Za dva roky své existence utratila tato organizace více než sto milionů dolarů za vybavení, nejdokonalejší technologie, úpravu dřívějších armádních prostor na Operační centrum, které spolupracovalo s Ústřední zpravodajskou službou (CIA), s Úřadem pro národní bezpečnost (NSA), s Bílým domem, s ministerstvem zahraničí a ministerstvem obrany, s kontrašpionážní službou (DIA), s Oddělením pro zpravodajské informace (OZI) a se Střediskem pro analýzu nebezpečí (ITAC). Po zkušebním období šesti měsíců, ve kterém tato agentura zvládla jak domácí, tak i mezinárodní krize, získalo "Operační centrum", jak bylo familiérně nazývané, stejné postavení jako výše uvedené instituce. Ředitel Paul Hood se zodpovídal přímo samotnému prezidentovi Michaelu Lawrencovi; z nenápadného úřadu, který začínal jako běžná zpravodajská agentura, se stalo výkonné středisko schopné sledovat, iniciovat i řídit operace po celém světě.

Zaměstnanci Operačního centra tvořili ojedinělou směsici zkušených profesionálů, kteří spoléhali na metodickou a praktickou zpravodajskou práci s agenty v terénu, s opálenými muži, k jejichž přednostem patřily především rozsáhlé technické znalosti a odvaha. Na vrcholu této skládanky stál Paul Hood. I když Hood nebyl žádný svatoušek, svou přímočarostí a nesobeckostí si u svých spolupracovníků vysloužil přezdívku "Papež Pavel". Byl naprosto čestný, jakkoli v dobách úřadování prezidenta Reagana začínal jako bankéř. Přestože dva roky zastával úřad starosty Los Angeles, zachoval si až neuvěřitelně civilní vystupování. Hood svůj tým neustále zdokonaloval v oblasti jeho působnosti, tedy v oboru řešení veškerých představitelných krizí. Viděl totiž v Operačním centru nesmírně potřebnou alternativu k tradičním reakcím Washingtonu, které běžně oscilovaly pouze mezi nečinností nebo naopak vyhlášením války. V Los Angeles jako první prosazoval rozdělování problémů do zvládnutelných částí a jejich následné předávání profesionálům, kteří vzájemně úzce spolupracovali. V Los Angeles se to osvědčilo a stejně tak tomu bylo i zde, i když to odporovalo převládajícímu washingtonskému přístupu, který snad nejvýstižněji charakterizuje věta: "Tady tomu velím já." Jeho zástupce, Mike Rodgers, mu jednou řekl, že má pravděpodobně v hlavním městě víc nepřátel než ve zbytku světa dohromady, protože šéfové úřadů, ředitelé agentur i volení úředníci spatřují v Operačním centru nebezpečného soupeře omezujícího jejich vlastní moc. Mnozí z nich se také neustále snažili podkopat pověst i akceschopnost Operačního centra.

"Washingtoňané jsou jako vlkodlaci," prohlásil Rodgers, "vstávají politicky

z mrtvých, když se doba a nálada změní - podívejte se na Nixona nebo na Jimmyho Cartera. Výsledkem je, že se rivalové nesnaží zničit si navzájem pouze kariéry, ak snaží se tomu druhému zničit i život. A když to nestačí, obracejí se dokonce i proti soupeřovým rodinám a přátelům."

Ale Hoodovi to nevadilo. Ustavující listina agentury jasně pravila, že se mají starat o bezpečnost Spojených států a nikoliv o budování dobré pověsti Operačního centra nebo jeho zaměstnanců. On sám bral svou úlohu velmi vážně. Věřil také, že pokud splní všechny úkoly, které jim byly svěřené, jejich "protivníkům" to vyrazí zbraně z rukou.

V této chvíli však Ann Farrisová neviděla v ředitelově křesle bankéře, politika ani "Papeže". Její tmavohnědé oči hleděly na nesmělého mladíka. I přes silnou čelist, vlnité černé vlasy a ocelově temné hnědé oči vypadal

Hood jako klučina, který si přeje zůstat ve Washingtonu, aby si mohl hrát se svými kamarády, se špionážními satelity a zpravodajci v terénu, a nechce odjet na prázdniny s rodiči.

Třiačtyřicetiletý ředitel Operačního centra seděl ve své kanceláři uvnitř pečlivě zabezpečené budovy. V křesle vlevo u stolu si hověl jeho zástupce generál Mike Rodgers a na pohovce vpravo spočívala tisková mluvčí Ann Farrisová. Na obrazovce počítače zářil rozpis Hoodovy cesty do jižní Kalifornie.

"Sharon si na svém šéfovi Andym McDonnellovi, který tvrdí, že jeho program kabelové televize nemůže bez jejího pořadu o zdravé výživě existovat, vymohla týden volna," prohlásil Hood, "a tak nejspíš skončíme v Bloopers u hranolků, které jsou výsměchem veškerým poučkám o racionální stravě. A to hned první večer. Děti to místo viděly na MTV... Kdybyste mi volali, pravděpodobně vás přes všechen ten hluk neuslyším."

Ann se předklonila a poplácala ho po hřbetu ruky. Její zářivý bělostný úsměv byl ještě oslnivější než módní žlutý šátek, který měla přehozený přes dlouhé hnědé vlasy.

"Vsadím se, že jestli dokážete zapomenout na práci, pěkně si to užijete," prohlásila. "Četla jsem o Bloopers v časopise Spin. Objednejte si utopence a slaný francouzský koláč, bude vám to chutnat."

Hood si odfrkl. "Co si to takhle dát jako heslo do emblému naší agentury? Operační centrum - zajišťuje bezpečný svět pro utopence s cibulí."

"Budu se muset zeptat Lowella, jak by to znělo latinsky," usmála se Ann. "Přáli bychom si, aby to alespoň vypadalo vznešeně."

Rodgers si povzdechl a oba, Hood i Ann, se otočili směrem k němu. Dvouhvězdičkový generál seděl s nohou přes nohu a rychle pohupoval chodidlem.

"Promiň, Miku," omlouval se Hood. "Odpočívám už teď, trochu brzy, uznávám."

"To mi nevadí," odpověděl Rodgers. "Jenom nemluvíte zrovna mým jazykem."

Ann, jako tisková mluvčí, byla zvyklá rozpoznat skutečný význam i těch nejpečlivěji volených slov. V Rodgersově hlase postřehla jak kritiku, tak trochu závisti.

"Tohle není ani můj jazyk," připustil Hood. "Ale s dětmi přijdeš na jednu věc, Ann ti to určitě potvrdí - prostě se přizpůsobíš. Do háje, vždyť já měl chuť označit rap a heavy metalovou hudbu stejně, jako označovali moji rodiče skupinu Young Rascals. Musíš se s těmi věcmi zkrátka vyrovnat."

Rodgersův výraz byl přinejmenším pochybovačný. "Víš, co řekl George Bernard Shaw o přizpůsobování se?"

"To bych si netroufl ani hádat," připustil Hood.

"Řekl že rozumný člověk se přizpůsobí světu. Nerozumný trvá na pokusech přizpůsobit svět sobě. Takže veškerý pokrok závisí na nerozumných lidech. Já rap nemám rád a rád ho mít nikdy nebudu. A nic jiného nehodlám nikdy ani předstírat."

Hood odpověděl: "A co děláš, když tuhle hudbu poslouchá nadporučík Squires?"

Rodgers zabručel: "Dám mu rozkaz, aby to vypnul, a on mi odpoví, ze nemám

rozum..."

"A přitom citujete Shawa," podotkla Ann. Rodgers se na ni podíval a přikývl.

Hood nadzvedl obočí. "Zajímavé. Dobrá, ale teď se podívejme, zda se shodneme na tom, co se musí v příštích dnech udělat. Nejdříve můj časový rozvrh."

Hood se usmál svým chlapeckým úsměvem a pohledl na obrazovku monitoru, uvažoval teď už jen o práci. Ann se pokusila přimět k úsměvu také zástupce ředitele, ale nepodařilo se jí to. Pravda byla, že se Rodgers smál málo. Většinou jen tehdy, když se cítil opravdu šťastný, když lovil divočáky, diktátory, nebo bojoval s někým, kdo dával přednost vlastní kariéře před bezpečím prostých mužů a žen.

V pondělí se chystám k prohlídce studia Magna, pokračoval Hood, a"v úterý chceme navštívit zábavný park Wallace World. Děti chtějí surfovat takže budeme ve středu na pláži - a tak dále. Pokud mě budete potřebovat budu mít s sebou mobilní telefon. Zajít na nejbližší policejní stanici nebo do kanceláře FBI, kdybyste se mnou potřebovali naléhavě mluvit na bezpečné lince, by neměl být problém."

"Určitě prožijete klidný týden," podotkla Ann. Ve svém přenosném počítači měla uloženu ranní zprávu zpravodajského důstojníka Boba Herberta, kterou dostala předtím, než se vydala na tuto schůzku. "Hranice ve východní Evropě i na Blízkém východě jsou relativně klidné. CIA dokázala pomoci mexickým úřadům zbavit se bez nehod základny rebelů v Jalapě. V Asii je klid a po situaci, která hrozila válkou, se nic neděje ani v Koreji. A Ukrajinci vedou už zase s Rusy rozhovory o tom, kdo bude vlastnit Krym."

Miku, ovlivní to nějak výsledek ruských voleb? zeptal se Hood.

Nemyslím si to," odpověděl Rodgers. "Nový ruský prezident Kiril Žanin s ukrajinským vůdcem Vesnikem sice zkřížili meče už v minulosti, ale Žanin je především profesionál. Nabídne Ukrajincům určitě smírné řešení. V každém případě nečekáme v nadcházejícím týdnu žádné převratné události."

Hood přikývl. Ann věděla, že ředitel příliš nevěří v to, co nazývá třemi P - prognóza nadcházejících událostí, průzkumy veřejného mínění a psychologie - ale v této chvíli alespoň předstírá, že tomu naslouchá. V počátcích agentury se dost špatně snášel s vedoucí psycholožkou Liz Gordonovou.

"Doufám, že máte pravdu," prohlásil Hood, "ale jestli Operační centrum zavolají kvůli modrému kódu, musíte mě okamžitě informovat a všechny rozkazy musím osobně odsouhlasit."

Rodgersova noha se přestala pohupovat. Jeho světlé hnědé oči, které byly obvykle zlatavé, potemněly. "Tohle zvládnu sám, Paule."

"Nikdy jsem netvrdil, že ne. Všem jsi předvedl, co dokážeš, když jsi zastavil ty rakety v Severní Koreji."

"Tak v čem je problém?"

"Žádný není," odpověděl Hood. "Netýká se to tvých schopností, Miku. Jde o odpovědnost."

"To sice chápu," trval na svém Rodgers, "ale naše pravidla s tím počítají. Zástupce ředitele přece smí schvalovat operace, když je ředitel mimo službu."

"Přesně tam stojí neschopen, nikoliv mimo službu," podotkl Hood. "Nebudu neschopen, a víš dobře, jak k našim akcím přistupuje Kongres. Kdyby něco selhalo, já budu ten, koho předvolají do Senátu a budou ho žádat o vysvětlení. Chci jim to umět vysvětlit, protože jsem u toho byl, a nikoliv proto, že jsem si o tom přečetl zprávu."

Rodgersův mohutný nos, čtyřikrát zlomený při košíkové, trochu poklesl. "Chápu."

"Ale přesto nesouhlasíš," podotkl Hood.

"Ne. Když mám být upřímný, uvítal bych příležitost promluvit v Kongresu. Docela rád bych těm povalečům uštědřil lekci o tom, jak se dá vládnout činy, a ne žvaněním."

Hood mu na to odpověděl: "To je další dobrý důvod, proč bych se o to raději postaral sám, Miku. Oni ti povaleči totiž stále ještě platí všechny naše účty."

"Proto taky chlapi, jako je Ollie North, dělají to, co dělají," namítl Rodgers. "Snaží se obejít všechny ty koordinační výbory a zástupce tajemníků ředitelů bůhvíjakých odborů. Úředníci, kteří posuzují návrhy operací a sedí na nich celé měsíce, jsou naprostí idioti. Když je konečně vrátí, je všechno k nepoznání zředěné a většinou je už tak pozdě, že nemá cenu s žádnou akcí začínat."

Zdálo se, že Hood chce něco dodat, ale Rodgers vypadal, že by to vyslechl a odpálkoval mu to rovnou zpět. Místo hovoru se tedy oba muži jenom tiše pozorovali.

"Dobrá," zasáhla Ann zvesela, "pořád nám však ještě zbývají zelené kódy, které se vztahují na domácí krize, a modré kódy označující domácí rukojmí. Žlutý kód pro rukojmí v zahraničí a červené válečné kódy budou spočívat na vašich bedrech, Miku." Uzavřela svůj přenosný počítač, podívala se na hodinky a vstala. "Paule, poslal jste už svůj rozvrh do našich počítačů?"

Hood se podíval na počítač. Dotkl se na klávesnici tlačítek Alt/F6, pak stiskl PB/Enter a MR/Enter. "Hotovo," prohlásil.

"Výborně. Užijte si dovolené a hlavně si odpočiňte!"

Hood přikývl. Pak se znovu zadíval na Rodgerse. "Díky za pomoc," prohlásil, vstal a přes psací stůl potřásl Rodgersovi rukou. "Kdybych věděl, Miku, jak ti pomoci, udělal bych to."

"Uvidíme se za týden," odpověděl Rodgers, pak se otočil a prošel kolem Ann ven z kanceláře.

"Budu se na vás těšit," řekla Ann Hoodovi, zamávala mu a obdařila ho povzbudivým úsměvem. "Nezapomeňte napsat ... a nemyslete na práci."

"Pošlu vám z Bloopers pohlednici," odpověděl.

Ann zavřela dveře a spěchala přes halu za Rodgersem. Vyhýbala se spolupracovníkům, rychle procházela kolem otevřených dveří kanceláří i zavřených dveří zpravodajských odborů Operačního centra.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se, když generála dostihla.

Rodgers přikývl.

"Nevypadáte zrovna spokojeně."

"Pořád mu nedokážu přijít na chuť."

"Já vím," přitakala Ann. "Někdy máte dojem, že je skutečně schopný vidět svět z nadhledu. Ale zbytek času se vám zdá, že se vás snaží držet zkrátka jako učitel poškoláka."

Rodgers se na ni podíval. "To sedí, Ann. Zdá se, že jste nad tím... opravdu přemýšlela."

Začervenala se. "Mám tendenci si každého zařadit. Není to asi dobrý zvyk."

Aby změnila směr hovoru, Ann schválně zdůraznila slovo ‚každého'. Okamžitě poznala, že udělala chybu.

"Jaké je moje zařazení?" zeptal se Rodgers.

Ann se na něho zpříma podívala. "Jste upřímný a rozhodný muž ve světě, který se pro tyhle vlastnosti stal příliš složitým."

Zastavili se před Rodgersovou kanceláří. "A to je dobře, nebo špatně?" zeptal se.

"Jsou s tím problémy," odvětila Ann. "Kdybyste občas trochu ustoupil, pravděpodobně byste tím získal víc."

Aniž spustil Ann z očí, Rodgers vyťukal vstupní kód na číselníku umístěném vedle dveří. "Ale má smysl snažit se získat něco, o čem víte, že to nesplňuje vaše představy?" zeptal se.

"Vždycky jsem byla přesvědčená, že polovina je víc než nic," odpověděla.

"Aha, jenže s tím já nesouhlasím." Rodgers se zasmál. "Poslyšte, Ann, až mi příště budete chtít říct, že jsem tvrdohlavý, klidně přijďte a povězte to rovnou."

Rodgers zvesela zasalutoval, vešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Ann zůstala chvíli stát, pak se otočila a pomalu vykročila směrem ke své kanceláři. Litovala Mika. Je to dobrý chlap a je chytrý. Má však zásadní chybu, snaží se upřednostňovat činy před diplomacií. A je mu jedno, když se ty činy někdy neohlížejí na takové maličkosti, jakými jsou státní suverenita nebo souhlas Kongresu. Právě pověst přímočarého bojovníka způsobila, že Rodgerse nejmenovali náměstkem ministra obrany a dali mu pouze cenu útěchy, místo zástupce ředitele Operačního centra. Přijal tu funkci, protože byl především dobrým vojákem, ale nadšený tím nebyl. A nejméně ze všeho se mu líbilo to, že musel poslouchat nadřízeného, který ani nepatřil k armádě.

Jenže, pomyslela si Ann, každý má nějaký problém. Například ona sama.

Paul jí bude chybět; je jejím dobrým a čestným kavalírem, rytířem, z jehož přítomnosti se dokáže nekonečně těšit, i když si zároveň jasně uvědomuje, že právě on je ten typ muže, který nikdy neopustí svou manželku, ačkoli ta ho už skoro ani nevnímá... Ann si nedokázala pomoci a představovala si, jak by přiměla Paula odpočívat, kdyby s ním mohla odjet do jižní Kalifornie místo Sharon.

04 KAPITOLA

SOBOTA, 14.00 HOD., BRIGHTON BEACH

Hezký, tmavovlasý Herman Josef pracoval od chvíle, kdy se v roce 1989 dostal tajně z Ruska do Ameriky, v pekárně a obchodě Bestonia Bagel na brightonské pláži v Brooklynu. Měl tady na starosti sypání ještě teplého těsta solí, sezamovými semínky, česnekem, cibulí, mákem, popřípadě různými dalšími ingrediencemi. Práce u pecí nestála v létě za nic, v zimě však byla příjemná a v průběhu zbytku roku poměrně klidná. Bohužel se však většinou vůbec nepodobala Hermanově práci v Moskvě.

Majitel obchodu Arnold Belnick promluvil z reproduktoru interkomu: "Hermane, přijď za mnou do kanceláře. Mám zvláštní objednávku."

Kdykoliv uslyšel štíhlý sedmatřicetiletý Moskvan tuhle větu, pocítil vzrušení a oživily se jeho staré instinkty a pocity. Potřeba přežít, uspět, sloužit své vlasti. Byly to schopnosti získané za deset let práce pro KGB, ještě předtím, než se transformovala.

Odhodil zástěru na pult a předal dokončovací práce na preclících Belnickovu mladšímu synovi. Potom vyběhl po vrzajících starých schodech. Vešel rovnou do kanceláře, která byla osvětlená stolní lampou a světlem dopadajícím zvenčí; za okny se táhla oblohou nízká mračna. Zavřel dveře, zamkl je a pak se postavil vedle starého muže sedícího za stolem.

Belnick se po něm ohlédl skrz oblak cigaretového kouře. "Tady," prohlásil a podal Hermanovi kus papíru.

Herman se na papír podíval, pak ho Belnickovi vrátil. Kulatý, plešatějící muž položil lístek na popelník, přiložil k němu hořící konec cigarety a zapálil ho. Pak popel smetl na podlahu a rozdrtil ho botou na prášek.

"Nějaké otázky?"

"Ano. Půjdu do "baráku"?"

"Ne," odpověděl Belnick. "I kdyby tě někdo sledoval, není důvod, proč by si tě s touhle událostí spojoval."

Herman přikývl. Byl v "baráku", tedy úkrytu na ulici Forest Road ve Valley Stream, už jednou předtím, po zabití čečenského rebela, který přijel do Spojených států shánět peníze na odtržení své země od Ruska. Byl to nenápadný dům spravovaný ruskou mafií. Odtamtud to trvalo autem na mezinárodní letiště JFK patnáct minut a k zálivu Jamaica pouze dvacet minut. Když začala jejich agentům hořet půda pod nohama, mohli se oběma cestami dostat poměrně snadno ze

země. A když jejích stopy vychladly, mohli se zase na brightonskou pláž a do Bestonie vrátit.

Herman přešel k zamčené skříňce v rohu místnosti, odstranil falešnou zadní stěnu a sáhl dovnitř. Pak začal vytahovat ven věci, které bude potřebovat. Dělal to stejně nenuceně, jako by šlo o sůl nebo sezamová semínka.

05 KAPITOLA

NEDĚLE, 12.00 HOD., SANT PETĚRBURG

Keith Fields-Hutton si se svým spolehlivým starým fotoaparátem Bolsey 35 mm, zavěšeným kolem krku, zakoupil vstupenku u stánku před Ermitáží, nedaleko Něvy, a pak překonal krátkou vzdálenost k rozsáhlému muzeu se zlatou kopulí. Když procházel mezi bílými mramorovými sloupy v přízemí, měl pocit malosti. Tento pocit zažíval pokaždé, když vstupoval do významných historických budov, ať už to bylo kdekoliv na světě.

Státní muzeum Ermitáž je největším muzeem v Rusku. Bylo založeno v roce 1764 Kateřinou Velikou v oddělené části tehdy dva roky starého Zimního paláce. Muzeum se rychle rozrůstalo, z původních dvou set dvaceti pěti uměleckých děl zakoupených carevnou Kateřinou se v průběhu více než dvou staletí dopracovalo až k současné sbírce asi tří milionů exponátů. Muzeum vlastní výtvory Leonarda da Vinciho, van Gogha, Rembrandta, El Greca, Moneta a bezpočtu dalších mistrů, stejně jako nepřeberné množství starobylých artefaktů z dob paleolitu, mezolitu, neolitu, z doby bronzové a železné.

Dnes muzeum zabírá tři vedle sebe stojící budovy: Zimní palác, Malou Ermitáž, stojící na severovýchodě, a Velkou Ermitáž, jež se nachází severovýchodně od své menší jmenovkyně. Do roku 1917 byla Ermitáž přístupná pouze královské rodině, jejím přátelům a aristokratům. Veřejnosti se otevřela teprve po revoluci.

Fields-Hutton vstoupil do velké hlavní haly, kde stáli kontroloři vstupenek a stánky se suvenýry, a napadlo ho, jak je smutné, že se musel ocitnout právě tady. Když carevna Kateřina muzeum založila, stanovila pro chování návštěvníků některá velmi rozumná pravidla. To první a nejdůležitější bylo obsažené v článku jedna: "Při vstupu musí být odložen titul a hodnost, stejně jako klobouk a meč."

Měla pravdu. Umělecký zážitek by měl odstraňovat osobní a politické neshody, nikoliv je jenom zakrývat. Ale Fields-Hutton i Leon byli přesvědčeni, že Rusové toto pravidlo porušili. Kromě nejasných okolností úmrtí šesti zdejších zaměstnanců a kromě dodávek neznámého materiálu byly v budově navíc zjištěny vyšší úrovně mikrovlnného záření. Leon sem dorazil ještě před příchodem svého zaměstnavatele a v různých částech muzea zkoušel používat mobilní telefon. Čím víc se přibližoval k řece, tím horší měl spojení. To mohlo vysvětlovat ony tajuplné plachty. Jestliže Rusové tady pod úrovní hladiny řeky založili nějaký druh telekomunikačního centra, elektronické přístroje musely být chráněny před vlhkostí.

Skutečnost, že takové zařízení umístili právě zde, byla ze strategického hlediska pozoruhodným tahem. Umělecké předměty jsou stejně cenné jako zlato, a muzea jsou proto ve válkách bombardována jen vzácně. Posvátnost této galerie porušil dělostřeleckými granáty pouze Hitler. Občané města, které se tehdy jmenovalo Leningrad, však veškeré exponáty zachránili evakuací do Sverdlovska na Urale.

Vybudovali snad Rusové ono centrum právě zde proto, že očekávají válku? napadlo Fieldse-Huttona.

Fields-Hutton zkoumavě nahlížel do svého průvodce. Nastudoval si ho sice už ve vlaku, nechtěl však teď zbytečně upoutat pozornost hlídačů tím, že by

okamžitě zamířil tam, kam potřeboval. Každý hlídač byl potenciálním donašečem ministerstva bezpečnosti.

Fields-Hutton pohlédl do plánku a otočil se vlevo, k dlouhé Rastrelliho galerii, chodbě s mnoha sloupy. Každý centimetr podlahy tu byl zcela nechráněný, a neumožňoval tedy ukrytí vchodu do žádné tajné podzemní místnosti. Procházel se podél stěny, jež oddělovala Rastrelliho galerii od východního křídla. Když zahlédl něco, co zřejmě bylo kanceláří kustoda sbírek, zastavil se. Vedle dveří byl na stěně umístěn číselník. Přečetl si vytištěné oznámení visící vlevo vedle něj a musel se usmát. V azbuce na něm stálo:

*****

Toto je místo, odkud bude v nejbližší době zahájeno vzdělávací televizní vysílání pro děti a mládež. Žáci a studenti všech ruských škol se odsud budou dozvídat o pokladech Ermitáže.

Možná ano, pomyslel si Fields-Hutton, ale možná taky ne.

*****

Předstíral, že dál studuje svého průvodce, ale ve skutečnosti pozoroval hlídače. Počkal, až se muž otočil stranou, a pak rychle přešel ke dveřím. Nad nimi byla umístěna bezpečnostní kamera, takže si dal dobrý pozor, aby nevzhlédl od stránek brožury, a neodhalil tak svou tvář. Předstíral, že kýchá, a zakryl si obličej rukou, přičemž pohlédl na objektiv. Byl krátký, s ohniskovou vzdáleností kratší než dvacet milimetrů. Musel být širokoúhlý, zabíral dveře, ale také prostor hodně vlevo a vpravo, nikoliv však dole.

Fields-Hutton sáhl do kapsy kalhot a vytáhl kapesník. V něm měl mexické peso, jednu z mála mincí, která v Rusku neměla žádnou cenu. Kdyby bylo nejhůř a někdo by tuhle minci našel, nejspíš by ji pouze zvedl a ponechal si ji jako suvenýr - tahle myšlenka jej nesmírně pobavila, zvláště když si představil, že by možná skončila u nějakého vysoce postaveného úředníka. Při pomyšlení, jaké pikantní podrobnosti by se pak asi dozvěděl z jeho soukromí, se musel usmát.

Znovu kýchl, a když tak učinil, hluboce se předklonil a zasunul minci pod dveře. Jakkoli si byl poměrně jistý, že na druhé straně dveří bude detektor pohybu, oprávněně se domníval, že nebude dost citlivý na to, aby ji zaznamenal. Kdyby tomu tak nebylo, každý šváb nebo myš by museli v muzeu vyvolat poplach. Fields-Hutton se rychle napřímil a odcházel s obličejem zabořeným do kapesníku.

Zvolna se vrátil zpátky ke hlavnímu vchodu a dovolil hlídači nahlédnout do svého zavazadla, které měl přehozené přes rameno, pak vyšel ven a našel si místo pod stromem u řeky, kde z tašky vytáhl discman. Nastavil na přístroji pořadí skladeb - čísla však ve skutečnosti kódem popisovala to, co v muzeu viděl. Údaje se zaznamenávaly na vloženém čistém kompaktním disku. Později, až se dostane z dosahu přijímačů, které v Ermitáži mohly být, přikáže přístroji, aby odeslal šifrovanou depeši na britský konzulát v Helsinkách, odkud budou informace předány do Londýna.

Fields-Hutton dokončil záznam zprávy o televizním studiu, pohodlně se opřel a začal naslouchat, jak alespoň doufal, veledůležitým tajným rozhovorům špionážního rázu, odehrávajícím se kolem jeho malé mince.

06 KAPITOLA

NEDĚLE, 12.50 HOD., SANT PETĚRBURG

Když mince vklouzla pod dveřmi do přijímací místnosti, prošla skrz

elektromagnetické pole CIS - impulzní stěny, jež byla navržena tak, aby zareagovala na jakýkoliv signál, který ji naruší, včetně signálu kadmiových baterií, které dodávají energii digitálním hodinkám.

Narušení vyvolalo pípnutí, jež přehlušilo veškeré ostatní informace přicházející do sluchátek bezpečnostního ředitele Operační centrály Glinky. Ten sice snadno nepodléhal panice, ale plukovník Rosskij ano - zvláště pouhých čtyřiadvacet hodin před zahájením akcí. Navíc v době, kdy (zejména v několika posledních dnech) vznikaly odůvodněné obavy, že je pozoruje někdo zvenčí.

Glinka zavolal službu v přijímací místnosti, která mu sdělila, že dovnitř nikdo nepřišel, ani odsud nikdo neodešel. Poděkoval, sundal si sluchátka, předal je svému zástupci, vstal a odešel do úzké chodby směrem ke kanceláři plukovníka.

Tenhle malý svalnatý muž vždy hledal nějakou výmluvu, aby si mohl protáhnout nohy poté, co strávil devět hodin nicneděláním; do této kategorie zahrnoval i přezkoušení skrytých mikrofonů v desítce ambasád po celém světě. Zmíněné zkoušky provedl po čtyřech hodinách prověřování dvou telefonních línek Operační centrály, které podrobil sérii testů zkoumajících napětí - při položeném nebo zvednutém sluchátku, při napojení na hovor, při oznamovacím tónu - a mnoha dalším zkouškám.

Centrální chodba měla délku a šířku asi dvou uliček v autobusu. Byla osvětlená třemi pětadvacetiwattovými žárovkami umístěnými v černých držácích visících ze stropu. Vše bylo tak dokonale zvukotěsné, že by tady neslyšeli snad ani výstřel z děla nebo sbíječku. Jak vnitřní, tak i vnější zdi byly postavené z cihel pokrytých v šesti vrstvách tekutou pěnou. Navíc byly proložené sklolaminátem a pokryté dva a půl centimetru silnými pláty tvrdé černé gumy. To vše překrývala plachta, která zařízení chránila před vlhkostí, nahoře pak byl sádrokarton. Matně černý nátěr pohlcoval světlo, jež by jinak mohlo pronikat vzhůru škvírami v podlaze, která se prostírala nad nimi.

Chodba měla, stejně jako kmen stromu, několik větví a každá z nich vedla k jednotlivým částem střediska: k počítačům, do oddělení pro odposlech, do sekce vzdušného průzkumu, do telekomunikačního centra, ke knihovně, k východu a tak dále. Na jednom konci se nacházela kancelář generála Orlova a na druhém pracovna plukovníka Rosského.

Glinka došel k plukovníkově kanceláři a stiskl červený knoflík na reproduktoru vedle dveří.

"Ano?" zazněl v reproduktoru vysoko položený hlas.

"Plukovníku, tady je Glinka. Zachytil jsem narušení v přijímací místnosti. Trvalo asi devět desetin vteřiny. Nebylo sice dostatečně dlouhé, aby někomu stačilo k průniku, ale chtěl jste, abych vám nahlásil jakékoliv..."

"Kde je strážný?"

Glinka odpověděl: "Pracuje v Kurganových křídlech..."

"Děkuji vám," řekl Rosskij. "Podívám se na to sám."

"Pane, mohu tam zajít a..."

"Není třeba," odsekl Rosskij.

Glinka si rukou prohrábl blonďaté vlasy. "Ano, pane," odpověděl, otočil se a zamířil zpátky ke svému stanovišti.

Tak z toho nebude ani ta krátká procházka nahoru po schodech, pomyslel si. Bylo však lépe snášet pocit nepohodlí než neuposlechnout rozkaz přísného plukovníka Rosského. To se stalo osudným chudáku Pavlu Odinovi, který z nového zařízení ukradl nějaké součásti. Glinka se o té krádeži plukovníkovi zmínil jen proto, že za ni sám nechtěl nést odpovědnost. Nikdy ho ani nenapadlo, že tvůrce počítačových programů stihne takový hrozný trest. Trest, který mu přisoudil (jak všichni zaměstnanci věděli) právě plukovník Rosskij.

Usedl zpátky na své místo, nasadil si opět sluchátka a připravil se prožít další nezajímavou pětihodinovou nebo ještě delší směnu.

Tiše uvažoval nad všemi možnými způsoby, kterými by tak rád sprovodil Rosského ze světa, kdyby k tomu jenom našel odvahu ....

*****

Malý a štíhlý plukovník Leonid Rosskij, oblečený v naškrobené a nažehlené černé uniformě s výrazným červeným lampasem, opustil svou kancelář a kráčel k protipožárním dveřím, které vedly ke schodišti. Jako všichni příslušníci Specnaz - což byl název vytvořený spojením zkratek slov specialnoje naznačenie, "zvláštní určení" - měl nervy i charakter jakoby ze žuly. Bylo to znát i v jeho výrazu. Tmavé obočí mu bojovně trčelo nad dlouhým rovným nosem a jeho úzké rty měly dolů svěšené koutky, které se spojovaly s hlubokými vráskami vedoucími od kořene nosu. Navíc se honosil hustým knírkem, což bylo v jeho kruzích poněkud neobvyklé. Jeho chůze však byla pro zvláštní jednotky typická: rychlá a jistá, jako by mu pouze neviditelné vodítko zabraňovalo v rozběhu směrem k cíli, který znal jenom on.

Vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel dveře, potom vyťukal na číselníku kód, kterým dveře uzamkl, načež stiskl knoflík na interkomu umístěném vedle veřejí.

"Rajso, zamkněte vnější dveře."

"Ano, pane," odpověděla.

Rosskij vyrazil tmavou chodbou nahoru ke schodišti a skrze další číselníkem ovládané dveře vešel do televizního studia. Normálně by se nejdříve převlékl do civilních šatů, než by sem vešel, ale na to tentokrát nebyl čas.

Pracovníci studia právě seřizovali osvětlovací tělesa, monitory a televizní kamery. Rosského, který se proplétal mezi kabely, bednami a ostatním vybavením, ignorovali. Za řídicím stanovištěm odděleným sklem se nacházelo strmé, jasně osvětlené schodiště. Rosskij po něm vystoupil a ocitl se v malé přijímací místnosti nahoře. Rajsa vstala od svého stolu a pokývnutím hlavy ho přivítala. Chystala se něco pronést, ale on jí položil prst na rty, naznačil jí, aby zůstala zticha a rychle se rozhlédl.

Rosskij okamžitě zahlédl peso, které nevinně leželo pod stolem na pravé straně místnosti. Dva zaměstnanci, kteří zrovna vybalovali nějaké vybavení, se spolu přestali hlasitě bavit a zvědavě plukovníka sledovali. Pokynul jim, aby pokračovali v hovoru. Zatímco si Rosskij minci prohlížel, ti dva diskutovali o zápasu v kopané. Rosskij minci obešel a pozoroval ji jako had, který hypnotizuje kořist; ani se jí nedotkl a měl téměř strach na ni jen dýchnout... Poplach v Glinkových sluchátkách mohla sice způsobit náhoda a peso mohlo být přesně tím, čím se zdálo, že je, ale plukovník rozhodně nestrávil dvacet let v jednotkách zvláštního nasazení tím, že by si pěstoval neopatrnost.

Všiml si, že peso je hodně opotřebované, jako by bylo v oběhu už po celá léta. Datum 1982 se zdálo odpovídat jeho stavu. Pohlédl na hranu mince, na ohlazené vroubkování a na špínu, která se v něm zachytila. Vše působilo velmi autenticky, ale oko se mohlo mýlit. Plukovník si ze zátylku vytrhl dlouhý černý vlas a podržel ho u mince. Vlas zamířil dolů, prohnutý jako proutkařova virgule. Rosskij si ukazováčkem sáhl na špičku jazyka a lehce se dotkl povrchu mince slinou na prstu. Pozorně se na prst podíval a zaznamenal stopy prachu; tam, kde se mince dotkl, byla čistá.

Statická elektřina přitáhla jak prach, tak i jeho vlas, což znamenalo, že něco uvnitř mince vytváří elektrostatické pole. Plukovníkovy rty se zlostně semkly. Rosskij se postavil a vrátil se do prostor Operační centrály. Vysílačka v pesu nebyla příliš silná, takže ať už jejím prostřednictvím naslouchá kdokoliv, musí být v okruhu několika stovek metrů od Ermitáže. Bezpečnostní kamery Rosskému poradí, kdo by tím člověkem mohl být. A on už se pak se špionem vypořádá po svém.

07 KAPITOLA

NEDĚLE, 9.00 HOD., WASHINGTON, D.C.

Mike Rodgers procházel hlavním vchodem v přízemí budovy Operačního centra v dobré náladě. Pozdravil ozbrojené strážné sedící za počítačem, který mu sdělil heslo dne, a prošel "administrativními" prostorami přízemí, kde měli v dobách bývalého velitelství evakuačního družstva kanceláře vysocí důstojníci letectva. Stejně jako Paul Hood dával i Rodgers přednost nově vybudované podzemní části budovy, kde se odehrával skutečný "život" Operačního centra.

U výtahu stála ozbrojená strážná, a když jí Rodgers sdělil heslo, mohl vstoupit dovnitř. Pro Operační centrum byl zvolen zastaralý a levný zabezpečovací systém typu "Kdo kam jde?" místo dokonalejších bezpečnostních systémů používaných v jiných agenturách, kde počítače prověřovaly totožnost podle otisků prstů a pomocí systémů hlasové identifikace (které však dokázal obalamutit průměrný syntezátor). I když Rodgers vídal strážnou skoro každý den po dobu šesti měsíců a znal jméno jejího manžela i jména jejích dětí, bez znalosti hesla by ho žena dovnitř nevpustila. Kdyby se přesto pokusil vstoupit, zatkla by ho. Kdyby se dál vzpíral, mohl být zastřelen. V Operačním centru měla přednost přesnost, kompetentnost a vlastenectví před přátelstvím.

Rodgers vstoupil do srdce Operačního centra, kterému se říkalo "aréna", prošel bludištěm kanceláří do provozních místností, které obklopovaly ústředí. Na rozdíl od pracoven nahoře dalo se v těchto místnostech využívat veškerých zpravodajských a špionážních vymožeností, od satelitů až po přímou komunikaci s agenty v celém světě. Odsud měl zasvěcený člověk přístup k počítačovým databázím, s jejichž pomocí mohl přesně předpovědět například úroveň sklizně rýže v Rangúnu v příštích pěti letech.

Protože Hood byl mimo službu, Rodgers používal ředitelskou kancelář. Ta byla umístěná hned vedle konferenční místnosti známé jako "Tank". Tank byl obklopený stěnou z elektromagnetických vln, které zabraňovaly elektronickému odposlechu. Říkává se, že mikrovlny mohou způsobit sterilitu a šílenství. Vedoucí psycholožka Operačního centra Liz Gordonová jednou napůl žertem prohlásila, že účinky těchto vln se tedy alespoň z části dá vysvětlit chování, jehož bývají tyto stěny tak často svědky.

Přestože Rodgers strávil podstatnou část sobotní noci ve městě, byl teď čilý a plný energie. Vyťukal kód na číselníku vedle dveří Hoodovy kanceláře. Dveře se otevřely, světla se rozsvítila a Rodgers se poprvé po šesti měsících spokojeně usmál. Konečně velel Operačnímu centru.

Dobře si však uvědomoval, že k Hoodovi není tak úplně spravedlivý. Ředitel sice má svá slabá místa, jak řekla Ann, ale je to rovný chlap. Jeho cíle jsou správné, a co je ještě důležitější, je to velmi zdatný vedoucí. Naprosto efektivně dokáže rozdělit odpovědnost ve skupině relativně nesourodých specialistů, jakými jsou Martha Mackallová, Lowell Coffey II., Matt Stoll a Ann Farrisová. Jenže Rodgers měl stále silnější pocit, že Operační centrum potřebuje vládu "silné ruky", podobně, jako tomu bylo kdysi v Hooverově FBI. Měl by je řídit někdo, kdo se předtím, než cokoli podnikne, stále neradí s CIA nebo s Úřadem pro národní bezpečnost. Tyhle instituce může informovat teprve poté, co vykoná nějaký zásadní čin. Po úspěšném odvrácení války v Koreji a bombardování Japonska Rodgers věřil, že Operační centrum by mělo být na světové scéně aktivnější a nemělo by pouze reagovat na vzniklé situace.

Což je jeden z důvodů, proč by agentura neměla být anonymní, pomyslel si Rodgers. Ale na řešení tohoto problému bylo zatím dost času... Možná by pomohlo něco mimořádného, například únik informací tisku, nebo něco dramatického, jako vyslání týmu Striker na některé z míst, kde se tolik proslavila izraelská komanda. Úspěšně splněné úkoly by se potom nemusely připisovat jiným, jako tomu bylo v případě nedávného útoku na severo-korejské rakety, za nějž nakonec sklidili slávu Jihokorejci.

Diskusi na toto téma už vedl Rodgers s Hoodem mnohokrát a ředitel vždy poukazoval na účel, smysl a charakter Operačního centra, které vylučovaly

možnost jakýchkoli dobrodružství. Měli bychom působit jako policie, tvrdil, nikoliv jako sloupkaři té nejhorší úrovně. Jenže Rodgers chápal veškeré předpisy asi tak, jako hudebník pohlíží na notový záznam. Dá se přece hrát tak, jak předepsal skladatel, zároveň se mohou respektovat i požadavky dirigenta, ale přesto zůstává dost prostoru pro vlastní interpretaci. Ve Vietnamu si přečetl několikrát po sobě Historii úpadku a pádu Římské říše od Edwarda Gibbonse a část toho, co autor napsal, se stalo generálovým krédem. Šlo o to, že největším ze všech pozemských požehnání je nezávislost.

Rodgers, nadšený Gibbonsem a ohmataným výtiskem Války, jak jsem ji poznal od George Pattona, který mu věnoval otec, si ve Vietnamu Odsloužil dvě období. Když se vrátil domů, získal na univerzitě doktorát v oboru

světových dějin; potom byl převelen do Německa a do Japonska. V Perském zálivu velel mechanizované brigádě, a než se vrátil zpět do Spojených států, strávil nějaký čas v Saúdské Arábii. Ve Washingtonu se ucházel o místo na ministerstvu zahraničních věcí. Místo toho mu prezident nabídl funkci zástupce ředitele Operačního centra. Nelitoval toho, že tu práci vzal. Byla vzrušující, protože se týkala krizí po celém světě. Stále ještě vychutnával vítězný pocit ze svého nedávného úspěšně splněného úkolu v Severní Koreji. Nerad však někomu dělal poskoka, což platilo i v případě Paula Hooda.

V pracovně zapípal počítač. Rodgers přistoupil k psacímu stolu a stiskl klávesy Control/A, aby přijal zprávu. Obrazovku zaplnil kulatý obličej Boba Herberta snímaný kamerou umístěnou na horním okraji jeho monitoru a přenášený optickými vlákny do ředitelova počítače. Osmatřicetiletý zpravodajský důstojník vypadal unaveně.

"Dobré ráno, Miku."

"Nazdar, Bobe," odpověděl Rodgers. "Co tady v neděli děláte?"

"Jsem tady už od včerejšího večera. Stephen Viens z OZI mi zatelefonoval domů, a tak jsem přijel. Četl jste můj vzkaz?"

"Ještě ne," odpověděl generál. "Co se děje?"

"Co kdybyste si přečetl ten e-mail a pak mi zavolal?" navrhl Herbert. "Jsou tam veškeré časové údaje, přesné informace a výsledky satelitního průzkumu..."

"A co kdybyste mi alespoň stručně naznačil, o co jde?" požádal ho Rodgers a přejel si rukou po tváři. E-mail. Pípání. Konference pomocí optických vláken. Jak jen se proboha mohla špionážní práce dostat od Nathana Halea až ke spořiči obrazovky vytvořenému Mattem Stollem, na němž Derek Flint tančí v Labutím jezeře? Zpravodajská práce by přece měla být fyzicky vyčerpávající stejně jako milování, neměla by být pouhým elektronickým špehováním.

"Jistě, Miku. Budu stručný," odpověděl Herbert a trochu váhavě dodal: "Není vám něco?"

"Nic se neděje," odvětil Rodgers. "Jenom nejsem zrovna dvakrát naladěný na konec dvacátého století."

"To máte jedno," zabručel Herbert, "století jako století."

Rodgersovi se nechtělo tohle téma dál rozvádět. Zpravodajský důstojník byl prima chlap, který zaplatil svou cenu za to, co dělal. V roce 1983 ztratil při pumovém útoku na vyslanectví v Bejrútu manželku a schopnost používat vlastní nohy. Jenže i přes počáteční odpor si Herberta nakonec začaly zvolna podmaňovat počítače, satelity a kabely z optických vláken. Občas dokonce nazýval ty technické výmysly "božím pohledem na svět".

"Takže tu máme," oznamoval Herbert, "dvě záležitosti, které spolu možná souvisejí, ale možná také ne... Víte o tom, že jsme zaznamenali

mikrovlnné vyzařování z Něvy, v té části, která protéká v Sant Petěrburgu kolem Ermitáže?"

"Ano," odpověděl Rodgers.

"Nejdřív jsme si mysleli, že ta radiace pochází z televizního studia, které Rusové budují v Ermitáži kvůli vzdělávacím pořadům pro školy. Ale můj odborník na televizní vysílání sleduje jejich zkušební provoz a ten se všechen odehrává v rozsahu od 153 do 11 950 kilohertzů. A to naprosto neodpovídá údajům z

Něvy."

"Takže to televizní studio je nejspíš zástěrkou pro nějakou jinou činnost," podotkl Rodgers.

"Pravděpodobně ano. Taky jsme si mysleli, že může jít o nový bezpečnostní systém, s jehož pomocí chtějí Rusové zvládnout množství turistů, které očekávají k třístému výročí města... Jenže ani to nesedí."

"Proč?"

"Martha Mackallová zatelefonovala jednomu svému známému na ministerstvu financí, aby od něho získala rozpočet ruského ministerstva kultury a ministerstva školství," pokračoval Herbert. "V žádném z nich není ani rubl na něco, co by mohlo být technickým zanzením v hodnotě pěti až sedmi milionů dolarů. A tak jsme hledali dál a narazili jsme na fondy pro zřízení toho televizního studia v rozpočtu ministerstva vnitra..."

"Ale to nic neznamená," oponoval Rodgers. "I naše vláda přece pořád převádí nějaké peníze..."

"Ano," odpověděl Herbert, "ale ruské ministerstvo vnitra vyčlenilo na tenhle projekt dvacet milionů dolarů."

"Jenže vnitro řídí ministr Dogin. A ten je zastáncem tvrdé linie a právě prohrál volby," uvažoval nahlas Rodgers. "Část těch peněz mohla jít na jeho prezidentskou kampaň."

"To je možné," souhlasil Herbert. "Ale je tady ještě něco, co naznačuje, že v případě toho televizního studia může jít o mnohem víc. Včera v půl druhé odpoledne jsme zaznamenali telefonické spojení mezi severní části Sant Petěrburgu a New Yorkem... Šlo o objednávku na preclíky."

"Opakujte to!" požádal Rodgers.

"Šlo o velkou objednávku faxovanou ze Sant Petěrburgu do pekárny Bestonia na brightonské pláži. Žádali o preclíky s cibulí a tvarohem, slané máslové preclíky, obyčejné preclíky a také o dva kusy česnekových preclíků s uzeným lososem."

"Zvláštní objednávka z druhé strany zeměkoule," podivil se Rodgers. "A nešlo o vtip?"

"Ne," ujistil ho Herbert. "Bestonia všechno potvrdila. Rozhodně je to trochu divné."

"Určitě," souhlasil Rodgers. "Napadá vás něco?"

"Odeslali jsme to k dešifrování," pokračoval Herbert, "experti se domnívají, alespoň tedy Lynne Dominicková to tvrdí, že různé druhy preclíků můžou představovat různé části města nebo světa. Nebo může jít o agenty. Odlišné příchuti mohou zastupovat různé cíle. Slíbila, že na tom bude pracovat. Navíc ale zavolala taky do té pekárny a zjistila, že tam opravdu nabízejí spoustu druhů preclíků, nejmíň dvacet různých příchutí. Bude to chvíli trvat."

"A co víme o té pekárně dál? Nedělo se tam už někdy dřív něco divného? " zeptal se Rodgers.

"Až doposud nic. Podnik vlastní rodina Belnickových, která sem přišla přes Montreal z Kyjeva v roce 1961."

"Takže jsou tady už dlouho," poznamenal Rodgers.

"Velmi dlouho," souhlasil Herbert. "Darrell informoval FBI a jejich lidé budou obchod sledovat. Kromě dodávek pečiva tam však zatím k ničemu neobvyklému nedošlo."

Darrell McCaskey byl styčným důstojníkem mezi Operačním centrem, FBI a Interpolem. Koordinace těchto agentur přinášela prospěch všem.

Rodgers se zeptal: "Jste si jistý, že šlo skutečně o preclíky?"

"Ze střechy jsme si na video nahráli otevřené balíčky a záznam jsme pečlivě prozkoumali," sdělil mu Herbert. "S největší pravděpodobností nešlo o nic víc než o preclíky. Muž, co je rozváží, jak se zdá, dostává odpovídající množství peněz podle velikosti každé objednávky. A nikdo z těch, kdo si něco objednali, neodchází na oběd, takže asi opravdu jedí to, co dostanou v sáčcích."

Rodgers přikývl. "Takže nás to přivádí zpátky k tomu, co se peče v Sant Petěrburgu. Co na to DI6?"

"Mají tam svého člověka," odpověděl Herbert. "Ředitel Hubbard nám slíbil, že nás bude informovat."

"Dobrá," přikývl Rodgers. "A co si o tom všem myslíte vy?"

"Mám tak trochu pocit, jako bych se ocitl zpátky v šedesátých letech," poznamenal Herbert. "Když v dnešní době Rusové utrácejí spoustu peněz, dělá mi to starosti."

Rodgers přitakal a zpravodajský důstojník ukončil rozhovor. Herbert měl pravdu. Rusové nepřijímají nikdy žádnou porážku snadno. Existovala možnost, že ministr, který v Moskvě prohrál prezidentské volby, plánuje tajné operace a ovládá síť agentů v USA.

I Rodgersovi to dělalo starosti.

08 KAPITOLA

NEDĚLE, 16.35 HOD., SANT PETĚRBURG

Ať je kterékoliv roční období, teplo dne zmizí z ulic Sant Petěrburgu vždy téměř okamžitě, odvane ho vítr, který se v zálivu vytvoří během pozdního odpoledne. Studený vzduch proniká pavučinou řek a kanálů do každého zákoutí města. Není tedy divu, že lidé poměrně časně vyhledávají pohodlí svých příbytků a ulice se hned zvečera rozzáří světlem tisíců oken; pozdní chodci, kteří se odváží do často silného větru a mrazivého chladu, k sobě pak navzájem pociťují určité sympatie.

Následek západu slunce je tu téměř nadpřirozený, pomyslel si Fields-Hutton. Už skoro dvě hodiny seděl pod stromem na břehu Něvy a četl si rukopisy, které měl uložené ve svém přenosném počítači Toshiba. Zároveň poslouchal přehrávač kompaktních disků, který byl ve skutečnosti přijímačem naladěným na frekvenci pesa zanechaného pod dveřmi v muzeu. Pozoroval však také slunce klesající za horizont a všiml si, že chodníky se začaly vyprazdňovat a promenáda na břehu je takřka opuštěná. Měl dojem, že se lidé snaží ukrýt do domů dříve, než za svou kořistí vyrazí do ulic upíři a duchové noci.

Nejspíš se už moc dlouho zabývám horory a vědeckofantastickými knížkami, napadlo ho.

Začínalo mu být zima. Panoval tu znatelně větší chlad, než na jaký bylo jeho londýnským počasím vytrénované tělo zvyklé. Navíc ho přepadl pocit, že tohle odpoledne vlastně promrhal. Všechno, co zatím vyslechl, bylo jen obvyklé tlachání o sportu, ženách a přísných šéfech, občas proložené zvuky dlát a kroků přicházejících či odcházejících zaměstnanců. Rozhodně nic, co by jako převratná novinka zrychlilo puls zpravodajců v DI6.

Podíval se přes řeku a pak pohlédl zpátky k Ermitáži. Muzeum bylo nádherné, desítky bílých sloupů byly teď v zapadajícím slunci zarudlé a kopule s žebrovím celá zářila. Autobusy cestovních kanceláří začínaly odvážet skupiny turistů. Odcházela i denní směna zaměstnanců galerie a právě dorazili

jejich kolegové, kteří přebírali noční službu. Místní občané, kteří strávili neděli v muzeu, se stavěli do řad na stanicích trolejbusů nebo se vydávali na patnáctiminutovou procházku k zastávce metra na Něvském prospektu. Stejně jako ulice, bude i tohle velké muzeum brzy téměř prázdné.

Fields-Hutton doufal, že mu Leon nezapomněl objednat pokoj v hotelu: bude se totiž muset ráno vrátit a pokračovat ve svém průzkumu. Byl přesvědčený, že v Ermitáži dochází k nějaké podezřelé a utajované činnosti a že se tato činnost odehrává za zavřenými dveřmi televizního studia.

Rozhodl se zajít zpět do muzea a několik minut pozorovat ty dveře, aby zjistil, zda se kolem nich před uzavřením sbírek neděje něco zajímavého. Mohl

by tam třeba narazit na někoho, koho by později dokázal identifikovat ve fotografickém archivu DI6 - vojáka v civilu, státního úředníka nebo cizího agenta. Navíc si byl dobře vědom toho, že před a okamžitě po zahájení každé nové operace dochází k rozličným zmatkům. Některý odcházející zaměstnanec by tedy mohl říct nebo udělat něco, co by celou situaci osvětlilo.

Zavřel počítač, vstoupil na dlažbu, kterou kdysi jeden americký agent označil jako nejnebezpečnější jeviště pro ty nejbanálnější tragédie, oprášil si kalhoty a se sluchátky discmanu stále na uších rychle vykročil k muzeu.

Vpravo zahlédl mileneckou dvojici, která galerii právě opustila a kráčela teď ruku v ruce podél řeky. Vzpomněl si na Peggy. Ne na jejich první osudovou procházku, která ho přivedla ke špionáži, ale na procházku před pouhými pěti dny po břehu řeky Temže. Poprvé spolu hovořili o manželství a Peggy přiznala, že by se ráda vdala a že je tomu nápadu nakloněná. Ačkoli tušil, že Peggy se v tomhle ohledu dokáže podobat Šikmé věži v Pise a může trvat ještě věčnost, než mu klesne k nohám, rozhodl se to riziko podstoupit. Nejenže mu připadala krásná, ale zamiloval si i její povahu, jakkoli ani vzdáleně nepřipomínala křehký ideál dívky, který si pro sebe kdysi dávno vysnil. Prostě mu stála za to, aby chvíli počkal.

Náhle si všiml mladé dívky, která běžela k řece doprovázena anglickým teriérem, a krátce se usmál. Netušil, že tady v Rusku chovají anglická plemena, i když černý trh v posledních letech nabízel všechno možné, včetně psů, kteří byli na Západě právě v módě.

Dívka měla na sobě sportovní soupravu a na hlavě baseballovou čepici, v ruce nesla malou plastikovou láhev na vodu. Když se k němu přiblížila, zaznamenal s mírným podivem, že není zpocená. To bylo zvláštní, protože nejbližší obytné bloky byly odsud téměř kilometr vzdáleny a každý běžec by se už po absolvování takové tréninkové dávky potit měl. Usmála se na něho. Úsměv jí opětoval. Náhle se pes vysmekl z vodítka, vyběhl směrem k němu a kousl ho do lýtka, ještě než ho běžkyně stačila strhnout stranou.

"Promiňte!" omlouvala se dívka a zvedla psa do náruče.

"Vždyť se tolik nestalo," odpověděl a poklekl na pravé koleno, aby si bolestivé zranění prohlédl. Položil počítač stranou, vytáhl kapesník a setřel si z nohy krev.

Dívka se starostlivým výrazem ve tváři poklekla vedle něho. Zatímco pravou rukou pevně držela zuřícího teriéra, napřáhla levou paži a nabídla mu láhev s vodou.

"Tohle vám pomůže," prohlásila.

"Děkuji, ale to nebude třeba," odpověděl Fields-Hutton, zatímco se stopy psích zubů na jeho lýtku znovu zaplnily krví. Něco tu nebylo v pořádku. Ta dívka si dělala až příliš velké starosti, byla až příliš pozorná. Rusové takoví nejsou... Musí odsud pryč!

Než však stačil cokoli podniknout, dívka mu ránu polila tekutinou z láhve. Stružky krve mu stékaly po noze do ponožky. Fields-Hutton napřáhl paži, aby dívce v jejím počínání zabránil.

"Co to děláte?" zaprotestoval, ale ona mu zatím na ránu vylila zbylý obsah láhve. "Slečno, prosím vás..."

Vstal. Pak odstoupila i ona. Její obličej už nebyl starostlivý a postrádal jakýkoliv výraz. Dokonce i pes v jejím náručí přestal štěkat. Fields-Hutton si během několika vteřin uvědomil, že přestává vnímat bolest - a spolu s ní že se mu z končetiny ztrácí i veškerý cit. Jeho podezření se začalo měnit v hrůznou skutečnost.

"Kdo jste?" zeptal se a zaznamenal, že nečitelnost se mu z nohy šíří do celého těla. Začal pociťovat nevolnost. "Co jste mi to udělala?"

Mladá žena neodpověděla. Nemusela. Fields-Hutton si snadno domyslel, že ho otrávila nějakou rychle působící chemickou sloučeninou. Pak se s ním začal točit svět. V tu chvíli si vzpomněl na Leona a sehnul se, aby sebral počítač. Upadl, ale uchopil jeho držadlo a táhl přístroj s sebou, snažil se plazit

směrem k řece. Nohy mu zatím zcela znecitlivěly, přesto se pokoušel odstrkovat a přitahovat rukama. Za každou cenu se chtěl udržet při vědomí. Musí zůstat naživu alespoň do té doby, než se mu podaří hodit počítač do Něvy... Jenže pak začal ztrácet cit i v ramenou. Paže mu zmrtvěly. Zhroutil se na obličej.

Poslední, co Keith Fields-Hutton viděl, byla zlatá řeka, která protékala jen pár metrů od něho. Poslední, co slyšel, byl hlas té dívky. Pronesla: "Sbohem." Poslední myšlenka, jež mu prolétla hlavou, se týkala Peggy. Představil si, jak bude plakat, až jí ředitel Hubbard sdělí, že její milenec byl při plnění úkolu v Sant Petěrburgu zavražděn...

Vytřeštil oči. Právě v tom okamžiku mu vysoce účinná otravná látka VX způsobila zástavu srdce.

09 KAPITOLA

NEDĚLE, 21.00 HOD.,
BĚLGOROD, RUSKO-UKRAJINSKÁ HRANICE

Na osvětleném prostranství přistál vrtulník Kamov Ka-26 se dvěma hvězdicovými motory, které vířily prach ze širokého okolí do podivných vzorců. Kolem běhali vojáci, někteří už začali ze zadního prostoru pilotní kabiny vykládat bedny s elektronickým telekomunikačním vybavením. Ministr vnitra Dogin rychle vystoupil ze hřmící helikoptéry. V předklonu opouštěl přistávací plochu, přičemž v jedné ruce svíral měkký plstěný klobouk a druhou rukou si přidržoval kabát,.

Dogin měl vždy ve velké oblibě "improvizované základny", jakou byla i tato - prázdná pole přes noc změněná v pulzující střediska moci, stopy bot ve větrem ošlehané půdě, vzduch plný prachu a pachu dieselového paliva.

Tato základna byla vybudovaná pro boj v horách a využívala rozložení, které se osvědčilo v posledních dnech války v Afghánistánu. Vpravo, asi sto metrů daleko, stály řady velkých stanů, každý z nich poskytoval útočiště dvanácti vojákům. Dvacet stanů tvořilo vždy jedinou dlouhou řadu, jež se táhla až daleko za dosah zářících reflektorů, téměř až ke vzdálenému úpatí hor. Za nimi, v severním a jižním rohu tábora, se nacházely mělké zákopy a mohutnější výkopy překryté dřevěnými stropy. V případě napadení by tyto obranné pozice mohly být využity k ochraně základny před partyzánskými útoky. Vlevo, kde se netyčily žádné kopce, stály řady tanků, obrněných vozidel, vrtulníků, zásobovací sklad, sprchy obehnané plátěnými zástěnami, jáma na odpadky, stany zdravotní ošetřovny a opravářská dílna. Všude bylo živo dokonce i teď v noci - veškerá zařízení byla mechanizovaná, elektrifikovaná a v provozu.

V dálce, přímo před sebou, spatřil Dogin nablýskaný stařičký dvoumotorový jednoplošník PS-89, který patřil Dmitriji Šovičovi. Stáli u něj na stráži dva muži se samopaly; pilot seděl v kabině a byl připravený na povel ihned odletět.

Když ministr vnitra uviděl letadlo, zachvěl se. To, o čem se doposud jenom mluvilo, se stane skutečností. Muži shromáždění zde, spolu s jejich rozsáhlým materiálním vybavením, snad budou stačit na to, aby dokázal získat další peníze, které mu pomohou zvrátit katastrofální výsledky voleb. Ale navíc bude muset uzavřít smlouvu s ďáblem. Jenom doufal, že Kosigyn má pravdu a úniková cesta bude volná, až na ni dojde čas.

Za zásobovacím skladem a depem stály ještě poslední tři stany: meteorologická stanice se svými venkovními přístroji na trojnožkách napojenými k počítačům uvnitř, spojařská centrála s jednou satelitní anténou směřující na severozápad a druhou na jihovýchod a velitelský stan.

Venku před velitelským stanem stál generál Michail Kosigyn, široce rozkročený, s rukama sepnutýma za zády a s hlavou hrdě vztyčenou vzhůru. Za

ním vpravo stál jeho pobočník a držel v ruce generálovu čepici.

Kosigynovi vlála ve větru bunda a nohavice kalhot, vchod stanu se divoce zmítal bičován provazy deště, ale zdálo se, že si toho generál snad ani nevšímá. Ne darmo pocházel tenhle sto devadesát tři centimetrů vysoký sebevědomý muž s očima černýma jako uhel, výraznou bradou a zarudlou jizvou na tváři, z prastarého kozáckého rodu.

"Vítej, Nikolaji!" přivítal ministra generál. "Jsem rád, že tě vidím!" Kosigyn nemluvil hlasitě, ale bylo mu rozumět i přes hluk vrtulníku.

Dogin potřásl Kosigynovi rukou. "Také tě rád vidím, Michaile."

"Hmm... Tak proč vypadáš tak smutně?"

"Nejsem smutný," protestoval Dogin. "Jsem jen unavený."

"Rozumím. Pořád ještě nedokážeš ani na vteřinu vypnout, musíš mít mozek neustále v pohotovosti... Jako Trockij v exilu, co?"

Dogin se na generála podíval. "Tahle metafora se mi moc nelíbí. Nikdy bych se nepostavil proti Stalinovi... A navíc doufám, že mi budoucnost přinese něco víc než úkladné zavraždění někde v Mexiku..."

Doginovy oči se setkaly s Kosigynovými. Generál působil neobyčejně vyrovnaně. Snad na tom měla svůj podíl i skutečnost, že byl v minulosti dvojnásobným mistrem světa ve střelbě z pistole a dokonce členem sovětského olympijského týmu. Těchto pozoruhodných úspěchů dosáhl díky mládí strávenému ve Svazu pro spolupráci s armádou, polovojenské organizaci, jež cvičila mladé lidi ve vojensky využitelných sportech. V osmnácti letech vstoupil do armády a rychle postupoval vzhůru - i když ne dost rychle, aby to uspokojilo jeho vlastní ambice. Dogin si byl jistý, že momentálně může generálovi věřit. Kosigyn ministra potřeboval, aby se prostřednictvím chystaného převratu vyšvihl nad své dosavadní představené. Ale co potom? S lidmi, jako je Kosigyn, bývají dříve či později vždycky problémy.

Kosigyn se usmál. "Nedělej si starosti. Kolem nás nejsou žádní atentátníci. Jenom spojenci. Spojenci, kteří už mají dost politických manévrů a jsou odhodlaní konečně něco podniknout..." Generálův úsměv se rozšířil. "Navíc spojenci připravení více než kdy jindy sloužit jednomu ministrovi..."

"A jeho generálovi," dodal Dogin.

"No samozřejmě." Kosigyn se znovu usmál a napřáhl ruku směrem ke svému stanu.

Když Dogin vstoupil, uviděl třetího člena tohoto zvláštního triumvirátu: Dmitrije Šoviče. Mafián seděl na jedné ze tří skládacích židlí rozestavených kolem malého zeleného kovového stolku.

Šovič vstal. "Milý příteli," pronesl měkce.

Dogin ho nedokázal nazvat přítelem. "Buďte zdráv, Dmitriji," hlesl a mírně se uklonil. Zadíval se do kaštanových očí menšího muže. Šovičovy oči působily chladně, což ještě zdůrazňovaly jeho sněhobílé vlasy a obočí. Mafiánův podlouhlý obličej nepůsobil staře a jeho pokožka se zdála nepřirozeně hladká. Dogin kdesi četl, že Šovič podstoupil omlazovací kúru, při níž mu odstranili tvrdou popraskanou kůži, která byla výsledkem devíti let strávených ve vězení na Sibiři.

Šovič se posadil, ale nespustil nově příchozího muže z očí. "Nevypadáte zrovna šťastně, pane ministře."

"Vidíš, Nikolaji?" přidal se generál Kosigyn. "Každý si toho musí všimnout." Otočil jednu z židlí, posunul ji a ukázal na Dogina nataženým ukazováčkem, přičemž palec směřoval vzhůru, jako by napřažená ruka byla zbraň. "Ale kdybys byl méně ustaraný a vážný, nejspíš bychom tady teď neseděli. Nové Rusko totiž obdivuje vůdce, kteří se umějí smát a dovedou pít, nikoliv ty, kteří očividně nesou na svých bedrech tíhu celého světa."

Dogin si rozepnul plášť a posadil se na volnou židli. Na stolku ležel tác se šálky, konvicí čaje a láhví vodky. Nalil si čaj. "Proto si také nové Rusko zvolilo prezidenta, který ho s opilým smíchem na rtech přivede do záhuby."

"To zní zábavně," přiznal Kosigyn. "Jenže Rusové nikdy nevěděli, co je pro

ně dobré - naštěstí jsme tady my, abychom jim to ukázali... Jaká to jen jsme šlechetná společnost..."

Šovič si položil sepnuté ruce na stolek. "Generále, já nejsem šlechetný. A už vůbec mě nezajímá záchrana Ruska. Rusko mě před Gorbačovovou všeobecnou amnestií, díky níž jsem se dostal na svobodu, poslalo na devět let do pekel. Mě zajímají jen podmínky, na kterých jsme se jasně předem domluvili. Jsou pro vás oba stále ještě přijatelné?"

"Ano, jsou," prohlásil generál.

Gangsterovy chladné oči pohlédly na Dogina. "Hovoří generál také za vás, pane ministře?"

Ministr vnitra si vhodil do šálku s čajem kousek cukru. Během pěti let od svého propuštění se Šovič změnil z průměrného zloděje na vůdce celosvětové zločinecké organizace, již v Rusku, v Evropě, ve Spojených státech, v Japonsku, ale i jinde tvořilo dohromady sto tisíc členů - většina z nich byla do této "společnosti" přijata teprve poté, co prokázala věrnost a oddanost svým vůdcům zavražděním přítele nebo příbuzného.

Copak jsem šílený, abych se spojoval s tímhle člověkem? ptal se Dogin sám sebe. Šovič mi bude věrný pouze do té doby, než dostane slíbených dvacet procent z celkového majetku bývalých sovětských republik, bohatství do něhož patří největší ropná naleziště na Zemi, dvojnásobek dřeva, které roste na Amazonce, téměř čtvrtina dosud nevytěžených diamantů a zlata této planety a jedna z největších světových zásobáren uranu, plutonia, olova, železné rudy, uhlí, mědi, niklu, stříbra a platiny. Tenhle muž není žádný vlastenec. Přeje si jen využít přírodní zdroje obnoveného Sovětského svazu ke zlegalizování svých zisků plynoucích z obchodu s drogami.

Když na to Dogin pomyslel, udělalo se mu na okamžik nevolno. Ale Kosigyn vždycky tvrdil, že dokud on a jeho kolegové ovládají největší armádu na světě a dokud Dogin má v rukou nové centrum pro průzkumné a špionážní operace v Sant Petěrburgu, nemají se ze strany Šoviče čeho obávat. Mohou se ho zbavit někdy později, přimět ho, aby zůstal v exilu v jedné ze svých rezidencí v New Yorku, Londýně, Mexiko City, Hongkongu a Buenos Aires; nebo ho koneckonců mohou nechat zastřelit.

Dogin si ničím z toho sice nebyl ani zdaleka tak jistý, ale zdálo se, že neexistuje jiná možnost. Potřeboval spoustu peněz, aby si mohl koupit politiky a vojenské hodnostáře a vést agresivní válku bez souhlasu Kremlu. Na rozdíl od Afghánistánu to bude válka, kterou Rusko bude moci vyhrát. Alfou a omegou úspěchu však byly peníze... Marx by byl nadšený.

"Dokážu mluvit sám za sebe," odpověděl Dogin Šovičovi. "Vaše podmínky mohu přijmout. Toho dne, kdy bude odstraněna Žaninova vláda a já budu jmenovaný prezidentem, stane se muž, kterého vyberete, novým ministrem vnitra."

Šovičovu tvář zbrázdil studený, mrazivý úsměv. "A co když vyberu sám sebe?"

Dogin pocítil záchvěv hrůzy, ale byl příliš zkušeným politikem, než aby to dal najevo. "Jak už jsem řekl, výběr je na vás."

Kosigyn je přerušil, ale napětí vzájemné nedůvěry bylo přesto takřka hmatatelné: "A co Ukrajina? Co prezident Vesnik?"

Dogin se přestal dívat na Šoviče a odvětil:. "Prezident Ukrajiny jde s námi."

"Proč?" zeptal se Šovič. "Ukrajinci přece získali nezávislost, kterou si přáli celá desetiletí."

"Vesnik má více sociálních a etnických problémů, než jeho armáda dokáže zvládnout," vysvětloval Dogin. "Chce je odstranit, než se mu vymknou z rukou. Pomůžeme mu s tím. On sám navíc také touží po slávě starých časů, stejně jako Kosigyn a já." Dogin znovu pohlédl na necitelného zločince. "Moji spojenci v Polsku plánují na úterý, na 12.30 místního času, důležitou akci."

"Jakou akci?" zeptal se Šovič.

"Můj člověk ve Specnaz v Sant Petěrburgu už poslal do hraničního města Przemysl v Polsku zvláštní skupinu," odpověděl Dogin. "Zařídí tam explozi v

kanceláři Polské komunistické strany. Komunisté si takový útok nenechají líbit a moji lidé se už postarají, aby se jejich protest změnil ve výbuch násilí a přerostl v nepokoje. Polská armáda tam vyšle své jednotky a boj se rozšíří až k ukrajinské hranici, která je asi deset kilometrů odtamtud. V noci, v nastalém zmatku, začnou Vesnikovi vojáci střílet na Poláky... Vždycky pak mohou tvrdit, že se domnívali, že Poláci útočili na ně..."

"Až se to stane," skočil mu do řeči Kosigyn, "Vesník mě požádá o vojenskou podporu. Žanin brzy shledá, že je mimo skutečný okruh moci. Bude se snažit zjistit, kteří generálové jsou na jeho straně, přesně tak, jak to udělal Jelcin poté, co se jeho generalita rozhodla zaútočit na Čečensko. Jenže v armádě najde jen velmi málo spojenců a politici, které podplatíme, ho také příliš nepodpoří... Vyhlásíme, že občané ruského, ukrajinského a běloruského původu jsou v Polsku perzekuováni... Potom společně s Ukrajinci podnikneme "protiútok" a připojí se k nám i Bělorusko. Tím posuneme frontu do vzdálenosti sto padesáti kilometrů od Varšavy. Rusové budou posedlí vlastenectvím, zatímco Žanina jeho cizí bankéři a podnikatelé rychle nechají na holičkách. Bude to jeho konec."

"Klíčem k našemu úspěchu," pokračoval Dogin, "je zabránit Spojeným státům a Evropě ve vojenském zásahu." Podíval se na Šoviče. "Pokusíme se to vyřešit diplomaticky, budeme tvrdit, že z naší strany nejde o agresi, ale o klasickou obrannou válku... Poláci přece zaútočili první... Pokud by to nevyšlo - generál už s vámi jistě hovořil o zastrašování důležitých úředníků..."

"Ano," potvrdil Kosigyn, "ale Dmitrij mi řekl, že má lepší nápad. Povězte mu to, Dmitriji."

Dogin na Šoviče znovu pohlédl; mafián se zavrtěl na židli, odkašlal si a ještě jednou poposedl. Dogina napadlo, že to dělá jenom proto, aby ho mohl nechat čekat. Pohodlně se tedy opřel, přehodil si nohu přes nohu a z boku své černé boty si odstranil kousek bláta.

"Moji lidé v Americe tvrdí, že FBI se poslední dobou vyžívá v odvetných úderech," začal Šovič. "Když provádíme běžné obchody, ať už jde o tajné herny nebo o drogy, nechávají nás na pokoji, přinejhorším se nás snaží pouze trochu omezovat. Pokud však náhodou uděláme něco jejich zaměstnancům, politikům nebo lidem ze státní správy, vždycky nám to tvrdě vrátí... To je samo o sobě v pořádku, protože tím je zaručena jakási rovnováha. Našincům jde totiž většinou čistě o peníze a do politiky se ze zásady nepletou... Negativním důsledkem takové situace ovšem je, že naši hoši se zrovna nehrnou do akcí, při nichž jim přímo hrozí střetnutí s vládními institucemi..."

"Co tedy navrhujete?" zeptal se Dogin.

"Provést teroristickou akci proti nějakému vybranému civilnímu cíli," prohlásil Šovič.

"A co z toho?" položil otázku Dogin.

Odpověděl Kosigyn: "Odvrátit pozornost Američanů od našich plánů ve východní Evropě. Když bude ta teroristická akce úspěšná a bude mít dostatečně široký ohlas, nabídneme Američanům, že pokud nás nechají ve východní Evropě na pokoji, nemusejí se už dalších podobných útoků obávat... A dokonce jim předáme i toho teroristu... Aby si prezident Lawrence mohl před voliči připadat jako zosobněný muž činu."

"Pochopitelně," pokračoval Šovič, "budete muset mým kolegům v Americe nahradit ztrátu jejich člověka. Půjde to na účet vašeho malého pokladu."

"Jistě," souhlasil Kosigyn. Sáhl po láhvi vodky a podíval se na Dogina. "Pokud se všechno bude odehrávat tak, jak si představujeme, musíme udržet Američany stranou až do večerních zpráv, které přinesou záběry mrtvých a zraněných polských vojáků... Lidé ve Spojených státech si nepotrpí na americké oběti. A s volbami za dveřmi se prezident Lawrence nebude do ničeho míchat."

Dogin se podíval na Šoviče. "Jaký druh civilního cíle zasáhnete?"

"To ještě nevím," odpověděl tázaný bez zájmu. "Moji lidé tam žijí, a tak mají o situaci podstatně větší přehled. Někteří z nich jsou dokonce

přesvědčení američtí vlastenci... Ale ať už vyberou jakýkoli objekt, spolehněte se, že tím zasáhnou každou americkou duši. Nechávám to zcela na nich." Zvesela se usmál. "Zítra touhle dobou to už uvidíme ve zprávách."

"Už zítra!" zvolal Kosigyn. "To chce skleničku!" Nalil vodku do svého a Šovičova šálku. "Náš přítel Nikolaj nepije, a proto mu dovolme, aby nám připil čajem." Zvedl svůj šálek. "Na naše spojenectví."

Když se okraje jejich šálků dotkly, Dogin pocítil pálení v břiše. Tohle byl převrat, druhá revoluce. Právě teď se budují základy nové říše. A budou umírat lidé. Jakkoli se s tímhle faktem už dávno smířil, Šovičova bezstarostnost mu přesto byla stále víc a víc proti mysli. Mafián hovořil o plánování únosů a zabíjení s takovou lehkostí, jako kdyby nezaujatě komentoval očekávané změny počasí.

Dogin popíjel čaj a připomínal si, že tenhle sňatek z rozumu je nutný. Každý vůdce dělá kompromisy, aby mohl postupovat vpřed. Petr Veliký změnil ruské umění a průmysl myšlenkami, které si přivezl z Evropy. Spolupráce s Německem umožnila Leninovi svrhnout cara a vycouvat z první světové války. Stalin si upevnil moc zavražděním Trockého a desítek milionů dalších nevinných obětí. Jelcin se spojil s obchodníky na černém trhu, aby zabránil zhroucení hospodářství.

A on sám teď spolupracuje s gangsterem... Alespoň že Šovič je Rus. Je to lepší než jezdit do Spojených států s kloboukem v ruce a prosit o peníze a morální podporu, jako to dělal kdysi Gorbačov a dnes Žanin.

Zatímco oba jeho společníci dopíjeli vodku, Dogin se vytrvale vyhýbal Šovičovu pohledu. Snažil se nemyslet na prostředky, jichž bude muset použít, a uvažoval jen o cílech, kterých s jejich pomocí dosáhne. Představoval si mapu na stěně ve své kanceláři. Mapu nového, velkého Sovětského svazu.

10 KAPITOLA

NEDĚLE, 20.00 HOD., NEW YORK CITY

Když Herman Josef obdržel ze Sant Petěrburgu objednávku na pečivo, vložil do své nákupní tašky pět kilogramů plastické trhaviny a nahoru naskládal pečivo. Pak zašel o tři bloky dál do obchodu s názvem "Všechno ruské", kde se prodávaly knihy, videokazety a ostatní zboží z jeho vlasti. O hodinu později zanesl ještě dalších pět kilogramů trhaviny do Mickeyho zastavárny na Brightonské pláži.

Herman vyřídil během dne patnáct objednávek a roznesl na různá místa celkem sedmdesát pět kilogramů trhaviny. Nevěděl, zda není sledovaný, ale raději předpokládal, že je, a proto převzal v každém obchodě peníze za zboží, a dokonce si ještě cestou ven nahlas stěžoval, že nedostal dost velké spropitné.

Když Herman odešel z místa, kde odevzdal objednávku, jiný posel přenesl trhavinu do Nikolasova domova důchodců, kde byla výbušnina zabalena do pytle na mrtvoly, převezena do Čerkasovovy obřadní síně v newyorské čtvrti St. Marks a uložena do rakve. Obstarávání zbraní a trhavin přenechávala rodina Čajkovů Belnickovým. Odborností Čajkovů bylo plánování a provádění nejrůznějších akcí.

Tunel spojující čtvrť Queens s centrem New Yorku vede pod East River; ústí v místech, kde 36. ulice přetíná Druhou a Třetí avenue. Jeho prostřednictvím se můžete dostat z Manhattanu na dálnici na Long Islandu. Padesát let starý tunel je jednou z hlavních tepen vedoucích z města, měří asi osmnáct set metrů a je neustále zaplněný hustým provozem.

V tuto dobu, za teplého nedělního večera, tunel nevyužívali obyvatelé New Yorku putující do zaměstnání, ale jeho jasně oranžové osvětlení ukazovalo cestu rodinám vracejícím se z města, kde strávily den plný odpočinku, a turistům směřujícím na mezinárodní letiště Johna Fitzgeralda Kennedyho nebo La

Guardiovo letiště.

Vysoký, bělovlasý a bělovousý Eival Ekdol stáhl boční okno svého pohřebního vozu. Nadechl se vzduchu plného výfukových zplodin, vzduchu, který mu připomínal Moskvu. Neuvažoval o tom, kdo jsou lidé kolem něho a co dělají. Nezáleželo mu na tom. Jejich smrt bude poměrně nízkou cenou za vybudování nového světového řádu.

Když se tento rodilý Rus přiblížil k výjezdu z tunelu, uhasil v popelníku cigaretu. V tu vteřinu na jeho voze náhle praskla levá přední pneumatika a on rozhoupaný automobil nasměroval ke zdi tunelu. Ignoroval nadávky řidičů, kteří museli změnit jízdní pruh, aby do něho nenarazili. Američané pořád nadávají. Jako kdyby nešťastné náhody a neštěstí neměly stejné právo na existenci jako oni sami... Newyorčané si navíc všechno berou hrozně osobně.

Ekdol zapnul výstražná světla, vystoupil z pohřebního vozu a vykročil k ústí tunelu. Když vyšel ven, vytáhl z kapsy mobilní telefon a předstíral, že s někým hovoří. V předstíraném hovoru pokračoval i v okamžiku, kdy se přiblížil ke stanovištím výběrčích poplatků za průjezd tunelem.

Prošel kolem příslušníka dopravní policie, který seděl ve služebním voze vedle výběrčích. Mladý policista se Ekdola zeptal, zda nepotřebuje pomoc.

"Děkuji vám, ale nedějte si starosti," odpověděl Ekdol anglicky se silným přízvukem. "Už jsem pro pomoc telefonoval."

"Máte jen prasklou pneumatiku?" zeptal se policista.

"Ne," odpověděl mu Ekdol. "Pokazila se mi celá náprava."

"Hmm, je tam dost tma," zamyslel se nahlas policista. "Někdo do vás ještě zezadu narazí... Umístil jste v bezpečné vzdálenosti světelnou výstrahu?"

"Ne, pane."

Policista uvolnil páčkou ve svém voze víko kufru. "Měli bychom tam něco dát."

"Děkuji vám," přisvědčil Ekdol. "Přijdu tam za chvíli za vámi. Musím ještě zavolat pozůstalým."

"Aha," usmál se policista. "To by nebyla legrace, pohřeb bez nebožtíka."

"Přesně tak, pane," přitakal Ekdol.

Policista vystoupil z vozu a přešel k zavazadlovému prostoru. Vytáhl krabici se světelnými výstrahami a zamířil k tunelu; cestou si pískal.

Ekdol dál předstíral, že mluví do telefonu, a obešel stanoviště výběrčích. O chvíli později projel kolem stanoviště vůz a zastavil vedle Ekdola. Ještě než do něj Rus nastoupil, stiskl jedno z tlačítek na číselníku telefonu.

Ve chvíli, kdy vůz prudce vyrazil, ozval se z ústí tunelu mohutný výbuch a ven se vyvalila žlutá ohnivá koule a kouř. Kusy kamení a střepiny kovu se rozlétly na všechny strany. Vozy, které právě z tunelu vyjížděly, se převrátily. Jeden z nich dopadl na ochotného dopravního policistu a potom narazil do dodávky zaparkované u stanoviště výběrčích. Obě vozidla explodovala a stanoviště zahalily plameny. Ostatní auta zůstala stát u vjezdu, všude kolem dopadaly hořící trosky. Uvnitř tunelu se ozývaly zvuky následně explodujících vozů. Během krátké doby byla celá oblast kolem stanovišť výběrčích zahalena neprůhledným kouřem a vše tonulo v hlubokém tichu.

Po několika vteřinách narušil ticho zvuk ohýbajících se svodidel a praskajícího betonu. O další chvíli později se čtyři sta metrů dálnice a všechny budovy v okolí otřásly následkem zřícení stropu tunelu. Hučení vody znělo jako oceán, který zešílel, voda se hrnula všude. Pod jejím tlakem povolovaly stěny tunelu a vlny z něj vyplavovaly kusy aut i spadané kameny. Sykot uhašených požárů se ztrácel v hukotu přívalů vody, která se proměnila v divokou řeku strhávající s sebou i těch několik aut a pouličních lamp, které ještě zůstaly stát. Ze zničeného ústí tunelu unikala pára a na své cestě vzhůru k obloze se mísila s tmavým kouřem.

Když se voda uklidnila a trosky se přestaly pohybovat, v dálce se ozvaly zvuky sirén. Během několika minut se podél dálnice přehnaly policejní vrtulníky a na video natáčely veškerá vozidla opouštějící tuto zdrcující

scénu.

Ekdolovi to však nedělalo žádné starosti. Za necelou půlhodinu bude v bezpečném úkrytu. Auto bude v garáži ihned rozebráno a on spálí falešné vousy, knír, sluneční brýle i baseballovou čepici, kterou měl na hlavě.

Pro tuto chvíli jeho úkol skončil. Arnold Belnick a jeho nájemná "pekařská brigáda" dostanou za odvedenou práci dobře zaplaceno a další už bude záležet na příslušnících skupiny Groznyj, kteří budou pokračovat v tom, co on tady začal.

Ale i kdyby ho tahle akce měla stát život, cítil by se poctěn tím, že ho mohl obětovat pro nový Sovětský svaz.

11 KAPITOLA

NEDĚLE, 21.05 HOD., WASHINGTON, O.C.

Mike Rodgers miloval Chartúm.

Tenhle film sice nebyl tak příjemně měkký a teplý jako jeho přítelkyně Elizabeth, Linda, Kate nebo Ruthie, ale měl oproti nim tu výhodu, že kvůli němu člověk nemusel uprostřed noci ven, aby si ho přivedl domů. Film ležel přímo v poličce generálovy videotéky laserových disků, hned vedle jeho dalších oblíbených snímků: El Cida, Lawrence z Arábie a Muže, který měl být králem a téměř všech ostatních filmů s Johnem Waynem. Nejdůležitější však bylo, že ve společnosti Chartúmu se nemusel chovat společensky. Film od něho nepožadoval nic víc, než aby ho vložil do přehrávače, pohodlně se usadil v křesle... a pak už si jen a jen užíval.

Rodgers se těšil na sledování Chartúmu celý den, a to ho mělo varovat, že se přihodí něco, co mu jeho plány naruší.

Neděli začal uběhnutím svých každodenních osmi kilometrů. Pak si uvařil kávu - černou a bez cukru -, posadil se v jídelně ke stolu s přenosným počítačem a v rychlosti si prohlédl program Paula Hooda - nyní svůj program - pro nadcházející týden. Byly v něm schůzky s vedoucími ostatních amerických zpravodajských skupin ohledně efektivnějšího předávání informací, předběžné slyšení o rozpočtu a oběd s hlavou francouzské Gendarmerie Nationale Benjaminem. Jen při pomyšlení na všechny ty řeči mu vyschlo v hrdle. Ale čekaly ho také některé obtížnější úkoly. Bude si muset sednout s Bobem Herbertem a Mattem Stollem, počítačovým expertem Operačního centra, a připravit programy pokrytí nového ED satelitu, elektronického rušícího zařízení. Satelit ED se už zkoušel nad Japonskem a dokázal narušit elektronické impulzy v objektech tak malých, jakými jsou například stolní počítače. Čekalo ho také přijetí údajů o pozemním personálu na Blízkém východě, v Jižní Americe i jinde. A pak tady byly zprávy od amerických agentů v ruské armádě. Zajímaly ho novinky ohledně přidělování nafty, benzínu a dalších strategických komodit a byl zvědavý, jakým způsobem hodlá nový ruský prezident kompenzovat snižování stavu aktivních vojsk i záložních jednotek.

Rodgers se však ze všeho nejvíc těšil na první koncepční schůzku s inženýry Operačního centra, která bude mít za cíl přípravu navrhovaného Mobilního operačního centra. Po událostech v Koreji ho napadlo, že by měli mít k dispozici soustavu zařízení, která by mohla být přemístěna kamkoliv na světě. Pokud se to podaří, jedno nebo více MOC z nich udělá ještě efektivnější zpravodajskou agenturu.

Po obědě si Rodgers zašel na střelnici na základně Andrews. Byly dny, kdy svým revolverem M3 ráže .45 zasáhl všechno kolem černého středu terče, a přitom samotný střed ani jednou netrefil. Pak ovšem byly dny, kdy by si mohl svým koltem Woodsman ráže .22 čistit zuby. Dnes prožíval jeden z takových úspěšných dní. Po dvou hodinách střelby, které zanechaly personál střelnice i

trénující příslušníky letectva v šoku, navštívil Rodgers ve Van Gelderově domě s pečovatelskou službou svou matku. Od doby, kdy před dvěma lety utrpěla infarkt, se příliš nezměnila, ale on jí četl, tak jako vždycky, její oblíbené básně od Walta Whitmana a pak se vedle ní posadil a jen tak ji držel za ruku. Když odešel, zaskočil si se svým starým kamarádem z Vietnamu na večeři. Andrew Porter vlastnil síť zábavních klubů podél celého východního pobřeží a dokázal Rodgerse rozesmát tak jako nikdo jiný.

Zrovna upíjeli kávu a chystali se zaplatit, když Rodgersovi zapípal pager. Volala mu náměstkyně ředitele Úřadu pro národní bezpečnost Tobey Grumetová. Použil svůj mobilní telefon a okamžitě jí zatelefonoval.

Tobey ho informovala o pumovém útoku v New Yorku a o naléhavé schůzce svolané prezidentem do Oválné pracovny. Rodgers se Porterovi omluvil a okamžitě odešel.

Když Rodgers ujížděl po dálnici, uvažoval o generálu Charlesi "Číňanovi" Gordonovi. Gordonovy snahy ubránit Chartúm před Mahdího fanatickými hordami se zařadily mezi nejodvážnější vojenské činy v historii. Gordon za své hrdinství zaplatil životem, hrud' mu prokláli kopím a jeho uťatou hlavu předváděli naraženou na kůlu. Ale Rodgers si byl jistý, že Gordon by si nepřál zemřít žádným jiným způsobem. Angličan obětoval život za možnost říct tyranovi: "Ne. Tohle místo bez boje nedostaneš."

Rodgers měl stejný názor. Jeho vlasti nesmí nikdo provést nic špatného. Alespoň tedy ne bez boje. A bez odplaty.

Cestou do Bílého domu poslouchal rozhlasové zprávy a telefonoval. Byl rád, že může něco dělat: bránilo mu to v přemýšlení o hrůzné události v New Yorku. Zůstaly tam přes dvě stovky mrtvých. Trasa East byla pro veškerý provoz zcela neprůjezdná a FDR Drive, na východní straně Manhattanu, bude vyřazena na celé dny, dokud se odborně neposoudí vzniklé statické změny a další škody. Ostatní dopravní uzly - mosty, železnice, letiště, dálnice, trasy metra - byly právě teď zevrubně kontrolo-

vány, zda tam také nejsou výbušniny, a to znamenalo, že New York, středisko světové ekonomiky, bude v pondělí ráno v podstatě uzavřené...

Zazvonil telefon. Volal Darrell McCaskey, styčný důstojník Operačního centra pro spolupráci s FBI, a sdělil Rodgersoví, že FBI převzala vyšetřování a že ředitel Egenes bude na svolané schůzi v Oválné pracovně. McCaskey také Rodgersovi řekl, že k nim telefonovala obvyklá řada extremistů, kteří se k útoku přihlásili. Nikdo však nevěřil, že se ozvali i skuteční teroristé, a McCaskey neměl ani nejmenší tušení, kdo by ten pumový útok mohl mít na svědomí.

Rodgers zavěsil a okamžitě převzal další hovor od své zástupkyně Karen Wongové, která řídila Operační centrum tento víkendový večer.

"Generále," oslovila ho, "pokud vím, byl jste už přizvaný na schůzku k prezidentovi."

"Ano, byl."

"Mám pro vás mám pár informací, které se vám tam budou určitě hodit. Jakmile Lynne Dominicková z dešifrovacího oddělení slyšela o tom výbuchu, znovu se podívala na tu objednávku preclíků ze zahraničí. Načasování a umístění příjemce, jak se zdá, odpovídá."

"Na co konkrétně přišla?"

"Se znalostí výsledku dokázala sledovat stopu zpátky," pokračovala Wongová, "a to velice rychle. Zdá se, že je tady shoda. Na základě předpokladu, že posledním bodem objednávky je tunel, vytvořila mapu. Zbytek objednávky zřejmě symbolizuje body na Manhattanu - například místa, kam je třeba dodat části bomby."

Pak ale stojíme proti Rusum, pomyslel si s obavami Rodgers. A jestli za to mohou oni, nebude to prezident považovat za teroristickou akci, ale za válečný čin.

"Řekněte Lynne, že to je poněkud přehnaný závěr," přikázal Rodgers.

"Zaznamenejte ale všechny její další nápady a zabezpečte fax do Oválné pracovny."

"Provedu. Mám ale ještě něco. Právě jsme se od ředitele Harryho Hubbarda z londýnského DI6 dozvěděli, že v Rusku ztratil dva lidi. Jednoho včera odpoledne, zkušeného špiona jménem Keith Fields-Hutton. Byl před Ermitáží u Něvy a stalo se mu něco, co Rusové označili za srdeční záchvat."

"Eufemismus za zabili jsme ho" dodal Rodgers. "Zabýval se tím televizním studiem?"

"Ano," potvrdila Wongová. "Neodeslal však ani jednu zprávu. Tak rychle ho Rusové odhalili a zneškodnili."

"Díky," reagoval Rodgers. "Ví o tom Paul?"

"Ano," řekla Wongová. "Telefonoval hned poté, co slyšel o tom výbuchu. Chce s vámi po skončení porady u prezidenta mluvit."

"Zavolám mu," odpověděl Rodgers a zamířil s vozem ke střežené bráně, která uzavírala přístup na křivolakou cestu směřující k Bílému domu.

12 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 8.00 HOD., SANT PETĚRBURG

Když byl ještě chlapcem a vyrůstal počátkem padesátých let v malém městečku na břehu Severního ledového oceánu, nenapadlo Sergeje Orlova ani jedinkrát, že svět skrývá nějaké jiné poklady než jen oranžovou záři oken domu jeho rodičů, kterou vždy viděl z dálky, když se ploužil sněhem a v plátěném pytli nesl dvě nebo tři ryby, které chytil v malém jezírku nedaleko jejich stavení. Pro Orlova nebyla záře těch oken jenom majákem v chladu a temnotě noci. Bylo to jasné a nadějeplné znamení života v ledové a nepřátelské pustině.

Když potom generál Sergej Orlov koncem sedmdesátých let oblétával Zemi jako účastník pěti kosmických letů uskutečněných v rámci programu Sojuz, které trvaly od osmi do osmnácti dnů a z nichž třem velel, spatřil něco, co se mu vrylo do paměti ještě více. Nebylo to nic nového, Zemi z vesmíru už viděly desítky kosmonautů. Ale ať už náš svět popsali jako modrou bublinu, nádherný drahokam nebo ozdobu na vánočním stromku, všichni se shodli na tom, že jim pohled na naši planetu poskytl nový náhled na život. Žádné politické ideologie se nevyrovnaly vzpomínkám na ten nezapomenutelný obrázek křehké modré zeměkoule ztracené v hlubinách temného kosmu. Vesmírní cestovatelé si uvědomili, že mají-li lidé nějaký předurčený osud, nespočívá v boji o nadvládu v tom kterém státě, ale v úsilí o zachování života a míru na celém světě.

A pak se vrátíte na Zemi, pomyslel si Orlov, když vystupoval z autobusu číslo 44 na Něvském prospektu. Odhodlání inspirované zážitkem z vesmírných cest zeslábne, protože po vás pořád někdo chce, abyste vykonali cosi ve jménu své vlasti, a to nemůžete odmítnout. Rusové neodmítají. Orlovův dědeček byl přívržencem cara, a přesto v průběhu revoluce bojoval proti bělogvardějcům. Jeho otec také neodmítl, když dostal za druhé světové války rozkaz bojovat ve vojskách Druhého ukrajinského frontu. To pro ně a pro jejich památku, nikoliv pro Brežněva, školil Orlov novou generaci kosmonautů, kteří měli z vesmíru provádět špionáž proti Spojeným státům a silám NATO a pracovat ve stavu beztíže na nových chemických sloučeninách použitelných jako bojové otravné látky. Byl vychovaný tak, aby svět nechápal jako domov všech lidí, ale jako něco, co se dá oloupat a rozčtvrtit, rozdělit ve jménu muže přezdívaného Lenin.

A k tomu všemu ještě existují věci, po kterých baží lidé, jako je ministr Dogin, napadlo ho, když rychlým krokem přecházel bulvár. Přestože bylo ještě brzy, zaměstnanci Ermitáže už přicházeli, aby se připravili na denní nával turistů.

Jakkoli byl ministr osobně poměrně příjemný člověk a zdálo se, že jej kromě nekonečných diskusí o ruské historii, zvláště o Stalinových časech, nic nezajímá, jeho pohled na svět do této nové doby nepatřil. Kdykoli se Dogin objevil v Sant Petěrburgu, a přijížděl jednou měsíčně, připadalo Orlovovi, že se ministrovy vzpomínky na sovětská léta stále více idealizují.

Pak tady ovšem ještě byli muži jako Rosskij, kteří zdánlivě neměli vůbec žádný světový názor. Ti si jednoduše vychutnávali moc a nadvládu nad jinými. Orlova značně poplašil podezíravý telefonát, kterým ho obšťastnil ředitel bezpečnostního oddělení Operační centrály Glinka. Ten sice dobře věděl, jak to hrát na obě strany, ale Orlov mu věřil, když mu nahlásil, že Rosského činnost je v posledních čtyřiadvaceti hodinách neobvykle tajnůstkářská. Začalo to předevčírem, když Rosskij trval na tom, že se docela sám postará o triviální vyšetřování toho planého poplachu. Následovala nezaprotokolovaná kódovaná zpráva agentovi v terénu, o které nikomu nic neřekl, a záhadné jednání s úředním ohledávačem mrtvol.

Dostal jsem rozkaz, abych pracoval s Rosským, říkal si Orlov, ale nenechám ho provádět žádné špinavosti. Ať už se to Rosskému líbí nebo ne, přizpůsobí se, nebo se bude muset spokojit s prací u psacího stolu. Dokud má Rosskij podporu ministra Dogina, bude těžké ho vystrašit, ale Orlov už mnohokrát překonal větší těžkosti. Měl jizvy, které to dokazovaly, a byl připravený utržit další, bude-li to nutné. Naučil se anglicky, aby mohl cestovat v roli "vyslance dobré vůle". Během svých cest sháněl a pašoval domů knihy, které mu odhalily, jak uvažuje ostatní svět.

Orlov si na ochranu proti rezavému větru zvedl límec svého světlého pláště a do kapsy zastrčil brýle s černými obroučkami. Vždycky se hned zamžily, když vystoupil ven z přetopeného nebo naopak nevytopeného autobusu, a on neměl náladu ani čas se jimi zabývat. Jako by nestačilo, že se dnes už bez nich neobejde, ačkoli jeho oči byly kdysi tak dobré, že z paluby kosmické lodi rozeznaly velkou Čínskou zeď vzdálenou téměř pět set kilometrů.

I přes ponuré myšlenky na problémy s Rosským byly Orlovovy masité rty nesemknuté a na čele, pod dýnkem šedého plstěného klobouku, neměl generál žádné vrásky. Jeho výrazné hnědé oči a vystouplé lícní kosti spolu s tmavou pokožkou byly, stejně jako jeho dobrodružný duch, součástí jeho částečně asijského původu. Praděděček mu kdysi řekl, že jejich rodina putovala společně s první vlnou mandžuských válečníků, která v sedmnáctém století pronikla přes Čínu do Ruska. Orlov nevěděl, jak to starý pán dokázal určit tak přesně, ale vyhovovalo mu myslet si, že je potomkem dobyvatelů, kteří se mimo jiné proslavili svou benevolencí.

Orlov měřil sto sedmdesát centimetrů, měl úzká ramena a byl celkově subtilnější postavy. Přesto byl ideálním a odolným kosmonautem. Jako vojenský pilot si také nijak nezadal se svými na pohled zdatnějšími kolegy. V poslední době však začínal trochu pociťovat následky dlouhých let strávených psychicky i fyzicky vyčerpávající prací letce-kosmonauta. Při chůzi trochu pokulhával, byla to památka na zlomeninu levé nohy a pánevní kosti, zranění, jež utržil, když se mu neotevřel padák při akci, která se stala jeho poslední. Také jeho pravá paže byla celá Zjizvená následkem úrazu, který utrpěl, když při výcviku vytahoval kosmonauta z hořícího vraku Migu-27. V boku měl voperované šrouby, aby vůbec mohl chodit, ale plastickou operaci paže odmítl. Docela se mu totiž líbilo, jak jeho manželka vždycky naříkala, když tohle zranění třeba jenom zahlédla.

Orlov se při vzpomínce na svou milovanou Mášu usmál. Ačkoli dnešní snídani musel kvůli Glinkovu telefonátu zkrátit, představa nedávné domácí pohody u prostřeného stolu mu ihned zlepšila náladu. To bylo jenom dobře, protože věděl, že mu tenhle pocit bude muset vystačit až do zítřka, protože dříve manželku určitě neuvidí. Jako vždy, když se chystal do akce, podstoupili oba společně obřad, s nímž začali před dvaceti lety, kdy letěl poprvé do vesmíru: pevně se objali a ujistili se, že se neloučí s žádnou nevyslovenou myšlenkou

nebo výčitkou, s ničím, čeho by litovali, kdyby se třeba nevrátil. Máša věřila, že pokud by tuto tradici porušili, nikdy by jej už nespatřila živého.

Ach, ta doba vesmírných stanic Mir a Saljut, pomyslel si generál a znovu se usmál. Léta práce s Kizimem, Solovjevem, Titovem, Manarovem a ostatními kosmonauty, kteří strávili ve vesmíru celé týdny a měsíce. Jak vychutnávali strohou krásu vesmírných lodí Vostok a Voschod i astronomického modulu Kvant, který jim umožnil zkoumat vesmír. Ten zážitek ze zvuku a síly mohutných raket Enĕrgija, které vynášely své náklady k nebi. Všechno mu to chybělo. Jenže před jedenácti měsíci přišel vesmírný program o veškeré finanční prostředky a téměř se zhroutil, a proto devětačtyřicetiletému důstojníkovi nezbylo než souhlasit, že bude velet tomuto pracovišti, středisku zpravodajských operací vybavenému posledními technickými vymoženostmi, jež měly jeho podřízeným pomoci sledovat přátele i nepřátele v cizině i doma. Ministr Čerkasov mu řekl, že má klidnou a důslednou povahu, která je dokonalým nástrojem k řízení takové cenné zpravodajské centrály. Orlov si však nemohl pomoci - měl pocit, že ho zneužívají. Musel opustit práci, při níž se takřka dotýkal pokladnice nebes, kvůli službě v podzemním pekle. Dobře si uvědomoval, jak silně ho v tomto ohledu ovlivnila spolupráce s humanisticky založenými vědci z Vesmírného střediska Jurije Gagarina u Moskvy. Ale už jeho dávní předkové přece pochopili, že pokrok a moc by měly lidi zušlechťovat a podporovat je v tom, aby svým bližním přinášeli oběti. Nic z toho by nemělo sloužit k násilnému ovládání nepřehledných zástupů a k zneužívání jejich dobré vůle nechat sebou manipulovat.

Máša s Cerkasovem překvapivě souhlasila. Řekla svému manželovi, že bude lépe, když Operační centrálu povede někdo s jeho povahou než nějaký Rosskij. A v tom měla pravdu. Ani plukovník, ani jeho nový nejbližší přítel, ministr vnitra Dogin, jak se zdálo, nerozeznávali, kde končí zájmy Ruska a kde už začínají jejich osobní ambice.

Orlov rázně procházel širokým bulvárem, v podpaží sáček s obědem i večeří od své ženy, a zadíval se přes řeku na Frunzeho námořní školu, v níž bydlela desítka vojáků jednotky speciálního nasazení Molot - Kladivo -, která náležela k Operační centrále.

Ohledně Rosského měla Máša pravdu. Když jí pověděl, kdo má být jeho zástupcem - člověk, který se znal s jejich synem Nikitou od té ostudy v Moskvě -, řekla mu Máša, aby Doginovi nedovolil přinutit ho s ním spolupracovat. Nepochybovala o tom, že se neshodnou, zatímco on se domníval, že práce na společném projektu v tak malém prostoru je přinutí začít si navzájem věřit a snad se později i respektovat.

Teď se však rozhodující střetnutí zdálo být nevyhnutelné. Jak to, že byla jeho žena tak chytrá... a on tak naivní?

Generál přejel očima po budovách na druhém břehu Něvy; přímo naproti němu sluneční paprsky pozlatily majestátní Akademii věd a Muzeum antropologie a vrhaly za ně dlouhé hnědavé stíny. Dlouhou chvíli vychutnával tu krásu. Potom vstoupil do galerie. Nemohl už sice obdivovat Zemi z vesmíru, ale dávno zjistil, že i přímo na jejím povrchu je mnoho krásného. Zalitoval, že Rosského ani Dogina nikdy nenapadlo, aby se zastavili a pohlédli na řeku, na tyhle budovy a zvláště na zdejší umělecká díla. Pro ně byla krása něčím, před čím se chtěli raději ukrýt.

Po vstupu do muzea zamířil Orlov k Jordánovu schodišti a ke vchodu do svého nového supertajného působiště, jež mu od začátku připadalo stejnou měrou obdivuhodné i odpudivé.

Obdivuhodné na něm bylo už jeho samotné umístění v Ermitáži. Odborníci je vybrali z mnoha návrhů a upřednostnili ho před nejrůznějšími místy v Moskvě a ve Volgogradu, protože pouze tady mohli zaměstnanci Operační centrály naprosto nenápadně přicházet a odcházet spolu se skupinami turistů; agenti odsud navíc mohli snadno vycestovat do Skandinávie a ostatních zemí Evropy. Další předností tohoto místa bylo, že Něva přirozeně skryje a rozptýlí většinu

rádiových vln pocházejících z technických zařízení centrály, fungující televizní studio, které tu vybudovali jako zástěrku, umožní díky svému vybavení také přístup k satelitům. A co bylo vůbec nejdůležitější: na Ermitáž s největší pravděpodobností nikdo nikdy přímo nezaútočí.

Odpudivost měla kořeny v Doginově posedlosti historií. Ministr sbíral staré mapy a v jeho sbírce se nacházely i kopie plánů Stalinova velitelství umístěného za druhé světové války pod Kremlem: plány místností, které nejenže byly odolné proti bombardování, ale vedly také do soukromého podzemního tunelu, jenž by Stalinovi umožnil únik z Moskvy v případě přímého útoku na město. Ministr Stalina obdivoval, a když on a nynější prezident Žanin spolu se šéfem ministerstva bezpečnosti poprvé tuto špionážní centrálu plánovali (pro potřeby Borise Jelcina), Dogin trval na tom, aby použili členění, které tak dobře kdysi posloužilo právě Stalinovi. Skutečné geniální nápad, pomyslel si Orlov. Těsný, klaustrofobický prostor, podobný vnitřku ponorky, umožňoval zaměstnancům Operační centrály soustředit se výhradně na pracovní úkoly. Rozhodně jim tedy neposkytoval žádnou možnost rozptýlení.

Orlov odpověděl na pozdrav strážnému a vyťukal na číselníku přístupový kód. Jakmile se ocitl uvnitř, předložil vrátné průkaz totožnosti, přestože to byla Mášina sestřenice, která ho velmi dobře znala. Pak prošel přijímací místností a sestoupil po schodech do televizního studia. Prošel jím a na jeho druhém konci navolil na dalším číselníku denní čtyřmístný kód; dveře se otevřely. Orlov je za sebou zavřel a v tu chvíli se mu nad hlavou automaticky rozsvítila jediná žárovka ozařující temné schodiště. Seběhl po něm a další číselník mu umožnil vstup přímo do centrály. Vešel do slabě osvětlené hlavní chodby, zabočil doprava a zamířil ke kanceláři plukovníka Rosského.

13 KAPITOLA

NEDĚLE, 21.40 HOD., WASHINGTON, D.C.

Stráže Rodgerse bez průtahů propustily vnější i vnitřní branou. Před Bílým domem se setkal s náměstkyní ředitele Úřadu pro národní bezpečnost Grumetovou. Padesátiletá žena měřila více než sto osmdesát centimetrů, měla dlouhé rovné vlasy a byla v obličeji jen velmi málo nalíčená. Rodgers choval k této veteránce z Vietnamu, která přišla ve válce při zřícení vrtulníku o levou paži, veliký obdiv.

"Čekáte na mě?" zeptal se Rodgers. "Jdu snad pozdě?"

"Vůbec ne, pane," odpověděla Grumetová a rázně zasalutovala. "Víte, většina z nás normálních úředníků patří už dávno do kategorie - vdané ženy a ženatí muži. Když došlo k tomu výbuchu, seděli jsme doma a dívali se na televizi. Takže jsme proti vám měli určitý malý náskok... Řeknu vám, člověka zrovna napadlo, že svět už snad ani nemůže být horší..."

"Hmm, jenže já jsem studoval dějiny," odpověděl Rodgers. "Tohle by mě nikdy nenapadlo."

Rodgers si přede dveřmi do budovy svlékl sako uniformy a předal ho ozbrojenému příslušníku námořní pěchoty, který stál venku. Kdyby to neudělal, mosazné knoflíky by způsobily poplach, protože ve veřejích se skrýval detektor kovů. Voják přenosným detektorem sako prohlédl, vrátil ho Rodgersovi a zasalutoval.

"Tak jak jste pokročili s vyšetřováním?" zeptal se Rodgers Grumetové, zatímco spolu procházeli krátkou chodbou směrem k Oválné pracovně.

"Postupujeme zatím podle předpisů," odpověděla. "Uzavřeli jsme letiště a všechny výjezdové trasy z města, shromažďujeme obvyklé údaje o podezřelých osobách. FBI upozornila na vzniklou situaci úřady a spojila se s ostatními zpravodajskými agenturami. Jejich experti samozřejmě pracují na místě činu a

vyhodnocují všechny stopy. Nový ředitel CIA Rachlin si stěžoval, že jeho zaměstnanci jsou nuceni ztrácet spoustu času na školeních, která prý navíc stojí nehorázná kvanta peněz, a zcela se opomíjí sledování psychopatů, šílených vědců a ideologických nepřátel."

"To je celý Larry," podotkl Rodgers. "Je odvážnější než Greg Kidd... Do háje, kdo mohl spáchat takovéhle svinstvo, Tobey? A proč?"

"Dokud nezjistíme víc, považujeme celou událost za teroristickou akci. Je dokonce možné, že jde o normální zločin a pachatel se nás bude snažit vydírat. Další možnost je, že ten pumový útok byl činem psychicky narušeného jedince nebo nějaké menší skupiny..."

"Tak jako výbuch v Oklahoma City?"

"Přesně tak. Nějaké skupiny, která se záměrně vyčlenila ze společnosti a jedná na základě zakořeněné zloby..."

"Tohle si vážně myslíte?"

"Ne, Miku, nemyslím. Domnívám se, že je to práce nějaké cizí teroristické skupiny."

"Skutečných mezinárodních teroristů."

"Přesně. A pokud je to pravda, může jim jít třeba jen o publicitu. Obecně jsou však teroristické činy nejčastěji využívané pouze jako nástroje - to znamená, že bývají součástí plánů k dosažení vyšších cílů."

"Otázkou zůstává, co je cílem právě těchhle lidí..."

"To se brzy dozvíme," odpověděla Tobey. "Před pěti minutami obdržela FBI v New Yorku telefonát, který tvrdil, že se pachatelé budou chtít spojit s prezidentem. Volající dal FBI informace o rozsahu výbuchu, jeho místu a druhu použitých trhavin. Přesně to odpovídalo."

"Přijme prezident ten hovor?" zeptal se Rodgers.

"Technicky vzato ne," odpověděla Tobey, "ale bude přítomen v místnosti. Domníváme se, že by to mělo stačit - a už je to tady!" prohlásila, když zapípal její pager. "Chtějí, abychom šli okamžitě dovnitř."

Oba se rozběhli chodbou. Vepředu na ně mával úředník čekající u zadního vchodu do Oválné pracovny a rychle je provedl dvojitými dveřmi.

Prezident Mike Lawrence stál za svým psacím stolem. Tyčil se tam v celé své výšce sto třiadevadesáti centimetrů, ruce měl založené v bok; rukávy jeho košile byly pečlivě vyhrnuté. Před ním stál ministr zahraničních věcí Av Lincoln, bývalý špičkový hráč baseballu s kulatým obličejem a prořídlými vlasy.

Kromě nich byli v místnosti přítomni další čtyři úředníci: ředitel FBI Griffen Egenes, ředitel CIA Larry Rachlin, náčelník generálního štábu Melvin Parker a šéf Úřadu pro národní bezpečnost Steve Burkow.

Všichni muži byli zamračení a naslouchali hlasu vycházejícímu z reproduktoru prezidentova telefonu.

"... abych vám ušetřil těžkosti s určováním místa, odkud volám," pronášel hlas se slabým ruským přízvukem. "Jmenuji se Eival Ekdol. Právě se nacházím v domě číslo 1016 na ulici Forest Road ve Valley Stream na

Long Islandu. Je to dům patřící skupině Groznyj. Můžete ho klidně obsadit a zatknout mě. Klidně podstoupím soudní proces. Pro veřejnost to jistě bude pěkná podívaná."

Groznyj, pomyslel si Rodgers a posadil se vedle horlivého mladého ředitele Úřadu pro národní bezpečnost. Můj ty Bože.

Asketický ředitel FBI na žlutý poznámkový papír napsal: "Dovolte, abych tam poslal své lidi," a zvedl ho.

Prezident přikývl a Egenes opustil místnost.

"Jakmile mě dostanete," pokračoval Ekdol, "nedojde už k žádným dalším teroristickým činům."

"Proč byste vyhazoval do vzduchu tunel a pak se vzdával?" zeptal se Burkow. "Co za to chcete?"

"Nic. Chci tím říct, že si jen přejeme, aby Spojené státy nic nedělaly."

"Kde, kdy a proč?" zeptal se Burkow.

"Ve východní Evropě," odpověděl Ekdol. "Brzy tam dojde k určité vojenské akci a nepřejeme si, aby se USA nebo jejich spojenci do něčeho míchali."

Náčelník generálního štábu Parker zvedl telefon, který měl po ruce. Otočil se tak, aby nebylo slyšet jeho hlas.

Burkow prohlásil: "To vám nemůžeme slíbit. Spojené státy mají své zájmy v Polsku, v Maďarsku..."

"Máte snad také nějaké zájmy ve Spojených státech, pane Burkowe."

Burkow se zatvářil překvapeně. Rodgers jen seděl a pozorně poslouchal.

"Plánujete další útok na americké půdě?" zeptal se Burkow.

"Ano, přesně tak," řekl Ekdol. "Ve čtvrt na jedenáct bude v jednom americkém městě vyhozen do vzduchu velký most. Pokud se ovšem do té doby nedohodneme."

Všichni v místnosti okamžitě pohlédli na hodinky.

"Jak si bezpochyby uvědomujete," pokračoval Ekdol, "máte na to méně než čtyři minuty."

Prezident prohlásil: "Pane Ekdole, jsem prezident Lawrence. Potřebujeme více času."

"Mějte si tolik času, kolik chcete, pane prezidente," odpověděl mu Ekdol. "Ale zaplatíte za něj životy. Nedostanete mě dost brzy, ani kdybyste sem někoho poslal už ve chvíli, kdy jsem vám dal tu adresu. A i když mě dostanete, nezastavíte skupinu Groznyj."

Prezident pohnul rukou ze strany na stranu a Burkow ztlumil telefon.

"Tohle se mi snad zdá!" zavrčel Lawrence. "Vzbuďte mě. Rychle."

"Nevyjednáváme s teroristy," prohlásil Burkow. "Jde především o čas."

"Ale vyjednáváme," řekl Lincoln. "Jenom ne na veřejnosti. Nemáme jinou možnost než se s tím mužem dohodnout."

"A co až se ozve další darebák s bombou?" zeptal se Burkow. "Co když to příště udělá Saddám Husajn? Nebo nějaký neonacista tady ve státech?"

"Nesmíme dovolit, aby se to opakovalo," řekl ředitel CIA Rachlin. "Poučíme se z toho. Připravíme se. Ale v téhle chvíli je nejdůležitější, aby nedošlo k dalšímu výbuchu. Ty mizery chytíme později."

"Ale co když jde jen o trik," namítl Burkow. "Může to být blázen, který si zkrátka doma vyrobil bombu..."

"Pane prezidente," ozval se Rodgers, "pro tentokrát tomu hajzlovi vyhovte. O těch fanaticích ze skupiny Groznyj něco málo vím. Ti neblufují. Viděl jste sám, jak tvrdě dokáží udeřit. Dopřejte jim tohle vítězství, a my je nakonec dostaneme."

"Máte nějaký nápad?"

"Mám," odpověděl generál.

"Aspoň něco," povzdechl si prezident.

"V takovéhle chvíli se může zdát dobrý skoro každý nápad," poznamenal Burkow. "Ale stojí ten váš opravdu za něco?"

Lawrence si dlaní přejel obličej. Burkow dál hleděl na Rodgerse. Šéf Úřadu pro národní bezpečnost nerad kapituloval a zřejmě se domníval, že v Rodgersovi bude mít spíš spojence. Normálně by tomu tak snad bylo, ale celá situace byla daleko složitější a nebezpečnější než diskuse, jež se v této chvíli odehrávala v Oválné pracovně. Všichni přítomní potřebovali čas, aby mohli jednat s čistou hlavou.

"Promiň, Steve," řekl prezident. "V zásadě s tebou souhlasím. Bože! Naprosto s tebou souhlasím. Jenže teď prostě musím tomu grázlovi vyhovět... Zapni znovu ten telefon."

Burkow pohybem prstu zapnul mikrofon.

"Jste tam?" zeptal se prezident.

"Ano, jsem."

"Když přijmu vaše podmínky, nedojde k žádné další explozi?"

"Jenom když tak učiníte okamžitě," prohlásil Ekdol. "Máte na to už méně než

minutu."
"Pak souhlasíme," vybuchl prezident. "Zatraceně! Souhlasíme s tím."
"Výborně," poznamenal Ekdol.
V telefonu bylo chvíli ticho.
"Kde jsou ty výbušniny?" zeptal se Burkow.
"Jsou v úložném prostoru jistého vozidla, které právě teď projíždí po jednom nejmenovaném mostě," odpověděl Ekdol. "Právě jsem zatelefonoval řidiči, aby zakázku zrušil. Nyní, tak jak jsem slíbil, můžete přijít a zatknout mě. O naší dohodě nikomu nic neřeknu. Ale zkuste porušit své slovo, pane prezidente, a zastavit naše lidi v dalších městech se vám nepodaří. Pochopil jste to?"
"Ano, rozumím," pronesl prezident.
Linka oněměla.

14 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 6.45 HOD., SANT PETĚRBURG

Orlov stiskl knoflík na reproduktoru před Rosského dveřmi.
"Ano?" ozval se přísným hlasem plukovník.
"Plukovníku, tady je generál Orlov."
Vedle dveří se ozval bzučák a Orlov vešel. Rosskij seděl vlevo za malým psacím stolem. Na černém kovovém povrchu stolu byl umístěný počítač, telefon a fax, stál tam také hrnek s kávou. Vpravo stál zcela zavalený stůl jeho asistentky a sekretářky, četařky Valentiny Běljevové. Když generál vstupoval, oba vstali a salutovali. Běljevová v předpisovém pozoru, Rosskij trochu uvolněnější.
Orlov jim rovněž zasalutoval a požádal Valentinu, aby je nechala o samotě. Když se dveře se zaklapnutím zavřely, Orlov se podíval na plukovníka.
"Stalo se včera něco, o čem bych měl vědět?" zeptal se Orlov.
Rosskij se pomalu posadil. "Stalo se toho hodně. A o všem byste měl vědět - generále, všechny naše satelity, agenti v terénu, šifranti i zpravodajci přešli včera večer pod naše přímé velení. Budete toho mít hodně na práci."
"Jsem generál," odpověděl Orlov. "Všechnu práci za mne dělají moji podřízení. Teď mě ale především zajímá, zda vy sám neodvádíte poněkud více práce, než vám přísluší."
"Co tím přesně myslíte, pane?"
"Ohledně čeho jste jednal s úředním ohledávačem mrtvol?" zeptal se Orlov.
"Museli jsme se zbavit jedné mrtvoly," odpověděl Rosskij. "Mrtvoly britského agenta. Odvážný chlapík - sledovali jsme ho už několik dnů. Vzal si život, když ho naši lidé obklíčili."
"Kdy k tomu došlo?" zeptal se Orlov.
"Včera."
"Proč jste to nezaprotokoloval?"
"Oznámil jsem to," řekl Rosskij. "Ministru Doginovi."
Orlovovi ztvrdly rysy ve tváři. "Všechny zprávy se musí zaznamenat do počítačového souboru a kopie musí být zaslány do mé kanceláře..."
"To je pravda, pane," odpověděl Rosskij, "přesně takovéhle nařízení platí pro Operační centrálu. Jenže tou ještě tak úplně nejsme. Vaše přímá linka z kanceláře na stůl ministra začne být v provozu až za čtyři hodiny. Ta moje už byla prověřena i zajištěna, proto jsem ji použil."
"A linka z vaší kanceláře do mé?" dožadoval se Orlov. "Ta je snad také mimo provoz?"
"Vy jste tu zprávu nedostal?"
"Dobře víte, že ne..."
"Přehlédnutí," usmál se Rosskij. "Potrestám četařku Běljevovou. Za pár minut obdržíte podrobné hlášení - jakmile Běljevovou zavolám zpátky."
Orlov se na plukovníka dlouze zadíval. "Vy jste vstoupil do Svazu pro

spolupráci s armádou, když vám bylo čtrnáct let, že ano?" zeptal se.

"Ano, máte pravdu," odpověděl Rosskij.

"V šestnácti jste už byl vynikajícím střelcem. Když se ostatní mladí muži odhodlali přeskakovat v běhu ďábelský příkop jen v teplákové soupravě a sportovních botách, vy jste si vybral přeskok zašpičatělých kůlů v nejširším místě, v těžkých botách a s batohem na zádech. Osobně vás cvičil generál plukovník Odincev ve skupině zaměřené na terorismus a atentáty. Pokud si vzpomínám, zabil jste jednou nějakého špiona v Afghánistánu rýčem hozeným ze vzdálenosti padesáti metrů..."

"Bylo to přesně dvaapadesát metrů." Rosského oči se obrátily k nadřízenému. "Rekord v Specnaz."

Orlov obešel psací stůl a posadil se na jeho okraj. "V Afghánistánu jste strávil tři roky, byl jste tam až do chvíle, kdy byl při plnění úkolu, který měl za cíl zajetí afghánského vůdce, zraněn člen vaší skupiny. Velitel vaší jednotky se rozhodl pokusit se dopravit raněného do bezpečí, nechtělo se mu toho mladého muže podle předpisů sprovodit ze světa.... Jako zástupce velitele jste svému nadřízenému připomenul, že je jeho povinností použít smrtící injekci, a když to odmítl, zabil jste velitele - jednou rukou jste mu ucpal ústa a druhou jste mu prořízl hrdlo. Pak jste zabil i toho raněného muže."

"Kdybych jednal jinak," prohlásil Rosskij, "nejvyšší velení by přikázalo popravit za zradu celou skupinu."

"Samozřejmě," přitakal Orlov. "Následovalo vyšetřování, během něhož se řešila otázka, zda zranění toho vojáka bylo natolik vážné, aby vyžadovalo smrt."

"Šlo o zranění nohy," namítl Rosskij, "zdržoval by nás. Pravidla jsou v takových případech velice jasná. Vyšetřování bylo spíš formální..."

"Přesto," pokračoval Orlov, "někteří vaši muži nesouhlasili s tím, co jste udělal. Přebujelé osobní ambice, touha po povýšení - to byla obvinění, která proti vám někteří vznesli, pokud vím. V nejvyšším velení to dokonce vyvolalo obavy o vaše bezpečí, a proto jste byl odvolán a stal jste se členem učitelského sboru zvláštní fakulty Vojensko-diplomatické akademie. Vyučoval jste mého syna a seznámil jste se s ministrem Doginem ještě v době, kdy byl starostou Moskvy. Mám pravdu?"

"Ano, pane."

Orlov se k plukovníkovi ještě více naklonil a pokračoval hlasem jen o trochu silnějším než šepot. "Sloužil jste své vlasti a armádě věrně déle než dvacet let, riskoval jste život i pověst. S touhle zkušeností, plukovníku... Jak je možné, že jste se ještě nenaučil, že bez pokynu svého nadřízeného se nesmíte v jeho přítomnosti posadit?"

Rosskij zrudl v obličeji. Okamžitě vstal a vypjal se do pozoru. "Promiňte, pane."

Orlov zůstal seděť na stole. "Moje kariéra se od té vaší poněkud liší, plukovníku. Můj otec se na vlastní oči přesvědčil, jak Luftwaffe dokázala během války vzdorovat a znepříjemňovat život celé Rudé armádě. Svůj respekt a obdiv k síle letectva přenesl i na mne. Strávil jsem osm let v jednotkách protivzdušné obrany, čtyři roky jsem létal u průzkumu a pak jsem pomáhal cvičit piloty v přepadových akcích - nutil jsem nepřátelská letadla slétnout na úroveň dosahu protiletadlové střelby." Orlov se postavil a podíval se do Rosského vzteklých očí. "Věděl jste tohle všechno, plukovníku? Prostudoval jste si moje materiály?"

"Ano, pane."

"Pak tedy také víte, že jsem ještě nikdy nemusel formálně potrestat žádného ze svých podřízených. Ve většině mužů se skrývá dobrý chlap, dokonce

i mezi čerstvými odvedenci. Chtějí jen dělat svou práci a být za ni po zásluze odměněni. Někteří občas udělají nechtěně chybu, ale to ještě není důvod, proč jim kvůli tomu kazit záznamy. Jsem zvyklý dát každému vojákovi, zejména jde-li o dobrého vlastence, ještě jednu šanci. A to platí i pro vás,

plukovníku." Orlov se k Rosskému naklonil tak blízko, až se jejich obličeje ocitly jen pár centimetrů od sebe. "Ale jestli se mě pokusíte ještě jednou obejít, popadnu vás a pošlu zpátky do akademie - s poznámkou o nedodržení služebního postupu v záznamech. Je vám to jasné, plukovníku?"

"Ano... je... pane," Rosskij ta slova ze sebe s námahou vyrážel.

"Dobrá."

Muži si navzájem zasalutovali, pak se generál otočil a zamířil ke dveřím."

"Pane?" ozval se Rosskij.

Orlov se ohlédl. Plukovník stál pořád ještě v pozoru. "Ano?" zeptal se generál.

"To, co váš syn udělal v Moskvě - to byla nechtěná chyba?"

"Bylo to hloupé a nezodpovědné," odpověděl Orlov. "Vy i ministr jste k němu byli až příliš mírní."

"Zachovali jsme se tak z úcty k vám, pane," prohlásil Rosskij. "Váš syn měl navíc před sebou skvělou kariéru... Četl jste někdy zprávu o té nehodě?"

Orlovovy oči se zúžily. "Nikdy mě to nezajímalo. Ne, nečetl."

"Mám tady náhodou kopii té zprávy," pokračoval Rosskij. "Pochází z archivu generálního štábu. Bylo k ní připojeno jisté doporučení. Věděl jste o tom?"

Orlov mlčel.

"Starší seržant z Nikitovy jednotky doporučil vyloučení za chuligánské chování. Ne proto, že poničil řeckokatolický kostel v Archipovově ulici, ani ne za to, že zbil kněze, ale za to, že se vloupal do skladu akademie, kde sebral barvu, a za to, že udeřil strážného, který se mu v tom snažil zabránit." Rosskij se usmál. "Já si myslím, že se váš chlapec na Řeky naštval při mé hodině, když jsem studentům vyprávěl o tom, jak řecké ozbrojené síly prodávaly zbraně do Afghánistánu."

"O co vám jde?" zeptal se Orlov. "Mám vás snad pochválit za to, že jste naučil Nikitu útočit na bezbranné civilisty, navíc na kněze?"

"Civilisté jsou jen podvozkem stroje, který pohání armádu, pane," prohlásil Rosskij, "v očích specnazu je civilista zcela plnohodnotným cílem... Ale vy si jistě nepřejete diskutovat se mnou o oficiálně stanovené vojenské politice."

"Nechci s vámi už diskutovat vůbec o ničem, plukovníku," odpověděl Orlov. "Máme za úkol zahájit práci Operační centrály." Vykročil ke dveřím, ale Rosského hlas jej opět zastavil.

"Samozřejmě, pane. Ale protože jste mě žádal, abych vás informoval o všem, co se týká mé služební činnosti, měl byste vědět, že veškeré podrobnosti tohoto rozhovoru zanesu do denního hlášení - takže tam bude černé na bílém zaznamenána také skutečnost, váš syn nikdy nestanul ani před disciplinární komisí fakulty. Zpráva staršího seržanta prostě nevyvolala u vedení školy žádnou reakci, což bohužel není totéž..."

Orlov měl ruku na klice dveří a stál k plukovníkovi zády. "Můj syn si bude muset nést následky svých činů. Jsem však přesvědčený, že vojenský soud vezme v úvahu i další léta jeho služby... A v neposlední řadě i podivný způsob, jakým byly jednotlivé informace týkající se jeho případu utajeny... A za jakých okolností byly opět zveřejněny."

"Papíry se někdy prostě na stole objeví jen tak, pane."

Orlov otevřel dveře. Stála tam četařka Běljevová a předpisově salutovala. "Vaše netaktnosti budou zaznamenané v mém vlastním denním hlášení, plukovníku," prohlásil Orlov. Podíval se z Běljevové na Rosského.. "Budete k němu chtít snad něco připsat?"

Rosskij stál strnule vedle svého psacího stolu. "Ne, pane. V současné chvíli ne, pane."

Generál Orlov odešel do haly a Běljevová vstoupila do plukovníkovy kanceláře. Zavřela za sebou zvukotěsné dveře a generál si mohl jenom představovat, co se za nimi odehrává.

Ne že by na tom záleželo. Rosskij dostal varování a bude se muset držet pravidel. Orlov však měl přesto pocit, že pravidla se mohou začít poněkud

měnit, jakmile plukovník sežene k telefonu ministra vnitra Dogina.

15 KAPITOLA

NEDĚLE, 22. 15 HOD., WASHINGTON, D.C.

Griff Egenes se vrátil do Oválné pracovny.

"Policejní jednotky jsou na cestě do Forest Road," oznámil, "a jedna z mých skupin právě odlétla vrtulníkem z New Yorku. Do půl hodiny toho šílence budou mít."

"Nebude s nimi bojovat," prohodil Burkow.

Egenes se ztěžka posadil. "Co tím myslíte?"

"Myslím tím to, že od nás dostal, co chtěl. Bude nanejvýš vykřikovat nějaké radikální fráze a pak se vzdá."

"Doprdele," ulevil si Egenes. "Opravdu bych ho rád zmáčknul."

‚Já taky," odpověděl Burkow.

Šéf Úřadu pro národní bezpečnost se otočil k Miku Rodgersovi. Jakkoli byla nálada v celé Oválné pracovně celkově značně skleslá, Burkowův výraz byl nejskleslejší z celé skupiny.

"Takže, Miku?" zeptal se Burkow. "Kdo jsou ty bestie a jak je zmáčkneme?"

"Než nám odpovíte," požádal prezident, "může mi někdo prozradit, jestli Rusové skutečně podnikají nějakou vojenskou akci, ze které by se mohla vyklubat invaze? Copak tyhle věci nesledujeme?"

Mel Parker, náčelník generálního štábu, odpověděl: "Zatímco nám Ekdol diktoval své podmínky na bezpodmínečnou kapitulaci, zatelefonoval jsem ministru obrany Colonovi. Ten zavolal Pentagon. Bylo mi řečeno, že několik ruských divizí právě prodělává manévry poblíž ukrajinských hranic. Je to poměrně velké množství vojáků, když vezmeme v úvahu, co se v té oblasti obvykle odehrává... Ale nic zatím nenasvědčuje tomu, že by se chystali..."

"Nějaké další pohyby jednotek, kdekoli jinde?" skočil mu do řeči Rodgers.

"OZI na to nasadilo všechny své prostředky," odpověděl Parker.

"To cvičení na hranicích přece může být pouze počátkem něčeho většího," poznamenal prezident.

"To opravdu může," přitakal Parker.

"Já to říkám pořád," stěžoval si šéf FBI Egenes. "Naše největší chyba je to neskutečné množství nesmyslných předpisů a omezení. Všechna ta školení a zbytečná administrativa... Pak se nesmíme divit, že nám už nezbývají prostředky na skutečné zpravodajce v terénu. Satelit nám neprozradí nic o vojákových stížnostech ohledně zítřejšího pochodu, ani nám nic nesdělí o mapě ležící uvnitř polního stanu. A tam jsou ty pravé zpravodajské informace."

"To je jistě vážný problém," souhlasil Rodgers, "ale s touhle situací má jen málo společného."

"Jak to?" zeptal se Rachlin.

"Pravda je taková," řekl Rodgers, "že s těmi darebáky z Grozného bude těžké pořízení."

"Co tím myslíte?" zeptala se Tobey, která až dosud mlčela a dělala si poznámky pro Burkowa.

"Předpokládejme, že Rusové skutečně chystají invazi," vysvětloval Rodgers, "například, že vtrhnou na Ukrajinu... Stejně bychom nezasáhli."

"Proč ne?" zeptala se.

"Protože bychom se rázem ocitli ve válce s Ruskem," řekl Rodgers, "a co potom? Nemáme dostatečné kapacity na to, abychom mohli efektivně vést konvenční válku. To se potvrdilo na Haiti i v Somálsku. Kdybychom se o to pokusili, oběti na naší straně by byly obrovské a sdělovací prostředky by nás roztrhaly na cucky. Kongres by s námi na nátlak veřejnosti zatočil mnohem

rychleji a důrazněji, než kdyby nás jeho členové přistihli, jak provozujeme hazardní hry v kostele. A rakety, taktické bombardéry ani plošné útoky použít nemůžeme kvůli následným škodám a civilním obětem."

"Roním velké a hořké slzy," poznamenal Burkow. "Vždyť by přece šlo o válku. A v ní lidé obvykle trpí... Navíc, pokud se nemýlím, Rusové nám v New Yorku už zasadili první úder... A zrovna proti civilistům!"

"Nevíme, zda ho skutečně odsouhlasila ruská vláda," připomněl Egenes.

"Přesně tak," přidal se ministr Lincoln. "A popravdě, i když to není příliš populární, nejsem si příliš jistý, zda nás chci vidět vést válku ve východní Evropě, i kdyby byla jediná. Státy jako Německo a Francie by se k nám určitě nepřidaly. Možná že by nás dokonce ani nepodpořily. NATO by se mohlo dokonce obrátit proti nám. Cena za rozpoutání takového konfliktu by mohla být obrovská."

"Ne," namítl Burkow s určitým znechucením. "Přece mi nechcete namluvit, že bude lepší strčit hlavu do písku a chovat se jako tři malá prasátka ve svém domečku ze slámy? S tím rozhodně nesouhlasím. Já věřím, že je nutné vpadnout do doupěte velkého zlého vlka, hodit tam na něj napalm a z toho, co po něm zůstane, si nechat ušít kožich. Vím, že to není zrovna vrcholně diplomatické, ale my jsme si koneckonců nezačali."

"Povězte mi," zeptal se Lincoln Rodgerse, "poslali vám Japonci alespoň bonboniéru a lístek s poděkováním za to, že jste zabránil tomu, aby se Tokio po útoku severokorejských raket Nodong nevypařilo?"

"Neudělal jsem to proto, aby mě někdo plácal po rameni," odvětil Rodgers. "Udělal jsem to proto, že to bylo správné."

"A my jsme na vás také byli všichni hrdí," dodal Lincoln. "Jenže ať počítám, jak počítám, vycházejí mi pořád dva mrtví Američané proti nulovým japonským ztrátám."

Prezident prohlásil: "Souhlasím s Melem. Nesmíme však zapomenout na náš současný největší problém: kdo za tím útokem stojí a proč." Podíval se na hodinky. "Deset minut po jedenácté mám vystoupit v televizi a promluvit na téma toho atentátu. Tobey, nechte mou řeč upravit v tom smyslu, že za rychlé zneškodnění útočníka děkujeme dobře odvedené práci FBI, CIA a ostatních agentur."

Náměstkyně ředitele Úřadu pro národní bezpečnost přikývla a odešla k nejbližšímu telefonu.

Prezident pohlédl na Rodgerse. "Generále, byl snad tohle důvod, proč jste mi radil, abych před tím teroristou kapituloval? Protože bychom stejně udělali to, co si přál?"

"Ne, pane," odpověděl Rodgers. "Ve skutečnosti jsme přece nekapitulovali. Jenom jsme poněkud odvedli jeho pozornost."

Lawrence se s rukama složenýma za hlavou protáhl. "Pozornost od čeho?"

"Od protiútoku," vysvětloval Rodgers.

"Proti komu?" zeptal se Burkow. "Ten hajzl nám přece řekl, s kým je spojený, a vzdal se."

"Ale sledujte tu výhrůžku opačným směrem," vysvětloval Rodgers.

"Posloucháme vás doslova napjatě," ubezpečil generála prezident.

Rodgers se předklonil a položil si lokty na kolena. "Pane, Groznyj je jméno odvozené od Ivana Hrozného..."

"To je celkem výstižné," zabručel Rachlin.

"Tihle lidé působili v Rusku už v dobách Leninovy revoluce s cílem získat politickou moc, nikoliv peníze," vysvětloval Rodgers. "V Německu tvořili během války pátou kolonu a působili tam menší problémy i v době studené války. Některé neúspěchy prvních raket bez lidské posádky mají na svědomí také oni."

"Kdo je financuje?" zeptal se Parker.

"Až doposud," řekl Rodgers, "je tajně podporovaly extrémní nacionalistické politické síly, kterým se teroristické akce hodily do krámu. Gorbačov se na ně však v polovině 80. let zaměřil, a v té době se proto přesunuli do zámoří,

zvláště do USA a do Jižní Ameriky. Tam se ve snaze sesadit k Západu vzhlížející politické vůdce spojili se stále mocnější ruskou mafií."

"Takže oni musejí Žanina skutečně nenávidět," vydedukoval Lincoln.

"Vystihl jste to," odpověděl Rodgers.

"Ale jestli nejsou spojeni s vládou," divil se prezident, "co mohou plánovat ve východní Evropě? Jakoukoliv vojenskou operaci nemohou přece provádět bez souhlasu Kremlu. To není Čečensko, kde hrstka generálů z terénu diktovala vojenskou politiku prezidentu Jelcinovi."

"Zatraceně," poznamenal Rachlin, "nikdy jsem nevěřil, že by v tom Jelcin vážně neměl prsty."

"A to je právě ono," přikývl Rodgers. "V Kremlu se skutečně může odehrávat něco závažného. To, čeho jsme byli svědky v Čečensku v roce 1994, byl jenom začátek decentralizace Ruska. Je to velká země, kterou prochází osm časových pásem. Představte si, že se tam konečně někdo probral a prohlásil: ‚Tahle země je jako dinosaurus. Potřebuje minimálně dva mozky, aby mohla fungovat.' Nemyslíte, že pak by bylo možné skoro všechno?"

Prezident se na Rodgerse podíval. "Domníváte se, že to opravdu někdo udělal?"

Rodgers odpověděl: "Pane prezidente, před tou explozí jsme narazili na objednávku jakýchsi preclíků, která přišla ze Sant Petěrburgu do pekárny v New Yorku."

"Na objednávku preclíku?" podivil se Burkow. "Mluvte vážně."

"Já jsem na tu informaci původně reagoval úplně stejně," poznamenal Rodgers. "Pohrávali jsme si s tím, ale nedávalo nám to smysl, až teprve po výbuchu je to jasnější. Použili jsme tunel jako první záchytný bod ve skládačce a jeden ze šifrantů vymyslel, že s použitím mapy New Yorku se můžeme dopracovat velmi zajímavých výsledků."

"Jsou snad ostatní známé body dalšími cíli?" zeptal se Egenes. "Koneckonců, atentátníci ze Světového obchodního centra měli také náhradní cíle - včetně Lincolnova tunelu."

"Nemyslím si to," odpověděl Rodgers. "Naší analytičce nejdřív celá ta věc připadala jako návod na výrobu bomby. Ale teď... Larry, buďte tak laskav a případně mě doplňte... Už asi dva měsíce zaznamenáváme mikrovlnné vyzařování z Něvy v Sant Petěrburgu."

"Opravdu se tam něco děje," souhlasil Rachlin.

"Původně jsme si mysleli, že vyzařování pochází z televizního studia, které Rusové postavili v Ermitáži," pokračoval Rodgers. "Teď si ale myslíme, že to studio je jenom zástěrkou nějakého druhu vysoce tajné operace."

"Druhým mozkem ‚dinosaura'?" zeptal se Lincoln.

"Přesně tak," potvrdil Rodgers. "Podle všeho je financované z fondů odsouhlasených ministrem Nikolajem Doginem."

"Který právě prohrál ve volbách," připojil se prezident.

"Ano, tak nějak," přitakal Rodgers. "A je tady ještě něco. Při pokusu prohlédnout si to místo byl zavražděn jeden britský agent. Takže se tam asi skutečně něco děje. A ať už je to cokoliv, velitelské stanoviště nebo rovnou vojenská základna, má to pravděpodobně spojitost s útokem v New Yorku... Právě prostřednictvím té objednávky na preclíky."

"Takže," prohlásil Av Lincoln, "jsme přistihli ruskou vládu, nebo aspoň některé její členy, při spolupráci s mezinárodní teroristickou skupinou... Pravděpodobně i s ruskou mafií. Zřejmě ovládají takovou část armády, aby mohli ve východní Evropě podniknout něco podstatného."

"Přesně tak to vypadá," připojil se Rodgers.

Rachlin řekl: "Bože, nejradši bych toho hajzla z Grozného vyslýchal sám... Těmahle rukama..."

"Mohu vám garantovat, že z něho nedostaneme vůbec nic," odporoval Egenes. "Určitě ani nic moc neví, když nám ho tak klidně přenechávají..."

"Nejspíš máte pravdu, nebudou hloupí," souhlasil Rachlin. "Dali nám ho

jenom proto, abychom se mohli ospravedlnit před veřejným míněním... Jako že se nám rychle a efektivně podařilo zamávat mečem spravedlnosti."

"Já bych to tak úplně nezlehčoval," prohlásil prezident. "Všichni dobře víme, že prezident Kennedy musel svým způsobem zradit americkou armádu v Turecku, aby dostal z Kuby Chruščovovy rakety. Skutečnost, že nakonec byla uskutečněna pouze polovina rusko-americké dohody, z něj dělá nefalšovaného hrdinu a z Chruščova puncovaného hlupáka. Takže," pokračoval Lawrence, "předpokládejme, že v Sant Petěrburgu si nějaký státní úředník objednal útok na cíl v New Yorku. Mohlo by jít o prezidenta Žanina?"

"O tom pochybuji," poznamenal ministr Lincoln. "Ten se chce se Západem přátelit, nechce válku."

"Jste si tím úplně jistý?" zeptal se Burkow. "Když si vzpomenu na Borise Jelcina... Rusové nás přece v minulosti už taky párkrát oklamali."

"Žanin by takovouhle akcí nic nezískal," odporoval Lincoln. "Bojoval proti zvyšování vojenských výdajů... Kromě toho, on a skupina Groznyj jsou přirozenými nepřáteli."

"A co Dogin?" zeptal se prezident. "Mohla by to být jeho práce?"

"Je to nejpravděpodobnější kandidát," odpověděl Rodgers. "Financoval veškeré práce pod budovou Ermitáže a pravděpodobně mu slouží i tamní lidé."

"Existuje nějaký způsob, jak si o tom pohovořit se Žaninem?" zeptala se Tobey.

"To bych neriskoval," poznamenal Rodgers. "I kdyby s tím neměl nic společného, je velmi pravděpodobné, že se kolem něj vyskytují značně nedůvěryhodní lidé."

"A jaký je tedy ten váš plán, Miku?" zeptal se Burkow zkoumavě. "Já to vidím tak, že jediná bomba odsunula Spojené státy ve východní Evropě na vedlejší kolej... Bože, ještě mám v živé paměti doby, kdy nás něco takového dokázalo spojit a..."

Rodgers mu skočil do řeči: "Steve, ta bomba nás rozhodně nevyřadila ze hry. Ze strategického pohledu nám možná dokonce pomohla."

"Jak?" zeptal se Burkow.

"Ať už je za tím kdokoliv, pravděpodobně si myslí, že si s námi už nemusí dál dělat starosti," vysvětloval Rodgers. "Podobně jako když Rusové pustili z hlavy Hitlera poté, co s ním podepsali smlouvu o neútočení."

"Přepočítali se," prohlásil Lincoln. "Stejně na ně zaútočil."

"Přesně tak," souhlasil Rodgers. Podíval se na prezidenta. "Pane, udělejme totéž. Dovolte mi poslat do Sant Petěrburgu skupinu Striker. Svůj slib tím neporušíte, ve východní Evropě nepodnikneme oficiálně zhola nic... Dokonce tou svou nečinností nejspíš většinu Evropanů dost vystrašíme..."

"A většinu Američanů utvrdíme v názoru, že jsme neschopní," poznamenal s úšklebkem Lincoln.

"A zatím," pokračoval Rodgers, "předvedou mládenci ze skupiny Striker těm darebákům v Sant Petěrburgu, zač je toho loket."

Prezident pohlédl všem přítomným do tváře. Rodgers měl pocit, že se nálada v místnosti změnila.

"Mně se ten nápad zamlouvá," prohlásil Burkow. "Opravdu."

Prezident přistoupil k Rodgersovi. "Udělejte to," řekl. "Přineste mi hlavu velkého zlého vlka."

16 KAPITOLA

NEDĚLE, 20.00 HOD., LOS ANGELES

Paul Hood seděl na lehátku vedle hotelového bazénu. Vedle sebe měl položený pager a přenosný telefon; panamský klobouk měl stažený do tváře, aby ho nebylo

poznat. Nechtělo se mu diskutovat právě teď se svými bývalými voliči. Kromě toho, že byl až podezřele nedostatečně opálený, vypadal nejspíš jako jeden z těch moderních, sebevědomých, do sebe zahleděných nezávislých filmových producentů.

Ve skutečnosti se však cítil nesmírně osamocený a jeho nálada oscilovala mezi melancholií a depresí, a to i přesto, že si Sharon s dětmi hrála jen pár metrů od něj v hluboké části bazénu. Měl na uších sluchátka walkmanu a poslouchal zpravodajskou stanici. Netrpělivě čekal na prezidentův proslov k národu. Bylo to už hodně dávno, co poslouchal nějakou novou zprávu jako pouhý občan a nikoliv jako veřejná osoba, a příliš se mu to nelíbilo. Neměl rád pocit bezmoci, kdy se nemohl podělit o svůj smutek s tiskem a ostatními úředníky. Rád by přispěl svým dílem k vyřešení krizové situace.

V tuto chvíli však byl jen obyčejným mužem na plastovém lehátku, který čeká na zprávy jako kdokoliv jiný.

Ne, to není přesné, nejsem tak úplné jako kdokoli jiný, opravil se v duchu. Čekal, až mu zavolá Mike Rodgers. I když linka nebyla "zakrytá", tedy zabezpečená proti případnému odposlechu, Rodgers zcela určitě přijde na způsob, jak mu sdělit důležitá fakta. Samozřejmě za předpokladu, že mu bude mít co sdělit.

Zatímco čekal na zazvonění telefonu a prezidentův projev, přemýšlel o pumovém útoku. Jeho cílem přece nemusel být zrovna tunel. Mohla to být klidně hotelová hala plná turistů, podnikatelů z Asie, filmařů z Itálie, obchodníků ze Španělska, z Jižní Ameriky nebo dokonce z Ruska. Skutečným cílem takových útoků přece bývá vystrašit pokojné občany, poškodit místní hospodářství a z nastalého zmatku vytěžit kýžený zisk.

Když byl Paul Hood ještě starostou Los Angeles, zúčastnil se řady seminářů o boji proti terorismu. Všichni teroristé mají své vlastní metody a důvody pro to, co dělají, ale mají i něco společného. Vždycky udeří v místech, která jsou plná lidí, ať už jde o vojenské objekty, hromadnou dopravu nebo o kancelářské budovy. Takovým způsobem totiž pokaždé nejsnáze přinutí každou vládu vyjednávat, i když tisková mluvčí pak před novináři tvrdí opak.

Hood uvažoval také o Bobu Herbertovi, který při teroristickém útoku přišel o nohy i o manželku. Nedokázal si vůbec představit, jak ho to muselo zasáhnout.

U lehátka se zastavil mladý číšník s odbarvenými vlasy a zeptal se Hooda, zda nechce něco k pití. Objednal si sodovku. Když se číšník vrátil, upřeně se na ležícího muže zadíval.

"Jste to vy, že ano?"

Hood vypnul walkman. "Promiňte?"

"Jste přece starosta Hood."

"Ano," usmál se Paul a přikývl.

"Senzace," prohlásil mladík. "Včera jsme tady měli dceru Borise Karloffa." Na rozviklaný kovový stolek položil sklenici. "To je příšerné, ten výbuch v New Yorku, nemyslíte? Je to něco tak hrozného, že se na to člověku nechce ani pomyslet. A přesto si nemůžu pomoct a pořád na to myslím..."

"To je pravda," odpověděl Hood.

Číšník se k němu nahnul a nalil do sklenice sodovku. "Tohle se vám bude líbit... Zaslechl jsem našeho vedoucího Mosuru, jak říkal šéfovi hotelové ochranky, že si pojišťovna přeje, abychom denně nacvičovali evakuaci objektu, podobně, jako se to dělá na luxusních parnících. Aby se s námi hosté neměli proč soudit, kdybychom vyletěli do vzduchu."

"Musíte chránit své hosty a jejich majetek," poznamenal Hood.

"Exactamundo," prohlásil číšník.

Hood podepsal účet a právě ho číšníkovi podával, když zazvonil telefon. Rychle hovor přijal.

"Jak se máš, Miku?" zeptal se. Sebral telefon a zamířil do stínu v rohu, kde nebyli žádní hosté.

"Stejně jako kdokoliv jiný," odpověděl Rodgers. "Blbě, jsem naštvaný."

"Máš pro mě nějaké novinky?" zeptal se Hood.

"Právě jedu do naší kanceláře po setkání se šéfem," odpověděl generál. "Stalo se toho hodně. Za prvé, telefonoval původce našich současných starostí. Vzdal se nám. Máme ho."

"Jenom tak?" zeptal se Hood.

"Položil si samozřejmě několik podmínek," řekl Rodgers. "Musíme se držet mimo určité podnikání, ke kterému podle něj dojde za mořem. Ve staré nepřátelské zóně. Jinak prý budou jeho kolegové pokračovat."

"Je to nějaký velký podnik?" zeptal se Hood.

"Nejsme si tak docela jisti. Zdá se, že jde tak trochu o vojáky."

"Má s tím něco společného nový muž číslo jedna?" otázal se Hood.

"Nemyslíme si to," odpověděl Rodgers. "Spíš nám připadá, že jde o reakci na jeho nedávnou výhru. Nevypadá to jako jeho akce."

"Aha," poznamenal Hood.

"Domníváme se, že rozkaz k tomu činu byl vydán v našem oblíbeném televizním studiu u řeky. Máme docela dobrou stopu. Šéf nám dal svolení podívat se na to zblízka. Bude s tím spousta papírování. Nasadil jsem na to Lowella."

Hood se zastavil pod palmou. Prezident tedy dal svolení k cestě skupiny Striker do Sant Petěrburgu. A právník Operačního centra Lowell Coffey II. bude žádat o souhlas zpravodajský výbor Kongresu. Jde do tuhého.

Hood se podíval na hodinky. "Miku, pokusím se chytit letadlo..."

"Nedělej to," odpověděl Rodgers. "Máme trochu času. Až se začne něco dít, pošlu pro tebe vrtulník do Sacramenta."

Hood se podíval po svých dětech. Měli jet zítra ráno společně na výlet. Rodgers má pravdu. Na leteckou základnu to trvá půl hodiny a ve Washingtonu může být za méně než pět hodin... Ale přísahal, že bude vykonávat svou práci se vší odpovědností - a tohle práce byla. Přesněji, pěkná zátěž, riziko a dřina, které nechtěl přesunout na nikoho jiného.

Srdce mu začalo tlouct rychleji. Hood dobře věděl, co si jeho srdce přeje. Vhání mu krev do nohou, aby mohl běžet za svými povinnostmi.

"Počkej chvíli, promluvím se Sharon," požádal Rodgerse.

"Zabije tě," zasmál se Rodgers. "Radši se zhluboka nadechni a proběhni se po parkovišti. Tohle zvládneme."

"Díky," odpověděl Hood, "dám ti vědět, co udělám. Jsem rád, že vím, co se děje. Zavolám ti později."

"Dobrá," souhlasil Rodgers zachmuřeně.

Hood ukončil hovor a zaklapl telefon. Zamyšleně ho svíral ve zpocené dlani.

Sharon ho nejspíš vážně zabije a děti budou hrozně zklamané. Alexandr se tolik těšil, že si spolu zahrají počítačové hry...

Bože, proč alespoň někdy nemůže být něco jednoduché? ptal se sám sebe cestou k bazénu. "Protože pak by se mezi lidmi dohromady nic nedělo," odpověděl si polohlasem, "a život by byl nudný."

Musel si však přiznat, že trochu nudy by se mu právě teď hodilo. Proto se vlastně vrátil do Los Angeles, doufal, že ji tady najde.

"Táto, nepůjdeš za námi?" zakřičela na něho jeho dcera Harleigh, když se k nim přiblížil.

"Nech tátu, ty bláznivá," prohlásil Alexander. "Copak nevidíš, že drží telefon?"

"Pitomče, bez brýlí tak daleko nevidím," odpověděla mu.

Sharon do jejich hádky zasáhla a plavala k Paulovi. Z jejího výrazu mohl vyčíst, že už ví, co uslyší.

"Pojďte sem," vyzvala děti Sharon, zatímco si její manžel dřepl vedle bazénu. "Myslím, že nám táta chce něco povědět."

Hood všem třem jednoduše oznámil: "Musim zpátky. Naše agentura se zapojila do vyšetřování té dnešní události..."

"Budeš asi muset někomu pořádně nakopat prdel, co?"skočil mu do řeči

Alexandr.
"Zmlkni," napomenul ho Hood. "A dávej si pozor na pusu..."
"Prázdniny jdou ke dnu," prohlásil jeho desetiletý syn. "Nebo se pletu?" dodal, než se sám potopil.
Jeho dvanáctiletá sestra se ho pokusila přidržet pod vodou, ale Alexandr jí uplaval.
Sharon se na svého manžela zamračeně dívala. "To vyšetřování," zeptala se tiše, "se bez tebe neobejde?"
"Mohlo by."
"Tak to zkus."
"Jenže to nejde," odpověděl Hood. Podíval se dolů a pak kamsi stranou. Kamkoliv, jenom ne do jejích očí. ‚Je mi to líto. Později ti zavolám."
Hood vstal a zavolal na děti, které na chvilku přerušily svou honičku, aby mu mohly zamávat. "Kup mi tričko a vezmi mi nějaké prospekty," požádal svého syna.
"Spolehni se!" odpověděl mu Alexandr.
Otočil se a odcházel.
"Paule?" zavolala Sharon.
Zastavil se a pohlédl zpátky.
"Vím, že to pro tebe není snadné," řekla, "a já ti to nehodlám nijak ulehčovat. My tě taky potřebujeme. Obzvlášť Alexandr. Zítra bude určitě celý den vzdychat ‚Ach, tohle by se tátovi líbilo' a ‚Táta by byl nadšený'. Brzy budeš muset možná začít řešit to, že s námi netrávíš dost času."
"Copak si myslíš, že mi to nevadí?" zeptal se Hood.
"Nejspíš ne dost," odpověděla Sharon a odrazila se od břehu. "Ne tolik, jako být pryč od těch svých elektrických vláčků ve Washingtonu. Zamysli se nad tím, Paule."
Určitě to udělám, slíbil si v duchu.
Teď však musel chytit letadlo.

17 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 3.35 HOD., WASHINGTON, D.C.

Nadporučík Charles Squires stál na potemnělé rozjezdové dráze letecké základny Quantico. Měl na sobě civilní šaty a koženou bundu, před sebou měl na betonu položený přenosný počítač a popoháněl dalších šest členů skupiny Striker při nastupování do dvou vrtulníků Bell JetRanger, které je dopraví na leteckou základnu Andrews. Tam přesednou do letounu C-141B Starlifter a poté absolvují jedenáctihodinový let do Helsinek.
Noc byla chladná, jakoby nabitá energií. Nadporučíka však ze všeho nejvíc povzbuzovala myšlenka na nadcházející úkol. Když byl ještě kluk vyrůstající na Jamajce, nikdy nezažil nic působivějšího než vběhnout na fotbalové hřiště těsně před zápasem, zvlášť když okolnosti jeho mužstvu vůbec nepřály a ze soupeře šel strach. Podobně se cítil pokaždé, když skupina Striker mířila do akce. Právě díky Squiresově vášni pro fotbal dovolil Hood tuto skupinu pojmenovat podle označení hráče, kterým nadporučík v dětství býval, tedy útočník - Striker.
Squires spal ve svém malém domku na základně, když mu Rodgers zavolal a předal mu rozkazy k cestě do Finska. Generál mu také vysvětlil, že dostali souhlas Kongresu jen pro sedm členů skupiny a nikoliv pro obvyklých dvanáct. Kongresmani odjakživa rádi zasahovali do všeho, co kdy dostali ke schválení, tentokrát to tedy postihlo jejich rozpis. Myšlenka, jež k takovému rozhodnutí členy kongresového výboru vedla, byla jednoduchá. Kdyby je Rusové odhalili a zajali, mohli by jim tvrdit, že nevyslali celou jednotku. Ve světě mezinárodní

politiky takové maličkosti zřejmě něco znamenaly. Po zkušenosti z plnění posledního úkolu však Squires naštěstí upravil všechny plány pro skupinu tak, aby mohla pracovat téměř s jakýmkoliv počtem členů.

Squires ani nepolíbil manželku na rozloučenou; bude mnohem lepší, když všechno zaspí. Prostě jen zvedl "zakrytý" telefon v koupelně, domlouval se s generálem na podrobnostech nadcházející akce a přitom se oblékal. Dohodli se, že vybraní členové skupiny Striker budou hned po příjezdu na místo určení hrát turisty. Až bude skupina na palubě letadla do Helsinek, Rodgers se znovu se Squiresem spojí a upřesní si plány. Zatím to vypadalo tak, že tři muži pojedou rovnou do Sant Petěrburgu a čtyři budou jako záloha čekat v Helsinkách.

Členové skupiny, kteří budou muset zůstat doma, budou nejspíš zklamaní, ale nebudou sami. Skupina nevyrážela do akce často, přesto je Squires držel neustále v pohotovosti pomocí cvičení a simulovaných akcí; čtyři muži, kteří zůstanou v Helsinkách, budou obzvlášť zklamaní, protože budou tak blízko, a přece se vlastního úkolu nezúčastní. Ale stejně jako všichni dobří a zkušení vojáci trval Rodgers trval na tom, že skupina musí mít zajištěný ústup, kdyby to bylo nutné. A to bylo poslání těch čtyř.

Když skupina nastoupila, Squires usedl do druhého vrtulníku. Ještě než stroj vzlétl, položil si přenosný počítač na klín a zasunul do něj disketu, kterou mu podal pilot. Začal se seznamovat s vybavením, které je čekalo v letadle. Prohlédl si výčet zbraní a zkontroloval seznam oblečení, jež zahrnovalo uniformy několika zemí, které byly považovány za problémové, zemí, na jejichž půdě mohla být nutná úderná akce bez dlouhých příprav: Číny, Ruska a několika států Blízkého východu a Latinské Ameriky. Seznam obsahoval také větší množství potápěčského vybavení a výstroje do chladného počasí pro celou skupinu. Chyběly však videokamery, průvodce, slovníky a běžné letenky, které mohli potřebovat, až budou předstírat turisty. Protože se však generál Rodgers obvykle pyšnil tím, že myslí na každou drobnost, Squires si byl jistý, že tohle všechno na ně bude čekat na základně.

Rozhlédl se po kabině vrtulníku, po svých podřízených sedících kolem něj. Podíval se na blonďatého Davida George, který se nesměl zúčastnit jejich poslední akce, protože si jeho místo zabral sám Mike Rodgers, potom na novou členku skupiny Sondru DeVonnovou, jež prodělala výcvik u námořní pěchoty, ale byla přeřazena k nim, aby nahradila muže, kterého ztratili v Severní Koreji.

Jako vždy pocítil hrdost, když si ty tváře prohlížel... A cítil také pořádný kus odpovědnosti, který pramenil z vědomí, že ne všichni se musejí vrátit zpět. Jakkoli většinu času spoléhal na vlastní tvrdou práci, byl nadporučík založením trochu fatalista, zejména ve srovnání s generálem Rodgersem, jehož heslem bylo: Můj osud není v božích rukou, dokud v těch svých držím zbraň.

Squires se zahleděl na svůj počítač a musel se usmát. Vzpomněl si, jak jeho žena i malý synek Billy tvrdě spali, když je opouštěl. Krátce se zamyslel nad tím, jak je skvělé, že mohou tak klidně odpočívat, a znovu pocítil hrdost. Muži i ženy se v Americe už více než dvě stě let zaobírali stejnými myšlenkami jako právě teď on; zažívali stejné obavy, když cválali, pluli, jeli nebo letěli přispět k obraně demokracie, ve kterou všichni vášnivě věřili.

18 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 8.20 HOD., WASHINGTON, D.C.

V přízemí Operačního centra se nacházela malá kantýna pro vedoucí pracovníky, nenápadná, dobře zabezpečená místnost, skrytá za jídelnou ostatních zaměstnanců. Stěny místnosti byly zvukotěsné, rolety byly trvale stažené a mikrovlnná vysílačka venku, na nepoužívané přistávací dráze,

vydávala neustálý hlasitý šum, který zabraňoval jakémukoliv odposlechu.

Když sem Paul Hood přišel poprvé, trval na tom, aby obě jídelny nabízely kompletní výběr jídelníčku restaurace s rychlým občerstvením, od vajec a koblih až po pizzu. Nešlo jen o pohodlí zaměstnanců Operačního centra, byla to záležitost národní bezpečnosti: v průběhu operace Pouštní bouře získal nepřítel představu o tom, že se něco chystá, díky špionům, kteří si všímali množství přes ulici objednávané pizzy a čínských jídel, jež byly dodávány do Pentagonu. Když bylo Operační centrum z nějakého důvodu v pohotovosti, Hood nechtěl, aby se o tom od poslíčků, kteří přiváželi na motorkách hamburgery, dozvěděl nějaký agent, novinář nebo kdokoliv jiný.

Kantýna vedoucích pracovníků byla vždy nejrušnější mezi osmou a devátou hodinou ranní. Denní směna vystřídala v šest hodin noční směnu a denní zaměstnanci trávili následující dvě hodiny přebíráním zpravodajských zpráv, které do centra došly z celého světa. Před osmou hodinou, kdy už byly údaje převzaté, zaznamenané nebo zničené, přicházeli ředitelé jednotlivých oddělení, aby posnídali a porovnali si své poznámky. Dnes rozeslal Rodgers e-mailem zprávu o schůzi všech zaměstnanců, která se bude konat v devět hodin. Proto se místnost vyprázdní několik minut před stanovenou hodinou, aby se všichni zaměstnanci stihli včas dostavit do Tanku.

Do jídelny vešla tisková mluvčí Ann Farrisová a její pěkně ušitý červený kalhotový kostým vzbudil obdivný pohled Lowella Coffeyho II. Ona sama dokázala ihned rozpoznat, že Lowell prožil těžkou noc. Když byl Lowell odpočatý, vždycky všechno okamžitě kritizoval, počínaje módou a konče literaturou.

"Těžká noc?" zeptala se.

"Strávil jsem ji se členy Kongresového výboru pro dohled nad zpravodajskými službami," odpověděl a zahleděl se do čerstvého výtisku Washington Postu.

"Aha," poznamenala. "Takže dlouhá noc. Co se stalo?"

Coffey odpověděl: "Mike si myslí, že má něco na Rusy, kteří stáli za tou explozí v tunelu. Poslal na ně skupinu Striker."

"Takže ten zatracený Eival Ekdol, kterého sebrali, nepracoval sám?"

"Rozhodně ne," potvrdil Lowell.

Ann se zastavila u automatu na kávu a vložila do stroje dolarovou bankovku. "Ví o tom Paul?"

"Paul už je na cestě zpátky," odpověděl.

Ann se rozzářila. "Opravdu?"

"Opravdu, je to tak," odpověděl Lowell. "Chytil letadlo z L.A. Před chvílí potvrdil, že tady ráno bude... V devět hodin chce Mike v Tanku informovat všechny zaměstnance o vývoji situace."

Chudák Paul, pomyslela si Ann, když si brala dvojité espreso a vrácené drobné. Pryč a zase zpátky ve čtyřiadvaceti hodinách. Sharon se to muselo náramně líbit.

Místa kolem šesti kulatých stolů byla obsazená vedoucími pracovníky, kteří toho překvapivě neměli příliš mnoho na práci. Psycholožka Liz Gordonová žvýkala nikotinovou žvýkačku, protože v místnosti se nesmělo kouřit, a nervózně si pohrávala s loknou svých krátkých hnědých vlasů; upíjela černou kávu se třemi cukry a četla si v nějakém časopise.

Počítačový expert Matt Stoll hrál poker s odborníkem na životní prostředí Philem Katzenem. Mezi oběma muži ležela hromádka mincí a místo karet používali hráči kabelem propojené přenosné počítače. Když kolem nich Ann procházela, dokázala odhadnout, že Stoll prohrává. Ostatně sám často přiznával, že má na celé zeměkouli ten nejnevhodnější výraz obličeje pro hráče pokeru. Kdykoliv se mu nedařilo, ať už hrál karty nebo se pokoušel opravit něco na počítači, z každého póru jeho kulatého, cherubínského obličeje vystupoval pot.

Stoll vyložil špinavou postupku. Phil na to zareagoval třemi šestkami a dvěma králi. Full hand.

"Hmm, no ale aspoň mi vůbec něco přišlo," prohlásil Matt a složil karty. "Ještě jednou," požádal. "Škoda že se poker trochu nepodobá kvantové

matematice. Uzavřete ionty v pavučinách magnetických a elektrických polí, zasáhnete zachycené částice laserovým paprskem, čímž v nich vytvoříte kladný náboj, a pak je srazíte k zemi... To je váš trumf... Řady iontů v logické kvantové bráně... A máte nejmenší a nejrychlejší počítač na světě. Pěkné, čisté a dokonalé."

"Ano," odpověděl Phil, "věčná škoda, že tomu tak není i v kartách."

"Nebuď sarkastický," prohlásil Stoll, strčil si do úst poslední koblihu s čokoládovou polevou a zapil ji černou kávou. "Příště si zahrajeme kanastu a všechno bude jinak."

"Ne, nebude," odpověděl Katzen. Posadil se zpátky na židli a na stůl postavil konvici s čerstvou kávou. "Taky prohraješ."

"Já vím," souhlasil Stoll, "ale vždycky se cítím hrozně, když mě někdo porazí v pokeru. Nevím proč."

"Ztráta mužství," poznamenala Liz Gordonová, aniž vzhlédla od svého National Enquireru.

Stoll se na ni podíval. "Opakujte to!?"

"Tak se nad tím zamyslete," prohlásila Liz. "Silné ruce, blufování s kamenným obličejem, celé to prostředí... kouření doutníků, divoký západ, noci strávené pouze mezi skutečnými chlapy..."

Stoll i Katzen se na ni podívali.

"Věřte mi," řekla a otočila stránku. "Vím, o čem mluvím."

"Copak můžeme věřit někomu, kdo čerpá informace z obrázkových časopisů?" zareagoval Katzen.

"Nikoliv informace," odpověděla Liz. "čtu si o ovocných koláčích. A co se týká hráčství, chronické případy jsem léčila v Atlantic City. Poker a kulečník jsou dvě hry, ve kterých muži nedovedou prohrávat. Choďte na ryby nebo začněte se stolním tenisem - tam prohra ničí vlastní já daleko méně."

Ann si sedla k Lizinu stolu. "A co intelektuální hry, jako jsou například šachy?" zeptala se.

"Tam jde také o dokazování vlastní dokonalosti, ale jiným způsobem, odpověděla Liz. "I v šachách muži neradi prohrávají, ale porážka od muže je pro ně stravitelnější než od ženy."

Lowell Coffey si odfrkl. "Tohle je typicky ženská poznámka. Víte, senátorka Barbara Foxová si mě včera večer podala víc než kterýkoliv chlap kdy předtím."

"Možná že jenom dělala svou práci lépe než všichni ti muži před ní, nadhodila Liz.

"Ne," zavrčel Coffey. "Nerozuměl jsem si s ní. Narozdíl od mužských členů výboru. Zeptejte se Marthy, ta tam byla se mnou."

Ann podotkla: "Senátorka Foxová je od té doby, co byla její dcera před lety zavražděna ve Francii, zapřísáhlá izolacionistka."

"Podívejte," pokračovala Liz, "tohle všechno není jenom můj názor. Na toto téma bylo vypracováno mnoho odborných studií."

"Mnoho prací bylo napsáno i na téma UFO," poznamenal Coffey, "a přesto si stále myslím, že jde jenom o spoustu prázdných keců... Lidé přece reagují na lidi a nikoliv na pohlaví."

Liz se sladce usmála. "A co Carol Laningová, Lowelli."

"Prosím?" řekl Coffey.

"Nemohu o tom sama mluvit," odpověděla Liz, "ale vy ano..."

"Máte snad na mysli žalobkyni Laningovou? Kauza Fraser versus stát Maryland? Tak i tohle je součástí mého psychologického profilu?"

Liz neodpověděla.

Coffey zrudl. Otočil list, uhladil noviny, pak je znovu přeložil a chvíli se do nich díval. "Jste úplné vedle, Elizabeth. Do auta Žalobkyně Laningové jsem narazil po tom procesu vyloženě nešťastnou náhodou. Byl to můj první případ a nesoustředil jsem se. To, že jsem prohrál se ženou, s tím nemělo co dělat."

"Samozřejmě že ne," usmála se znovu Liz.

"Je to pravda!" prohlásil Coffey a v tu chvíli zapípal jeho pager. Podíval se na číslo, pak odložil noviny na stůl a vstal. "Škoda, děti, ale mou závěrečnou řeč si budete muset poslechnout někdy jindy. Musím zatelefonovat na ředitelství zeměkoule."

"Chlapovi nebo ženské?" zeptal se Phil.

Coffey se na něj zašklebil a opustil místnost.

Když odešel, Ann prohlásila: "Nemáte dojem, že jste na něho byla trochu příliš příkrá, Liz?"

Liz zavřela National Enquirer, zvedla ze stolu Star a Globe a pak vstala. Pohlédla na brunetu s červenými líčky. "Možná, Ann... Ale udělá mu to dobře. Lowell, ačkoli na to často nevypadá, pozorně poslouchá, co mu lidé říkají, a trochu toho v něm vždycky uvízne. Na rozdíl od jiných."

"Moc vám děkujeme za lekci z aplikované psychologie," poznamenal Stoll. Zavřel svůj počítač a odpojoval kabely. "Ještě než jste sem přišla, Ann, debatovali jsme s Liz o tom, zda její nechuť k technice pramení z její neschopnosti pochopit, oč jde, nebo je to výraz její podvědomé nechuti k mužům."

"Samozřejmě za to může má hloupost," prohlásila Liz. "Postavit otázku takhle je přibližně stejně inteligentní, jako kdybyste tvrdil, že vaše dovednost v zacházení s technikou z vás dělá muže."

"Ještě jednou vám děkuji," prohlásil Stoll.

"Bože," poznamenala Ann, "dávám návrh, abychom ráno všichni omezili příjem kofeinu a cukru."

"O tohle nejde," prohlásil Stoll, když Liz odešla. "Prožíváme zkrátka normální pondělí po mezinárodní ostudě. Jsme všichni trochu podrážděni, protože nikoho z nás ani nenapadlo naprogramovat si dopředu video; a všechny ty báječné filmy, co celý týden poběží, nám prostě utečou, když budeme čtyřiadvacet hodin denně zavření tady..."

Katzen si zasunul počítač pod paži a vstal. "Musím ještě obstarat nějaké materiály na tu schůzi... Uvidíme se za patnáct minut."

"A potom každou další čtvrthodinu," poznamenal Stoll a vydal se za ním ven, "dokud nebudeme všichni starší a šediví."

Osamělá tisková mluvčí upíjela espreso a uvažovala o zaměstnancích Operačního centra. Byla to pěkná sbírka typů a charakterů, ve které byl Matt Stoll největším dítětem a Liz Gordonová nejsilnější osobností. Ale špičkoví odborníci v jakémkoliv oboru bývají obvykle excentričtí. A pracovat společně v uzavřených prostorách, jako jsou tyto, je nevděčný úkol. To nejlepší, v co kdy může Paul Hood u svých podřízených doufat, je mírumilovné soužití, přijetí stejných cílů a určitý stupeň vzájemného profesionálního respektu. Dosud se mu to celkem dařilo díky jeho prakticky neustálé přítomnosti a přímému způsobu vedení - i když věděla, že si to v jeho soukromém životě od něho vybírá pořádnou daň.

Ann se zvedla a vyšla z jídelny. Na chodbě potkala Marthu Mackallovou. Devětačtyřicetiletá politoložka a specialistka na jazyky také spěchala na schůzi, i když ona vlastně nikdy nevypadala, že spěchá. Byla dcerou soulového zpěváka Macka Mackalla. Na tváři měla stále široký úsměv a každý ji okamžitě poznal podle jejího chraptivého hlasu; vynikala též nechvějně příjemným vystupováním - přitom však měla srdce z ocele. Vždy působila navenek klidně, což byl výsledek jejích mladistvých pozorování, k nimž měla dostatek času i prostoru na turné, jež absolvovala spolu s otcem. Tehdy zjistila, že opilci, násilníci a hlupáci se dají snáze odradit chytrým mozkem a vtipem než ostrým nožem. Když Mack zahynul při automobilové nehodě, přestěhovala se Martha ke své tetě, která ji přiměla tvrdě studovat, přinutila ji dokončit vysokou školu a žila ještě dost dlouho na to, aby viděla, jak její neteř pokročila od soulových koncertů až k vysoké funkci na Úřadu vlády.

"Dobré jitro," pozdravila Martha. Ann přidala do kroku, aby vyšší ženě vůbec stačila v chůzi.

"Dobrý den, Martho," odpověděla Ann. "Zrovna jsem se doslechla, že jste prožila rušnou noc."

"Předváděli jsme s Lowellem nahoře na Kopci závojový tanec," prohlásila. "Chvíli nám trvalo, než jsme ty šťouraly z Kongresu přesvědčili."

Obě ženy prošly zbytek cesty mlčky. Martha byla jen málokdy ochotná naplano tlachat, pokud se tedy zrovna nenacházela ve společnosti vysoce postavených nebo mocných lidí. Ann měla často stále silnější pocit, že pokud se v budoucnu bude hledat náhrada za Paula Hooda, nebude to generál Rodgers, kdo místo ředitele získá.

Když Martha s Ann dorazily do Tanku, Mike Rodgers, Bob Herbert, Matt Stoll, Phil Katzen a Liz Gordonová už seděli kolem velkého oválného konferenčního stolu. Ann si všimla, že Bob Herbert vypadá unaveně.

Napadlo ji, že nejspíš spolu s Rodgersem strávili noc přípravou akce skupiny Striker - navíc vyrovnat se s pocity vyvolanými pumovým útokem muselo na zpravodajském důstojníkovi, upoutaném v pojízdném křesle, zanechat stopy.

Za oběma ženami vešel Paul Hood a spěchající Lowell Coffey. Ještě než právník úplně vešel, stiskl Rodgers knoflík na straně stolu a těžké dveře se začaly zavírat.

Malá místnost byla osvětlená zářivkami; na stěně, proti místu, kde seděl Rodgers, visely velké digitální hodiny, na kterých byly samé nuly. Vždy když došlo ke krizové situaci, nastavil se na těchto hodinách odpočet v souladu časovým rozvrhem. Obdoba jejich číselníku byla potom k dispozici v každé kanceláři - aby nedošlo k žádnému nedorozumění ohledně toho, kdy co má být hotové.

Stěny, podlaha, dveře i strop Tanku byly pokryté šedočerným zvuk pohlcujícím materiálem Acoustix. Pod ním bylo několik vrstev korku, třicet centimetrů betonu a další vrstva zvukové izolace. V betonu, na všech šesti stranách místnosti, se skrývaly drátěné mřížky, které generovaly neslyšitelné zvukové vlny; do místnosti ani z ní tedy nemohly proniknout žádné elektronické informace, aniž by došlo k jejich znehodnocení nezvratným zkreslením.

Hood seděl včele stolu. Po jeho pravici, na malé výsuvné desce, stál monitor, počítačová klávesnice a telefon. Na horním okraji monitoru byla připevněná kamera propojená optickým kabelem s počítačem. Tahle vymoženost umožňovala řediteli přenášet svou tvář a vidět na obrazovce každého, kdo měl v kanceláři podobné zařízení.

Dveře se zavřely a Paul pronesl: "Vím, že je nám všem nevolno, když si vzpomeneme na to, co se včera stalo, takže to není zapotřebí dál komentovat. Chci poděkovat Mikovi za kus pořádné práce, kterou už odvedl. Poví vám o ní. Pro případ, že o tom ještě nevíte, musím vám sdělit, že o té záležitosti máme poněkud obšírnější informace než televizní komentátoři. Přijel jsem sem rovnou z letiště, jen jsem se v rychlosti osprchoval, takže na to, co nám Mike řekne, čekám se stejným zájmem jako vy. Rád bych jen zdůraznil, že všechno, co uslyšíte, podléhá prvnímu stupni utajení. Až odsud budeme odcházet, podepíšu prohlášení, že se téhle schůzky zúčastnili pouze ti, kdo museli být s celou situací ze strategických důvodů obeznámeni." Hood se podíval na Rodgerse. "Miku?"

Rodgers Hoodovi poděkoval a všechny přítomné informoval o průběhu a výsledku schůzky v Oválné pracovně. Oznámil jim, že skupina Striker opustila základnu Andrews ve 4.47 hod. a že do Helsinek dorazí asi ve 20.50 hod. místního času.

"Lowelle," požádal, "jak se na to tvářil finský velvyslanec?"

"Dal mi předběžný souhlas," odpověděl právník. "Potřebujeme však také potvrzení o souhlasu finského prezidenta..."

"Kdy bychom ho měli dostat?"

"Dnes dopoledne," informoval Coffey.

Rodgers se podíval na hodinky. "V téhle chvíli tam jsou už čtyři odpoledne. Jste si jistý, že to Finové stihnou?"

"Ano, jsem. Víte, tam se začíná úřadovat později a pracuje se déle. Žádná závažná rozhodnutí tam nikdo rozhodně nepřijímá před obědem."

Rodgers pohlédl z Coffeyho na Darrella McCaskeyho. "Za předpokladu že od finské vlády dostaneme to, co potřebujeme, může nám nějakým způsobem se zpravodajskými informacemi ze Sant Petěrburgu pomoci Interpol?"

"To záleží... Máte na mysli Ermitáž?"

Rodgers přikývl.

"Mám jim říct o tom anglickém agentovi, kterého tam před krátkou dobou zavraždili?"

Rodgers se podíval na Hooda. "DI6 tam ztratila jednoho člověka, který se snažil odposlouchávat to nové televizní studio."

"A Interpol žádáme o stejný druh průzkumu?" zeptal se Hood.

Rodgers opět přikývl.

"V tom případě jim o tom Angličanovi řekněte," rozhodl Hood. "Jsem si jistý, že se najde nějaký nadšenec, který se do toho pustí."

"A co hranice?" zeptal se Rodgers. "Jestli se skupina Striker bude muset dostat do Ruska po pevnině, existuje nějaký způsob, jak tam mohou Finové naše chlapce propašovat?"

"Znám někoho na finském ministerstvu obrany," odpověděl McCaskey, "zjistím, co by se s tím dalo dělat. Jenom pochopte, Miku, že Finové mají na hranici s Ruskem méně než čtyři tisíce pohraničníků. Nemají zrovna chuť Rusy dráždit."

"To chápu," přikývl zástupce ředitele a otočil se k Mattu Stollovi. Zavalitý počítačový odborník si nervózně proplétal prsty.

"Matte," oslovil ho Rodgers, "chci, abyste využil veškeré své známosti mezi experty na počítačovou komunikaci a výpočetní techniku vůbec. Zapojte všechna ta svoje elektronická hejblata a zkuste zjistit, jestli si Rusové někde neobjednali nebo neshromažďují něco vyloženě neobvyklého. Nebo jestli se některý z jejich nejlepších odborníků nepřestěhoval v loňském roce do Sant Petěrburgu."

"Tihle chlápci jsou dost málomluvní," odpověděl Stoll. "Víte, oni nemají příliš mnoho možností uplatnit se v soukromém sektoru, když jim vláda náhodou přestane důvěřovat... Ale pokusím se."

"Nepokoušejte se - udělejte to" přikázal Rodgers. Téměř okamžitě sklopil zrak a semknul rty. "Promiňte," řekl po chvíli. "Měl jsem těžkou noc.

Matte, pochopte, je více než pravděpodobné, že budu muset část skupiny Striker poslat do Ruska! A to nebude procházka růžovou zahradou. Takže chci, aby věděli o svém cíli všechno, co je možné. Musejí mít jasno v tom, s čím se tam mohou setkat. A trocha znalostí o elektronice jim může hodně pomoci."

"To chápu," odpověděl Stoll stroze. "Zkusím trochu počítačových triků, uvidím, na co přijdu."

"Děkuji vám," odvětil Rodgers.

Ann pozorovala, jak se zástupce ředitele otočil k Liz Gordonové. Když na ni promluvil, psycholožka k němu tázavě vzhlédla. Na rozdíl od Hooda, který příliš na psychologické profily zahraničních vůdců nevěřil, Rodgers jim určitou platnost přisuzoval.

"Liz," požádal ji, "chci, abyste se podívala do počítače na ruského ministra vnitra Dogina. Zaměřte se na problematiku jeho neúspěchu v nedávných volbách, ale také na jeho vliv na generála Michaila Kosigyna... Bob o něm určitě má nějaké informace, kdybyste je potřebovala."

"Jeho jméno mi zní povědomě," odpověděla Martha. "Určitě ho mám ve svých materiálech."

Rodgers se obrátil ke specialistovi na životní prostředí Philu Katzenovi, který měl před sebou otevřený přenosný počítač. "Phile, potřebuji znát všechny podrobnosti o Finském zálivu v místě, kde se do něj vlévá Něva, a informace o Něvě tam, kde protéká kolem Ermitáže. Teplotu vody, vzduchu, rychlost větru..."

Počítač po Hoodově pravici pípnul. Hood stiskl klávesu F6 a pak tlačítko

Control, aby hovor pozdržel.

Rodgers pokračoval: "Chci vědět taky všechno, co máte o složení půdy pod muzeem. Zajímá mě především, jak hluboko tam mohli Rusové kopat."

Katzen přikývl a dokončoval záznam na svém počítači.

Hood opět stiskl klávesu Control. Na obrazovce počítače se objevil obličej jeho asistenta Stephena "Bugse" Beneta.

"Pane," ozval se Bugs, "máte naléhavý hovor od ředitele Hubbarda z DI6. Souvisí s naší záležitostí, proto jsem si myslel..."

"Díky," přerušil ho Hood. "Přepojte ho."

Hood stiskl knoflík telefonního reproduktoru a okamžik počkal. O chvíli později se na monitoru objevila rozhodná tvář.

"Dobrý den, pane řediteli," přivítal Angličana Hood. "Mám právě kolem sebe všechny své nejbližší spolupracovníky, proto jsem se rozhodl přepnout váš hlas do reproduktoru."

"Dobrá," pronesl Hubbard hlubokým, drsným hlasem se silným londýnským přízvukem, "udělám totéž. Pane Hoode, přejdu hned k věci. Máme tady člověka, který by se stal rád členem té skupiny, kterou posíláte do Helsinek."

Rodgersovi ztuhly rysy. Zavrtěl hlavou.

Hood odpověděl: "Pane řediteli, naše jednotka je velice pečlivě vyváženou skupinou..."

"To chápu," přerušil jej Hubbard, "ale vyslechněte mě. Ztratil jsem dva agenty a třetí se raději skrývá. Moji lidé na mě naléhají, abych do Ruska vyslal naši vlastní údernou jednotku, ale kdyby si obě skupiny navzájem překážely, k ničemu by to nevedlo."

"Dokázala by mě vaše jednotka spojit se šéfem ruských zpravodajců v Sant Petěrburgu?"

"Prosím?" zareagoval Hubbard.

"Chci tím říct," vysvětloval Hood, "že mi nenabízíte nic, co bych si sám nemohl obstarat... Ale nebojte se, podělíme se s vámi o všechny získané informace, ostatně jako vždy."

"Jistě," odpověděl Hubbard. "Ale tak docela s vámi nesouhlasím. Přeci jenom vám mohu něco nabídnout... Slečnu Peggy Jamesovou."

Hood na své klávesnici rychle stiskl tlačítko Control/F5, aby si sjednal přístup do souborů obsahujících materiály agentů. Potom napsal DI6 -Jamesová a objevily se před ním její záznamy.

Rodgers vstal a postavil se za Hooda, zatímco ten si prohlížel složku, která zahrnovala údaje od DI6, ale také nezávislé informace získané Operačním centrem, CIA a ostatními americkými agenturami.

"Ta má ale záznam," ozval se Hood. "Vnučka lorda, tři roky v terénu v Jižní Africe, dva roky v Sýrii a sedm let už pracuje ve vedoucí funkci. Prodělala výcvik ve zvláštních jednotkách, hovoří šesti jazyky a je držitelkou čtyř vyznamenání. Volný čas tráví tím, že opravuje staré motocykly a občas na nich taky závodí..."

Rodgers ho přerušil a ukázal na odkaz k jiné složce.

"Pane řediteli Hubbarde, tady je Mike Rodgers," představil se generál. "Jak vidím, slečna Jamesová se zajímala o pana Fieldse-Huttona."

"Ano, generále," připustil Hubbard. "Byli si velice blízcí."

"Pozor na takové svazky," zašeptala Liz a zavrtěla hlavou.

"Slyšel jste to, pane řediteli?" zeptal se Hood. "To byla naše hlavní psycholožka."

"Slyšeli jsme to," odpověděl mu z reproduktoru překvapivě ostrý ženský hlas, "a mohu vás ujistit, že se té akce nechci zúčastnit kvůli pomstě. Chci být jednoduše u toho, chci dokončit to, co Keith začal."

"Nikdo přece nezpochybňoval vaše schopnosti, agentko Jamesová," ozvala se Liz silným a nesmlouvavým hlasem, který nenechával žádný prostor k debatám. "Ale citové vazba a objektivní přístup jsou vždycky v příkrém rozporu, a proto chceme..."

"Blbost," skočila jí do řeči Peggy. "Buďto půjdu s vámi, nebo půjdu sama. Ale budu tam v každém případě."

"To stačí," prohlásil Hubbard pevným hlasem.

Coffey si odkašlal a položil ruce na stůl. "Řediteli Hubbarde, agentko Jamesová - jsem Lowell Coffey II., právník Operačního centra." Podíval se na Hooda. "Paule, nejspíš se vám nebude moc líbit, co teď řeknu, ale domnívám se, že byste vy i Mike měli tu nabídku dobře zvážit... A přijmout."

Hoodův výraz se nezměnil, ale Rodgersovy oči se rozšířily a byly rozzlobené. Coffey se jeho pohledu vyhnul.

"Podívejte, s Marthou musíme stále ještě projednat pár věcí s CIC," pokračoval Coffey, "a když jim budeme moci říct, že jde o mezinárodní skupinu, budeme mít daleko větší šanci získat takové výhody, jakými je víc času, větší zeměpisná oblast zásahu... a tak dále."

"Když už se rozzlobíte na Lowella, Miku, rozzlobte se rovnou i na mě," ozval se McCaskey. "Přítomnost agentky Jamesové v naší skupině by mi totiž taky pomohla. Finský ministr obrany má velmi blízko k admirálu Marrowovi z Královského námořnictva. Kdybychom náhodou potřebovali další ústupky od finské vlády v době, kdy bude naše akce probíhat, mohl by nám být moc prospěšný..."

Generál dlouhou chvíli mlčel a ticho z Londýna provokovalo. Hood se nakonec podíval na Boba Herberta. Rty zpravodajského důstojníka byly semknuté a prsty ťukal na kožené polstrování svého pojízdného křesla.

"Bobe," zeptal se ho Hood, "co na to říkáte?"

Zpravodajcův přízvuk byl poznamenaný mládím stráveným na jihu Spojených států. Herbert odpověděl: "Já tvrdím, že tu práci klidně zvládneme sami... Jestli ta ženská chce vyrazit do Ruska sama, pak je to záležitost ředitele Hubbarda. Nevidím důvod, proč vkládat další zbytečná kolečka do perfektně seřízeného stroje."

Martha Mackallová podotkla: "Obávám se, že k téhle otázce přistupujeme příliš zaujatě. Agentka Jamesová je profesionálka. Zapadne do vašeho dokonale seřízeného stroje."

"Děkuji vám," ozvala se Peggy, "ať už jste kdokoliv."

"Martha Mackallová," představila se, "politoložka. A není za co. Vím dobře, jaké to je, když musíte stát na dešti před vchodem do pánského klubu."

"To je ale hloupost," vložil se do hovoru roztrpčeně Herbert. "Tady přece nejde o černou, bílou, mužskou, ženskou nebo jinou záležitost. Už tak máme ve skupině jednoho nováčka: Sondru DeVonnovou, tu ženu, která převzala místo Basse Moora... Chci tím říct, že bychom museli být blázni, kdybychom přibírali ještě někoho dalšího."

"Myslíte tím další ženu?" zeptala se Martha.

"Dalšího nováčka," bránil se Herbert. "Bože, kdy už konečně přestane být každé jednoznačné rozhodnutí chápáno jako provokace proti někomu?"

Promluvil Hood: "Díky za názory, vám všem. Pane řediteli, doufám, že nám prominete, že o vaší agentce hovoříme takhle přímo."

"Mně se to líbí," ozvala se Peggy. "Vždycky ráda vím, jak si stojím."

Hood prohlásil: "Nejsem si tím sice úplně jistý, ale Lowell má nejspíš pravdu. Mezinárodní skupina zde má svůj smysl... A jak se zdá, Peggy je tou správnou osobou."

Herbert položil dlaně na hranu stolu a zapískal několik prvních tónů písně "Svět jako na dlani". Rodgers se vrátil na své místo. Krk měl nad límcem uniformy zrudlý a jeho tmavé obočí se zdálo být ještě tmavší.

"Zajistím, abyste včas obdrželi všechny podklady," přislíbil Hood, "aby se vaše agentka mohla spojit se skupinou Striker. Nemusím jistě zdůrazňovat, pane řediteli, že velitel skupiny Striker, nadporučík Squires, má naši naprostou důvěru. Očekávám, že agentka Jamesová se podrobí jeho rozkazům."

"Samozřejmě," odpověděl Hubbard, "a děkuji vám."

Hood se podíval na Rodgerse; tvář britského zpravodajce zmizela z obrazovky.

"Miku," prohlásil Hood, "vyslal by ji tam v každém případě. Takhle alespoň budeme vědět, kde je."

"Bylo to tvoje rozhodnutí," odpověděl Rodgers. "Já bych tak nerozhodl." Pohlédl zpříma na Hooda. "Nejde o den D ani o Pouštní bouři. Nepotřebujeme mezinárodní souhlas. Spojené státy byly napadeny a jejich vojáci na to odpověděli. Tečka."

"Středník," opravil ho Hood. "DI6 také utrpěla ztrátu. Informace, kterou nám předali, navíc posílila naše podezření ohledně pachatele atentátu. Britové si zaslouží dostat šanci..."

"V tomhle se zkrátka neshodneme," trval na svém Rodgers. "Ta Jamesová si zaslouží maximálně tak pokárání od svého nadřízeného za porušení předpisů... Vsadím se, že Squirese určitě poslouchat nebude... Ale jsi zpátky, Paule, a máš to tu zase na povel ty." Rozhlédl se kolem stolu. "Pokud jde o mě, vyřídil jsem už všechno, co jsem měl na programu. Děkuji vám všem za pozornost."

Hood se také rozhlédl kolem. "Máme ještě něco k projednání?"

"Ano," přihlásil se Herbert. "Myslím si, že Mike Rodgers, Lynne Dominicková a Karen Wongová by si zasloužili medaile za to, co včera večer dokázali. Zatímco všichni ostatní jenom pobíhali a hořekovali nad výbuchem, tihle tři naši lidé přišli na to, kdo to udělal a pravděpodobně také proč. Místo pochvaly jsme ale Mikovi právě uštědřili políček. Je mi líto, ale nechápu to."

"Protože s ním zrovna nesouhlasíme," poznamenal Lowell Coffey. "To ale neznamená, že neuznáváme jeho zásluhy."

"Jste unavený a naštvaný, Bobe," poznamenala Liz Gordonová. "To se přece netýkalo Mika osobně. Dnes to zkrátka na světě takhle chodí..."

Herbert dal najevo nesouhlas s dnešním světem tím, že popojel na křesle dál od stolu.

Hood vstal: "Spojím se s vámi jednotlivě během dopoledne, abych zjistil, jak jste pokročili," oznámil všem shromážděným. Pak se podíval na Mika Rodgerse. "A ještě jednou, pro případ, že to snad někdo nezaznamenal... Nikdo v téhle místnosti by nezvládl to, co včera večer dokázal Mike."

Rodger mlčky pokývl hlavou, pak bzučákem otevřel dveře a následoval Boba Herberta ven z Tanku.

19 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 20.00 HOD., SANT PETĚRBURG

Když se digitální hodiny v rohu monitoru dostaly přes číslice 19:59:59, v Operační centrále nastala změna. Poklidné modravé osvětlení, které až dosud zaplňovalo místnost, se díky více než dvaceti počítačovým obrazovkám změnilo v záplavu měnících se barev, jež se odrážely od obličejů a oblečení všech přítomných v místnosti. Změnila se také nálada. I když nikdo netleskal, uvolnění napětí poté, co centrála ožila, bylo znatelné.

Pomocný operační důstojník Fjodor Buriba pohlédl od svého monitoru, umístěného nad stolem, na Orlova. V pečlivě střiženém černém vousu mladého muže se rozšířil úsměv a jeho tmavé oči se rozzářily. "Jedeme na sto procent, pane," oznámil.

Sergej Orlov stál uprostřed velké místnosti s nízkým stropem, ruce měl založené za zády a jeho oči přejížděly od jedné obrazovky ke druhé. "Děkuji vám, pane Buribo," odpověděl Orlov, "dobrá práce, opravdu dobrá práce... Rozkaz pro všechna stanoviště: Dvakrát překontrolujte veškeré údaje, než budeme informovat Moskvu, že naše činnost může začít."

Orlov pomalu přecházel ze strany na stranu a nahlížel přes ramena svých zaměstnanců. Čtyřiadvacet počítačů bylo v místnosti umístěných do oblouku, který měl tvar koňské podkovy. U každého monitoru seděl operátor. Přesně ve

20.00 hodin se generál trochu uvolnil, když se modrá barva všech obrazovek změnila ve sloupce údajů, fotografie, mapy a nákresy. Deset monitorů bylo určeno satelitnímu průzkumu, čtyři byly napojené na databázi zpravodajství z celého světa, ke kterému náležely jak zprávy získané legálně, tak i zprávy "ukradené" z policejních oddělení, velvyslanectví, státních úřadů a cizích zpravodajských agentur. Devět počítačů sloužilo ke spojení pomocí vysílaček a mobilních telefonů a zpracovávaly zprávy od Ruských agentů rozmístěných po celém světě. Jeden počítač spojoval Operační centrálu přímo s jednotlivými ministry včetně Dogina. U této linky seděl desátník Ivašin, kterého si osobně vybral plukovník

Rosskij a který podával zprávy přímo jemu. Všechny obrazovky, kromě těch, na nichž zářily mapy, byly zaplněné zašifrovanými zprávami. Slova na nich Orlovovi nic neříkala; stejně jako neznamenala nic pro operátora u vedlejšího počítače nebo pro kohokoliv jiného v centrále. Každý operátor používal svůj vlastní kód, takže případné nebezpečí z prozrazení tajných informací bylo minimální. V případě, že by operátor onemocněl, program šifrovacího kódu mohl být nouzově spuštěn Orlovem a Rosským; každý z nich znal polovinu hesla složeného ze dvou slov.

Když počítače po týdnech prověrek a ochrany proti virům ožily, měl Orlov stejný pocit, jaký zažíval pokaždé, když s ním vylétla do vesmíru raketa: cítil uspokojení, že všechno jde podle plánu. I když tady přímo neriskoval život jako při vesmírných letech, odpovědnost na něj doléhala neméně silně. Navíc se vlastně nikdy ani v raketě nad nebezpečím a hrozbou smrti pořádně nezamýšlel. Vždycky pro něj bylo hlavní, aby stoprocentně splnil zadané úkoly. Jeho dobrá pověst pro něho byla důležitější než život a generálovy myšlenky vždy patřily jen tomu, aby udělal vše, co umí, a nic nepokazil. A stejně tak tomu bylo i dnes.

Čelní stěnu místnosti pokrývala mapa světa. Údaje z kterékoliv obrazovky mohly být pomocí projektoru upevněného u stropu přeneseny na tuto mapu. Na stěnách kolem byly police s disketami a kompaktními disky, naplněné vysoce tajnými údaji, složkami a záznamy o vládách, armádách a zpravodajských agenturách z celého světa. Uprostřed zadní stěny se nacházely dveře, které vedly do haly a do šifrovacího a dešifrovacího oddělení; o kus dál se vcházelo do zabezpečené konferenční místnosti, ke skladu, k záchodům a k východu. Dveře do Orlovovy kanceláře a kanceláře Rosského byly vpravo, respektive vlevo.

Orlov stál uprostřed místnosti a měl pocit, jako by velel nějaké kosmické lodi budoucnosti - takové, která sice nikdy nevzlétla, ale přesto měla schopnost nabídnout pohled z nebes. Navíc také pohled pod hladinu moří a pod skály na zemi. Lodi, která dokáže zjistit cokoliv, o komkoliv, v kterémkoliv okamžiku. Kdykoli pobýval ve vesmíru a Země se pod ním pomalu otáčela, nikdy neměl tak intenzivní pocit všemohoucnosti. A protože vláda chtěla přesné a včasné zpravodajství, rozpočet a rozsah pravomocí centrály nebyly ovlivněné dokonce ani chaosem panujícím v mnoha částech Ruska. Orlov teď skoro chápal, jak se asi musel cítit car Mikuláš II., jenž žil v tak nádherné izolaci, a to i v době, kdy se už blížil jeho konec. Je snadné podlehnout takové atmosféře a myslet si, že se vás netýkají každodenní problémy ostatních. Orlov se proto snažil každý den pročíst alespoň troje různé noviny, aby neztratil "vědomí skutečnosti".

Desátník Ivašin se náhle postavil, otočil se ke generálovi a zasalutoval. Sundal si sluchátka a napřáhl je směrem k Orlovovi. "Pane generále," prohlásil, "mám tady pro vás soukromý hovor."

"Děkuji vám," řekl Orlov, ale sluchátka odmítl. "Vezmu si to ve své kanceláři." Otočil se a zamířil ke dveřím vpravo.

Vyťukal na číselníku vlevo vedle dveří svůj osobní kód a vstoupil dovnitř. Jeho asistentka Nina Terová vyhlédla zpoza přepážky vzadu v rohu místnosti. Velká žena se širokými rameny, pětatřicátnice, byla oblečená v těsně upnutém modrém saku a sukni. Měla do drdolu vyčesané hnědé vlasy, velké oči, pěkně

tvarovaný nos a hlubokou jizvu táhnoucí se napříč celým čelem; tam ji kdysi poranila kulka. Bývalá důstojnice petrohradské policie měla jizvy také na hrudi a na pravé paži; byl to následek toho, že se odmítla vzdát a postavila se dvěma mužům, kteří se pokoušeli o přepadení banky.

"Blahopřeji, generále," řekla.

"Díky," odpověděl Orlov a zavřel dveře, "ale ještě nás pořád čeká několik set zkoušek..."

"Já vím," odpověděla Nina. "A až bude po nich, stejně nebudete spokojený, dokud nezaznamenáme první úspěšný den, pak týden a pak celý rok."

"Jaký by byl život bez nových cílů?" bránil se generál s úsměvem. Posadil se za stůl s černou akrylovou deskou a bílýma nohama, vyrobený ze zbytků rakety Vostok, která ho kdysi vynesla do vesmíru. Zbytek místnosti byl vyzdoben fotografiemi, modely, vyznamenáními a upomínkami na generálova léta strávená prací na sovětském vesmírném programu; zasklená skříňka chránila "exponát" z nejcennějších - řídicí pult z prastaré rakety, která kdysi na první kosmický let vynesla do vesmíru člověka, Jurije Gagarina.

Posadil se do koženkového křesla, které si natočil k počítači, a na klávesnici naťukal svůj přístupový kód. Obrazovka se rychle vyplnila zátylkem ministra vnitra Dogina.

"Pane ministře," oslovil ho Orlov do mikrofonu vestavěného ve spodním levém rohu monitoru.

Trvalo několik vteřin, než se Dogin otočil. Orlov si nebyl jistý, zda ministr prostě rád nechává lidi čekat, nebo zda jenom nechce vypadat, že on sám na někoho čeká. V každém případě to byla hra, která se Orlovovi příliš nelíbila.

Ministr se usmál. "Desátník Ivašin mi ohlásil, že všechno pokračuje přesně podle plánu."

"Desátník přehání, tvrdit něco takového je předčasné," odpověděl Orlov. "Ještě jsme neprověřili všechny údaje."

"Jsem si jistý, že to dobře dopadne," prohlásil Dogin. "A nebuďte na desátníka tak přísný kvůli jeho nadšení, generále... Je to pro všechny zaměstnance opravdu velký den."

Pro všechny zaměstnance, zopakoval si v duchu Orlov. Když pracoval ve vesmírném programu, jeho spolupracovníky tvořila skupina odhodlaných lidí, která pracovala s jediným cílem: rozšířit lidské možnosti ve vesmíru. Jistě, politika byla tehdy všudypřítomná, ale důležitost samotné práce způsobovala, že často ustupovala do pozadí. V Operační centrále panovala naprosto odlišná situace. Měl tu k dispozici více lidí rozdělených do více skupin. A každá tato skupinka směřovala jiným směrem. Byla tady skupina lidí zcela zaujatých svou prací, jíž záleželo pouze na tom, aby činnost centrály vykazovala co nejdříve ty nejlepší výsledky. Další skupinka především donášela informace Doginovi a jejím členům šlo hlavně o osobní prospěch. A byla tady také třetí skupina, "nerozhodnutí", jejímž typickým představitelem byl bezpečnostní ředitel Glinka. Příslušníci téhle skupiny byli většinu času zoufalí z toho, že si nedokázali vybrat, čemu dát přednost - jestli odpovědnosti vůči své práci, nebo osobním ambicím... Orlov sám sobě slíbil, že i kdyby ho to mělo stát místo, pokusí se, aby tohle pracoviště v budoucnu pracovalo jako tým.

"Představte si," pokračoval Dogin, "že jsme všechno snad ani nemohli lépe načasovat. V oblasti jižního Pacifiku právě teď letí směrem k Japonsku tryskové letadlo. Poté, co v Tokiu doplní palivo, poletí dál do Vladivostoku. Můj asistent vám pošle údaje o jeho letové dráze. Chci, aby Operační centrála to letadlo sledovala. Pilot už dostal rozkaz, aby se s vámi spojil, jakmile přistane ve Vladivostoku, což by mělo být asi v pět hodin ráno místního času. Až to udělá, dejte mi vědět, předám vám instrukce, které mu odvysíláte."

"Jde o zkoušku našeho systému?" zeptal se Orlov.

"Ne, generále. Náklad toho letounu má zásadní důležitost."

"V takovém případě nechápu, proč, dokud tu nebude všechno řádně

přezkoušeno, nezařídí sledování toho letadla protiletecká obrana?"

"To by bylo složité a zbytečné," odpověděl Dogin. Usmál se. "Prostě chci, abyste to letadlo sledoval vy, generále. Věřím, že to centrála zvládne. Veškeré šifrované zprávy z paluby letadla budou směřovat do vaší spojovací místnosti. A všechny problémy nebo prodlevy budou hlášeny vámi nebo plukovníkem Rosským přímo mně. Máte nějaké dotazy?"

"Několik, pane," přiznal se Orlov, "ale váš příkaz zaznamenám a provedu tak, jak žádáte." Do okna, jež si otevřel v rohu obrazovky napsal: Ministr Dogin přikazuje sledování proudového letounu, který má přistát ve Vladivostoku. Ještě jednou si to přečetl a stiskl klávesu s příkazem Uložit. V přístroji se automaticky připojí k této informaci datum a čas. Počítač pípl, aby potvrdil, že uložení proběhlo úspěšně.

"Děkuji vám, generále," pokračoval Dogin. "Na vaše otázky dostanete včas odpovědi. Teď vám přeji mnoho štěstí v práci. Těším se, že za tři hodiny uslyším, že zpravodajská perla v naší koruně je plně provozuschopná."

"Ano, pane," odpověděl Orlov, "i když vlastně nevím, kdo si tu korunu nakonec nasadí..."

Dogin se stále usmíval. "Teď jste mě trochu zklamal, generále. Sarkasmus vám nesluší."

"Omlouvám se," odpověděl Orlov. "Sám ho nemám rád. Ale dosud nikdy jsem nedostal příkaz, abych provedl úkol bez kompletních informací nebo s nevyzkoušeným vybavením. A stejně tak jsem se zatím nikdy nedostal do situace, kdy by se podřízení odvážili porušit subordinaci..."

"Všichni se musíme vyvíjet a měnit," odpověděl mu na to Dogin. "Něco vám připomenu. Stalin ve svém projevu k lidu Ruska v červenci 1941 řekl: ‚V našich řadách nesmí být místo pro pochybovače a zbabělce, pro ty, kteří vyvolávají paniku, ani pro dezertéry; náš lid nesmí vědět, co je to strach.' Vy jste odvážný a rozumný muž, generále. Věřte mi a já vás ujišťuji, že vaše víra bude odměněna."

Dogin stiskl knoflík a jeho obraz zmizel. Orlov, který se díval na potemnělou obrazovku, nebyl ministrovým pokáráním nikterak překvapený - Doginova odpověď ho však ani zdaleka neuspokojila. Napadlo ho, zda ministru vnitra nedůvěřuje až příliš. Po několika dalších vteřinách se přistihl při tom, že uvažuje nad světovou válkou, která přiměla Stalina k citovanému projevu. Se zneklidněním, jež se marně snažil potlačit, ho napadlo, zda si ministr Dogin snad nepředstavuje, že Rusko je opět ve válce... A když ano, tak s kým?

20 KAPITOLA

ÚTERÝ, 3.05 HOD., TOKIO

Simon "Tryskáč" Lee, narozený 24. srpna 1967 v Honolulu, si byl odmala jistý tím, že se nechce v životě věnovat ničemu jinému než policejní práci. Kdysi, ve věku sedmi let, pozoroval, jak jeho otec - postarší filmový statista - hraje v jedné scéně s Jackem Lordem a Jamesem MacArthurem v seriálu Havaj pět-0. Nebyl si jistý, zda to bylo působením Lordova herectví, nebo skutečností, že tak obdivoval svého otce, ale každopádně ho to začalo přitahovat k policii. Přezdívku pak dostal na základě svého zvyku barvit si vlasy černou barvou značky Jet (Tryskáč), přesně podle vzoru Jacka Lorda.

Do FBI nastoupil v roce 1983, ve své třídě v akademii skončil jako třetí nejlepší a do Honolulu se vrátil jako plně kvalifikovaný agent. Dvakrát odmítl povýšení, jenom aby mohl zůstat v terénu a dělat to, co měl ze všeho nejraději: bojovat se zločinci a očišťovat tak svět od zla.

Proto se také ocitl v Tokiu, kde působil s požehnáním japonské policie pod

zástěrkou civilního povolání leteckého mechanika. Surové drogy směřovaly z Jižní Ameriky na Havaj a do Japonska a Lee se svým partnerem, který zůstal v Honolulu, sledovali soukromá letadla, jež na tato místa přilétala a zase z nich odlétala, a snažili se odhalit případné podezřelé.

Letoun Gulfstream III. byl oběma pracovníkům FBI velmi podezřelý. Kolega agenta Leeho na Havaji sledoval gulfstream už z Kolumbie. Letoun byl zaregistrovaný na společnost, kterou vlastnil jakýsi distributor pekárenských výrobků z New Yorku. Letadlo oficiálně přepravovalo přísady nutné pro výrobu exotického pečiva. Kolegův telefonát probudil agenta Lee v jeho hotelovém pokoji, odkud to měl na letiště pouhých pět minut jízdy autem. Lee zavolal svému místnímu spolupracovníkovi seržantu Kenu Sawarovi a rychle se za ním vydal na letiště.

Teď poslouchal ve sluchátkách letové instrukce z řídicí věže a předstíral, že v rohu hangáru opravuje turbodmychadlo motoru JT3D-7. Po dvou týdnech práce na tomto motoru měl pocit, že ho zná lépe než kterýkoli mechanik společnosti Pratt & Whitney, jež ho vyrobila. Gulfstream dosedl na přistávací plochu a chystal se k rychlému odletu do Vladivostoku.

To je opravdu podezřelé, pomyslel si Lee; o distributorovi pekárenského zboží už totiž věděli, že je napojený na ruskou mafii.

Lee odložil montážní klíč a s pocitem určitého nepohodlí způsobeného neprůstřelnou vestou, kterou měl navlečenou pod bílými montérkami, a zamířil k telefonu zavěšenému na stěně hangáru. Když vytáčel na zeleném přístroji číslo Kenova mobilního telefonu, cítil v podpaží váhu pouzdra ukrývajícího revolver Smith & Wesson ráže .38.

"Kene," oznámil, "Gulfstream právě přistál a blíží se k hangáru číslo dvě. Setkáme se tam."

Ken Sawara odpověděl: "Poslyš, co kdybych to s nimi vyřídil sám?"

"Ne."

"Ale tvoje japonština je hrozná..."

"Tvoje kolumbijská španělština je ještě horší," odvětil Lee. "Uvidíme se u letadla."

Bylo velmi časně, do rozbřesku a východu slunce zbývalo ještě hodně času; a přestože letiště nebylo tak rušné jako terminál v Honolulu před šesti hodinami, ve 14.35 hodin tamního času, bylo díky příletům letadel ze západu i z východu v neustálém provozu. Lee věděl, že mnozí gangsteři, muži jako Aram Voněv a Dmitrij Šovič, dávají přednost přistání na velkých veřejných letištích před malými přistávacími plochami, které mohou policejní agenti snadněji hlídat. Právě tihle dva kriminálníci měli také ve zvláštní oblibě přistávat a vzlétat nepokrytě v průběhu dne, v době, kdy je policisté ani příslušníci konkurenčních gangů neočekávali. V Honolulu, stejně jako v Mexico City a předtím v Bogotě přistál sledovaný letoun vždy za dne a za dne taky vzlétl.

Gulfstream rychle zaroloval k cisterně s palivem, která stála nedaleko hangáru, co nejblíže k dráze. Tady, stejně jako na ostatních letištích, měl gulfstream k dispozici svou vlastní cisternu. Jakkoli mafiáni nejspíš dobře věděli, proč přepravují své zboží právě takovým neskrývaným způsobem, žádný z nich si nepřál zůstávat na zemi déle, než bylo nezbytně nutné.

Pokud všechno kolem letounu bude probíhat tak, jak má - a nebyl důvod, aby tomu tak nebylo, tím si byl Lee jistý -, pak by měl stroj z Tokia vzlétnout za pouhých padesát minut a jeho dva turbovrtulové motory Rolls-Royce Spey Mk 511-8 by ho měly dál unášet do tmy oblohou zaplněnou mraky. Brzy pak přistane v Rusku, na druhé straně Japonského moře.

Lee si odhodil z čela dlouhý pramen černých vlasů a vytáhl z kapsy objednávku; předstíral, že ji čte. Potom vykročil na tmavý asfalt stojánky a pohvizdoval si. Pozoroval blikající světla malého letounu, který se blížil k hangáru, aby po letu dlouhém 7 300 kilometrů doplnil už téměř prázdné nádrže. Agent pozorně sledoval, jak příslušníci pozemního personálu letiště natahují od cisterny k letadlu hadici. Lee si byl teď už naprosto jistý, že letoun má

na palubě kontraband. Mechanici totiž pracovali rychleji a efektivněji než obvykle. Byli za to dobře zaplaceni.

Koutkem oka zahlédl světlomety blížícího se vozu. To by měl být Sawara. Podle plánu by měl zajet na stranu a čekat - pro případ, že by Lee potřeboval pomoc. Agent FBI měl v úmyslu přistoupit k letadlu a oznámit pilotovi, že byl pověřen, aby překontroloval vadný přepínač palivové nádrže. Zatímco bude celou záležitost s pilotem projednávat, dostane se dovnitř a rozhlédne se po nákladu.

Sawarova toyota náhle přijela k Leemu a srovnala s ním rychlost. Překvapený Lee se zastavil a podíval se na místo řidiče. Okno ve dveřích auta se spustilo a objevil se Sawarův obličej bez jakéhokoliv výrazu.

"Potřebujete něco?" zeptal se Lee Sawary japonsky, i když výrazem očí a svraštělým obočím se ve skutečnosti ptal: Co tady, zatracené, děláš?

Sawara místo odpovědi zvedl z klína služební osmatřicítku a namířil hlaveň na Leeho. Agent rychle instinktivně padl zády na asfalt, o zlomek vteřiny dřív, než se z revolveru zablesklo.

Lee vleže vytáhl z pouzdra vlastní pistoli, zamířil a vystřelil na pneumatiku u místa spolujezdce. Pak se převalil vpravo, zatímco se Sawara pokoušel s vozidlem couvnout, aby mohl vystřelit podruhé. Kolo s prázdnou pneumatikou v okamžiku, kdy Japonec zařadil zpátečku, na asfaltu Zakvílelo. Sawara s jednou rukou na volantu vypálil podruhé. Střela Leeho zasáhla do pravého stehna.

Ten zrádce! Ten hajzl! pomyslel si Lee a vystřelil další tři kulky do dveří vozu. Každá z nich vydala při nárazu tlumený zvuk. Sawarovy následující výstřely už potom směřovaly k obloze, protože Lee mířil dobře. Všechny jeho střely prolétly dveřmi a našly svůj cíl. Japonský policista se zasténáním přepadl na levou stranu, směrem k oknu, a pak se zhroutil hlavou na volant. Automobil vyrazil plnou rychlostí v bláznivých kličkách vpřed, protože raněný muž přitlačil nohu celou vahou na plynový pedál. Naštěstí vůz směřoval pryč od Leeho. Ten pozoroval, jak toyota nakonec narazila na prázdné vozidlo převážející obvykle zavazadla cestujících. Vjela mu na bok, zhoupla se a zůstala stát na místě; její přední kola zůstala viset ve vzduchu.

Zranění ve stehně bolelo jako velmi silná svalová křeč, pálilo až na kost a bolest se šířila až k holeni. Nedokázal nohou ani pohnout, aniž by si způsobil další bolest, kterou teď cítil od paty až ke krku. Lee s námahou otočil hlavu a uviděl letoun, vzdálený pouhých dvě stě metrů od sebe. Spodek trupu bíle svítil a pozemní personál nevzrušeně pokračoval v práci na ploše osvětlené reflektory. V otevřených dveřích letadla se právě objevili dva muži. Oba byli oblečeni v kalhotách montérek a v tričkách, žádný z nich neměl zbraň. Buďto jsou hloupí, pomyslel si Lee, nebo... že by přece jen nebyli?

Oba muži ustoupili zpět do trupu letadla a začali se hádat.

Lee věděl, že se brzy vrátí, a tak sebral veškerou vůli, přetočil se na břicho, poklekl na levé koleno a pak vstal. Zasténal bolestí, ale začal poskakovat kupředu. Nebyl schopný přenést váhu na pravou nohu bez toho, že by se mu zajiskřilo před očima. Když se přiblížil k letounu, pohlédl na členy pozemního personálu, kteří ho pozorovali. Pracovali rychle, ale nechtěli zřejmě budit dojem, že kdovíjak spěchají; jako by tím chtěli naznačit, že sice dostali peníze a svou práci vykonají, ale tohle není jejich starost.

Lee však starosti měl. Soustředil se na nadcházející boj. Takový, pro jaký byl vycvičen, takový, kterému se nebude vyhýbat. Zvláště ne ve chvíli, kdy jsou jeho soupeři uvězněni v letadle, jež právě doplňuje palivo a zatím mu nemůže uniknout.

Když byl už téměř u špičky letounu, ve dveřích kabiny se objevil jeden ze dvou mužů. Držel v ruce německý samopal Walther MP-K a okamžitě vypálil směrem k Leemu jednu dávku. Protože to agent FBI čekal, odrazil se zdravou nohou a skočil na druhou stranu letadla, čímž dostal předek letounu mezi sebe a střelce. Napadlo ho, kde asi jsou členové ochranky letiště: museli přece

slyšet střelbu. Nechtělo se mu věřit, že by byli všichni podplaceni, tak jako pozemní personál a ten darebák Sawara.

V asfaltu vpravo od něho vyhloubila dávka dalších střel sérii drobných důlků. Začal se proto plazit pomocí loktů vpřed, natáhl paži a chystal se vystřelit pneumatiku letadla; to přinutí letoun zůstat na zemi dost dlouho na to, aby si někdo konečně všiml, co se tady děje. Pokud však skutečně není celé letiště, včetně bezpečnostní služby, podplacené.

Těsně předtím, než Lee stiskl spoušť, zazněla jiná rána za ním a zasáhla ho do podpaždí; a další do ramene.

Nečekal to. Trhl paží a výstřel minul pneumatiku; jeho čtyři další kulky však zasáhly alespoň křídlo a trup. Pak dostal další zásah do pravého stehna.

Otočil se a uviděl zakrvavenou postavu Kena Sawary tyčící se nad ním.

"Proč jsi mě... nenechal," vyrazil ze sebe Sawara a klesl na kolena. "Proč jsi mě nenechal... jít!"

Lee vložil všechnu sílu do pravé paže a otočil osmatřicítku na japonského policistu. "Chceš jít?" zachraptěl a zmáčkl spoušť. V Japoncově čele se objevila dírka. "Tak jdi!"

Sawara se zhroutil na bok a Lee se obrátil zpátky k letadlu. Pozoroval mechaniky, jak pokračují v doplňování paliva, ale nedokázal se ani pořádně nadechnout. Tohle přece nejde! řikal si v duchu. Přece nemůže jen tak umřít na zaolejovaném asfaltu. Copak ho nikdo nevidí, proč nejsou alespoň zdálky slyšet žádné sirény, proč ty grázly v letadle nikdo nezatýká? Proč mu nikdo nepomůže? Proč se nad ním někdo neslituje? Taková bolest... Simon Lee zemřel s pocitem, že zcela selhal.

*****

O půl hodiny později zamířil gulfstream do Ruska. Vzlétl k obloze a nikdo na zemi ani v kabině si pro tmu nepovšiml tenkého proužku černého kouře, který unikal z levého motoru.

21 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 12.30 HOD., WASHINGTON D.C.

Lowell Coffey, Martha Mackallová a další zaměstnanci Operačního centra pracovali ve dřevem obložené kanceláři právního oddělení i během oběda, který si sem nechali donést z jídelny. Probírali jednotlivé právní problémy, které doprovázely akci skupiny Striker.

Finský prezident odsouhlasil působení mezinárodního zpravodajského týmu na území svého státu. Skupina měla začít zkoumat radiaci v zálivu a Coffeyho zástupkyně Andrea Stempelová domluvila s kanceláří Interpolu v Helsinkách, aby třem členům skupiny zařídili auto a falešná víza pro vstup do Ruska. Opodál, na kožené pohovce, prověřoval asistent Stempelové, právník Jeffrey Dryfoos, poslední vůle členů skupiny Striker. Kdyby dokumenty nebyly zcela v pořádku a neobsahovaly nejaktuálnější informace ohledně stavu, dětí a majetku, byly by odfaxovány do letadla a podepsány za přítomnosti svědků cestou vzduchem.

Coffey a Mackallová hleděli na monitor počítače a sepisovali společně zprávu, dlouhý, konečný návrh dokumentu, který bude muset Coffey předložit osmičlenné senátní a kongresové komisi ještě předtím, než skupina Striker přistane ve Finsku. V tuto chvíli už měli popsané veškeré druhy zbraní, které budou použity, přesný postup operace, dobu jejího trvání a mnohá další specifika. Coffey se právě zabýval podrobnostmi, které zacházely tak daleko, že určovaly na minutu přesně, kdy budou použity určité vysílací frekvence, kdy skupina začne s plněním jednotlivých dílčích úkolů a kdy s nimi skončí. I

přesto, že už bylo takřka všechno řečeno a hodně z toho uděláno, počítali právníci Operačního centra s tím, že skupina Striker od senátorů a kongresmanů souhlas pro vstup do Ruska, alespoň oficiálně, s ohledem na mezinárodní zákony, nejspíš nedostane. Bez něj budou její členové v případě zajetí ponecháni napospas nepříteli. Pokud by však požehnání komise náhodou obdrželi, USA by v případě jejich zajetí tiše a prostřednictvím diplomatických kanálů jednaly o jejich propuštění.

V hale, za kancelářemi Mika Rodgerse a Ann Farrisové, se nacházela malá pracovna Boba Herberta. V úzké obdélníkové místnosti stálo na malém stole několik řad počítačů, na třech stěnách visely podrobné mapy světa a na nejvzdálenější stěně bylo asi deset televizních monitorů. Obrazovky byly většinou tmavé. Teď však pět z nich svítilo a nabízelo satelitní snímky z Ruska, Ukrajiny a Polska. Záběry se aktualizovaly každých 0,89 vteřiny.

Ve zpravodajských kruzích se už dlouho debatovalo o hodnotě elektronické a satelitní špionáže, označované jako ELINT a SIGINT, v porovnání se spolehlivými údaji získanými od zpravodajců přímo v terénu, označovaných HUMINT. Většina agentur by nejraději měla obojí. Chtěly mít možnost přečíst si údaje na tachometru džípu prostřednictvím satelitu, který se vznášel osmdesát kilometrů vysoko nad sledovaným vozem, a zároveň vyslechnout na Zemi tajné rozhovory a být svědky setkání za zavřenými dveřmi. Satelitní špionáž byla bezpečná. Možnost zajetí a následného výslechu neopatrného agenta nepřipadala v úvahu. Odpadalo i riziko agentů-dublérů, kteří by záměrně podávali falešné zprávy. Satelitnímu průzkumu však scházela schopnost lidí v terénu, kteří dokázali rozlišit důležité informace od zbytečných.

Satelitní zpravodajství pro Pentagon, CIA, FBI a Operační centrum zajišťovalo vysoce utajované Oddělení pro zpravodajské informace (OZI), sídlící v Pentagonu. Řídil jej pečlivý Stephen Viens, bývalý spolužák Matta Stolla. Pracovní prostory OZI vyplňovalo deset řad monitorů, v každé řadě bylo deset přístrojů. Všechny poskytovaly informace o požadovaných částech zeměkoule, každý z nich nabízel operátorům během 0,89 vteřiny nový záběr, což znamenalo celkem šedesát sedm černobílých snímků za minutu v jakémkoli potřebném zvětšení. OZI mělo na starosti také zkoušky nového satelitu AIM, prvního ze série družicových monitorovacích zařízení, jež dokázala poskytnout podrobné snímky interiéru ponorky nebo letounu pomocí záznamu odražených zvuků, které uvnitř způsobovali lidé, jejich pracovní nástroje a přístroje.

Tři ze satelitů OZI právě pozorovaly pohyby jednotek na hranici mezi Ruskem a Ukrajinou, zatímco další dva hlídaly jednotky v Polsku. Díky svému kontaktu v Organizaci spojených národů Bob Herbert věděl, že Poláci jsou podrážděni hromaděním vojsk v Rusku. I když Varšava ještě nerozhodla o mobilizaci svých jednotek, dovolené všech polských vojáků byly zrušeny a činnost Ukrajinců žijících a pracujících v Polsku nedaleko hranic byla Varšavou pozorně sledována. Viens s Herbertem souhlasil v tom, že si Polsko zaslouží neustálé pozorování, a nechával si fotografie odesílat přímo do své kanceláře, kde je ihned studovala analytická skupina Operačního.

Výtisk denního rozvrhu vojáků v Bělgorodu neodhalil Bobu Herbertovi a jeho analytikům nic neobvyklého. Vše bylo již po dva dny naprosto stejné:

*****

ČAS	ČINNOST
05.50	Budíček
06.00	Ranní nástup
06.10-07.10	Rozcvička
07.10 - 07.15	Úprava postelí
07.15 - 07.20	Prohlídka ubykací
07.20 - 07.40	Ranní rozkaz
07.40 - 07.45	Osobní hygiena

07.45-08.15	Snídaně
08.15-08.30	Úklid
08.30 - 09.00	Příprava do služby
09.00 - 14.50	Výcvik
14.50 - 15.00	Příprava na oběd
15.00 - 15.30	Oběd
15.30 - 15.40	Přestávka
15.40 - 16.10	Osobní volno
16.10 - 16.50	Čištění zbraní a péče o výstroj
16.50 - 18.40	Úklid tábora
18.40 - 19.20	Zajištění strážní služby
19.20 - 19.30	Osobní hygiena
19.30 - 20.00	Večeře
20.00 - 20.30	Sledování televizních zpráv
20.30 - 21.30	Osobní volno
21.30-21.45	Večerní nástup
21.45 -21.55	Večerní prohlídka ubykací
22.00	Večerka

*****

Herbert a jeho lidé sledovali činnost v ruských vojenských jednotkách a snažili se také shromáždit pro nadporučíka Squirese informace o situaci u Ermitáže. Satelitní průzkum však ani zde neodhalil nic neobvyklého. Matt Stoll a jeho technici neměli velký úspěch ani při práci na přípravě programů, které by umožnily satelitu AIM odfiltrovat hluk ze samotného muzea. Nedostatek lidí v terénu jim působil starosti. Egypt, Japonsko a Kolumbie měly své agenty v Moskvě, ale v Sant Petěrburgu ne - a Herbert jim stejně nechtěl prozrazovat nic o tom, že se v Ermitáži něco děje, protože by se mohli postavit na stranu Ruska. Stará přátelství totiž nemusela v období po ukončení studené války nezbytně zaniknout a nová vznikala neustále. Herbert však záměrně nechtěl přispívat ani do jedné z obou kategorií, i kdyby to mělo mít za následek, že příslušníci skupiny Striker budou muset ztratit trochu času studiem situace přímo v terénu. Teprve pak bude možné přesně určit jejich jednotlivé konkrétní úkoly.

Deset minut po poledni - ve 20.00 hod. moskevského času - se situace náhle změnila.

Boba Herberta zavolali do místnosti pro odposlech, sídlící v přízemí severozápadního křídla budovy. Herbert na svém kolečkovém křesle směřoval k vedoucímu rádiového zpravodajství Johnovi Quirkovi, málomluvnému obrovi se spokojeným výrazem a klidným hlasem, který byl pověstný svou trpělivostí. Quirk seděl u počítače UTHER, který dokázal souběžně vyrobit písemný překlad čehokoliv, co bylo řečeno více než pěti sty různými hlasovými typy ve více než dvou stech jazycích a dialektech.

Když Herbert dorazil, Quirk si sundal sluchátka. Tři další lidé v místnosti, kteří byli speciálně vyškoleni pro oblast Moskvy a Sant Petěrburgu, pokračovali ve své práci u monitorů.

"Bobe," oslovil zpravodajce Quirk, "zaznamenali jsme vysílání, které ukazuje na to, že se na leteckých základnách od Rjazaně po Vladivostok shromažďuje vojenské vybavení k přepravě do Bělgorodu."

"Do Bělgorodu?" zeptal se Herbert. "Tam pořádají Rusové manévry... Jaký druh vybavení tam posílají?"

Quirk se otočil a svýma modrýma očima pohlédl na obrazovku. "Je toho hodně. Telekomunikační vozidla, přenosové radiostanice umístěné na vozidlech, retranslační stanice ve vrtulnících, cisterny pro doplňování paliva, olejů a mazadel, ale také celé údržbářské čety a vozidla s polními kuchyněmi."

"Připravují telekomunikační a zásobovací trasu," podotkl Herbert. "Může jít

o nějaký druh cvičení?"

"Ještě jsem žádné tak náhle organizované neviděl."

"Jak to myslíte?" zeptal se Herbert.

"Hmm," odpověděl Quirk, "jde zcela jasně o přípravu útoku. Jediné, co mě mate, je skutečnost, že pokaždé, než Rusové zaútočí, dochází u nich ke zvýšené komunikaci ohledně načasování akcí a velikosti nepřátelských jednotek. Obvykle zaznamenáme jejich výpočty rychlosti přesunů... a také hovory mezi jednotkami prvního sledu a velitelstvím ohledně taktiky -řeší většinou druhy utajení, úhybné manévry a takové podobné věci."

"Ale k ničemu z toho zatím ještě nedošlo," ujišťoval se Herbert.

"Ne. Všechno je to velice náhlé. Jak sem řekl, to jsem ještě neviděl."

"A přesto je to všechno očividně předem připravené," divil se Herbert, "Rusové chystají něco velkého ... například vpád na Ukrajinu."

"Správně."

"A Ukrajinci přitom nic nepodnikají," podotkl Herbert.

"Možná že ještě nic nevědí," uvažoval Quirk.

"Nebo to neberou dost vážně," usuzoval Herbert. "Snímky z OZI ukazují, že sice mají velmi blízko hranice průzkum -, ale nikoliv jednotky hloubkového průzkumu. Zcela zřejmě neočekávají, že by museli operovat za liniemi nepřítele." Herbert poklepával prsty na kožené opěrky svého křesla. "Jak dlouho bude trvat, než budou Rusové schopni vyrazit?"

"Do večera budou na výchozích pozicích," odpověděl Quirk. "Letadlem je to do Bělgorodu jenom chvilka...."

"A neexistuje možnost, že jde o nějaký druh krycího manévru?" zeptal se Herbert.

Quirk zavrtěl hlavou. "Zachycené rozkazy jsou skutečné, všechno souhlasí. Když nás chtějí Rusové zmást, používají kombinace písmen latinky a azbuky. Písmena, která se vyskytují v obou abecedách, nás mají zmýlit, protože je těžké poznat, kterou abecedu právě používají." Poklepal rukou na počítač. "Ale Uther to zatím vždycky lehce zvládl."

Herbert stiskl Quirkovi rameno. "Dobrá práce. Dejte mi vědět, až zjistíte něco nového."

22 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 21.30 HOD., SANT PETĚRBURG

"Pane, spojaři hlásí, že obdrželi kódovanou zprávu, přišla přes velitelství Tichomořské flotily ve Vladivostoku," oznámil červenolící Jurij Marev. "Je z letounu, který jste mi uložil sledovat satelitem Jestřáb."

Generál Orlov se přestal procházet za řadou počítačů a přistoupil k mladému muži, který seděl na kraji řady vlevo.

"Jste si tím jistý?" zeptal se Orlov.

"Naprosto jistý, pane. Je to gulfstream."

Orlov pohlédl na hodiny na obrazovce počítače. Letadlo nemělo ještě nejméně půl hodiny přistávat. Znal tu oblast dobře: v tuhle roční dobu budou letadlo zdržovat větrné víry a přiletí pravděpodobně později.

"Řekněte Zilašovi, že tam jdu," prohlásil Orlov a rychle zamířil ke dveřím do chodby. Na druhém konci haly vyťukal na číselníku vedle dveří denní kód, pak vstoupil do zaplněné a zakouřené spojařské místnosti, která byla umístěna hned vedle Glinkova bezpečnostního oddělení.

Arkadij Zilaš se svými dvěma asistenty seděl uvnitř té malé místnosti, zaplněné až po strop vysílacími přístroji. Orlov nemohl ani úplně otevřít dveře, protože jeden z asistentů právě používal zařízení, které stálo přímo za nimi. Všichni muži měli nasazená sluchátka a Zilaš Orlova uviděl teprve tehdy,

když mu generál poklepal na levé sluchátko.

Překvapený šéf spojařů si sluchátka sundal a uhasil v popelníku cigaretu.

"Promiňte, pane," omlouval se Zilaš hlubokým a drsným hlasem.

Jako kdyby si náhle vzpomněl, že by měl při rozhovoru stát, začal Zilaš vstávat, ale Orlov mu pokynul, aby se znovu posadil. Bez toho, že by si to nějak zvlášť uvědomoval, Zilaš vždy posunoval hranice vojenských zvyklostí. Byl to však génius v oblasti vysílaček, a co bylo ještě důležitější, byl to generálův věrný pomocník ještě z doby Orlovova působení na kosmodromu. Generál si přál, aby měl ve své skupině více lidí, jako je Zilaš.

"To je v pořádku," řekl Orlov.

"Děkuji vám, pane."

"Co si přáli z gulfstreamu sdělit?"

Zilaš se otočil k digitálnímu magnetofonu. "Trochu jsem to upravil a vyčistil," prohlásil. "Přenos byl hodně ovlivněný statickou elektřinou - počasí nad mořem je právě v tuto chvíli velmi špatné."

Hlas na magnetofonovém pásku byl slabý, ale čistý. "Vladivostoku: vynechává nám levý motor. Nevíme, jak je poškození vážné. Navíc nám nepracují ani některé elektrické systémy. Domníváme se, že přistaneme o půl hodiny později. Čekáme na instrukce."

Zilašovy velké, jakoby psí oči zvědavě svítily uvnitř místnosti zaplněné cigaretovým kouřem. "Odešleme nějakou odpověď, pane?"

Orlov se na chvíli zamyslel. "Ještě ne. Spojte mne s kontradmirálem Pasenkem z velitelství Tichomořské flotily."

Zilaš se podíval na hodiny na svém počítači. "Jsou tam teď čtyři hodiny ráno, pane..."

"Já vím," přitakal trpělivě Orlov. "Udělejte to."

"Ano, pane," přikývl Zilaš a napsal jméno na počítačové klávesnici, čímž získal potřebnou šifru, a pak ji odvysílal na základnu. Když se kontradmirál dostavil k vysílačce, Zilaš předal sluchátka Orlovovi.

"Sergej Orlov?" zeptal se Pasenko. "Kosmonaut, bojový pilot a samotář? Jeden z mála lidí, kvůli kterým jsem ochotný vstát v tuhle hodinu z postele... Copak potřebujete?"

"Je mi líto, že vás ruším, Iljo," omlouval se Orlov. "Jak se máte?"

"Docela dobře!" odpověděl Pasenko. "Kde se schováváte poslední dva roky? Neviděl jsem vás od toho setkání důstojníků v Oděse..."

"Daří se mi celkem slušně..."

"Proč by také ne," podotkl Pasenko. "Vy kosmonauti si zasloužíte mít se dobře. A co Máša? Jak se má vaše milá a trpělivá manželka?"

"Taky dobře," odpověděl Orlov. "Snad se zase někdy všichni společně setkáme, ale teď vás musím požádat o laskavost, Iljo."

"O cokoliv," odpověděl Pasenko. "Člověk, který nechal čekat Brežněva, aby se mohl podepsat do knížky mé dceři, si zaslouží moje věčné přátelství."

"Díky," odpověděl Orlov a vzpomněl si, jak tahle drobná příhoda kdysi vůdce Sovětského svazu podráždila. Děti jsou však budoucnost, jsou to snílci, a Orlov proto ani na chvíli nezaváhal. "Iljo, na letišti ve Vladivostoku přistane poškozené letadlo..."

"Gulfstream? Vidím ho tady na počítači."

"Ano, ten," přitakal Orlov. "Musím dostat do Moskvy jeho náklad. Můžete pro mne zařídit letadlo?"

"Aha... Možná jsem se trochu přecenil," odpověděl Pasenko zamyšleně. "Každý letoun, který teď mohu postrádat, už nějaký materiál na západ přepravuje."

Orlova to překvapilo. Co se to na západě děje?

"Rád zařídím, aby váš náklad přepravili v některém z mých letadel," pokračoval Pasenko, "ale záleží to na volném místě. A já teď opravdu nevím, kdy nějaké bude. Provoz je částečně tak velký proto, že očekáváme několik dnů špatného počasí, které k nám směřuje z Beringgova moře. Všechno, co je ještě dnes na zemi, tam nejspíš zůstane přinejmenším i následujících devadesát šest

hodin."
"Pak ale nemáme ani čas poslat k vám letadlo z Moskvy..." nadhodil Orlov.
"To asi ne," souhlasil Pasenko. "Proč je to tak naléhavé?"
"To sám nevim," oznámil mu Orlov. "Záležitost Kremlu."
"Aha, chápu," odpověděl Pasenko. "Myslím, že nejlepší bude, když to vaše zboží, místo aby zůstalo ležet tady, pošleme vlakem, Sergeji. Můžu to zařídit. Nechám to přepravit z Vladivostoku na sever, a až se počasí zlepší, vyzvednete si to."
"Transsibiřská magistrála," zamyslel se Orlov. "Kolik vagónů můžete zajistit?"
"Dost na to, aby dokázaly přepravit náklad, který je v tom malém letadle," odpověděl Pasenko. "Jedinou věc, kterou vám nemohu poskytnout, je doprovod. To by musel odsouhlasit admirál Varčuk, a ten je v Kremlu na schůzce s novým prezidentem. Pokud nejde zrovna o záležitost národní bezpečnosti, mohl by se kvůli tomu na mě naštvat."
"To je v pořádku," ujistil ho Orlov. "Jestli mi zařídíte ten vlak, doprovod si zajistím sám. Dáte mi vědět, jakmile to bude možné?"
"Zůstaňte na příjmu," požádal ho Pasenko. "Během půl hodiny se vám ozvu."
Orlov ukončil spojení a předal sluchátka zpátky Zilašovi. "Odvysílejte zprávu vojenské základně na ostrově Sachalin," přikázal. "Řekněte operátorovi, že bych chtěl mluvit s důstojníkem oddělení Specnaz - zůstanu na lince."
"Ano, pane. Se kterým důstojníkem chcete mluvit, generále?"
"S podporučíkem Nikitou Orlovem," odpověděl. "Se svým synem."

23 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 13.45 HOD., WASHINGTON, D.C.

Paul Hood s Mikem Rodgersem seděli za Hoodovým psacím stolem a studovali psychologické profily, které jim právě poslala Liz Gordonová.
Vzniklo-li předtím mezi oběma muži nějaké napětí, pro tuto chvíli bylo vše zapomenuto. Rodgers měl sice velkou potřebu nezávislosti, ale byl to také velmi zkušený muž. Věděl, jak přijímat rozkazy, včetně těch, které se mu nelíbily. Co se týkalo Hooda, ten se svému zástupci postavil na odpor jen málokdy a ve vojenských záležitostech téměř nikdy. Kdykoli k tomu však došlo, snažil se mít podporou většiny svých vedoucích pracovníků.
Rozhovor s Peggy Jamesovou byl obtížný, ale podstata byla jasná. Zpravodajské společenství je malé, příliš malé, než aby v něm mohli vyvolávat problémy. Riziko vyslání zkušené agentky se skupinou Striker bylo přijatelné, na rozdíl od rizika znepřátelení si DI6 a ředitele Hubbarda.
Hood si dával pozor, aby se Rodgersovi po jejich malém sporu příliš nepodbízel. Generálovi by se to nelíbilo. Faktem ale zůstávalo, že Hood byl k Rodgersovýrn názorům vstřícnější, zvláště k jeho nadšení pro psychologické profily dodané oddělením Liz Gordonové. Ředitel Operačního centra věřil v psychologii asi stejně jako v astrologii a frenologii. Dětské sny o matce mu připadaly pro pochopení jakékoli dospělé osobnosti stejně užitečné jako přitažlivá síla Saturnu a hrbolky na hlavě pro předvídání budoucnosti.
Ale Mike Rodgers v psychologii věřil. A prohlédnout si osobní složky možných nepřátel se mu jevilo jako nadmíru užitečné.
Na obrazovce zářila kompletní biografie nového ruského prezidenta; mohli se podívat i na fotografie, novinové články a videozáznamy. Hood procházel podrobnosti, počínaje Žaninovým narozením v Machačkale u Kaspického moře, přes jeho školní léta v Moskvě a postup z Politbyra na místo přidělence sovětského velvyslanectví v Londýně, až po funkci zástupce velvyslance ve Washingtonu.
Když Hood dospěl k profilu vypracovanému přímo Liz, začetl se pozorněji:

"Sám sebe považuje za novodobého Petra Velikého," shrnoval závěr, "dává přednost volnému trhu, obchodování se Západem a kulturním stykům s USA. Doufá totiž, že se tak občané přesvědčí o správnosti zvolené cesty a budou si přát v daném vývoji pokračovat."

Rodgers prohlásil: "To dává smysl. Jestli chtějí americké filmy, budou si muset koupit ruská videa. Pokud budou chtít bundy Chicago Bulls nebo trička s Jannet Jacksonovou, tak oděvní firmy budou muset v Rusku otevřít nové továrny..."

"Ale Liz tady dál píše: ‚Nemyslím si, že má stejný estetický cit jako měl Petr Veliký.'"

"To jistě nemá," souhlasil Rodgers. "Car se totiž o západní kulturu hluboce zajímal a vyznal se v ní. Žanin se spíš zajímá o budování ekonomiky a o to, aby se udržel u moci. Otázkou, kterou jsme také včera večer s prezidentem probírali, je, nakolik jsme si jistí jeho odhodláním v tomhle kurzu pokračovat... A nakolik bude schopen oponovat militarismu..."

"Nemá vůbec žádné vojenské zkušenosti," podotkl Hood, když si prohlížel další záznamy.

"Správně," přitakal Rodgers. "Podle všeho je to ten druh vůdce, který se rychle rozhoduje a neváhá použít sílu, aby prosadil své záměry. Každý, kdo byl někdy na frontě, zná z první ruky cenu, která se za to musí zaplatit. Takoví lidé obvykle sílu používat nechtějí."

Hood pokračoval ve čtení. "I s ohledem na varování generála Rodgerse, které jsem vyslechla včera večer na schůzi v Bílém domě," psala Liz, "nevěřím, že by Žanin podnikl nějaké výboje jen proto, aby si v tomto oboru něco dokazoval, nebo proto, aby uklidnil armádu. Je hrdý na své řečnické schopnosti a na své myšlenky. V prvních dnech nové vlády bude navíc jednou z jeho hlavních snah nepoštvat si proti sobě Západ."

Hood se opřel, zavřel oči a prsty si stiskl kořen nosu.

"Nechceš trochu kávy?" zeptal se Rodgers, zatímco si dále prohlížel zprávu.

"Ne, díky. Vypil jsem jí už spoustu v letadle cestou sem."

"Proč jsi se nepokusil spíš na chvíli usnout?"

Hood se zasmál. "Protože jsem dostal poslední volné místo v letadle a seděl jsem mezi dvěma nejhlasitěji chrápajícími lidmi na zeměkouli. Oba si sundali boty a okamžitě usnuli. Nerad se dívám na ty prostříhané filmy v letadle, a tak jsem tam prostě seděl a psal třicetistránkový omluvný dopis své rodině."

"Zuřila Sharon hodně, nebo byla jenom zklamaná?" zeptal se Rodgers.

"Obojí, a to nebylo všechno," odpověděl Hood. Opět se v křesle napřímil. "Do háje, vraťme se k těm Rusům. Myslím, že těm budu možná rozumět víc."

Rodgers ho zlehka poplácal po zádech a oba se znovu zadívali na obrazovku.

"Liz tady píše, že Žanin není impulzivní," prohlásil Hood. "Vždy se prý drží svých plánů a řídí se tím, co považuje za morální nebo správné, ať už to odpovídá převládajícímu názoru, nebo ne. Podívejme se na výňatky Z-17A a Z-27C z Pravdy."

Hood načetl na obrazovku novinové výstřižky a dozvěděl se něco o tom, jak Žanin v roce 1986 podporoval plán náměstka ministra vnitra Abalyji zasáhnout v případě gangsterů, kteří v Gruzii ohrožovali zahraniční podnikatele. A to i přesto, že Abalyju později zavraždili neznámí atentátníci. Vysloužil si také nesouhlas zastánců tvrdé linie, protože v roce 1987 odmítl podporovat zákon tvrdě potlačující nové demokratické trendy ve společnosti.

"Muž, který často nemění své názory," četl Hood závěrečné komentáře Liz, "muž, který dokázal, že raději stojí na straně těch, kteří riskují, než na straně těch opatrných."

Rodgers prohlásil: "Zajímalo by mne, zda to riskování zahrnuje i vojenská dobrodružství."

"To bych také rád věděl," přiznal Hood. "Když doporučoval, aby proti gangsterům v Gruzii použili milicí, nezaváhal."

"To je pravda," souhlasil Rodgers, "jenže to se nedá dost dobře

porovnávat..."

"Proč ne?"

"Použití síly k zachování míru je něco jiného než silou prosazovat vlastní vůli," vysvětloval Rodgers. "Je to otázka chápání práva... U člověka, jako je Žanin, jde psychologicky o velký rozdíl."

"Dobře," přikývl Hood, "to docela souhlasí s tím, co jsi včera večer povídal v Oválné pracovně. Žanin pro nás nepředstavuje problém. Podívejme se, kdo by jím mohl být."

Hood přešel k další části Liziny zprávy. S trochou humoru ji nazvala Ostří hoši. Začal si prohlížet uvedená jména.

"Generál Viktor Mavik," četl, "dělostřelec."

"Byl to jeden z důstojníků, kteří v roce 1993 plánovali útok na televizní vysílač Ostankino," řekl Rodgers. "Vzdoroval Jelcinovi, a přesto se udržel ve funkci. Má stále mocné přátele jak ve vládě, tak i mimo ni."

"Jenže prý nerad jedná sám," četl Hood. "Pak je tady náš přítel generál Michail Kosigyn, kterého Liz popisuje trochu nadneseně jako 'skutečný oříšek'. Byl nejvyšším velitelem dělostřelectva a otevřeně se zastal dvou důstojníků, kteří byli odvoláni Gorbačovem za to, že v Afghánistánu prosazovali sebevražedná komanda..."

"Gorbačov ho tvrdě potrestal, chyběl už jenom vojenský soud," četl Rodgers, "byl zbaven funkce a přeložen do Afghánistánu, kde osobně velel mnoha ruským ofenzivám. Proslavil se tím, že na nepřátelské linie podnikal stále nové a nové útoky, dokud je úplně nezničil. A nezáleželo mu a tom, kolik obětí na životech to stojí."

"Zdá se, že tenhle pán si naši pozornost zaslouží," řekl Hood a dál posunoval text na monitoru.

Další jméno na obrazovce bylo dopsané teprve nedávno.

"Ministr vnitra Nikolaj Dogin," řekl Hood a pak četl: "Tento muž se nikdy nesetkal s žádným kapitalistou, kterého by neodsoudil. Když se podíváte na obrázek Z/D-l, zjistíte, že ho CIA tajně vyfotografovala při návštěvě Pekingu v době, kdy se dostal k moci Gorbačov. Dogin byl tenkrát starostou Moskvy a tajně se snažil poštvat představitele mezinárodního dělnického hnutí proti novému ruskému prezidentovi..."

"Na vás, bývalých starostech, je něco nebezpečného," prohlásil Rodgers, zatímco Hood načetl fotografii na obrazovku.

Jeho poznámka vyvolala u Hooda úsměv.

Oba muži se nahnuli blíž k monitoru a přečetli si noticku pod fotografií. Říkala, že snímek byl americkým velvyslancem předán přímo Gorbačovovi.

Rodgers se pohodlně opřel v křesle. "Dogin musel mít zatraceně pevnou pozici, když dokázal zůstat u moci i poté, co to Gorby zjistil."

"To určitě," souhlasil Hood. "Takovou pozici, kterou si buduješ celá léta... Pozici, která se už dávno neopírá jen o tvé oficiální možnosti... Pozici, která ti klidně umožní podrazit vládu v okamžiku, kdy je právoplatně zvolen nový prezident..."

Vedle dveří to zabzučelo a ozval se hlas z interkomu: "Šéfe, tady je Bob Herbert."

Hood stiskl knoflík na boku psacího stolu a zámek se odemkl. Dveře se otevřely a dovnitř vjel rozzuřený Bob Herbert. Na stůl položil disketu. Pokaždé, když se Herbert naštval nebo když si nevěděl rady, mluvil se znatelnějším jižanským přízvukem. Teď byl jeho přízvuk velmi silný.

"V osm hodin večer moskevskýho času se něco stalo," prohlásil Herbert. "Něco fakt důležitýho."

Hood se zadíval na Herbertovu disketu. "Co se stalo?"

"Zatraceně, ty Rusáci sou najednou úplně všude." Ukázal na disketu. "Spusťte to, jen do toho."

Hood zasunul disketu do počítače a zjistil, že Herbert nepřehání. Piloti a letadla z Orenburgu se přemísťovali k ukrajinským hranicím. Baltská flotila

byla ve stavu nejvyšší pohotovosti, na první pohled šlo o cvičení. A sestava čtyř satelitů Jestřáb, která obvykle sledovala Západ, teď byla zaměřena na potenciální ruské cíle v Polsku.

"Moskva si všímá hlavně Kyjeva a Varšavy," upozornil Rodgers, když si prostudoval nastavení satelitů.

Herbert dodal: "Na těch jestřábech je zajímavý, že se v osm hodin večer místního času naprosto přerušilo jejich spojení s velitelstvím v Bajkonuru."

"Není to jen přechodné?" zeptal se Rodgers. "Nemůže to být porucha?"

"Nemyslím si to," odpověděl Herbert.

"A kam ty údaje jdou?" zeptal se Hood.

Herbert odpověděl: "Nejsme si úplně jistí - ale určité podezření máme. Zaznamenali jsme zvýšenou hladinu elektromagnetických impulsů v Sant Petěrburgu, přesně v osm večer místního času... Jenže to se stává, když začíná vysílat televizní stanice v Ermitáži, takže to může být jen náhoda."

"Ruku do ohně byste za to nedali," ujistil se Hood.

Herbert zavrtěl hlavou.

"Přesně tohle nám sliboval ten Ekdol," prohlásil Rodgers a dál studoval rozmísťování ruských jednotek. "Vojenskou akci. A provádějí to velmi chytře. Když si vezmete každou z těch událostí samostatně, jde o celkem běžné záležitosti, kromě té změny v zaměření jestřábů. Z přístavu Vladivostok se přepravuje materiál pravidelně. Manévry u ukrajinských hranic se pořádají dvakrát ročně, a teď na ně právě nastal čas. Baltská flotila často cvičí blízko břehů, takže nejde o nic překvapivého."

"Chceš tím říct," poznamenal Hood, "že pokud někdo nemá celkový přehled, všechno by se mu to mohlo zdát úplně normální."

"Přesně tak," souhlasil Rodgers.

"Víš, čemu nerozumím?" povzdechl si Hood. "Jestli za tím vším není Žanin, jak může tak velká operace probíhat bez jeho vědomí? Vždyť musí vědět, co se děje."

"Sám víš přece nejlíp, že každý velitel je pouze tak dobrý, jak kvalitní má informace," odpověděl mu Rodgers.

"Ale vím také, že když něco ve Washingtonu řekneš dvěma lidem, už to není tajemství," namítl Hood. "V Kremlu to nemůže být jiné."

"Trochu jiné to je," odporoval už klidnějším tónem Herbert. "Tam stačí, když to ví pouze jeden člověk, a už to není tajemství."

"Na něco zapomínáte," řekl Rodgers. "Na Šoviče. Takový člověk, který dokáže používat vyhrůžky i peníze, může velice efektivně zabránit šíření jakýchkoli informací. Kromě toho, i když Žanin zřejmě nemá celkový obraz, o něčem z toho, co se děje, určitě ví. Dogin nebo Kosigyn k němu mohli zajít hned po volbách a přesvědčit ho, aby odsouhlasil nějaké manévry a přesuny jednotek... Aby měli vojáci zábavu a nedělali potíže..."

"Dogin by z toho navíc mohl mít i další prospěch," poznamenal Herbert. "Kdyby v některé chvíli něco selhalo, na několika rozkazech bude Žaninův podpis... Na každém ulpí trocha špíny."

Hood přikývl, zavřel v počítači soubor a řekl:. "Takže Dogin je pravděpodobně architekt a v Sant Petěrburgu má ateliér."

"Ano," souhlasil Herbert. "A skupina Striker ho tam půjde navštívit..."

Hood se dál díval na potemnělou obrazovku. "Ve tři hodiny máme dostat zprávu z Interpolu," prohlásil. "Chlapi, je čas, abyste si sedli k plánům Ermitáže... Vymyslete, jak se dostat dovnitř."

"Dobře," odpověděl Rodgers.

Herbert oznámil: "Zařídil jsem, aby oddělení taktiky a strategie připravilo plány na překročení Něvy za použití leteckého výsadku, motorových člunů nebo miniponorky. Dohlíží na to Dom Limbos. V minulosti už na přechodu řeky pracoval. A Georgia Mosleyová ze zásobovacího určitě ví, jaká výzbroj se dá v Helsinkách sehnat..."

"Takže jste už zavrhli myšlenku, že by se tam měla skupina Striker dostat v

roli turistů?" zeptal se Hood.

"Z větší části ano," odpověděl Herbert. "Rusové totiž stále ještě všechny turistické skupiny pozorují a fotografují. Vybírají si podezřelé jedince v hotelích, autobusech, ale i v muzeích a na dalších místech... I kdyby se tam naši lidé už nikdy nevrátili, nechceme, aby měli ve složkách jejich fotografie."

Rodgers se podíval na hodinky. "Paule, sednu si k přípravě toho plánu hned teď. Beztak jsem Squiresovi slíbil, že další instrukce může očekávat, ještě než přistanou, asi ve čtyři hodiny odpoledne našeho času."

Hood přikývl. "Moc ti za všechno děkuji, Miku."

"To je v pořádku," odpověděl Rodgers. Vstal a podíval se na starou mapu světa ležící na stole. "Tihle lidé se nikdy nezmění," prohlásil.

"Kdo?" zeptal se Hood.

"Uchvatitelé," odpověděl mu Rodgers. "Winstonu Churchillovi se Rusko jevilo jako hádanka, zahalené tajemstvím. Ale mně se zdá, že je to pořád dokola, příběh starý jako sama historie - skupina jedinců bažících po moci... Darebáci, co si myslí, že ví lépe než voliči, co je pro stát nejlepší."

Hood přikývl: "Proto jsme tady. Abychom jim vysvětlili, že tohle bez boje nesvedou."

Rodgers pohlédl na Hooda. "Pane řediteli," - usmál se - "líbí se mi váš styl. Mně a generálu Gordonovi."

Rodgers odešel, následován Bobem Herbertem, a nechal překvapeného Hooda za zády. V řediteli Operačního centra vzklíčil příjemný pocit, že se svým zástupcem se znovu spřátelil - ale za nic na světě by nedokázal vysvětlit, jak a proč se to stalo.

24 KAPITOLA

ÚTERÝ, 5.51 HOD., OSTROV SACHALIN

Ostrov Sachalin v Ochotském moři je téměř tisíc kilometrů dlouhý kus rozeklané pevniny s rybářskými vesnicemi na pobřeží, nádhernými borovými lesy, doly na uhlí ve vnitrozemí, rozbitými prašnými silnicemi, ale i několika novými dálnicemi, ruinami věžeňských táborů z dob Romanovců a starobylých hrobů, na kterých je nejčastěji se vyskytujícím příjmením Neznakomyj - "neznámý". Ostrov leží v západní časové zóně a je blíže mostu Golden Gate v San Francisku než Kremlu. Když je v Moskvě poledne, na Sachalinu už je osm hodin večer. Ostrov je již dlouhou dobu místem odpočinku politiků, z nichž mnozí tam vlastní v kopcích pohodlné chaty. Žijí na něm také poustevníci, kteří se v nedotčené divočině Sachalinu rozhodli hledat Boha a Mír.

Rusové mají už dlouhou dobu vojenskou posádku v Korsakovu ležícím na nejjižnějším výběžku nedaleko Kurilských ostrovů, které se táhnou od severního okraje Hokkaida až k jižní výspě Kamčatky. Tyto ostrovy byly Sovětským svazem anektovány v roce 1945 a Japonsko dodnes marně žádá o navrácení tohoto přes tisíc sto kilometrů dlouhého archipelagu. Oba národy vedou v této záležitosti neustálé spory.

Ruská základna v Korsakovu je doslova spartánská, tvoří ji jen přistávací plocha, malý přístav a čtyři budovy kasáren. Na základně žije pět set námořníků a dva prapory mužů zařazených k jednotkám Specnaz. Vojáci denně provádějí vzdušnou a námořní hlídkovou činnost a elektronicky odposlouchávají a sledují přesuny japonských člunů lovících lososy.

Třiadvacetiletý podporučík Nikita Orlov seděl u svého psacího stolu v budově velitelství, umístěné vysoko na kopci, odkud se dalo přehlédnout okolní moře a základna. Měl krátce střižené černé vlasy, kromě několika delších vln, které mu visely do čela, a jeho plné rty vyvažovaly dosti hranatou čelist.

Hnědýma očima si právě pozorně a se zájmem prohlížel hlášení s místními zpravodajskými novinkami a novými hlášeními faxovanými v průběhu noci - Nikitův pohled však často zalétl i k otevřenému oknu.

Mladý důstojník rád vstával před úsvitem. Rád se také hned po probuzení seznámil se vším, co se událo v době, kdy spal, a pak pozoroval, jak se slunce přehupuje přes obzor a jeho paprsky se šíří po moři směrem k základně. Miloval každodenní probouzení světa, a to i přesto, že mu nový rozbřesk už dávno nepřinášel takové přísliby, jako když byl chlapcem a později kadetem: přísliby, že Sovětský svaz se stane nejdéle existující říší v historii světa.

Odhodlaný, ale zklamaný Nikita však přesto svou vlast miloval a miloval také Sachalin. Požádal, aby sem byl převelen hned po ukončení akademie, z velké části proto, aby zmizel z Moskvy po oné záležitosti v řeckém kostele, a také proto - jak alespoň vždy věřil -, aby nepoškozoval dobré jméno svého otce. Sergej Orlov byl hrdina, všichni si ho vážili jako význačného leteckého instruktora a kosmonauta, a byl proto nesmírně užitečný pro propagandu na mezinárodních sympoziích a konferencích. Nikita Orlov byl radikál, "reakcionář", který toužil vrátit se do doby před Afghánistánem, do časů, kdy se ještě zcela nerozpadla morálka největší armády na světě, do éry před Černobylem, jenž otřásl hrdostí celého národa; chtěl se vrátit do let před glasnosti a perestrojkou, které (a nejen podle jeho názoru) způsobily, že se nejprve zhroutilo hospodářství a krátce po něm i celý Sovětský svaz.

Tohle všechno byla dnes minulost. Ale tady, na Sachalinu, mezi vojáky ještě stále existovalo jakési povědomí o smyslu jejich práce, tady byl ještě stále nepřítel na dosah. Kapitán Lešev - který trpěl do jisté míry po třech letech velení jednotkám Specnaz na Sachalinu ponorkovou nemocí - trávil mnoho času organizováním střeleckých soutěží. To Orlovovi umožňovalo prakticky převzít velení ve většině vojenských záležitostí; a mladý důstojník byl přesvědčený, že jednoho dne bude Rusko opět stát tváří v tvář japonské armádě, která se bude snažit na ostrově vylodit. Těšil se na ten den a doufal, že bude mít tu čest vést své jednotky do boje.

V srdci také cítil, že Rusko ještě neskončilo ani se Spojenými státy. Sověti Japonsko porazili ve válce a ostrovy jim připadly jako válečná kořist. Existoval však názor, že Rusko v nedávné době prohrálo válku se Spojenými státy. A ruský duch - v každém případě tedy Orlovův duch -se tomu názoru vzpíral. Výcvik ve Specnaz posílil jeho víru v to, že nepřátelé musejí být zničeni, že se jim nesmí ustupovat a že on a jeho vojáci by se neměli nechat ovlivňovat žádnými zbytečnými etickými, diplomatickými nebo morálními úvahami. Byl přesvědčený, že Zaninovy snahy změnit Rusko ve zcela konzumní stát selžou stejně, jako selhaly pokusy Gorbačovovy, a že nakonec dojde k přísnému zúčtování s bankéři a jejich chlebodárci ve Washingtonu, Londýně a Berlíně.

Včera dorazila na základnu nová zásilka tabáku a Orlov si smotal cigaretu právě v okamžiku, kdy nad potemnělé moře vystoupilo slunce. Cítil se být tak nedílnou součástí této země a každého východu slunce, až se jej na okamžik zmocnil pocit, že by si mohl tabák zapálit slunečními paprsky. Místo toho však použil zapalovač, dárek od otce, který dostal, když začínal studovat na akademii. Oranžový svit plamene osvítil nápis vyrytý na jeho boku: Nikimu s láskou a hrdostí- otec. Nikita potáhl kouř z cigarety a vložil zapalovač zpátky do náprsní kapsy své dokonale vyžehlené košile.

S láskou a hrdostí. Napadlo ho, jak by asi ten nápis zněl poté, co vyvedl tu hloupost v kostele. Se zklamáním a ostudou? Nebo poté, kdy si vyžádal po ukončení studia převelení právě sem - daleko od otce a velmi blízko skutečnému nepříteli Moskvy. Se zklamáním a nepochopením?

Zazvonil telefon, hovor ze spojařské boudy na úpatí kopce. Orlovův pobočník ještě nepřišel, a tak podporučík zvedl černé sluchátko sám.

"Sachalin, stanoviště jedna, hovoří Orlov."

"Dobrý den," pozdravil volající.

Nikita se na několik minut odmlčel. "Otec?"

"Ano, Niki," přitakal generál. "Jak se máš?"

"Dobře, ale jsem překvapený," prohlásil Nikita; vtom se jeho výraz náhle změnil. "Stalo se něco matce...?"

"Ne, je v pořádku," ujistil ho generál. "Oba jsme v pořádku."

"To jsem rád," prohlásil Nikita nevýrazně. "Když tě slyším po tolika měsících - hmm, nediv se, že jsi mě vystrašil."

Opět bylo chvíli ticho. Nikitovy oči už nebyly tak radostné, jako když pozoroval východ slunce. Měly v sobě tvrdý a zahořklý výraz; teprve když dlouze potáhl z cigarety, vrátil se ke stále napjatějšímu rozhovoru s otcem. Vzpomněl si na své zatčení před čtyřmi lety. Pamatoval si, jak se generál styděl a jak byl rozezlený tím, co jeho syn v kostele udělal. Jak slavný kosmonaut nedokázal strávit hořké sousto a jak nakonec musel jednoho večera plukovník Rosskij - a nikoliv jeho vlastní vlivný otec - všechno v akademii vyžehlit. To on se zasloužil o to, že Nikitu přijali zpátky s pouhým formálním trestem jednoho týdne zdvojených služeb. Vzpomněl si, jak jeho otec přišel po tom incidentu do kasáren akademie a snažil se frekventantům vysvětlovat nesprávnost chování svého syna. Jak neopomněl zdůraznit, že podobné činy dokázaly v minulosti zdiskreditovat nejen leckteré významné osobnosti, ale i celé národy... Kadeti byli během generálových proslovů zticha, ale jakmile ten velký muž odešel, kdosi hned vymyslel hru na Nikitu a Sergeje, kterou se pak kadeti bavili celé dny: "Sergej" musel uhádnout, kde jeho syn dává v Moskvě průchod svému nesouhlasu, zatímco "Nikita" mu napovídal.

Nikita v duchu slyšel hlasy i smích svých spolužáků.

"Americké velvyslanectví? "

"Samá voda..."

"Japonské aerolinie na letišti Šeremetěvo?"

"Samá voda..."

"Mužská šatna ve Velkém divadle?"

"Přihořívá!"

"Niki," promluvil Orlov starší, "chtěl jsem ti už dávno zavolat, ale zdálo se mi, že bych tě tím jedině rozzlobil. Doufal jsem, že tvoje hořkost časem trochu pomine..."

"Zbavil tebe snad čas arogance?" zeptal se Nikita. "Tvého přesvědčení, že to, co my malí mravenci tady na kopci děláme, je malicherné, zbytečné nebo rovnou špatné?"

"Takhle se nebudeme bavit... Když jsem létal do vesmíru, ani mě nenapadlo uvažovat o tom, že národ může ohrožovat stejnou měrou hloupost a agresivita jeho vlastních příslušníků jako nepřítel zvenčí," řekl Orlov. "Zjistil jsem to až později, když jsem narazil na příliš ambiciózní lidi..."

"Jsi pořád tak naivní," podotkl Nikita.

"A ty pořád stejně tvrdohlavý a neuznalý," odvětil generál klidně.

"Takže jsi konečně zavolal," odsekl Nikita, "A co? Oba jsme zjistili, že se nic nezměnilo."

"Nevolám proto, abych se hádal."

"Ne? A proč vlastně?" zeptal se Nikita. "Snažíš se zjistit, jaký dosah má vysílačka ve tvém novém televizním studiu?"

"Poslyš, Niki... Volám, protože potřebuji spolehlivého důstojníka, který by dokázal vést jednotku při plnění důležitého úkolu."

Nikita se na židli prudce napřímil.

"Zajímá tě to?" zeptal se generál.

"Pokud ti jde o Rusko, a ne jenom o to, abys ukonejšil své svědomí, zajímá."

"Volám, protože se domnívám, ty jsi ten pravý člověk pro tuhle práci," řekl generál. "To je všechno."

"Pak mě to zajímá," opakoval Nikita.

"Rozkazy ti budou doručeny prostřednictvím kapitána Leševa během hodiny. Tvůj úkol potrvá tři dny. Po celou tu dobu budeš podléhat mému velení.

Dostavíš se s vybranými muži před jedenáctou nula nula do Vladivostoku."

"Budeme tam," odpověděl Nikita a vstal. "Znamená to snad, že jsi zpátky v aktivní službě?"

"Zatím víš všechno, co v téhle chvíli potřebuješ vědět," odpověděl generál.

"Rozumím," řekl Nikita a rychle potáhl z cigarety.

"A Niki - dávej na sebe pozor. Až to skončí, možná by ses mohl zastavit v Moskvě... Zkusíme si promluvit..."

"To je nápad," odpověděl Nikita. "Co kdybych pozval taky pár bývalých spolužáků? Jako tenkrát... Abys měl pořádné publikum..."

"Niki - sám dobře víš, že mezi čtyřma očima bys mě tehdy nebyl vůbec poslouchal..."

"A ty bys nemohl očistit jméno Orlov, kdyby k tomu nedošlo na veřejnosti," odsekl Nikita.

"Udělal jsem to taky proto, aby se ostatní vyhnuli podobným chybám," řekl generál.

"Na můj účet. Děkuji ti, otče." Nikita uhasil cigaretu. "Promiň, ale teď se musím jít připravit na to, abych stihl být v jedenáct hodin na pevnině. Prosím tě, pozdravuj mámu a plukovníka Rosského."

"Ano," povzdechl si generál. "Na shledanou."

Nikita zavěsil telefon a na chvíli se zadíval na polovinu slunečního kotouče nad obzorem. Vadilo mu, že tolik jiných lidí rozumí tomu, co jeho otec zřejmě pochopit nedokázal: že velikost Ruska tkví v jeho jednotě, nikoliv v jeho proměnlivosti. Plukovník Rosskij je správně učil, že pokud chirurg vyřízne nemocnou tkáň, dělá to proto, aby vyléčil nemocné tělo, a nikoliv proto, aby poranil pacienta. Jeho otec byl kdysi vybrán, aby se stal kosmonautem, protože měl vyrovnanou povahu, hýřil odvahou a dokázal být uznalý; ideální postava pro besedy na školách a setkání s cizími novináři; skvělý vzor pro mladé piloty, kteří se chtěli stát hrdiny. Jenže ne on a jemu podobní, ale prostí pěšáci, právě takoví jako Nikita a jeho muži, vykonávali dnes a denně skutečnou práci pro nové Rusko... A jenom takoví lidé dokáží odstranit chyby, ke kterým došlo v posledních deseti letech...

Nikita informoval dozorčího o tom, kam jde, nasadil si čepici a opustil stanici s hlavou plnou neveselých myšlenek na otce... Zároveň však byl zvědavý na to, co pro něj generál naplánoval.

25 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 14.53 HOD., NAD ATLANTIKEM, SEVEROZÁPADNĚ OD MADRIDU

Vnitřek letounu C-141B Starlifter nebyl upraven s ohledem na pohodlí cestujících. Byl navržen tak, aby co nejméně vážil, a tím umožnil maximální dolet letadla. Plátnem pokryté stěny ani trochu netlumily hluk motorů a odhalené žebroví trupu se jevilo i ve svitu nezastíněných žárovek pochmurně tmavé. Vojáci seděli na poduškách položených na dřevěných lavicích. Ve vzdušných vírech nebylo neobvyklé, když i s poduškami sklouzli dolů, a to i přesto, že všichni byli přepásáni v úrovni ramen bezpečnostními pásy.

Jakkoli na lavicích mohlo v relativním pohodlí sedět pouze devadesát vojáků, StarLifter dokázal přepravit až tři sta mužů. S pouhými osmi lidmi v kabině a s pilotem, druhým pilotem a navigátorem v pilotní kabině měl nadporučík Squires pocit, že letí první třídou. Dlouhé nohy měl natažené a seděl na dvou poduškách, přičemž další poduškou měl podložená záda. Co však bylo ze všeho nejlepší, v kabině nebylo dusno. Při akcích, kdy členové skupiny Striker cestovali společně s příslušníky dalších útvarů, například s pěti vlčáky a vojáky jednotky K-9, se kabina obvykle brzy naplnila nedýchatelným

pachem potících se schoulených mužů, a to nebývalo zrovna nejpříjemnější.

Pohodlí, po několika hodinách strávených ve vzduchu, Squiresovi vyhovovalo. První hodinu letu vyplnil spolu se seržantem Chickem Greyem a vojínem Davidem Georgem a prověrkou výstroje, kterou mohli v Helsinkách potřebovat. Další dvě hodiny strávil se Sondrou DeVonnovou nad mapami Helsinek a Sant Petěrburgu (veškeré materiály si zobrazovali na monitoru přenosného počítače) a pak čtyři hodiny spal.

Když se Squires probudil, George mu podal jídlo ohřáté v mikrovlnné troubě a šálek černé kávy. Zbytek skupiny už jedl před hodinou.

"Musím si nezbytně promluvit s generálem Rodgersem o lepší stravě," prohlásil Squires, když odklopil víčko polystyrénové krabičky a prohlížel si plátky krocana, bramborovou kaši, kousky fazolí a kukuřičnou placku. "Máme rakety, které se dokáží vyhnout stromům a horám, a umíme se jimi strefit skoro do pětníku, a přitom nás krmí svinstvem, které by běžný cestující v turistické třídě hodil letušce na hlavu."

"Je to pořád lepší než to, co dostávali naši ve Vietnamu, pane. Alespoň podle toho, co mi vyprávěl táta," poznamenal George.

"Hmm, možná," zabručel Squires. "Ale snad by nikoho nezabilo, kdybychom na cestu dostali alespoň pořádný kávovar. Sakra, klidně ho sám zaplatím. Nezabral by ani žádné místo... Navíc kávovary jsou dnes naprosto spolehlivé. Dokonce ani armáda by je nemusela zničit."

"Nikdy jste nejspíš nevyzkoušel moji kávu, pane," prohodila Sondra, aniž vzhlédla od knížky. "Kdykoli jsem doma, máma s tátou mě ke kávovaru radši ani nepouštějí..."

Squires si ukrojil kousek krocana. "Jakou kávu používáte?"

Sondra zvedla hlavu. Její velké hnědé oči dokonale zapadaly do kulatého obličeje a její hlas nesl lehké stopy mládí stráveného v rodném Alžírsku. "Myslíte druh, pane? Já nevím... To, co je zrovna ve výprodeji."

"To je váš problém," odpověděl Squires. "Moje žena kupuje nemletou kávu, uchovává ji v mrazáku a každé ráno si ji sami meleme... Nejradši máme zvláštní druhy, například s pekanovým ořechem nebo s čokoládou a ostružinami."

"Káva s čokoládou a ostružinami?" podivila se Sondra.

"Přesně tak. Navíc používáme italský překapávač, a ne kdovíjaký hrnec, ve kterém se káva beztak jenom zkazí... Sledujeme teplotu, a jakmile je káva hotová, vypneme ohřívací plotnu. Když kávu pijeme, nikdy nepoužíváme mléko ani cukr. Tyhle přísady totiž způsobují, že každá káva chutná stejně."

"Zdá se, že to dá spoustu práce, než se vůbec napijete, pane," poznamenala Sondra.

Squires ukázal špičkou nože na její knihu. "Vidím, že čtete Bronteovou... Proč radši nesáhnete po něčem romantickém nebo po něčem od Toma Clancyho?"

"Tohle je opravdová literatura," odpověděla. "Zbytek jsou jen nesmysly na objednávku."

"A přesně takový je můj názor na kávu," pokračoval Squires, zatímco si napichoval na plastikovou vidličku další plátek krocana. Jestliže nemůžu mít šálek kvalitního nápoje, ale jenom jeho napodobeninu, proč se tím vůbec zabývat?"

Sondra se usmála: "Na to se dá snadno odpovědět jediným slovem, pane: kofein. Když čtu Thomase Manna nebo Jamese Joyce až do čtyř hodin do rána, musím mít něco, co mi pomůže dostat se před devátou hodinou do práce."

Squires přikývl a pak řekl: "Já znám mnohem lepší recept."

"A sice?"

"Kliky," odpověděl. "Sto kliků, hned jak vstanu. To vás probudí rychleji než všechen kofein... A pokud se skutečně přinutíte podstoupit něco takového bezprostředně po probuzení, zbytek dne vám pak připadá jako procházka..."

Zatímco se bavili, ze zadní části letadla k nim přišel spojař skupiny Striker Iši Honda. Válečný veterán a vlastník černého pásu v judu měl matku z Havaje a japonského otce. Malý, chlapecky vyhlížející Honda si vzal na starost

spojovací techniku, když se vojín Johnny Puckett uzdravoval ze zranění utrpěného v Severní Koreji.

Honda zasalutoval a předal Squiresovi sluchátka vysílačky TAC-Sat, kterou měl v brašně na zádech. "Pane, volá vás generál Rodgers."

"Děkuji vám," pokynul Squires, polkl sousto krocana a napojil se na linku. "Tady nadporučík Squires, generále."

"Nadporučíku," oslovil ho generál, "vypadá to tak, že vaše skupina skutečně vyrazí k cíli... Ale nikoli v roli turistů."

"Rozumím."

"Podrobnosti dostanete ještě před přistáním," pokračoval Rodgers, "místo odjezdu, způsob přepravy, dobu přistání i načasování - ale asi vám toho moc neřekneme o tom, co budete ve skutečnosti hledat. Všechno, co víme, bude ve zprávě, včetně toho, kde byl zavražděn ten anglický agent, který to místo zkoumal před vámi... Mimochodem, Rusové už také vyřídili jednu z jeho místních spojek... A druhá je na útěku."

"Takže nebrat žádné zajatce," poznamenal Squires.

"Správně. Poslyšte, poručíku... Mám pro vás ještě jednu poněkud zvláštní zprávu... Budete mít nového člena týmu - britskou agentku."

"Znám ji?" zeptal se Squires.

"Obávám se, že ne," odpověděl Rodgers. "Má ale dobrá doporučení. Požádám Boba Herberta, aby vám poslal přes satelit její materiály. Zatím předejte McCaskeymu seznam výstroje, kterou máte na palubě. Pokud vás napadne ještě něco, co byste mohli potřebovat, zařídí, aby to na vás čekalo v Helsinkách... Abych nezapomněl, Charlie..."

"Ano, pane?"

"Popřejte všem mnoho štěstí."

"Rozumím," odpověděl Squires a přerušil spojení.

26 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 23.00 HOD., SANT PETĚRBURG

"Tři ... dva ... jedna.... A máme to."

Jurij Marev domluvil, ale neozval se žádný potlesk a neobjevily se dokonce ani žádné úsměvy. Generál Orlov pomalu přecházel od jedné řady počítačů ke druhé a pokývnutím hlavy bral na vědomí provozuschopnost ruské Operační centrály. Poslední fáze proběhla bez nejmenších problémů, a zatímco pro většinu zaměstnanců končil dlouhý den, Orlov měl pocit, jako kdyby ten jeho teprve začínal. Poručil, aby měl okamžitě k dispozici všechny údaje, které k nim v následující hodině dorazí, chtěl je porovnat s řediteli jednotlivých oddělení: s vedením satelitního průzkumu, meteorologie, rádiové komunikace, s oddělením místních operací, šifrovacím oddělením, odborem počítačové analýzy a odposlechu. Pracovní doba vedoucích jmenovaných sekcí začínala ve čtyři hodiny odpoledne a trvala do půlnoci - tou dobou přicházela největší dávka údajů, protože tento čas korespondoval s intervalem od osmé hodiny ranní do čtyř odpoledne ve Washingtonu - zástupci vedoucích pracovali od půlnoci do osmi ráno a od osmi hodin ráno do čtyř hodin odpoledne. Plánované poradě měl být přítomen i Rosskij, nejenom jako Orlovův zástupce, ale především jako styčný důstojník mezi Operační centrálou a armádou. Rosskij totiž velel nejen odboru analýzy vojenského zpravodajství. Měl na starosti také předávání získaných informací ostatním oddělením ozbrojených složek a vládě; podléhala mu navíc i úderná skupina mužů ze Specnaz, kterou si centrála zřídila pro plnění zvláštních úkolů.

*****

Orlov se podíval na Rosského, který stál za četařem Ivašinem. Plukovník měl ruce sepnuté za zády a zcela zřetelně si vychutnával všechnu tu tichou činnost kolem. Připomněl Orlovovi Nikitu, když ho vzal poprvé s sebou, aby ve Hvězdném městečku viděl kosmickou loď: chlapec byl tak vzrušený, že nejprve ani nevěděl, kam se má podívat nejdřív.

Jakmile bylo centrum oficiálně prohlášeno za provozuschopné, Orlov přešel k Rosskému. Plukovník si dal chvíli načas, pak se otočil a pomalu zasalutoval.

"Plukovníku Rosský," řekl Orlov, "byl bych rád, kdybyste mi co nejdřív přesně sdělil, kde je můj syn... Tento rozkaz nemusíte zaznamenávat."

Rosskij se na chvíli zarazil, zřejmě se pokusil odhadnout Orlovův motiv, ale neuspěl. "Ano, pane," odpověděl.

Rosskij přikázal Ivašinovi, aby o tuto informaci požádal seržanta Nogovina. Veškerá komunikace proběhla v tužkovém kódu Dvě/pět/tři: určitá písmena se musela smazat, než se zpráva dala dešifrovat. V tomto případě bylo každé druhé písmeno všech slov falešné, stejně tak jako každé páté slovo - kromě třetího písmene všech falešných slov, jež bylo prvním písmenem následujícího slova.

Ivašin získal odpověď za necelé dvě minuty a počítač mu vše rychle rozšifroval.

Rosskij, s rukama stále za zády, se naklonil k obrazovce a četl: "Podporučík Orlov a jeho jednotka devíti vojáků Specnaz právě dorazila do Vladivostoku a čeká na další instrukce." Rosskij se rychle podíval na Orlova. "Generále," zeptal se s napětím v hlase, "jde o nějaký druh cvičení?"

"Ne, plukovníku, nejde."

Rosskij několikrát mlčky stiskl čelist. Orlov pár dlouhých vteřin počkal, aby se ujistil, že Rosskij bude natolik chytrý, aby se nezachoval proti předpisům. Ačkoli se Rosskij musel cítit před ostatními zaměstnanci ponížený, zůstal zticha.

"Pojďte do mé kanceláře, plukovníku," řekl Orlov a otočil se, "sdělím vám stručně informace týkající se rozkazů pro sachalinskou jednotku Specnaz."

Generál slyšel, jak za ním Rosskij předpisově srazil podpatky. Jakmile se za oběma muži zavřely dveře, Orlov se posadil za svůj psací stůl a podíval se na Rosského, který stál před ním.

"Víte o jistém nákladu pro ministra Dogina, nákladu přepravovaném na palubě soukromého letadla?" zeptal se Orlov.

"Ano, pane."

"Vyskytly se určité problémy," oznámil podřízenému Orlov. "Závada motoru. Letoun nemůže pokračovat v cestě. Kvůli špatnému počasí a nedostatku letadel jsem přikázal, aby byl náklad přeložen na vlak, který pro nás sehnal kontradmirál Pasenko."

"Jenže vlak z Vladivostoku dorazí do Moskvy až za čtyři nebo pět dnů," poznamenal zneklidněný Rosskij.

"Náklad rozhodně nepoputuje celou cestu vlakem," sdělil mu Orlov. "Mám v plánu jednoduše přepravit ty věci mimo Vladivostok, na místo, kde budou moci být přeloženy do letadla nebo do vrtulníku. Napadlo mě, že bychom například mohli zajistit vrtulník z aerodromu Bada... Ten by se s vlakem setkal u městečka Bira. To je pouze tisíc kilometrů od Vladivostoku, a přitom je to dost daleko na západ, abychom dostali náklad mimo oblast bouřlivého počasí."

"Vidím, že už jste ohledně toho hodně zařídil, pane," přikývl Rosskij. "Mohu vám nějak pomoci?"

"Ano, můžete," odpověděl mu Orlov. "Ale nejprve bych chtěl vědět, plukovníku, jak jste se o tom nákladu poprvé dozvěděl."

Rosskij pronesl oznamovacím tónem: "Od ministra."

"On s vámi hovořil přímo?"

"Ano, pane," sdělil mu Rosskij. "Mám dojem, že jste byl v té době doma na večeři..."

Generál se otočil ke své klávesnici a otevřel složku záznamů. "Podívám se.

Ale hlášení jste pro mne nenapsal?"

"Ne, pane," řekl Rosskij.

"Proč ne, plukovníku? Byl jste tak zaneprázdněný?"

"Pane," odpověděl Rosskij, "ministr si nepřál, aby se tahle záležitost dostala do záznamů centrály..."

"Ministr si to nepřál," zopakoval ironickým tónem Orlov. "Není snad ve vojenských řádech jasně napsáno, že každý rozkaz se musí zaznamenat do denního hlášení?"

"Ano, je, pane."

"Vy tedy máte ve zvyku dávat přednost přáním civilní osoby před vojenskými řády?"

"To nemám, pane," odpověděl Rosskij.

"Hovořím teď za centrálu," pokračoval Orlov. "Jsme samostatnou jednotkou sloužící všem složkám armády a všem vládním institucím... Ale co vy, plukovníku? Jste vy osobně snad nějak zvlášť oddaný ministrovi vnitra?"

Rosskému chvíli trvalo, než odpověděl: "Ne, pane. Nejsem."

"Dobře," přikývl Orlov. "Pamatujte si, že pokud ještě jednou dojde k něčemu takovému, přinutím vás rezignovat. Rozumíte?"

Rosského strnulá čelist se pomalu pohybovala nahoru a dolů. "Ano, pane."

Orlov se zhluboka nadechl a začal si prohlížet denní hlášení. Nikdy si nemyslel, že se mu Rosskij otevřeně postaví. Právě teď však plukovníka zahnal do rohu a chtěl na něj ještě trochu přitlačit. Rosskij bude muset něco udělat.

"Sdělil vám ministr ještě něco, plukovníku? Například něco o obsahu toho nákladu?"

"Ne, nesdělil," odpověděl Rosskij.

"Zamlčel byste tuto informaci přede mnou, kdyby vás o to ministr Dogin požádal?"

Rosskij nehnutě hleděl na svého nadřízeného. "Nikoliv, pokud by se ta informace bezprostředně týkala práce této centrály, pane."

Orlov mlčel. V duchu se vyrovnával s překvapivým faktem, že v denním hlášení nenalezl ani záznam rozkazu vyplývajícího z jeho vlastního rozhovoru s Doginem. Podíval se zpět na čas 8.11. Pamatoval si přesně, že právě v tuto dobu záznam uložil. Místo bylo prázdné.

"Je něco v nepořádku, pane?" zeptal se Rosskij.

Orlov provedl vyhledávání v celém souboru, aby se ujistil, že záznam neuložil špatně. Byl navenek klidný, ale uvnitř byl vrcholně podrážděný. Slovo Gulfstream však nikde nenašel.

Generál se podíval na Rosského. Plukovníkův výraz byl teď klidný, což mu samo o sobě poskytlo dobré vysvětlení: Rosskij záznam odstranil.

"Ne," odpověděl Orlov, "všechno je v pořádku. Spatně jsem uložil jeden příkaz. Až skončíme, opravím to." Opřel se a všiml si spokojeného uvolnění svalů kolem Rosského úst. "Strávil jsem už s tou věcí dost času a věřím, že mé rozkazy jsou jasné."

"Naprosto, pane."

"Chci, abyste o mých záměrech informoval ministra Dogina a abyste tuto operaci osobně převzal. Můj syn si vás váží, proto jsem si jistý, že spolu vyjdete stejně dobře jako už tolikrát v minulosti."

"Ano, pane," řekl Rosskij. "Je to dobrý důstojník."

Zazvonil telefon. Orlov plukovníka propustil, ještě než zvedl sluchátko. Rosskij za sebou zavřel dveře, aniž se ohlédl.

"Ano?" ohlásil se Orlov.

"Pane, tady je Zilaš. Přišel byste, prosím, do spojařské místnosti?"

"Co se děje?"

"Anténa zachytila spoustu zašifrovaných zpráv," odpověděl Zilaš. "Poslali jsme je k rozšifrování, ale nejsme si jisti, jestli se něco nestane dřív, než to stihneme..."

"Už jdu," oznámil Orlov.

Opustil kancelář a ani se namáhal uložit nový záznam o letounu Gulfstream. Byl si jistý, že by ho beztak někdo znovu vymazal... Měl velký vztek, protože mu teprve teď zcela jasně došlo, že Dogin a Specnaz už od začátku plánovali řídit centrálu sami. A on jim měl posloužit pouze jako loutka pro oklamání veřejnosti...

V hlavě mu zněla Rosského slova: "Nikoliv, pokud by se ta informace bezprostředně týkala práce této centrály, pane." Vitá nedávnou dobou mu zatajili smrt nepřátelského agenta a před pár hodinami informaci o gulfstreamu... Centrála se stala jednou z nejvýkonnějších průzkumných základen na světě: Orlov Rosskému ani Doginovi nedovolí, aby si z něj udělali svého soukromého poskoka a soukromý zdroj informací... V tuto chvíli však proti nim ještě nic nepodnikne. V době, kdy létal do vesmíru, se naučil, že nejdůležitější je zachovat si chladnou hlavu. A to i v okamžiku, kdy se pod člověkem zahřívá křeslo na několik tisíc stupňů Celsia - a zmíněná dvojice se takové teplotě ještě ani zdaleka nepřiblížila.

V každém případě centrálu ještě stále vede on. A ani plukovník, ani žádný ministr mu nezabrání v tom, aby svou práci neodvedl dobře.

Orlov vešel do přeplněné spojařské místností, ve které viselo ve vzduchu mnohem více kouře než předtím. Zilašova úzká tvář byla obrácená ke stropu, ale jeho oči nic určitého nepozorovaly; naslouchal jen zvukům ze sluchátek. Po chvíli si je sundal a podíval se na Orlova.

"Pane," pronesl s cigaretou v ústech, "sledujeme dvě šifrovaná vysílání a předpokládáme, že patří k sobě. První směřuje z Washingtonu do jednoho letounu nad Atlantikem a druhé do Helsinek." Dvakrát rychle potáhl a pak cigaretu v popelníku uhasil. "Naši satelitní průzkumníci ten letoun také sledují. Je neoznačený, i když rozeznali, že jde o C-141B Starlifter."

"Slouží k přepravě větších jednotek," poznamenal Orlov zamyšleně, "upravená verze C-141A. To letadlo dobře znám."

"Napadlo mě, že ho asi budete znát." Zilaš se usmál a zapálil si novou cigaretu. "Ten Starlifter směřuje do Helsinek. Poslouchali jsme rozhovor mezi pilotem a věží. Bude přistávat asi ve třiadvacet hodin místního času."

Orlov se podíval na hodinky. "To znamená ani ne za hodinu. Máte nějakou představu o tom, kdo je na palubě?"

Zilaš zavrtěl hlavou. "Zkoušeli jsme to dokonce odposlouchávat s pomocí lodi Světlana v severním Atlantiku, ale kapitán tvrdí, že je v tom letadle ochranné elektronické pole."

"Takže jde určitě o akci některé rozvědky, nejspíš americké," prohlásil Orlov. Netvářil se nikterak překvapeně. Vzpomněl si na britského agenta, který špehoval v Ermitáži, a v duchu zatratil Rosského za to, jak tu záležitost vyřešil. Toho muže měli pozorovat a ne ho dohnat k sebevraždě - pokud si ovšem skutečně život vzal sám. "Oznamte to ministrovi bezpečnosti v Moskvě," přikázal Orlov. "Řekněte, že potřebuji v Helsinkách někoho, kdo se na to letadlo podívá a zjistí, jestli se ti Američané náhodou nechystají právě k nám."

"Ano, pane," odpověděl Zilaš.

Orlov mu poděkoval, pak se vrátil do své kanceláře a zavolal Rosského a ředitele bezpečnosti Glinku, aby s nimi probral, který plán použijí v případě, že budou mít nevítanou návštěvu.

27 KAPITOLA

ÚTERÝ, 8.08 HOD., VLADIVOSTOK

Lenin kdysi řekl o Vladivostoku: "Leží sice velmi daleko, ale je náš."

Během obou světových válek posloužilo Rusům toto přístavní město,

vybudované na Muravěvově poloostrově v Japonském moři, jako hlavní vstupní brána, jíž proudily do tehdejšího Sovětského svazu potraviny a vojenský materiál jak ze Spojených států, tak i odjinud. V období studené války sovětská armáda město před světem uzavřela, ale Vladivostok jako přístav prosperoval a Tichomořská flotila narůstala, což znamenalo, že činnost vojenského i obchodního loďstva přilákala do města dělníky i státní investice. V roce 1986 Michail Gorbačov odsouhlasil "Vladivostockou iniciativu", která město znovu otevřela světu a vytvořila z něj, podle jeho vlastních slov, "okno na východ".

Následující ruští vůdcové sice dělali všechno možné, aby se přístav stal součástí normálních obchodních cest v tichomořské oblasti, ale s novým režimem sem z Ruska i ze světa přišli gangsteři, které zlákala tvrdá měna a zboží, které do města proudilo legálně i nelegálně.

Letiště ve Vladivostoku leží více než třicet kilometrů od města. K vlakovému nádraží, které je v srdci Vladivostoku, jen kousek na východ od rušné ulice Velkého října, je to z letiště hodina jízdy autem.

Když podporučík Orlov dorazil se svou skupinou na letiště, přivítal ho kurýr z kontradmirálovy kanceláře. Mladý posel předal důstojníkovi v obálce zapečetěné instrukce, z nichž se dozvěděl, aby ohledně dalších rozkazů zatelefonoval plukovníkovi Rosskému. Ze světlešedé oblohy se začaly snášet první vločky sněhu; Nikita přiběhl zpět ke své jednotce, která stála nastoupená před předkem Mi-6, největšího vrtulníku na světě, jenž je schopen přepravit sedmdesát lidí na vzdálenost více než tisíce kilometrů. Vojáci byli oblečeni v bílých maskovacích oblecích, měli sundané kapuce a u nohou jim ležely batohy. Každý muž byl vyzbrojen běžnými zbraněmi Specnaz: samopalem se čtyřmi zásobníky, nožem, šesti ručními granáty a pistolí P-6 s tlumičem. Nikita měl navíc samopal AKR se sto šedesáti náboji, tento automat s krátkou hlavní patřil k běžné výzbroji důstojníků.

Nikita přikázal svému spojaři, aby vybalil a připravil parabolickou anténu. Ani ne za minutu už prostřednictvím zabezpečeného spojení hovořil s plukovníkem Rosským.

"Pane," začal Nikita, "podporučík Orlov se hlásí podle rozkazu."

"Buďte zdráv," odpověděl Rosskij, "rád vás po tolika letech zase slyším. Těším se na spolupráci s vámi."

"Děkuji vám, pane. Taky se těším..."

"Výborně," poznamenal Rosskij. "Co víte o svém úkolu, Orlove?"

"Nic, pane."

"Dobrá. Vidíte na přistávací dráze letadlo Gulfstream?"

Nikita se otočil k západu do hustého sněžení a zahlédl tam na ploše tryskový letoun. "Ano, pane."

"Označení?"

"N2692A," odpověděl Nikita.

"Správně," řekl Rosskij. "Požádal jsem kontradmirála Pasenka, aby vám poslal transportní konvoj. Je tam?"

"Za letadlem vidím čekat čtyři nákladní vozy."

"Výborně," prohlásil Rosskij. "Vyložíte z letadla náklad, dáte ho na vozidla a dopravíte k vlaku, který čeká na nádraží ve městě. Ve vlaku zůstane pouze strojvedoucí; jakmile bude náklad naložený, vyrazíte na sever. Vaším zatímním cílem je Bira, potvrzení nebo upřesnění dostanete cestou. Vlaku budete velet vy. Musíte udělat všechno pro to, aby se náklad dostal bezpečně na místo určení."

"Rozumím, pane... A děkuji vám," potvrdil rozkaz Nikita. Nezeptal se, co náklad obsahuje; vlastně na tom nezáleželo. Bude se o něj starat tak pečlivě, jako by šlo o jaderné hlavice, což mohla koneckonců být klidně pravda. Několikrát už zaslechl, že Primorská oblast, ke které město patří, spřádá plány na to, jak se stát politicky a ekonomicky nezávislou na Rusku. Mohlo tedy jít o předběžný tah nově zvoleného prezidenta Žanina, o pokus odzbrojit

tuto oblast ještě předtím, než k něčemu dojde.

"Zavoláte mi pokaždé, když dorazíte do další stanice na Transsibiřské magistrále," pokračoval Rosskij. "A znovu opakuji, podporučíku, je na vás, abyste náklad ochránil. Za jakoukoli cenu."

"Rozumím, pane," odpověděl Nikita.

Podporučík vrátil sluchátko spojaři a vydal svým mužům potřebné rozkazy. Ti zvedli výstroj a rozběhli se přes letištní plochu ke gulfstreamu, který se stále víc ztrácel v houstnoucím sněžení.

28 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.09 HOD., MOSKVA

Andrej Volko se ještě nikdy předtím necítil tak osamocený a vystrašený. V Afghánistánu, dokonce i v těch nejhorších situacích, měl vždycky kolem sebe kamarády vojáky. Když ho poprvé oslovil "P", aby spolupracoval s DI6, udělalo se mu při pomyšlení, že by zradil svou vlast, špatně od žaludku. Uklidnila ho teprve skutečnost, že ho vlast po válce nechala na holičkách. Pochopil, že bude potřebovat nové přátele - v Británii i tady v Rusku. Nakonec mu ani tak nevadilo, že většinu z nich nezná a nejspíš ani nikdy nepozná. Bylo mu jasné, že pokud ho odhalí a dopadnou a on začne vyjmenovávat ostatní špiony, nikdo z jeho nových přátel z toho nebude mít prospěch. Stačilo mu vědomí, že k něčemu patří, a to vědomí mu pomáhalo v těžkých letech, kdy se musel vyrovnávat s následky zlomené páteře, zranění, které utrpěl při nepovedeném skoku do zákopu.

Vysoký, v pase silný mladý muž však o ničem z toho právě teď neuvažoval. Blížil se k nádraží a hlavu měl plnou nedávných událostí. U večeře ho překvapilo pípnutí vysílačky, kterou dostal od Fieldse-Huttona. Byla ukryta ve walkmanu, v přístroji, po kterém tolik Rusů toužilo, což vysvětlovalo, proč ho s sebou stále nosí. Jeho bezejmenná spojka ho informovala o smrti Fieldse-Huttona a dalšího agenta a poradila mu, aby se pokusil dostat se v následujících dvaceti čtyřech hodinách do Sant Petěrburgu, kde má počkat na další instrukce. Rychle se oblékl a odešel pouze s tím, co měl právě na sobě, s walkmanem a s americkými a německými penězi, které dostal od Fieldse-Huttona právě pro takové nouzové případy. Volko v téhle chvíli věru neměl pocit, že by za ním stála celá Británie. Dostat se do Sant Petěrburgu bude obtížný a osamělý úkol; a ještě ani teď si nebyl jistý, zda to dokáže. Nevlastnil automobil a letět, třeba z nějakého malého letiště, jakým bylo například Bykovo, by bylo příliš riskantní. Jeho jméno je už určitě nahlášeno u všech přepážek. Musel se tedy pokusit použít nepříliš dokonalý falešný průkaz, který měl u sebe, a jeho jedinou možností tedy byl vlak do Sant Petěrburgu.

Fields-Hutton mu kdysi poradil, že kdyby musel opustit město, tak nesmí nikdy zamířit přímo na letiště nebo k železniční stanici. Není totiž tak rychlý jako fax. Jenže pozornost úředníků se snižuje úměrně tomu, jak se blíží doba oběda nebo konce směny. Proto Volko chodil až doposud s předstíranou rozhodností ulicemi; tvářil se, jako kdyby přesně věděl, kam míří, ale ve skutečnosti mu to bylo jedno. Ztrácel se mezi stále menším počtem lidí, kteří se vraceli domů z práce nebo z front na potraviny. Od svého bytu na Vemadského prospektu šel opatrně bočními ulicemi, na nichž se nabízelo zboží z černého trhu přímo na nákladních vozech, k nedaleké stanici metra. Odtamtud jel zaplněným vlakem do stanice Komsomolskaja, která ležela na severovýchodě města a měla výrazný vchod se šesti sloupy, žebrovanou kopulí a majestátní věží. Potuloval se tam téměř hodinu a teprve pak zamířil na nádraží, odkud jezdily vlaky do Sant Petěrburgu, Tallinu a do měst na severu Ruska.

Šest set čtyřicet kilometrů dlouhá železniční trať z Moskvy do Sant

Petěrburgu byla navržena americkým inženýrem, poručíkem Georgem Washingtonem Whistlerem, otcem malíře Jamese McNeilla Whistlera, a byla postavena venkovany a vězni, které tam nahnali zaměstnanci železniční společnosti a které přinutili pracovat dlouhé hodiny za často nesnesitelných podmínek. Krátce nato, v roce 1851, bylo postaveno také Nikolajevské nádraží. Dnes bylo známější jako Petrohradské; šlo o nejstarší nádraží v Moskvě a jedno ze tří nádraží umístěných poblíž rušného Komsomolského náměstí. Na levé straně náměstí stojí ve stylu art nouveau vybudované nádraží Jaroslavl, které postavili v roce 1904 a které je konečnou stanicí Transsibiřské magistrály. Na pravé straně se pak nachází nádraží Kazaň, sbírka pseudobarokních budov dokončená v roce 1926, ze které vyjíždějí vlaky na Ural, do západní Sibiře a střední Asie.

Budova Petrohradského nádraží stojí kousek na severozápad od nádraží Jaroslavl. Když se k ní Volko přiblížil, rukávem si otřel pot z vysokého čela a své delší vlasy si shrnul dozadu. Klid, přikazoval si. Musíš se chovat klidně. Vyloudil na svých širokých rtech přátelský úsměv, jako muž, který se má setkat se svou milenkou. Ačkoli dobře věděl, že úsměv neodpovídá pohledu jeho očí, přece jen doufal, že se na něho nikdo nebude dívat dost dlouho, aby si toho všiml.

Volko pohlédl velkýma, smutnýma hnědýma očima na vysokou osvětlenou věž s hodinami. Bylo právě po jedenácté. Vlaky odjížděly čtyřikrát denně, první vyjížděl v osm ráno a poslední o půlnoci. Volko se rozhodl zakoupit si jízdenku na poslední vlak a pozorovat, zda jsou cestující kontrolováni policií. Jestliže tomu tak bude, pak má dvě možnosti. Jednou bylo dát se do hovoru s nějakým dalším cestujícím, který bude spěchat k vlaku. Policie se snad zaměří na osamělé muže. Druhá možnost byla jít odvážně přímo k jednomu z policistů a na něco se ho zeptat. Fields-Hutton Volkovi už kdysi vysvětlil, že člověk, který se v proměnlivém prostředí snaží být za každou cenu nenápadný, většinou dosáhne pouze toho, že k sobě přiláká pozornost. V lidské povaze prý je spíše ignorovat lidi, o nichž se na první pohled zdá, že nemají co skrývat.

Fronty u pokladen byly dlouhé, dokonce i v této denní době. Volko se postavil do prostřední řady. Koupil si noviny a díval se do nich při čekání, jakkoli je vůbec nečetl. Fronta se pomalu posunovala, a i když byl Volko obvykle netrpělivý, tentokrát mu to nevadilo. Každá minuta, kterou trávil na svobodě, mu dodávala trochu víc sebedůvěry a znamenala také, že prožije méně času uvězněný ve vlaku, ještě než se vůbec vydá na cestu.

Bez problémů si zakoupil jízdenku, a přestože policisté skutečně bedlivě sledovali lidi, kteří přicházeli a odcházeli, a kladli některým osamělým mužům zvídavé otázky, Volka nezastavili.

Podaří se ti to, říkal si v duchu. Prošel pod zdobeným obloukem, který vedl k nástupišti, na němž čekal expres Rudý šíp - deset vagónů vyrobených snad ještě před první světovou válkou; tři z nich byly nově natřené jasně červenou barvou, jeden zelenou. Přesto jim to neubralo na jejich starobylém šarmu. Vedle předposledního vozu stála skupina turistů. Nosiči házeli jejich zavazadla na hromadu a milicionáři si prohlíželi pasy.

Hledají mě, o tom není pochyb, napadlo Volka, když procházel kolem. Nastoupil do vozu před vagónem turistů a posadil se na jedno částečně Polstrované sedadlo. Uvědomil si, že si měl raději vzít kufr. Musí vypadat podezřele, když jede do vzdáleného města bez toho, že by měl s sebou alespoň náhradní oblečení. Rozhlédl se po vagónu, jenž se zvolna zaplňoval, a všiml si nějakého člověka, který se snažil umístit v zavazadlovém prostoru nad svou hlavou několik pytlů.

S novinami na klíně a walkmanem v kapse bundy se Volko konečně trochu uklidnil. V tu chvíli ale všechno kolem jako mávnutím kouzelného proutku ztichlo a on ucítil vzadu na krku chladnou hlaveň pistole značky Makarov.

29 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 15.10 HOD., WASHINGTON D.C.

Kdykoli měl Bob Herbert dost práce, cítil se spokojený. Ale nesmělo to být zase tolik práce, aby mu připadalo, že by na svém kolečkovém křesle nejraději vyrazil ven z Operačního centra a zastavil se až ve svém rodném městě - "ne, nikoliv v té Filadelfii"-, ale ve Filadelfii ležící v okrese Neshoba, nedaleko alabamských hranic. Tahle Filadelfie se od doby, kdy byl dítětem, příliš nezměnila, a proto tam rád jezdil a vzpomínal na staré časy. Nebyla to však nezbytně pouze doba nevinnosti. Dobře si vzpomínal na zmatek, odpor a chaos, který v jeho mládí vznikal prakticky kvůli čemukoli, počínaje komunisty a konče Elvisem Presleym... Jenže tehdy, alespoň pro něj, veškeré problémy okamžitě zmizely, jakmile se zabral do nějaké knížky, případně popadl pušku na veverky nebo rybářský prut.

Právě teď mu pager sdělil, že Stephen Viens z Oddělení pro zpravodajské informace má něco, na co by se měl nejspíš podívat. Krátce o tom informoval Ann Farrisovou, zamířil do své kanceláře, zavřel za sebou dveře a zavolal OZI.

"Takže už pro mě máte ty fotky z nudistické pláže v Renově?" zeptal se do telefonu vybaveného reproduktory.

"Zatím ne, pořád se tam ještě neukázala ani noha," odpověděl mu s úsměvem Viens. "Mám tady ale letadlo, jehož teplotní charakteristiku sledujeme pro DIA. Letělo z Kolumbie do Mexico City, potom do Honolulu a přes Japonsko do Vladivostoku."

"No jo, drogové kartely zkrátka obchodují s Ruskem, co s tím naděláme," povzdechl si Herbert. "To nejsou žádné novinky."

"To je fakt," odpověděl Viens, "ale když tohle letadlo přistálo ve Vladivostoku, měli jsme tam namířený satelit, abychom si ho mohli pořádně prohlédnout... Bylo to poprvé, co jsem viděl jednotky Specnaz vykládat kontraband..."

Herbert se v křesle narovnal. "Kolik jich bylo?"

"Asi dvanáct, všichni měli na sobě bílé maskovací kombinézy," odpověděl Viens. "A co víc, ty bedny rychle naložili na nákladní auta Tichomořské flotily. Zřejmě to bude dost spletitý obchod..."

Herbert si vzpomněl na setkání Šoviče, generála Kosigyna a ministra Dogina. "Může jít o víc než jen o spolupráci armády s gangstery," prohlásil. "Jsou ty nákladní automobily pořád ještě tam?"

"Ano," odpověděl Viens. "Vykládají z toho letadla desítky beden. Jedno auto je už skoro plné."

"Vypadají ty bedny, jako že jsou rovnoměrně těžké?"

"Přesně tak," řekl Viens. "Jsou podélné a oba konce jsou zaručeně stejně těžké."

"Zkuste se tam napíchnout s AIM," navrhl Herbert. "Chtěl bych zjistit, jestli v tom něco nechrastí."

"Zkusíme to," souhlasil Viens.

"A dejte mi vědět, kam ta vozidla pojedou," požádal Herbert, pak zavěsil a zavolal Miku Rodgersovi.

Rodgers sice nebyl ve své kanceláři, ale za pár minut se u Herberta zastavil, když dostal zprávu pagerem.

Zpravodajec dokončil výčet nových zpráv a generál vše shrnul: "Takže Rusové otevřeně spolupracují s drogovými bossy... To chápu, odněkud prostě musejí sehnat tvrdou měnu. Jen bych rád věděl..."

"Promiňte," přerušil ho Herbert, protože mu zazvonil telefon. Stlačil knoflík reproduktoru, umístěný v opěrce pojízdného křesla. "Ano?"

"Bobe, tady je Darrell. Z FBI nám právě ohlásili, že přišli o jednoho muže... v Tokiu."

"Co se stalo?"

"Byl zastřelen posádkou gulfstreamu," sdělil mu McCaskey smutně. "Japonci prý ztratili také jednoho člověka..."

"Darrelli, tady je Mike," ozval se Rodgers. "Byl někdo z posádky toho letadla zraněn?"

"To nevíme, protože pozemní personál letiště nám nechce nic říct. Mají strach."

"Nebo jsou podplacení," dodal Herbert. "Promiň, Darre. Měl ten hoch z FBI rodinu?"

"Otce," odpověděl McCaskey. "Zjistím, jestli pro něj nemůžeme něco udělat."

"Dobře," souhlasil Herbert.

"Zdá se, že v tom budou ruští mafiáni," prohlásil McCaskey. "Ani Kolumbijci nejsou takoví šílenci, aby stříleli na mezinárodním letišti."

"Jasně," zavrčel Herbert. "Zato střílejí po lidech, kteří je mají soudit... Jsou to všechno lumpové a nejradši bych na ně poslal skupinu Striker."

Herbert zavěsil. Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. Tyhle záležitosti ho vždycky dost vyváděly z konceptu; zvlášť pokud existovali pozůstalí příbuzní po zavražděných agentech.

Podíval se na Rodgerse. "Co vás to před chvíli tolik zajímalo, generále?"

I Rodgers byl náhle zamlklejší. "Zajímalo by mě, jestli to má co dělat s tím, na co přišel Matt. Náš génius právě hovořil se mnou a s Paulem. Dostal se totiž k informacím o účtu Kremlu v jedné bance v Rijádu, kde je uloženo asi deset miliard dolarů. Taky zjistil, že v televizním studiu v Ermitáži a na ministerstvu vnitra zaměstnávají hodně dobře placené zaměstnance - lidi, kteří nikde nemají žádné předchozí záznamy."

"Myslíte tím, že si ty osoby někdo prostě vymyslel pro účely plateb?" zeptal se Herbert, "Mrtvé duše, jimiž maskují odborníky, kteří pracují v tajnosti v Sant Petěrburgu?"

"Správně," odpověděl Rodgers, "Ale používají ty peníze taky na nákup nejnovější techniky z Japonska, Německa i z USA - posílají ty přístroje na ministerstvo vnitra. Přestává se mi to líbit. Zdá se, že Dogin rozjel nějakou velkou zpravodajskou operaci... Proto tam nejspíš mají generála Orlova... Asi jim pomáhá řešit problémy s orbitálním hardwarem..."

Herbert se zamračil. "Takže za předpokladu, že tomu všemu šéfuje Dogin a že se skutečně spojil s ruskou mafií, existuje docela reálná možnost, že plánuje převrat. Zbraně nepotřebuje, ty má Kosigyn."

"Přesně tak," přikývl Rodgers. "Přesně tohle jsem před chvíli říkal Paulovi. Dogin prostě potřebuje peníze, aby si mohl koupit politiky, novináře a podporu v zahraničí. A ty peníze mohou docela dobře pocházet od Šoviče výměnou za nejrůznější budoucí výhody."

"To by mohla být pravda," souhlasil Herbert. "Nebo Dogin plánuje získat peníze prodejem drog, které mu Šovič dodává. Nebyl by první politik, který něco takové zkouší. Jenom nejvyšší. Jenže to by si mohl to svinstvo nechat dopravit přes půlku světa v diplomatických zavazadlech úředníků, kteří s ním sympatizují."

"Hmm," přikývl Rodgers. "Diplomaté by vozili drogy a vraceli se zpět s tvrdou měnou..."

"Takže ty bedny ve Vladivostoku jsou pravděpodobně součástí nějaké Doginovy lumpárny," poznamenal Herbert. "Jsou v nich buďto drogy, nebo peníze... Anebo obojí."

"Víte, co je na tom všem nejhorší?" zeptal se Rodgers. "I kdyby se o tom Žanin dozvěděl, nemůže s tím vůbec nic dělat. Když se totiž o cokoli pokusí, dosáhne maximálně jedné z těchto dvou věcí..."

"Za prvé," pokračoval Rodgers, "si představme, že Dogina porazí. Nezáleží na tom jak. Následná čistka pak bude muset být tak dalekosáhlá a tvrdá, že to vystraší a odradí zahraniční investory, které ovšem nezbytně potřebuje k oživení hospodářské situace. Výsledek: Rusko by se ocitlo v mnohem horší

situaci, než je nyní."
"Za druhé," vysvětloval dál Rodgers, "se může stát, že Žanin nějakým činem přinutí své nepřátelé, aby zaútočili, ještě než budou dokonale připraveni. Tím rozpoutá dlouhou a krvavou občanskou válku. A jaderné zbraně se pak mohou dostat do rukou bůhví komu. Naší hlavní starostí musí být zajištění toho, čeho jsme dosáhli v Panamě za Noriegy nebo v Íránu za šáha... Tedy stability, nikoliv legality za každou cenu..."
"To je pravda," souhlasil Herbert. "Co si myslíte, že udělá náš prezident?"
"Přesně to, co udělal včera v noci," odpověděl Rodgers. "Nic. Nemůže Žanina o ničem informovat a nemůže mu ani nabídnout vojenskou pomoc... Tuhle možnost jsme přece zamítli. Jakýkoli zásah s sebou nese příliš velké riziko. Dogina a jeho kumpány nesmíte zahnat do ilegality. Tam by byli ještě nebezpečnější."
"A jak prezident vysvětlí NATO, že nic nepodniká?" zeptal se Herbert. "Je to sice jenom parta ustrašenců, ale rádi chřestí zbraněmi."
"Buď bude chřestit s nimi," odpověděl Rodgers, "nebo se spíš, jak znám Lawrence, uzavře do izolace a vyzve NATO, aby si poradilo samo. To by ostatně také nejvíc odpovídalo současným náladám panujícím v americké veřejnosti. Zvlášť po tom výbuchu v tunelu."
Herbert prsty poklepával na opěrky křesla; vtom zapípal telefon na stole. Podíval se na číslo na displeji. Hovor přicházel z OZI. Zapnul reproduktor, aby hovor slyšel i Rodgers.
"Bobe," ozval se Stephen Viens, "záznam z AIM sice ještě nemáme, ale sledovali jsme to první vozidlo z letiště. Jelo rovnou na železniční stanici ve Vladivostoku."
"Jaké je tam počasí?" zeptal se Herbert.
"Hrozné," odpověděl Viens, "což je pravděpodobně důvod, proč podnikají tuhle akci. Skutečně silně sněží. V celé oblasti je bouřlivé počasí a má to tak zůstat nejméně čtyřicet osm hodin."
"Takže Dogin nebo Kosigyn se rozhodli zboží z letadla přepravit po železnici," pronesl zamyšleně Herbert. "Vidíte něco na nádraží?"
"Ne," řekl Viens. "Vlak je pod střechou haly. Ale známe odjezdy všech vlaků a budeme hlídat, jestli některý neodjede v době, kdy nemá."
"Díky," řekl Herbert. "Dejte mi vědět, jakmile se dozvíte něco nového."
Zpravodajský důstojník zavěsil sluchátko a přemýšlel o tom, zda se tajemný náklad nepřesouvá do kategorie takzvaných "ISU cílů" - identifikovatelných, sledovatelných a umožňujících útok.
"A důležitých," zamumlal si sám pro sebe.
"Co jste to říkal?" zeptal se Rodgers.
"Říkal jsem si, že ten náklad je zřejmě velice důležitý," vysvětloval Herbert. "Jinak by počkali na konec té bouře."
"Souhlasím s vámi," přitakal Rodgers. "A nejenže je důležitý. Ještě navíc se za chvíli ocitne v otevřeném prostoru..."
Chvíli trvalo, než Herbertovi došlo, jak to Rodgers myslí. Odfrkl si. "Vy mi snad čtete myšlenky, Miku... Ale víte, ten vlak není v otevřeném prostoru. Směřuje do hlubin Ruska, tisíce kilometrů od nejbližších spřátelených hranic. Tohle by nebylo krátké odskočení... Hop - a už jste zase zpátky ve Finsku!"
"Máte pravdu," podotkl Rodgers. "Ale byla by to nejrychlejší cesta jak zničit Dogina. Kdyby zůstal bez peněz, jako by zůstal bez munice."
"Ježíši, Miku," Herbert obrátil oči v sloup, "jen to domyslete. Paul přece věří v diplomacii, ne ve válku. S tím nebude nikdy souhlasit..."
"Počkejte chvíli," zarazil ho Rodgers.
Herbert zůstal seděť, zatímco Rodgers přešel k telefonu na stole a zavolal Hoodovu výkonnému asistentovi.
"Bugsi?" požádal ho. "Je Paul ještě na té schůzi v Oddělení taktiky a strategie?"
"Myslím, že ano," odpověděl Bugs Benet.
"Požádejte ho, aby co nejdřív, nejlépe ihned, přišel do kanceláře Boba

Herberta. Něco tady máme."

"Vyřídím mu to," souhlasil Benet.

Rodgers zavěsil telefon a prohlásil: "Hned zjistíme, jestli bude souhlasit."

"I když ho přesvědčíte," řekl Herbert, "CIC s tím nikdy, ani za milion let, nebude souhlasit."

"Už odsouhlasili vyslání skupiny Striker do Ruska," poznamenal Rodgers. "Darrell s Marthou je budou muset přesvědčit, aby odsouhlasili i tohle."

"A jestli se jim to nepodaří?"

Rodgers se zeptal: "Co byste dělal vy, Bobe?"

Herbert dlouho mlčel. "Bože, Miku," řekl nakonec, "vždyť přece víte, co bych udělal."

"Poslal byste tam skupinu Striker, protože jde o nutnou a správnou akci. A oni jsou pro takovéhle případy ti nejlepší. A vy to víte. Podívejte," pokračoval Rodgers, "my oba jsme po té Severní Koreji házeli hlínu na rakev Basse Moora - já se té akce navíc sám účastnil. A plnil jsem i další úkoly, při nichž byli zabiti vojáci. Ale to nám přece nesmí bránit v práci. Vždyť právě pro takovéhle případy, jako je ten Doginův náklad, jsme skupinu Striker dali dohromady."

U dveří to zapípalo a Herbert vpustil dovnitř Paula Hooda.

Ředitelovy unavené oči byly plné starostí. Pohlédl na Herberta. "Nevypadáte zrovna šťastně, Bobe. Co se děje?"

Rodgers mu začal vysvětlovat situaci; Hood se posadil na okraj Herbertova stolu a bez komentáře naslouchal. Generál ho informoval o událostech v Rusku a o svých plánech se skupinou Striker.

Když skončil, Hood se zeptal: "Jak si myslíte, že na tohleto zareagují naši přátelé-teroristé? Nepůjde o porušení dohody?"

"Ne," odpověděl Rodgers. "Výslovně nám přece řekli, abychom se drželi dál od východní Evropy, nikoliv od středního Ruska. V každém případě bude skupina Striker zpátky, ještě než se o ní vůbec dozvědí..."

"To je pravda," odpověděl Hood. "Ale je tu ještě jeden, podstatně větší problém... Oba dobře víte, jak se stavím k používání síly..."

"Stejně jako já," podotkl Rodgers. "Lépe střílet hubou než z děla. Jenže žvaněním ten vlak zpátky do Vladivostoku nedostaneme."

"Asi ne," souhlasil Hood, "což nás však přivádí k dalšímu závažnému problému. Předpokládejme, že dostaneme souhlas k vyslání skupiny Striker, a na místě tak zjistíme, co v tom vlaku je... Například heroin. Co potom? Sebereme ho, zničíme, nebo zavoláme Žaninovi, aby tam vyslal ruské vojáky, kteří by zakročili proti jiným ruským vojenským jednotkám?"

Rodgers odpověděl: "Když máš na mušce lišku, neodložíš přece pušku a nepovoláš honicí psy. Takhle bys skončil stejně, jako to dopadlo s nacisty v Polsku, s Castrem na Kubě a s komunisty ve Vietnamu..."

Hood zavrtěl hlavou. "Nezapomeň, že mluvíme o útoku na Rusko."

"Jistě," přitakal Rodgers. "Ale copak oni na nás právě nezaútočili?"

"To je něco jiného."

"Vysvětli to rodinám těch mrtvých," namítl Rodgers a přistoupil k Hoodovi. "Paule, my přece nejsme jen tak nějaký státní úřad, my přece nebereme peníze za to, abychom seděli v kancelářích a vedli řeči. Operační centrum má přímo ve stanovách zakotvenou povinnost věci řešit. Naším úkolem je podnikat akce, které CIA, ministerstvo zahraničí ani armáda dělat nemůžou... A teď k tomu máme šanci. Charlie Squires dal dohromady skupinu Striker s plným vědomím toho, že mohou být kdykoli posláni přímo do pekla... Paule, musíme to aspoň zkusit!"

Hood se podíval na Herberta. "Co si o tom myslíte vy?"

Herbert zavřel oči a protřel si víčka. "Jak tak stárnu, zjišťuju, že je mi stále více nevolno z toho, když kvůli politice umírají děti... V tom spojenectví Dogin-Sovič-Kosigyn je skutečná hrozba, ať už se na to díváme, jak

chceme. A Operační centrum je v první linii."

"A co to poslání v Sant Petěrburgu?" zeptal se Hood. "Rozhodli jsme se přece, že oddělit hlavu od těla bude stačit..."

"Tenhle drak je silnější a větší, než jsme si mysleli," zareagoval Rodgers. "Utneme hlavu, a tělo může žít dál. Dost dlouho na to, aby nám ještě pořádně zavařilo. Ty drogy nebo peníze, nebo co to vlastně je v tom zatraceným vlaku, to mohou umožnit."

Herbert popojel k Hoodovi. Ten si poklepával dlaní na koleno. "Teď vypadáte stejně nešťastně jako já předtím, šéfe."

Hood odpověděl: "A teď už vám taky rozumím." Podíval se na Rodgerse. "Vím, že bys se skupinu Striker neriskoval, pokud by sis nemyslel, že to stojí za to... Jestli se to Darrellovi podaří protlačit v CIC, proveďte všechno, co je zapotřebí..."

Rodgers se otočil k Herbertovi. "Obraťte se na Oddělení taktiky a strategie. Ať připraví plán, ve kterém by co nejmenší část skupiny Striker zůstala v Helsinkách, a pak ať vymyslí nejspolehlivější a nejrychlejší způsob, jak dostat naše hochy k tomu vlaku. Vysvětlete Charliemu Squiresovi krok za krokem celý nový plán. Musí pochopit, jak důležitý jeho úkol bude. Neříkám, že tím musí být zrovna nadšený, ale musíte ho přesvědčit, aby..."

"Znáte přece Charlieho," usmál se Herbert a otočil své pojízdné křeslo ke dveřím. "Když to bude znamenat, že může riskovat krk, bude jásat."

"Já vím," souhlasil Rodgers, "je to dobrý voják."

"Miku," ozval se Hood, "budu o tom osobně informovat prezidenta... Jen abys o tom věděl, sám si tím nejsem ještě stoprocentně jistý. Ale stojím za tebou."

"Díky," odpověděl Rodgers. "Víc po tobě ani nechci."

Herbert vyjel z kanceláře na chodbu a oba muži vyšli za ním.

Zpravodajský důstojník jel směrem k Oddělení taktiky a strategie a přemýšlel, proč vlastně je to na světě zařízeno tak, že ničeho v "lidských" záležitostech - ať už jde o historii národa, změnu názoru jednotlivce nebo koneckonců o lásku - nelze dosáhnout bez boje.

Mnohokrát už v životě slyšel, že problémy a překážky existují proto, aby si člověk o to více vychutnal vítězství. Herbertovi se tenhle pohled na věc nikdy moc nelíbil. Osobně by docela přivítal, kdyby (alespoň některá) vítězství přicházela poněkud snadněji...

30 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.20 HOD., MOSKVA

Místnost byla malá a temná, s betonovými stěnami a zářivkovým osvětlením u stropu. Uvnitř stál dřevěný stůl a jediná stolička, dveře byly kovové. Nebyla tam žádná okna. Černé dlaždice na podlaze byly vybledlé a hodně popraskané.

Andrej Volko seděl pod blikajícím světlem. Věděl, proč tady je, a docela si dovedl představit, co se s ním stane. Z vlaku ho odvedl, bez jediného slova, milicionář s pistolí, předal ho dvěma ozbrojeným mužům čekajícím u auta; pak všichni čtyři nastoupili a jeli na policejní stanici v ulici Dzeržinského, nedaleko dřívějšího velitelství KGB. Na stanici Volkovi nasadili pouta. Když si sedal s pocitem naprosté bezmoci na stoličku, přemítal, jak na něj asi přišli. Předpokládal, že to bylo kvůli něčemu, co po sobě zanechal Fields-Hutton. Ne že by na tom záleželo. Snažil se nepřemýšlet o tom, jak usilovně a dlouho ho budou jeho věznitelé bít, než uvěří, že neví vůbec nic, kromě toho, že zná spojky, které už stejně zatkli. Mnohem důležitější je, kolik dnů asi uplyne, než bude soud, a na jak dlouho ho pak uvězní, než ho jednoho rána probudí a dostane kulku do hlavy. Budoucnost mu připadala naprosto surrealistická.

Zatím mohl jen poslouchat, jak mu zní v uších hlasitý tlukot vlastního srdce. Střídavě pociťoval záplavu strachu a směs obav a zoufalství, která ho přiměla ptát se sám sebe: Jak jsem se jen mohl ve svém životě dostat až k tomuto bodu? Vyznamenaný voják, věrný syn, který si přál jenom to, co mu patřilo...

V zámku zarachotil klíč a dveře se otevřely. Do místnosti vstoupili tři muži. Dva z nich byli oblečeni v uniformách a nesli hole. Třetí byl mladý, malý a na sobě měl pečlivě vyžehlené hnědé kalhoty a bílou košili bez vázanky. Měl kulatý obličej a mírný výraz očí; kouřil silně páchnoucí cigaretu. Oba uniformovaní strážní se postavili vedle otevřených dveří a široce rozkročenýma nohama úplně zablokovali vchod do místnosti.

"Jmenuji se Pogodin," řekl mladík pevným hlasem, když k Volkovi přistoupil. "Jste v pěkném maléru. Ve vašem přehrávači jsme našli vysílačku. Váš přítel-zrádce ze Sant Petěrburgu skrýval stejný přístroj. Na rozdíl od

vás měl však smůlu, že padl do rukou důstojníka z jednotky Specnaz, který s ním pořádně zatočil... Máme také visačky z anglického sáčkového čaje, které jste předával britskému špionovi. Velmi chytré. Zřejmě jste v nich ukrýval informace... Vždycky jste pak uklidil stůl, takže si chybějících visaček nikdo nevšiml. V peněžence toho agenta jsme našli vlákna z těch kartonků... Kdyby toho nebylo, nenašli bychom ani vás... Chcete snad něco z toho popřít?"

Volko neodpověděl. Nikdy neměl pocit, že dokáže být nějak zvlášť statečný, ale jediné, co mu zůstalo, byla trocha sebeúcty. Nehodlal ji ztratit.

Pogodin stál přímo vedle Volka a díval se na něho. "Zajímavé. Lidé ve vaší situaci většinou zpívají jako kanárci... Zřejmě dost dobře neznáte naši pověst v oblasti získávání informací..."

"Ale znám," odpověděl Volko.

Pogodin se na něho chvíli díval. Pozoroval ho, jako by se nemohl rozhodnout, zda je Volko statečný, nebo hloupý. "Chtěl byste cigaretu?"

Číšník zavrtěl hlavou.

"Chtěl byste si zachránit život a splatit část dluhu, který máte vůči své zemi?"

Volko vzhlédl ke svému mladistvému věznitеli.

"Vidím, že byste chtěl," prohodil Pogodin. Pak cigaretou ukázal na oba muže za sebou. "Mám je poslat pryč, abychom si mohli v klidu promluvit?"

Volko se na chvíli zamyslel, a pak přikývl.

Pogodin mužům přikázal, aby odešli, a když se tak stalo, zavřel za nimi dveře. Mladík obešel Volka, zamířil ke stolu a sedl si na jeho okraj.

"Očekával jste poněkud jiné zacházení, že ano?" zeptal se Pogodin.

"Kdy?" odpověděl Volko. "Dnes, nebo když jsem se vrátil z Afghánistánu se zlomenou páteří a s penzí, ze které bych neuživil ani psa?"

"Ach, taková hořkost," povzdechl si Pogodin. "Je silnější motivací než vztek, protože hned tak nepomine. Takže vy jste zradil Rusko, protože jste měl příliš malou penzi?"

"Ne," odpověděl Volko. "Ale sám jsem se cítil jako zrazený... Trpěl jsem bolestí v každém okamžiku, kdy jsem pracoval, pokaždé, kdy jsem stál na nohou."

Pogodin se dloubl palcem do hrudi. "A já trpím každý den, když si vzpomenu na svého dědečka, kterého u Stalingradu rozdrtil tank, nebo na své dva starší bratry, které zavraždili ostřelovači v Afghánistánu - a na muže, jako jste vy, kteří zrazují to, pro co oni zemřeli... A proč to dělají? Kvůli troše nepohodlí... Copak už nechováte vůči Rusku žádné city?"

Volko se podíval přímo před sebe. "Člověk musí jíst, a aby mohl jíst, musí pracovat. Z hotelu by mě byli vyhodili, kdyby to ten Angličan nezařídil... Většinu peněz jsem beztak utratil tam..."

Pogodin zavrtěl hlavou. "Mám tedy svým nadřízeným na ministerstvu bezpečnosti říct, že ničeho nelitujete a že byste svou zemi opět klidně prodal znovu?"

"Nic takového jsem přece nechtěl... prodávat..." odpověděl poněkud zajíkavě Volko. "Nikdy to tak nebylo... A není tomu tak ani teď..."

"Ne," prohlásil Pogodin a potáhl ze své cigarety, "protože vaši přátelé jsou mrtví a na vás smrt už netrpělivě čeká..." Naklonil se k číšníkovi a vyfoukl kouř oběma nosními dírkami. "Co kdybych vám však dal možnost, jak to všechno ještě změnit...? Proč jste jel do Sant Petěrburgu?"

"Setkat se s ním. Nevěděl jsem, že je mrtvý..."

Pogodin číšníka tvrdě uhodil do tváře. "Neměl jste se setkat ani s tím Angličanem, ani s tím Rusem... Ti už byli mrtví a DI6 o tom věděla... Když se důstojník ze Specnaz pokoušel použít jejich skryté vysílačky, spojení bylo deaktivováno. Byl příliš netrpělivý... Museli jste nejdřív zadat nějaký kód, co?"

Volko nepromluvil.

"Samozřejmě, samozřejmě," prohlásil Pogodin, "takže jste jel do Sant Petěrburgu, abyste se setkal s někým jiným. S kým?"

Volko stále zíral před sebe a jeho strach vystřídal stud. Věděl, co přijde, co má Pogodin na mysli, a věděl, že ho čeká hrozné rozhodování.

"Já nevím," odpověděl Volko. "Byl jsem..."

"Pokračujte."

Volko se zdlouhavě, přerývaně nadechl. "Měl jsem tam jet, spojit se s Londýnem a počkat na další instrukce."

"Měli se pokusit dostat vás do Finska?" zeptal se Pogodin.

"Takový... dojem jsem měl," odpověděl Volko.

Pogodin kouřil a chvíli přemýšlel, pak vstal a podíval se dolů na číšníka. "Budu k vám upřímný, Andreji. Jediný způsob, jak se můžete zachránit, je když nám pomůžete o té britské operaci zjistit více. Souhlasíte s tím, že pojedete do Sant Petěrburgu tak, jak to bylo naplánované, a že budete pracovat s námi místo s nepřítelem?"

"Jde vám o můj souhlas?" poznamenal Volko. "O souhlas člověka, kterému ke spánku tisknete revolver?"

Pogodin chladně odpověděl: "A klidně stisknu spoušť, jestliže nebudete spolupracovat."

Volko se podíval vzhůru do kouře, který visel pod světlem. Snažil se přesvědčit sám sebe, že bude jednat jako vlastenec, ale věděl, že tomu tak není. Měl pouze strach.

"Ano," odpověděl Volko nepřítomně. "Pojedu do Sant Petěrburgu," podíval se Pogodinovi do očí, "dobrovolně."

Pogodin pohlédl na své náramkové hodinky. "Máme už objednaný vůz. Nebude ani nutné, abychom pozdrželi váš vlak..." Zadíval se na Volka a usmál se. "Já pojedu samozřejmě s vámi. Nenosím pistoli... Věřím vám, že chcete skutečně spolupracovat."

V jeho hlase zazněl krutý a nesmlouvavý tón; Volko byl však stále ještě příliš otřesený, než aby na něj dokázal zareagovat... Nechtěl sice, aby kvůli němu umírali další lidé, ale zároveň věděl, že každý, kdo si na tomhle poli hraje, musí znát všechna rizika... A to včetně jeho.

Věznitel Volka odváděl z vyšetřovací místnosti zpátky k autu a číšník uvažoval o tom, že má pouze dvě možnosti... Přijmout Pogodinovy podmínky a vysloužit si tak rychlou smrt... Nebo se pokusit bojovat a získat zpět čest, kterou právě teď částečně ztratil...

31 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 22.05 HOD., BERLÍN

Objemný a těžký Iljušin I1-76T je vysoce výkonný ruský přepravní letoun. Na délku měří takřka padesát metrů a rozpětí jeho křídel padesát metrů přesahuje. První prototyp byl uveden do provozu v roce 1971 a první sériový stroj začal v

sovětském letectvu sloužit roku 1974. Letoun se dokáže vznést z krátkých, nezpevněných vzletových drah, což je ideální pro takové podmínky, jaké existují například na Sibiři. Toto letadlo existuje také ve verzi sloužící k doplňování paliva za letu pro ruské nadzvukové strategické bombardéry. Letouny I1-76T byly prodány do Iráku, Československa a Polska. Pohání je čtyři výkonná turbodmychadla Solovjev D-30KP a dosahují běžné letové rychlosti téměř osm set kilometrů v hodině při doletu asi šest a půl tisíce kilometrů. I1-76T dokáže přepravit čtyřicet tun nákladu... A protože teď letí skoro prázdný (v nákladovém prostoru jsou umístěny jen relativně lehké gumové nádrže s palivem), jeho dolet se zvýší o více než sedmdesát procent.

Bob Herbert zavolal do Pentagonu a vysvětlil tam, že se skupina Striker musí dostat do Ruska; poté se spojil s generálem Davidem "Bombarďákem" Perelem v Berlíně, který nechal tohle veliké letadlo vytáhnout z tajného skladu, v němž bylo na americké letecké základně ukryto už od roku 1976, kdy ho koupil íránský šáh a pak jej tajně odprodal USA. Po zevrubném prostudování byl tehdy stroj upraven a systemizován pro účely špionáže. Až do této chvíle byl I1-76T využit pouze při několika akcích, s jeho pomocí se například měřily vzdálenosti mezi určitými pozemními body, což pomohlo kalibraci špionážních satelitů, a z jeho paluby se radarem a tepelnými snímači odečítala poloha nepřátelských pozemních zařízení. Při plnění jednoho z těchto úkolů se Američanům podařilo Rusy oklamat natolik, že s pomocí svého agenta zaznamenali let iljušinu do ruského letového plánu. Stejný agent byl vysílačkou požádán, aby tento husarský kousek dnes zopakoval.

Bylo to poprvé, co měl I1-76T přepravovat americké vojáky a kdy měl většinu času operovat v ruském vzdušném prostoru - plných osm hodin, během nichž poletí z Helsinek k místu výsadku a pak do Japonska. V minulosti nebyl nikdy ve vzduchu tak dlouho, aby ho protivník dokázal spatřit, zjistit, že není registrovaný, a aby začal vyšetřovat jeho původ.

Herbert i Perel si byli dobře vědomi nebezpečí, které má posádka i skupina Striker podstoupit, a oba své velké obavy sdělili při konferenčním telefonním rozhovoru Miku Rodgersovi.

Rodgers jejich obavy sdílel a požádal je o alternativní řešení. Perel souhlasil s Herbertem, že zatímco samotná operace náleží do pravomoci Operačního centra, politické aspekty celé záležitosti by si mělo vzít na starost ministerstvo zahraničí a Bílý dům. Rodgers Herbertovi i Perelovi důrazně připomenul, že dokud s jistotou nevědí, co je ve vlaku, jde o přísně průzkumnou akci. Pokud se situace nezmění, nemá jinou možnost než postupovat tímto způsobem - bez ohledu na možná nebezpečí. Shromažďování zpravodajských informací se koneckonců nikdy neobchází bez rizika.

Takže I1-76T připravili a vybavili potřebami pro výsadkové jednotky, výstrojí do chladného počasí, a stroj vzlétl směrem na Helsinky se zvláštním souhlasem finského ministra obrany Kalleho Niskanena - ten ovšem obdržel informace, že půjde o pouhý průzkumný let; na možnost, že z iljušinu budou nad Ruskem téměř jistě vysazeni vojáci, jej nikdo neupozornil. Tenhle problém bude muset vyřešit Lowell Coffey, teprve až se letoun ocitne ve vzduchu. Všichni ovšem předpokládali, že značně protirusky zaměřený ministr si s tím zřejmě nebude dělat velké starosti. Herbert mezitím zavolal do spojařské centrály Operačního centra a požádal, aby ho spojili s nadporučíkem Squiresem.

32 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.27 HOD., JIŽNĚ OD FINSKA

"Ne, nemáte pravdu," tvrdil Squires Sondře, když se Starlifter přiblížil k helsinskému letišti. Členové skupiny Striker se už převlékli do civilního

šatstva a všichni vypadali jako obyčejní turisté. "Káva stimuluje, to je fakt, a třeba i může uškodit žaludku, jenže to byste ji musela pít po sudech. Zato víno prokazatelně škodí játrům a mozku."

"Ne v menším množství," odpověděla Sondra a přitom si zkontrolovala výstroj. "A znalci vína mají přece přinejmenším stejné právo zabývat se ročníkem, chutí a vůní, jako ti, kteří hodnotí kávu."

"Já kávu nehodnotím," prohlásil Squires. "Nekroužím si s ní v hrnku a nevychutnávám její aroma. Piji ji, tečka. Nepředstírám, že pomalé usrkávání kávy v elegantním prostředí je elegantní." Udělal prudký pohyb rukou dolů. "Konec debaty."

Sondra se kousla do rtu a zipem uzavřela nenápadný batoh, který skrýval kompas, přes dvacet centimetrů dlouhý lovecký nůž, pistoli M9 ráže .45, tisíc dolarů v hotovosti a mapy oblasti, vytištěné ze Squiresova počítače během letu. Rozhodně nebylo správné, že Squires takovýmhle způsobem uplatňuje svou vyšší hodnost, ale Sondra si připomněla, že přece nikdo nikdy netvrdil, že armáda je spravedlivá. Vyšší šarže má zkrátka své výsady, na to ji koneckonců upozorňovali už rodiče, když jim sdělila, že chce hned po studiu na Kolumbijské univerzitě vstoupit do armády.

"Proč radši nezkusíš cestovat? Cestuj!" řekl jí otec. "Můžeme si to dovolit, udělej si roční prázdniny."

Ale to nebylo ono. Carl "Custard" DeVonne, který začínal s málem, ale v Nové Anglii vydělal celé jmění na zmrzlině, nechápal, proč by jeho jediná dcera, která vždycky dostala všechno, co si jen přála, měla nejdřív celkem způsobně studovat literaturu a pak se dát zrovna k námořnictvu. A nejen k námořnictvu, ale rovnou do jednotek SEAL. Možná o to stála právě proto, že už od dětství nemusela překonávat žádné překážky a chtěla si vyzkoušet, co v ní vlastně je. Nebo se možná potřebovala pokusit dosáhnout něčeho, co její otec nedokázal a dokázat ani nezkoušel. Jednotky SEAL, a teď skupina Striker, rozhodně nabízely bezpočet příležitostí k podobným experimentům.

Zatímco se v duchu podivovala tomu, jak dokáže být tak chytrý chlap jako Squires tvrdohlavý, přišla zpráva z Operačního centra. Squires přijal hovor, poslouchal - pozorně, jako vždy, většinou bez poznámek - a pak předal telefon zpátky Išimu Hondovi.

"Takže, dámo a pánové, přistupte blíže," požádal je nadporučík a objal ty nejbližší jako trenér hráče. "Máme poslední zprávy. Vojíne Georgi, až budeme v Helsinkách, zůstanete tam. Darrell McCaskey pro vás zařídil setkání s majorem Ahem z finského ministerstva obrany. Major vás představí agentce Peggy Jamesové z DI6 a společně s ní se vydáte k Ermitáži. Půjdete jen vy dva. Je to sice škoda, ale zbytek nás bude mít starosti někde zcela jinde. Poplujete ponorkou typu Midget z Finského zálivu do Něvy. Finové mají odvážného ministra obrany, který podniká průzkumné výlety až do ústí řeky. Rusové to tam příliš nehlídají, protože mají málo lidí a Moskva se navíc nijak zvlášť neobává, že by ji Finsko napadlo."

"Neopatrné," poznamenala Sondra.

"Ve dne pak doplujete na člunu do Sant Petěrburgu," pokračoval Squires. "Generál Rodgers by sice dal přednost tomu, kdybyste počkali do setmění, jenže to je právě doba, kdy Finové organizují ty své výlety miniponorkami, takže zkrátka budete muset pokračovat ve dne... Ruské námořnictvo má naštěstí základnu v zálivu nedaleko města, takže až se ocitneme v Helsinkách, obdržíte vy i Jamesová okamžitě ruské námořnické uniformy. Kdyby vás z nějakého důvodu zastavila ruská hlídka, paní Jamesová mluví plynně rusky a budete mít příslušné doklady. Finové si ruské dokumenty vyrábějí ve zvláštním oddělení ministerstva bezpečnosti a mají v tom celkem praxi. Major Aho vás seznámí s vaší "legendou" a poskytne vám rovněž víza a dokumenty, abyste mohli zemi opustit jako ruští vojáci na dovolené. Jakmile se dostanete k Ermitáži, zjistěte vše, co bude možné, o telekomunikačním a špionážním středisku, které tam, jak se zdá, mají pod zemí. Kdyby vám připadalo, že se vám může podařit

centrum zneškodnit bez toho, že byste někoho zabili, udělejte to. Nějaké otázky?"

"Ano, pane. Předpokládám, že major Aho bude velitelem v době, kdy budeme ve Finsku. Kdo bude ale velet v Rusku?"

Squires se zamračil a pohlédl stranou. "K tomu jsem se teprve chtěl dostat. Operační centrum totiž provedlo určitou změnu. Jamesová měla být podřízenou, pokud by byl přítomen důstojník. Protože tam však žádný nebude, přisoudili jí funkci "pozorovatele". Jinými slovy, nebude mít povinnost přijímat od vás rozkazy."

"Prosím?"

"Já vím, že je to divné, vojíne. Ale jediné, co vám mohu poradit, je, abyste odvedl co nejlépe svou práci. Jestli ta Angličanka bude mít nějaký nápad, vyslechněte si ho. Pokud se jí nebude líbit váš názor, zkuste se domluvit. Je to prý zkušená agentka, takže by s ní zase tak velké problémy neměly nastat... Ještě nějaké otázky?"

George zasalutoval. "Ne, pane." Na jeho růžovém, mladistvém obličeji se nezračil ani náznak obav či nesouhlasu.

"Dobrá." Squires se rozhlédl kolem. "My ostatní si uděláme malý výlet. Budeme přepraveni k ruskému transportu, do pořádné zimy. Poletíme na dosud naprosto neznámé území. Podrobnosti o našem poslání se dozvíme cestou."

"Máte nějakou představu, kam to bude, pane?" zeptala se Sondra.

Nadporučík na ni upřel pohled svých ocelových očí. "Kdybych tu představu měl," odpověděl, "řekl bych vám to. V okamžiku, kdy se to dozvím, dozvíte se to i vy?"

Sondra jeho pohled vydržela, ale její sebevědomí se rozpustilo jako cukr v kávě. Předchozí rozhovor a nynější reakce jí ukázaly stránku Squiresovy osobnosti, které si za měsíc pobytu ve skupině Striker dosud nepovšimla. Nebyl to jen chápavý a přátelský nadřízený, který v případě potřeby přispěl dobrou radou; dokázal být také velmi přísný velitel. Ta změna od učitele k vůdci proběhla nenápadně, ale byla důležitá. Musela si však přiznat, že to na ni udělalo dojem.

Squires vojáky propustil a Sondra se znovu posadila. Zavřela oči a dělala to, co ji naučili během výcviku v jednotce SEAL, shledávala a stupňovala v sobě nadšení pro nadcházející úkol a připomínala si, že tady není pro Squirese, ale především pro svou vlast.

"Vojíne."

Sondra otevřela oči. Nadporučík se k ní nakláněl, aby ho i přes hluk motorů slyšela; jeho výraz byl teď méně přísný než před několika okamžiky.

"Ano, pane?"

"Dám vám malou radu," řekl. "Na základně jste měla snad nejnadšenější a nejkurážnější přístup, jaký jsem kdy viděl. Nevím, na koho jste byla naštvaná nebo na koho jste chtěla udělat dojem..." Zaťukal si prstem na hruď. "Ale na mě jste rozhodně dojem udělala. Máte vynikající schopnosti... Koneckonců, jinak byste tu teď neseděla... Jenže v mé skupině, vojíne DeVonnová, jsou hlavními ctnostmi přesnost, vytrvalost, rozhodnost a spravedlnost. Rozumíte tomu?"

"Doufám, že ano, pane."

"Řeknu to jinak," pokračoval Squires, posadil se a zapnul si bezpečnostní pás, protože se blížil okamžik přistání. "Buďte otevřená, ale zavřete vždycky včas pusu... A všechno bude v pořádku."

Sondra si zapnula svůj vlastní bezpečnostní pás a opřela se. Cítila se trochu zklamaná a podrážděná, že si nadporučík vybral právě tuto chvíli a takový způsob, aby se s ní podělil o svou pracovní filozofii. Na druhé straně však intenzivně vnímala pocit většího sebevědomí než kdy jindy. A uvědomovala si, že Squires je muž, kterému je ochotna se podřídit a jehož může bez obav následovat v jakékoli bitvě...

33 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 16.30 HOD., WASHINGTON, D.C.

Rodgers seděl ve své kanceláři a probíral se nejnovějšími plány připravenými v Oddělení taktiky a strategie (TAS) pro skupinu Striker; zapípal počítač. Stephen Viens mu poslal e-mailem zprávu, která byla výsledkem šetření satelitu AIM ohledně tajemných ruských beden:

*****

OBSAHEM KAŽDÉ BEDNY SE ZDÁ BÝT PEVNÁ HMOTA. PRAVDĚPODOBNĚ NEJDE O STROJNÍ ZAŘÍZENÍ. BEDNU POHODLNĚ UNESOU DVA MUŽI. FOTOGRAFIE Z PRŮZKUMU BYLA ODESLÁNA MATTU STOLLOVI K ANALÝZE.

*****

Rodgers sám pro sebe zamumlal: "Cihly kokainu nebo balíčky heroinu, které zaplatí účty. Nejraději bych to těm hajzlům dal sežrat."

Ozvalo se zaklepání na dveře. Rodgers zmáčkl bzučák a dovnitř vstoupil Lowell Coffey.

"Chtěl jste se mnou mluvit?" zeptal se Coffey.

Rodgers mu pokynul ke koženému křeslu. Coffey si sundal černý převlečník a usadil se. Právník měl pod očima tmavé kruhy a jeho vlasy rozhodně nebyly tak pečlivě učesané jako obvykle. Prodělal opravdu krušný den.

"Jak to vypadalo na výboru pro dohled nad zpravodajskými službami?" zeptal se Rodgers.

Coffey si pod sakem narovnal šle. "Probíral jsem náš upravený plán se senátorkami Foxovou a Karlinovou. Řekly mi, že jsme blázni. Senátorka Foxová to zopakovala dokonce dvakrát. Výsledkem je potvrzení původního mandátu skupiny Striker, beze změn. Mám dojem, že se nemohou srovnat s možností rozpoutání konfliktu s ruskou armádou, Miku."

"To je sakra jejich problém, ne můj, já tam naše hochy prostě potřebuju," odpověděl Rodgers. "Potřebuju tam svůj tým. Vraťte se tam, Lowelle, a vyřiďte těm ženským, že neuvažujeme o boji. Provádíme pouze průzkum."

"Jenom průzkum," zapochyboval Coffey. "Tomu ony nikdy neuvěří. Já sám tomu nevěřím. Co tam vlastně hodláme zkoumat?"

"Kam ruští vojáci směřují a co přesně přepravují..."

"Kvůli tomu se ovšem budeme muset dostat do vlaku," podotkl Coffey. "A to už je velice podrobný průzkum... A co když Rusové skupinu Striker objeví? Co mám říct senátorkám, že se stane? Vzdáme se, nebo budeme bojovat?"

Rodgers nevzrušeně odpověděl: "Muži ze skupiny Striker se nevzdávají."

"Pak zapomeňte na to, že bych se tam vůbec vracel," odpověděl Coffey.

"Dobrá," rozhodl Rodgers. "vyřiďte senátorkám, že nebudeme bojovat. Řekněte jim, že naši hoši nepoužijí nic jiného než cvičné granáty a plyn, slzný a uspávací. Všechny omámíme a nikdo nebude raněný..."

"To pořád ještě nestačí," namítl Coffey. "S tím do výboru zpátky nemohu."

"Tak ať nám ty ženské políbí prdel," prohlásil vztekle Rodgers. "Sakra, stejně porušíme mezinárodní právo, i když nám dají souhlas..."

"To je pravda," odpověděl Coffey, "ale pokud skupinu Striker chytnou, bude to Kongres, komu bude horko, nás neukřižují. Máte vy vůbec představu, kolik národních a mezinárodních zákonů a dohod porušíme pouze touto jedinou akcí, kterou navrhujete? Dobré je na tom jedině to, že vy se za to nikdy do vězení nedostanete. Strávíte totiž nejméně čtyřicet let u soudů projednáváním jednotlivých žalob."

Rodgers se na chvíli zamyslel. "Co kdybyste ve výboru řekl, že se nechystáme zasáhnout proti oficiálním institucím ani proti vládě?"

"V Rusku? S kým jiným bychom tam mohli bojovat?"

"Myslíme si, že jeden kremelský představitel, vysoce postavený vládní úředník, se dal dohromady s drogovou mafií," odpověděl Rodgers.

"Tak proč to neřekneme ruským politikům?" zeptal se Coffey. "Kdyby nás tam pozvali oficiálně..."

"To nejde," zavrtěl hlavou Rodgers. "Pozice prezidenta Žanina není po nedávných volbách dost silná na to, aby si mohl začít vyřizovat účty s rebely.

Coffey se zamyslel. "Říkáte vysoce postavený vládní úředník. Zvolený?" Rodgers zavrtěl hlavou. "Jmenovaný minulým prezidentem. Určitě zmizí, až Žanin najde tu pověstnou metlu..."

Coffey se kousal do rtu. "Tohle a ty drogy by mohlo zabrat. Kongres rád zasahuje proti špatným hochům, které voliči nemají rádi. A co prezident Lawrence? Stojí v tomhle za námi, nebo jsme v tom sami?"

"Paul ho seznámil s našimi návrhy," řekl Rodgers. "Nelíbí se mu možné problémy, ale kvůli tomu, co se stalo v New Yorku, chce rozhodně něco podniknout."

"A Paul? Je na vaší straně, předpokládám..."

"Ano," přitakal Rodgers, "pokud pro nás ovšem zařídíte souhlas CIC..."

Coffey si přehodil nohu přes nohu. Nervózně pohupoval chodidlem. "Předpokládám také, že k dopravě skupiny Striker použijete něco jiného než StarLifter."

"Použijeme I1-76T ze skladu v Berlíně, který pošleme do Helsinek..."

"Počkejte chvíli," skočil mu do řeči Coffey. "Velvyslanec Filminor snad získal souhlas finské vlády k té naší exkurzi do Ruska?"

"Ne," odpověděl Rodgers. "Bob se obrátil na finské ministerstvo obrany."

"Na Niskanena?" vykřikl Coffey. "Vždyť jsem vám dneska ráno vysvětloval, že je to blázen! Jenom proto si ho Finové také drží ve vládě. On Moskvě pořád doslova vyhrožuje... Ale k ničemu takovému přece sám souhlas dát nemůže. K tomu potřebujete podpis prezidenta Jarvy a ministerského předsedy Lumiraea."

Rodgers odpověděl: "Jediné, k čemu jsem potřeboval získat od Niskanena svolení, byl přílet našeho letadla. Jakmile bude moje skupina zase ve vzduchu, můžete vy nebo náš velvyslanec začít jednat s finským prezidentem nebo s ministerským předsedou."

Coffey vrtěl hlavou. "Miku, vy v tom tedy děláte pěkné zmatky. Z tohohle by mohlo být pořádné zemětřesení..."

Ozvalo se zaťukání na dveře a dovnitř vstoupil Darrell McCaskey. "Neruším vás?"

"Rušíte," odpověděl Coffey, "ale co se dá dělat..."

Rodgers prohlásil: "Slyšel jsem o tom agentovi v Tokiu. Je mi to líto."

Drobný odborník na krizové situace a styčný důstojník mezi Operačním centrem a FBI se poškrábal na bradě, prohrábl si předčasně zešedivělé vlasy a pak podal Rodgersovi několik papírů. "Zemřel v botách," povzdechl si McCaskey. "Byl to dobrý chlap."

Coffey zavřel oči, zatímco Rodgers obrátil pozornost k papírům.

"Tohle jsme dostali od Interpolu," vysvětloval McCaskey. "Jsou to mapy zhotovené před druhou světovou válkou, hned po pádu Polska. Zachycují podzemí Ermitáže. Rusové už tehdy dobře věděli, že se zapojí do války, a tak vyprázdnili sklepy, zpevnili stěny na běžnou sílu zdiva bunkru a připravili plány k přesunu místní vlády a vojenského velení do těchto prostor pro případ nepřátelského útoku. Jsou tam čtyřicet pět centimetrů silné žáruvzdorné stěny a stropy, naprosto bezpečná elektroinstalace, ventilace - bylo by zapotřebí udělat jen velmi málo, aby se to změnilo v dokonalý a bezpečný prostor pro zpravodajskou práci."

Rodgers si prohlížel architektonické plány. "Já bych to využil okamžitě. Nechápu, proč s tím čekali tak dlouho..."

"Interpol tvrdí, že podzemí bylo už celá léta používáno k řízení odposlechu, prakticky v celém světě," podotkl McCaskey. "Ale znáte Rusy. Když je to možné, vždycky dávají přednost zpravodajství přímo z daného místa před elektronickým průzkumem..."

"Venkovská mentalita," prohlásil Rodgers. "Jedna brambora v hrsti je lepší než deset naplánovaných, třebaže je o nich záznam na papíře s razítkem..."

"V podstatě ano," přitakal McCaskey. "Ale po odhalení tolika jejich agentů a po rozpadu KGB se to všechno teď mohlo změnit."

"Díky," přikývl Rodgers. "Předejte ty plány Squiresovi, aby je pečlivě probral s tím mužem, který pojede do Sant Petěrburgu." Podíval se na Coffeyho. "Na lidi, kteří se pohybují v minovém poli, máme, jak se alespoň zatím zdá, docela dobré výsledky... Co se pustit do práce na těch povoleních, která budeme potřebovat, jakmile skupina Striker zase vzlétne, což bude už za," podíval se na hodiny svého počítače, "asi za hodinu."

Coffey vypadal otráveně. Vstal, přikývl, pak si znovu upravil šle a podíval se na Rodgerse. "Musím vám říct ještě jednu věc, Miku. Jako právník a přítel bych vás měl upozornit, že podle našeho statutu, článku sedm, nazvaného ‚Zodpovědnost vojenských osob vůči civilním nadřízeným', odstavec b, paragraf 2, podléhá skupina Striker příslušnému vojenskému veliteli. To jste vy. Ředitel tedy nemůže zrušit rozkaz, který jste vydal."

"Znám statut Operačního centra skoro stejně tak dobře jako Caesarovy zápisky o válce galské. O co vám jde, Lowelli?"

Coffey odpověděl: "Pokud nezískám souhlas Kongresu a Paul ten nesouhlas vezme vážně, jediný způsob, jakým bychom mohli skupinu Striker odvolat, by bylo odvolat vás a jmenovat na vaše místo jiného zástupce ředitele..."

"Já Paula do takové situace rozhodně nemíním dostat," prohlásil Rodgers. "Kdyby mě o to požádal, sám bych skupinu Striker odvolal. Ale tady," vstal a dotkl se břicha v oblasti žaludku, "tady cítím, že to Paul neudělá. Jsme tým, který má za úkol řešit vzniklé krize, a pokud uděláme vše, co je v našich silách, abychom zajistili bezpečnost skupiny Striker, tak tuhle krizi taky vyřešíme."

"Uvědomujete si, že se může klidně stát, že v tom zůstaneme sami," podotkl unaveně Coffey.

"Jenom tehdy, když se to nepodaří," řekl McCaskey. "Vypadalo to s námi špatně i v Severní Koreji, ale podařilo se to; a potom si už nikdo nestěžoval."

Rodgers poplácal Coffeyho po rameni a vrátil se k Hoodovu psacímu stolu. "Nesepisujte zatím žádné smuteční projevy, Lowelli. Nedávno jsem si četl Churchilla a v tom, co v roce 1941 pronesl v kanadském parlamentu, je pasáž, která se celkem hodí i pro naši situaci. Churchill píše: Když jsem je varoval, že Británie bude bojovat sama, ať už udělají cokoliv, jejich generálové svému ministerskému předsedovi a vládě řekli: Němci Angličanům do tří neděl zakroutí krkem jako kuřeti." Rodgers se usmál. "Churchillova odpověď, pánové, se klidně může stát novým heslem Operačního centra... Není kuře jako kuře."

34 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 23.44 HOD., HELSINKY

Starlifter přistál se svou osádkou na odlehlé dráze v rohu helsinského letiště, kde na něj čekal major Aho. Vysoký muž a bývalý vzpěrač se představil nadporučíkovi Squiresovi plynnou angličtinou jako "typický černovlasý Laponec" sloužící v armádě. Jménem ministra obrany Niskanena jim sdělil, že má jednoznačné instrukce poskytnout jim cokoliv, co budou potřebovat.

Protože stáli u otevřených dveří letounu a kolem se točil v temnotě noci

studený vítr, Squires mu odpověděl, že jediné, co si přeje, je zavřít dveře a počkat na I1-76T.

"To chápu," odpověděl Aho, jehož hluboký hlas byl stejně jako jeho postava velmi působivý.

Aho nechal stát u letadla svého člověka, který celkem nenápadně splynul s pozemním personálem letiště, a čekal, až vojínu Georgeovi všichni zbývající členové skupiny Striker popřejí mnoho štěstí. Potom se k němu připojil a odvedl ho k čekajícímu autu. Oba muži si ve voze sedli dozadu.

"Byl jste už někdy ve Finsku, vojíne Georgi?" zeptal se Aho.

"Pane," odpověděl mu voják, "dokud jsem se nedal k armádě, nikdy jsem nevytáhl paty z Lubbocku v Texasu. A od chvíle, co jsem vstoupil do armády, až doposud, jsem nikdy neopustil Virginii. První akce jsem se nezúčastnil a při druhé, ve Filadelfii, jsem byl nemocný. Při třetí akci, v Koreji, si mé místo zabral generál..."

"V životě, stejně jako při hře v šachy, si král bere pěšáky," zasmál se major Aho. "Ale tentokrát si všechno vynahradíte. Navštívíte hned dvě země."

George mu úsměv vrátil. V majorově výrazu se zračilo téměř kněžské porozumění a v jeho bleděmodrých očích zářila mírnost, kterou George ještě nikdy u žádného důstojníka nespatřil. Pod Finovou upnutou hnědou uniformou však vojín jasně viděl rýsující se svaly. Svaly, s jakými se dosud nesetkal u žádného muže kromě kulturistů, jejichž přebory občas sledoval na sportovním kanálu kabelové televize.

"Máte štěstí," pokračoval major. "Staří Vikingové věřili, že cizí válečník, který přichází do Finska poprvé a v míru, je v bitvě neporazitelný."

"Věřili v to jenom muži, pane?"

Aho si povzdechl. "Byl to jiný svět, vojíne. A - vy jste se ještě se svou partnerkou nesetkal, nemám pravdu?"

"Máte, pane... Ale těším se na ni," odpověděl George diplomaticky. Ve skutečnosti měl z toho setkání obavy. Přečetl si její osobní spis, který přišel faxem do letadla, a nebyl si vůbec jistý, co si o té divoké civilistce myslet,

"Nemusíte o tom své budoucí kolegyni vyprávět," poradil mu Aho, přičemž se k němu důvěrně naklonil, "ale vikingská společnost brala v úvahu jako válečníky pouze muže. Každý z nich neustále nosil sekeru, dýku a meč. Jeho oděv byl ušit z kůže lišky, bobra nebo dokonce z veverky. Paži, kterou bojoval, však míval neustále odhalenou... Ženy měly na každém prsu vytvarovaný plát železa, mědi, stříbra nebo zlata, podle bohatství jejich mužů. Na krku měla každá žena náhrdelník, který byl znakem její oddanosti manželovi... Před několika lety jsme kvůli Vikingům měli menší pozdvižení ve školách. Nikdo totiž přesně nevěděl, jak vyučovat děti téhle části naší historie." Major si odsedl zpět na své místo. "Nesmíte se dotknout žen, nesmíte se dotknout Britů, které Vikingové porazili, nesmíte pohoršovat křesťany, které Vikingové na potkání zabíjeli - protože si nepřáli, aby přišli o svou kulturu stejně tak jako Vizigóti, Ostrogóti, Burgunďané, Langobardi a Alemáni... Naštěstí tehdy před pár lety zvítězila na našich školách pravda nad společenskými konvencemi, partikulárními zájmy a politikařením... Dovedete si vůbec představit, že by se někdo mohl stydět za vlastní dějiny? Navíc za takové dějiny, jako jsou ty naše?"

"Ne, pane," prohlásil George a zahleděl se na hvězdnou noční oblohu. Byla to stejná obloha, do které se dívali Vikingové - s úžasem nebo s obavami? napadlo George. Nedovedl si představit, že by se Vikingové báli něčeho jiného než ztráty cti. Jeho výcvik, stejně jako výcvik námořních jednotek SEAL a armádních jednotek Delta, nebo koneckonců ruských jednotek Specnaz, kladl stejný důraz na ideovou stránku věci stejně jako na fyzické schopnosti: abyste prokázali stoprocentní zdatnost, nestačilo pouze absolvovat čtyřiadvacetihodinové pochody s třicetikilovým batohem, ale bylo zapotřebí i přesvědčení. Smrt totiž přichází rychle, ale případné selhání s vámi zůstane

po zbytek života. A George v to věřil bez výhrad.

Přesto však musel uznat, že se cítí daleko lépe, když má kromě odhodlání k dispozici ještě dostatek spolehlivého vybavení; když se mu u pasu houpe brašna s granáty, na sobě má kevlarovou neprůstřelnou vestu opatřenou kapsami s dýkami pro boj zblízka, respirátor Leyland a Birmingham a několik náhradních zásobníků s náboji ráže 9 mm. Teď měl místo toho v batohu dalekohled s optikou umožňující noční vidění AN/PVS-7A, termální dalekohled AN/PAS-7, jímž se daly třeba i skrz stěny spatřit předměty vyzařující teplo, a svůj Heckler & Koch MP5SD3 se skládací pažbou a zabudovaným tlumičem - dokonce i hluk závěru byl tlumen drobnými gumovými nárazníky. Pokud se použila "podzvuková" munice, nebylo výstřel slyšet dál než na pět metrů. V batohu měl také cestovní pas. Ten měl sloužit při strategii ústupu, se kterou přišel Darrell McCaskey.

"Mám dojem, že vaši předkové měli svoje starosti, pane, a vy máte zase své," poznamenal George a snažil se nerozptylovat se podrobnostmi.

V okamžiku, kdy auto vjelo do města a zahnulo na hlavní třídu Pohjoesplanadi a Severní třídu, která vede středem města od východu na západ, odvrátil pohled od nádhery Mléčné dráhy. "Myslím tím, že by bylo dost těžké propašovat Vikinga s jeho třemi zbraněmi a přilbicí s rohy do jiné země, aniž by si toho někdo všiml..."

"To je pravda," odpověděl Aho, "nemluvě o tom, že oni se nikam propašovávat nenechávali. Neměli to zapotřebí. Používali totiž při svých výbojích nesmírně účinnou strategii vyvolávání místních nepokojů. Tak přinutili úředníky i vojáky té které oblasti zabývat se domácími problémy... A na boj s nepřítelem zvenčí pak už nezbývalo mnoho prostoru ani sil."

"Takže my se chystáme využít miniponorku, pane..." Vojín George přeladil na aktuální téma.

"My jim říkáme vaničky," usmál se Aho. "Zní to trochu méně nadneseně, nemyslíte?"

"Ano, pane," přikývl George. Právě zastavovali před majestátním prezidentským palácem, který byl postaven pro ruské cary vládnoucí městu od . roku 1812; ohromný požár tehdy totiž zničil veškeré dřevěné budovy vybudované v období dvou předcházejících století především na popud švédské královny Kristiny. Major Aho zavedl vojína bočním vchodem dovnitř.

Palác byl v tuto hodinu tichý. Aho předložil strážci svůj průkaz a pozdravil několik členů noční směny; potom zavedl George do malé kanceláře na vzdáleném konci úzké, špatně osvětlené chodby. Vedle dveří ze šesti panelů visela bronzová destička, na níž stálo Ministr obrany. Aho použil dva klíče, aby se dostali dovnitř.

"Ministr Niskanen má ve městě několik kanceláří," vysvětloval Aho. "Tuhle používá, když jsou jeho vztahy s prezidentem dobré... Teď ji zrovna nepoužívá." Major se usmál a tiše dodal: Ještě jedna věc se změnila.

V dobách vojevůdců, jakými byli Halfdan nebo Olaf Tryggvason, nebo za časů monarchů jako Knut a Svein Forkbeard, vůdcové nechodili řešit spory do parlamentu ani do kongresu, dokonce ani za novináři nechodili. Jednoduše postavili ke stěně otrokyni a házeli kolem ní sekerami. Muž, který ji zasáhl, prohrál... Pak se všichni vrátili k pití a na spor se zapomnělo."

"Tohle by dnes nefungovalo, pane," poznamenal George.

"Ach, ono by to fungovalo," prohlásil Aho. "Ale asi by to nebylo příliš populární."

Rozsvítilo se světlo a George uviděl za stolem stát ženu. Opírala se o napjaté paže a dívala se dolů na nějakou mapu. Byla štíhlá, měla velké modré oči a tvář jí lemovaly krátce střižené světlé vlasy. Její rty byly přirozeně červené, měla malá ústa a silnější nos, který se trochu zvedal vzhůru. Velice bledou pokožku ozvláštňoval jemný náznak pih. Na sobě měla černou kombinézu.

"Slečna Jamesová," představil ji Aho. Zavřel dveře, sundal si klobouk a dodal: "A tohle je vojín George."

"Rád vás poznávám, slečno," řekl George a s úsměvem odložil batoh.

Peggy krátce vzhlédla a pak se vrátila ke zkoumání mapy. "Dobrý večer, vojíne," odpověděla. "Vypadáte sotva na patnáct."

Její přízvuk a chování připomněly Georgeovi mladou Bette Davisovou. "Patnáct a půl," odpověděl a přešel ke stolu. "Pokud máte na mysli velikost u krku."

Podívala se na něho. "A ještě k tomu jste komediant."

"Mám mnoho talentů, madam," odpověděl George a stále s úsměvem se vyhoupl na stůl; rozkročil se nad mapou a rychlým pohybem uchopil nůž na otevírání dopisů. Přiložil jeho hrot k Pegginu hrdlu. "Byl jsem také vycvičený zabíjet, rychle a tiše."

Jejich oči se setkaly, ale George si okamžitě uvědomil, že to byla chyba. Zadívala se na něj jen proto, aby odvedla jeho pozornost. Prudkým pohybem obou loktů k sobě ho udeřila do zápěstí. Nůž na dopisy dopadl na stůl a ona hned nato vykopla pravou nohu nad mapu, čímž mu podrazila nohy. Spadl na bok a ona ho uchopila vepředu za košili a stáhla na podlahu, přičemž ho přetočila na záda. Nakonec mu přišlápla krk.

"Vždycky se ujistěte," prohlásila, "když už tedy hovoříte o zabíjení, jestli náhodou nemluvíte do větru..."

"Dobře," odpověděl a vykopl obě nohy tak, že zlomek vteřiny spočíval na lopatkách. Chodidly obemkl Peggyin krk, strhl ji dolů a přetočil na záda. "Ale tentokrát udělám výjimku."

George britskou agentku několik vteřin podržel, aby jí dal lekci, a pak sevření uvolnil. Přerývaně se nadechovala, takže jí pomohl na nohy.

"Působivé," prohlásila a třela si levou rukou hrdlo. "Ale jedna věc vám unikla."

"Co, madam?"

Ukázala mu nůž na dopisy, který svírala v pravé ruce. "Sebrala jsem ho, když jste mě strhával dolů. Způsob, jakým jste mě držel, mi umožňoval vás kdykoliv a kamkoliv bodnout."

Peggy si dál třela hrdlo a vrátila se k mapě; vojín George se díval na nůž a v duchu se proklínal. Nevadilo mu, že ho porazila žena; ve výcviku bojoval se Sondrou bez jakéhokoliv slitování. Ale nevšimnout si něčeho takového, jako byl ten nůž na dopisy, by ve skutečném boji znamenalo rozdíl mezi životem a smrtí.

Major Aho, který nepohnutě stál u zavřených dveří, prohlásil: "A teď, když jste se představili, bychom snad mohli přejít k práci."

Peggy přikývla.

"Až přijdete ke člunu v přístavu," pokračoval Aho, "budete muset použít heslo. Vaše část zní 'nádherná příď'. Odpověď bude ‚pěkná loď'. Vojíne Georgi, slečně Jamesové jsem už vysvětlil, jak se dostanete do ponorky. Dal jsem jí také peníze a ruské uniformy, které si obléknete." Usmál se. "Máme tady víc ruských uniforem a lépe střižených, než mají Rusové." Z kapsy saka vytáhl zapečetěný balíček a předal ho vojínu Georgeovi. "Tady jsou doklady, které z vás udělají staršinu Jevgenije Glebova a čekatelku Adu Lundverovou. Vy, slečno Jamesová, máte za úkol pobřežní mapování a obnovu bójí. To znamená, že když vás někdo uvidí, musí to vypadat, že plníte rozkazy vojína George."

"Jenže on nemluví rusky," zapochybovala. "Jak to uděláme?"

"Máte devadesát minut plavby na člunu a deset hodin v ponorce, abyste ho to nejpodstatnější naučila," odpověděl Aho. Opět si nasadil klobouk. "A to je všechno, pokud vím. Nějaké otázky?"

"Ne, pane," odpověděl George.

Peggy zavrtěla hlavou.

"Dobře," přikývl major. "Mnoho štěstí."

George zvedl svůj těžký batoh s výstrojí a vyběhl za majorem. Ten mezitím otevřel dveře, vykročil do haly a dveře za sebou zavřel.

George se zastavil, aby do dveří nevrazil. "Tihle úředníci!" prohlásil se znechuceným povzdechem a sáhl po klice.

"Počkejte!" vyštěkla Peggy.
George se otočil. "Prosím?"
"Položte ten batoh," pokračoval Peggy. "Teď ještě nikam nejdeme."
"Jak to myslíte?"
Peggy vzala z poličky polaroid na zhotovování dokladových fotografií a řekla: "Usmějte se."

*****

Major Aho vyšel z budovy a vůbec si nevšiml, že na nábřeží stojí žena se psem a pozoruje ho. Valja sem přijela na kole z bytu svého dlouholetého helsinského nadřízeného, finského policisty v důchodu. Teď si opřela kolo o vysokou pouliční svítilnu a poodešla mimo kužel světla. Když byla bezpečně skrytá ve tmě, nechala psa odpočívat - byl to trochu méně energický exemplář, který nahradil divokého teriéra, jehož použila proti britskému agentovi v Sant Petěrburgu. Tentokrát však Valja neměla za úkol někoho umlčet. Přišla proto, aby pozorovala situaci a podala o ní zprávu plukovníku Rosskému.
Sledovat tryskové letadlo ze Spojených států bylo pro Operační centrálu snadné, ale ještě snadnější bylo sledovat majora a jeho amerického přítele od chvíle, kdy opustili letiště. Na Valju teď, mimo dohled, čekal na Kanavakatu u vysoké majestátní katedrály automobil s řidičem. Pozorovala, co finský důstojník a jeho špion udělají.
Jeho dva špioni, zaznamenala, když se k majorovi, který kráčel ke svému autu, přidali dva společníci.
Ve chvíli, kdy si byla jistá, že sledovaní skutečně nastupují, zatahala psa za obojek; zvíře začalo hlasitě štěkat, dvakrát, dvakrát a ještě dvakrát.
"Ruthie!" vykřikla Valja a zatahala za obojek podruhé. Dokonale vycvičený pes ztichl.
Major Aho se ohlédl, ale protože ve tmě zřejmě nic neviděl, posadil se na místo spolujezdce a jeho dva společníci nasedli dozadu. Za jejich vozem Valja spatřila přijíždět volvo svého partnera, kterého upozornilo zaštěkání psa. Dohodli se už předtím, že bude vůz finského majora sledovat, aby zjistil, kam pojede, a pak se k ní zase vrátí. Sama chtěla zůstat na místě a ujistit se, že z tohoto křídla paláce už nikdo jiný nevyjde. Nepřátelé Ruska už přece ztratili dva agenty a mohli se mezitím postarat o zvláštní opatření k jejich ochraně. Některé země to ostatně dělaly vždy. Když Valja začala před pěti lety poprvé pracovat pro špionážní oddělení Specnaz, nechal se její tehdejší šéf oklamat fingovanou akcí anglické špionážní služby, která kryla jinou, skutečnou operaci. Nešťastník si pak vzal život, protože ho jeho nadřízení v nemilosti propustili. Valja Saparovová neměla ani nejmenší chuť ho následovat.
Valja se dál procházela podél schodů na nábřeží a naslouchala narážení klidných vln na kámen. Pozorovala několik aut a dokonce i pár chodců, kteří se objevili a zase zmizeli v jinak pustých ulicích této části města.
Potom zahlédla něco, co jí na na rtech vyloudilo úsměv. Z prezidentského paláce vycházeli dva lidé; lidé, kteří se až podezřele podobali těm dvěma, co před chvílí odjeli s majorem Ahem....

35 KAPITOLA

ÚTERÝ, 1.08 HOD., SANT PETĚRBURG

Dokud generál Orlov pravidelně létal do vesmíru, byl zvyklý mít své dny i noci pečlivě naplánované: věděl přesně, kdy bude jíst, spát, pracovat, kdy se bude sprchovat a kdy bude cvičit. Když začal připravovat pro lety do kosmu mladší kolegy, dál se držel přísného denního režimu, který se mu během

dlouhých let osvědčil.

Za dva roky, co byl jeho život spojený s Operační centrálou, jeho režim upadal, protože neměl na nic čas. Dokonce už ani necvičil tolik, jak by si přál, a to ho velice mrzelo. V průběhu posledních pár týdnů, čím víc se blížilo datum zahájení provozu centrály, prakticky nespal, a to ho zlobilo ještě víc.

Dnes počítal s tím, že bude dlouho vzhůru, protože bude muset pomáhat řešit problémy s jednotlivými systémy. Nakonec jich však vzniklo překvapivě málo. Byl dokonce připravený, bude-li to nutné, podniknout kontrarozvědnou akci za použití zpravodajských agentů Rosského Specnaz, kteří sídlili v nedalekém Puškinu. Naštěstí se Rosskij dozvěděl, že agenti z ministerstva bezpečnosti nalezli a zatkli číšníka, který spolupracoval s britským špionem, a že ho vezou do Sant Petěrburgu. Bezpochyby ho přesvědčí, aby jim pomohl odhalit další špiony - bylo to daleko efektivnější než Rosského zásah proti předchozím dvěma agentům. Orlov beztak ani na okamžik nevěřil, že si britský agent vzal život sám, a bylo mu líto, že neměl příležitost ho vyslechnout.

Zklamání a schopnost vypořádat se s každou nastalou situací jsou neoddělitelnou součástí každé práce. Orlov to dobře věděl, a proto zůstával soustředěný a pozorný. Nenáviděl však čekání - zvláště na chybějící kousky skládanky. Ve vesmíru, kdykoli musel řešit nějaký problém, měl pokaždé při ruce seznam nutných úkonů... Jenže teď se nedalo dělat nic než sedět a pokusit se pracovat na něčem jiném. A čekat na informace.

Zpráva od Valji Saparovové přišla v 1.09 hodin ráno - v Helsinkách bylo těsně po půlnoci. Protože agentka odmítala používat "zakrytou" vysílačku, zatelefonovala jednoduše z telefonní budky v Helsinkách na číslo ústředny v Sant Petěrburgu, kde hovor spolupracovník Operační centrály přepojil na zpravodajskou základnu. Tam ho přijal jeden z pracovníků spojařského oddělení. Tento způsob celkem spolehlivě znemožňoval vysledování hovoru a používali jej většinou agenti, kteří se v terénu ocitli bez vysílačky.

Hovory agentů po nezabezpečených linkách mívaly vždy ještě navíc formu osobních vzkazů přátelům, příbuzným nebo spolubydlícím. Pokud agent nepožádal před zprávou o hovor s někým konkrétním, centrála věděla, že si nemusí obsahu zprávy všímat. Některé hovory totiž fungovaly pouze jako vějička; měly zmýlit ty, kteří agenta odposlouchávali a sledovali a snažili se pochopit smysl toho, co hlásí. Kdykoli však agent pronesl něco o počasí, přijímající věděl, že jde o začátek skutečné zprávy.

Valja požádala o strýce Borise, což bylo její krycí jméno pro plukovníka Rosského. Operátor plukovníka na hovor upozornil prostřednictvím jednoho z devíti počítačů napojených na telefonní a vysílací linky. Rosskij zvedl sluchátka a převzal si hovor. Generál Orlov si vzal od operátora druhá sluchátka, jedno si přitiskl na ucho a poslouchal, zatímco digitální magnetofon hovor nahrával.

"Ty můj malý ptáčku," pronesl Rosskij. "Jak se ti líbí výlet s králem?" Přezdívku "Král" použil, aby případnému naslouchajícímu znemožnil identifikaci.

"Velice," odpověděla. "Promiň, že volám tak pozdě, ale bylo toho na mě dneska nějak moc... Zato počasí nemohlo být na prohlídku města lepší."

"Výborně," odpověděl Rosskij.

"Jsem teď venku na procházce se psem. Král odjel se dvěma přáteli na letiště, ale mně se nechtělo. Rozhodla jsem se jet místo toho na kole do přístavu."

"Chtěla ses tam podívat, vzpomínám si," podotkl Rosskij. "Je to tam pěkné?"

"Je," odpověděla Valja. "Dívala jsem se na dva lidi, kteří se chystali udělat si výlet po zálivu."

Řekla "po" zálivu a ne "do" zálivu, zaznamenal v duchu Orlov. To bylo významné. Cestovali po povrchu, tudíž nikoli v ponorce.

"Copak plují ve tmě po moři?" zeptal se Rosskij.

"Ano," řekla Valja. "Divný čas na cestování, ale mají velmi rychlý člun a zdá se, že vědí, co dělají. Kromě toho, strýčku, mám dojem, že chtějí z nějakého pěkného místa pozorovat východ slunce. Muž a žena - to je velice romantické, nemyslíš?"

"To opravdu je," odpověděl Rosskij. "Miláčku, nechci, abys chodila tak pozdě sama ven - běž domů a promluvíme si zítra."

"Půjdu," odpověděla. "Dobrou noc."

Zamyšlený Orlov vrátil sluchátka operátorovi a poděkoval mu; také Rosskij odložil ta svá. Potom následoval generála do jeho kanceláře. Výraz plukovníkovy tváře byl napjatý. I když zprávu mohl číst kdokoliv z velení centrály, Orlov nechtěl o těchto věcech hovořit před ostatními. Mohl by přece poslouchat i zrádce.

"Jsou pěkně drzí," rozčiloval se Rosskij, když za sebou zavřeli dveře, "přijíždějí na člunu."

"Je to naše chyba, že nebereme Finy vážněji," odpověděl Orlov a posadil se na okraj svého stolu. "Otázkou je, zda ty dva chceme pustit až sem, nebo jestli je zastavíme ještě v zálivu..."

"Nechat je vstoupit do Ruska?" rozčiloval se Rosskij. "Nikdy! Budeme je pozorovat satelitem a zastavíme je v okamžiku, kdy vstoupí do ruských výsostných vod." Jakoby nepřítomně zíral kamsi za Orlova. Vzbuzoval tak v generálovi dojem, že uvažuje nahlas a vůbec vlastně nehovoří s ním. "Běžným řešením by bylo shodit na ně z hlídkových člunů miny, ale nerad bych ministrovi Niskanenovi takhle otevřeně plivl do tváře... Ne," pokračoval, "lepší bude požádat námořnictvo, aby tam vyslali rádiem ovládanou miniponorku z přístaviště na ostrově Gogland... Náhodou dojde ke srážce... Nahlásíme potom nějaké vlastní ztráty a vinu hodíme na krk Finům."

"To je běžný operační postup," přikývl Orlov. "Ale opakuji, nebude pro nás lepší dovolit jim dostat se až sem?"

Rosského oči se obrátily ke generálovi. Už nebyly plné nadšení, ale zračilo se v nich rozhořčení. "Generále, mohu se vás na něco zeptat?"

"Samozřejmě."

"Máte v úmyslu mne při každém kroku brzdit, pane?"

"Ano," přiznal Orlov, "pokud bude vaše taktika odporovat poslání této centrály. Naším úkolem je shromažďovat zpravodajské informace. Tyhle dva špiony můžeme zlikvidovat, ale jak zabráníme Niskanenovi, aby sem neposlal další? Po těchhle dvou totiž určitě přijdou další... Jestli ne z Finska, tak možná z Turecka nebo Polska. Nakolik si můžeme dovolit je neustále sledovat? Nebude lepší dozvědět se víc o tom, jak pracují... A zkusit, jestli by nepracovali pro nás?"

Zatímco Orlov hovořil, Rosského výraz se změnil z podráždění ve vztek. Když generál skončil, jeho zástupce si odhrnul rukáv a podíval se na hodinky. "Ti agenti nejspíš doufají, že sem dorazí ještě před úsvitem, což je za něco víc než za čtyři hodiny... Měl byste mi tedy co nejdříve sdělit své závazné rozhodnutí."

"Potřebuji nejdřív přesně vědět, jaké vybavení bychom museli použít k jejich stálému sledování," odpověděl Orlov. V tu chvíli zazvonil telefon. "Chci taky vědět, jestli nám pomůže ten Pogodin, kterého chytili v Moskvě." Sáhl za sebe a přepnul telefon do reproduktorů ve snaze Rosského uklidnit. Pokud to však na plukovníka zapůsobilo, nedal to najevo. "Ano?" ohlásil se Orlov.

"Pane, tady je Zilaš. "Asi před devadesáti minutami jsme zachytili poněkud podivné informace z Washingtonu."

"V jakém směru podivné?" zeptal se Orlov.

"Šlo o zašifrovanou zprávu z paluby letounu, který letěl z Berlína do Helsinek," odpověděl Zilaš. "Četař Ivašin přikázal satelitní sledování toho letadla... Ačkoliv jeho letová dráha vedla pod těžkými mraky - jak se zdá záměrně -, podařilo se nám mezerami v nich udělat dva dobré záběry... Je to

iljušin... I1-76T."
   Orlov s Rosským si vyměnili pohledy. Jejich spor byl na okamžik zapomenut.
   "Kde je ten letoun teď?" zeptal se Orlov.
   "Na letišti v Helsinkách, pane."
   Rosskij se nahnul dopředu. "Zilaši, dokázali jste zaznamenat jeho číslo?"
   "Ne, plukovníku, ale je to I1-76T - tím jsme si jisti."
   "Spousta letadel změnila majitele," řekl Orlov Rosskému. "Někdo možná..."
   "Napadají mne pravděpodobnější možnosti," přerušil jej Rosskij. "Ta skupina, kterou pozorovala Valja, může mít za úkol odlákat naši pozornost od jiné akce... Anebo proti nám Spojené státy podnikají z Finska dvě zcela odlišné akce."
   Orlov souhlasil. "Dozvíme se víc, až zjistíme, kam ten I1-76T zamíří," prohlásil. "Zilaši - sledujte dál ten letoun a dejte mi okamžitě vědět, když něco zjistíte."
   "Ano, pane." Orlov odložil telefon a Rosskij k němu přistoupil. "Generále..."
   Orlov vzhlédl. "Ano?"
   "Jestli to letadlo naruší ruský vzdušný prostor, naše letectvo ho bude chtít sestřelit... Stejně jako to udělali s tím letounem korejských aerolinií... Měli bychom je na to letadlo upozornit."
   "Souhlasím," odpověděl Orlov. "Ale mám dojem, že Američané nejsou sebevrazi. Vědí, že používáme ochrannou radarovou stěnu a další elektronická zařízení, takže nepředpokládám, že by se pokusili proniknout nad naše území..."
   "Za normálních okolností snad ano," odpověděl Rosskij. "Ale při značném nárůstu leteckého provozu v posledních několika dnech by mě nepřekvapilo, kdyby se to letadlo jednoduše pokusilo k nám vklouznout a někde se ztratit."
   "Dobrý postřeh, můžete mít pravdu," pochválil ho Orlov.
   "A co ten člun?" zeptal se Rosskij. "Máme povinnost informovat námořnictvo..."
   "Vím, že je to naše povinnost," skočil mu do řeči Orlov. "Ale ten člun přenechejte mně, plukovníku. Necháme je připlout a budeme je pozorovat... Ať nám prozradí, co přesně chystají."
   Rosskij vysunul čelist. "Ano, pane," procedil skrz zuby a bez nadšení zasalutoval.
   "Plukovníku..."
   "Ano, pane?"
   "Ujistěte se, že se té posádce toho letounu nic nestane. Hodně se snažte. Nechci mít na svědomí žádné další cizí agenty."
   "Já se vždycky maximálně snažím, pane," odpověděl Rosskij, znovu zasalutoval a odešel z kanceláře.

36 KAPITOLA

ÚTERÝ, 0.26 HOD., HELSINKY

   Jižní část helsinského přístavu neproslavilo pouze tržiště na náměstí u prezidentského paláce, kde se každý den vystřídá spousta lidí, ale také vyjížďky na člunech, které odsud několikrát denně míří k ostrovu Suomenlinna. Přímo u vjezdu do přístavu, tohoto působivého "Gibraltaru severu", stojí otevřené přírodní divadlo, vojenské muzeum a hrad z osmnáctého století. Přilehlý ostrov Seurasaari je mostem spojen s pevninou a nachází se na něm sportovní stadion, na němž se v roce 1952 odehrávaly Olympijské hry.
   V noci se všechny tyto pozoruhodnosti rýsují jako temné siluety proti ještě temnější obloze. Ale i kdyby je bylo vidět lépe, Peggy Jamesová by je stejně

nezpozorovala. Major Aho pro ni zajistil automobil a dal jí přesné instrukce. Patnáct minut poté, co odjel na letiště se dvěma volavkami, vyrazila s vojínem Georgem do přístavu k lodi, která je převeze do Kotky ke kotvišti miniponorky. Na prohlídku města neměla ani čas, ani o ni nejevila zájem. Na srdci jí ležela pouze jediná věc - dostat se do Sant Petěrburgu. Nejvíce jí záleželo na tom, aby dokončila práci, kterou Fields--Hutton začal. Přála si také najít a zabít člověka, nebo lidi, kteří jsou odpovědni za jeho smrt, ale tohle pro ni nebylo tím nejdůležitějším úkolem, jakkoli byla připravena udělat to, když se jí naskytne příležitost.

Jejich plavidlem se měl stát štíhlý motorový člun Larson Cabrio 280. Po vyslovení hesla a vyslechnutí správné odpovědi vstoupila dvojice agentů na palubu této téměř devět metrů dlouhé lodi. Peggy si pečlivě uložila batoh do prostoru mezi sebe a střechu kabiny a posadila se vedle George. Člun vyrazil do noci. Oba agenti strávili většinu devadesátiminutové plavby studováním map Ermitáže a terénu mezi místem svého přistání a muzeem. Plán, který Peggy vypracovala s majorem Ahem, ještě než přišel George, předpokládal, že je miniponorka vysadí v nafukovacím člunu poblíž jižního pobřežního parku, nedaleko autobusové zastávky, odkud se dalo odjet k jejich cíli. Dávala této maškarádě přednost před nočním plaváním v neoprenovém obleku. Často sice slýchala povídačky o podobných operacích uskutečněných ve dne, ale stejně jako většina zkušených agentů jim nevěřila. A rozhodně nehodlala nic takového právě teď zkoušet.

Miniponorka kotvila u zálivu v jakési boudě bez oken. Kdyby mohlo být beze zbytku po jejím, Peggy by dala přednost letu vrtulníkem, shození gumových člunů a seskoku padákem nedaleko cílového prostoru. Jenže noční seskoky do ledové vody jsou příliš riskantní. Kdyby ona nebo vojín George přistáli příliš daleko od člunu, mohli by zemřít podchlazením dříve, než by se ke člunu dostali. Kromě toho by seskok mohl poškodit její vybavení, a to se nesmělo stát.

Uvítal je mladý muž oblečený v tmavomodrém svetru a černých kalhotách. Měl hranatý obličej a hlubokou rýhu na bradě. Blonďaté vlasy měl ostříhané téměř dohola. Peggy i George mu ukázali své fotografie. Rychle za nimi zavřel dveře. Ze stínu vystoupil další muž. Posvítil na dvojici baterkou a namířil na ně pistoli. Peggy si před světlem zakryla oči, zatímco první muž fotografie srovnával se snímky, které mu předtím odfaxovala. Oba měly nahoře identifikační číslo prezidentského paláce.

"Jsme to my," ušklíbla se Peggy. "Kdo jiný by dokázal vypadat tak hrozně?"

Muž předal fotografie i snímky doručené faxem svému společníkovi; ten sklonil kužel světla, aby si je prostudoval. Peggy mu teď viděla do obličeje. Byl pohublý a měl tvrdé, ostré rysy jakoby vytesané z kamene. Přikývl.

"Jsem kapitán Rydman," představil se nově příchozím, "a tohle je Osipow. Následujte mě, za chvíli vyrazíme."

Otočil se a vedl Peggy i vojína Georga po lávce, která se táhla po obvodu temné boudy. Druhý muž šel těsně za nimi.

Prošli kolem několika štíhlých hlídkových člunů, které se lehce pohupovaly na vodní hladině, a zastavili se u rampy v rohu boudy. Tam se kývala u krátkého duralového žebříku tmavošedá miniponorka. Průlez byl otevřený, ale uvnitř nesvítilo žádné světlo. Peggy si cestou do Finska přečetla příslušné materiály, a tak věděla, že tyto ponorky jsou každých šest měsíců vytahovány z vody k údržbě pomocí lan, jež jsou provlečená úchyty navařenými na trup plavidla. Každou z nich doslova rozlousknou jako ořech tím, že odšroubují strojovnu a oddělí ji od přední části plavidla. Tenhle patnáct metrů dlouhý ocelový doutník dokáže přepravit rychlostí devíti uzlů čtyři pasažéry. Výlet do Sant Petěrburgu potrvá až do dvou hodin místního času. Počítala se v to i doba nutná k vynoření, protože po šesti hodinách plavby je nezbytné vysunout indukční stožár, aby se mohly na půl hodiny rozběhnout dieselové agregáty, které dobijí baterie a doplní vzduch.

Peggy sice netrpěla klaustrofobií, ale když nahlédla do toho, co vypadalo jako velká termoska s uzávěrem na boku, okamžitě pochopila, že je čeká velice nepohodlných deset hodin. Uvnitř spatřila tři sedadla a velmi malý prostor kolem nich. Napadlo ji, kde asi bude kapitán.

Osipow slezl po žebříku dolů do tmy a rozsvítil. Světla ponorky byla tlumená. Lodník se posadil na místo "řidiče" - ovládací prvky představoval krátký sloupek s pákou pro ruční manévrování a se spínačem automatického řízení, který udržoval hloubku a směr. Vedle bylo čerpadlo, které odstraňovalo nahromaděnou vlhkost, jež se zákonitě tvořila v tak těsné kabině. Vlevo se nacházelo kolo, kterým se uvolňovaly miny. Osipow zkontroloval řízení, motor a vzduchotechniku a Rydman vyzval George, aby nastoupil.

"Připadám si jako opičí pracka," prohlásil vojín, zatímco se soukal na své místo prohnutý v zádech a zkroucený, s jednou rukou za sebou, aby se přidržel.

"Á, máme tady námořníka," poznamenal Osipow nosovým, ale zvláštně melodickým hlasem.

"Kdysi jsem se zabýval jachtařením, pane," prohlásil George a natáhl ruku, aby pomohl Peggy. "Jednou jsem dokonce vyhrál soutěž o nejrychlejší uvázání lana." Podíval se na Peggy, která se právě vsoukala na své místo. "Dekorativnímu uzlu, který používáme na konci lana, říkáme opičí pracka," dodal na vysvětlenou.

"Váže se většinou kolem beden s nákladem, ale jenom na delších lanech. Jinak se už moc nepoužívá." Peggy se podívala v šeru nitra ponorky na Georgeův obličej. Zdál se být ještě bledší než ten její. "Docela se vám daří mě podceňovat, vojíne. Nebo jste tak pozorný ke všem ženám?"

George se ve své plastikové sedačce co nejpohodlněji opřel. Pokrčil rameny, jako by zvažoval závažnost tohoto obvinění. "Jste trochu nedůtklivá, slečno Jamesová. Kdyby tomu nerozuměl tady kapitán, taky bych mu to vysvětlil..."

Rydman je netrpělivě napomenul: "Chtěl bych vás oba upozornit, že tahle cesta se uskutečňuje trochu narychlo. Obvykle máme vzadu elektrikáře, který dohlíží na motor a elektrické vybavení. Tentokrát tady pro něho není místo, takže bych byl rád, kdyby mě aspoň nic zbytečně nerozptylovalo."

"Promiňte, pane," omlouval se George.

Kapitán nesestoupil dolů, ale postavil se na kruh, který tvořil základnu věže, a plavidlo zevnitř uzavřel. Když mu Osipow oznámil, že se již rozsvítil signál uzavření - červené světélko vedle kontrolky automatického řízení -, Rydman vyzkoušel pomalým otáčením periskop, přičemž opatrně popocházel po úzkém okraji kruhu.

Během těch činností jim kapitán zároveň oznamoval: "V první části naší plavby, která bude trvat dvě hodiny, poplujeme u hladiny rychlostí osmi uzlů. Až se dostaneme k ostrovu Moščnyj, který už patří Rusům, ponoříme se. Rusové tam mají pasivní sonarové detektory, které jsou rozmístěny také podél pobřeží. Protože nevydávají žádné vlastní signály, charakteristické pro aktivní sonar, a zaznamenávají jen hluk, nikdy nevíme, kde a kdy si nás mohou všimnout a zaměřit nás. Dokážeme jim proklouznout, ale bude lepší, když způsobíme co nejméně rámusu."

"Jak poznáte, že o nás vědí?" zeptala se Peggy.

"Miny, které shazují ze strážních člunů, je dost obtížné ignorovat," odpověděl Rydman. "Kdyby k něčemu takovému došlo, budeme se muset vynořit a vzdát se."

Jak často se to stává?" zeptala se. V duchu se na sebe zlobila za to, že o téhle možnosti předem nevěděla. Agent by měl znát vybavení nepřítele a jeho postupy stejně dobře, jako zná vlastní auto a dům. Ale DI6 se do všeho pustila tak narychlo, že nebyl čas na důkladnou přípravu, kromě materiálů přečtených za letu. Ohledně finských operací v zálivu tam toho mnoho nenašla. A britští agenti většinou do Ruska pronikali se skupinami turistů.

Rydman odpověděl: "Stalo se to zatím třikrát. Já sám jsem ještě nikdy tak daleko do ruských vod neplul... Tentokrát to ale bude trochu netypické,

protože necestujeme zcela nechráněni. Major Aho vyšle vrtulník, který shodí podél naší trasy několik sonárních bójí. Jejich signál bude v Helsinkách sledován, a kdyby se v naší blízkosti objevila ruská plavidla, na obrazovce pana Osipowa se ukáží jako světelné body."

Osipow ukázal na kruhovou počítačovou mapu velikosti podšálku, která zářila vpravo na řídicím panelu.

Rydman dokončil otáčení periskopem; sklopil sedačku na přední straně věže a zajistil ji. Pak sklopil dopředu také indukční stožár, který zároveň sloužil - se značnou ozvěnou - jako hlásná trouba ke kormidlu.

"Připraveni, pane Osipowe," oznámil kapitán.

Kormidelník spustil motor; ten se rozběhl jen s velmi slabým hlukem a malými vibracemi. Jakmile byl motor nastartovaný, lodník zhasl světla. Kromě dvou tlumených světel vzadu zůstalo plavidlo temné.

Peggy se otočila a vyhlédla ven z malého, kruhového okénka v boku ponorky. Zatímco se ponorka potápěla, aby mohla vyplout z boudy, vzadu od lodního šroubu připlulo několik malých vzduchových bublin. Zvenčí jako by na ni zírala zosobněná temnota. Peggy pevně zavřela oči.

Musíš to zvládnout, poroučela si. Všechen ten nesouhlas, naštvání a vztek.

Kdyby šlo jenom o Keithe. Oplakala by ho a žila by dál; těžce, smutně, ale aspoň s nějakým cílem. Jenomže teď, když tu nebyl, si uvědomila, že žádný cíl už vlastně strašně dlouho nemá. Bylo to něco, co ji podvědomě hnětlo a co potlačovala celá léta. Náhle jí bylo šestatřicet let. Byla ženou, která si zvolila životní styl, jenž jí neposkytoval příliš mnoho svobody; nenechávalo ji klidnou, že její země ztratila odhodlání a nezávislost, kterou oplývala za Margaret Thatcherové; vadilo jí, že kvůli nepružnosti zkostnatělé monarchie ztratila také kus své staleté důstojnosti. K čemu to všechno bylo? Všechna ta léta námahy a obětí? Proč vlastně nakonec ztratila i milence? S palčivou jasností si uvědomila, že se pohybuje vpřed už jenom setrvačností, protože radost a potěšení, které prožívala s Keithem, už byly nenávratně pryč.

Co mi teď zbývá, ptala se sama sebe, když se Anglie stala jenom přívěskem Evropského společenství? A to ještě přívěskem, který nemá žádný respekt, protože není ochotný dělat ústupky Němcům tak, jak to dělají Francouzi; přívěskem, jenž si však zároveň nedokáže udržet ani elán, ani víru jako Španělé, nebo alespoň vyměňovat vlády tak často, jako to dělají Italové. Do háje, pro co vlastně žiju - a pro co budu žít?

"Slečno Jamesová?"

Šepot vojína George jako by přicházel z jiného světa. Vrátila se duchem zpátky do miniponorky.

"Ano?"

"Máme před sebou deset hodin a na studium map je tady málo světla," řekl George. "Mohl bych vás požádat, abychom začali s tím intenzivním kurzem ruštiny?"

Pohlédla do Georgeova mladého, dychtivého obličeje. Odkud se bere to jeho nadšení? napadlo ji. Poprvé se na něj usmála a odpověděla: "To nebude žádný problém. Začneme s několika základními otázkami."

"Například?"

Pomalu vyslovila: "Kak, što, pačemu."

"Co to znamená?"

Peggy se usmála. Jak, co a - to je možná nejdůležitější - proč?"

37 KAPITOLA

ÚTERÝ, 2.30 HOD.,
RUSKO-UKRAJINSKÁ HRANICE

Operace Barbarossa byla největší vojenskou ofenzivou v dějinách. Dne 22. června 1941 vtrhla německá vojska do Ruska, čímž porušila mírovou smlouvu nacistů se Sověty. Jejich cílem bylo obsadit ještě do zimy Moskvu. Hitler vyslal takřka tři a půl milionu vojáků soustředěných do sto dvaceti divizí proti sto sedmdesáti sovětským divizím roztroušeným v prostoru dlouhém dva tisíce tři sta kilometrů mezi pobřežím Baltského a Černého moře.

Zatímco si německé pancéřové divize neuvěřitelně rychle razily cestu do nitra Ruska, Luftwaffe ničila nezkušené a špatně vycvičené ruské letectvo. V rámci Blitzkriegu Němci velice rychle obsadili pobaltské státy. Škody způsobené Němci vypadaly doslova katastrofálně. Do listopadu byla zničena životně důležitá průmyslová, dopravní a telekomunikační centra. Byly zajaty více než dva miliony ruských vojáků. Zahynulo tři sta padesát tisíc Rusů. Tři sta sedmdesát osm tisíc vojáků bylo nezvěstných a jeden milion jich bylo raněných. Jen v samotném Leningradu zemřelo při nepřátelském obléhání devět set tisíc civilistů. Trvalo to až do posledních prosincových dní. Teprve potom začali otřesení, ale vzdorovití a houževnatí Rusové (jimž ovšem pomáhaly teploty minus 20° C, které Němcům ničily boty, zmrazovaly vybavení a devastovaly morálku) podnikat první úspěšný protiútok. Výsledkem této protiofenzivy bylo, že se Rusům podařilo uchránit před nepřáteli Moskvu.

Nakonec se operace Barbarossa stala katastrofou pro Němce. A Sovětům poskytla důležitou lekci o nutnosti vést raději útočnou než obrannou válku. V příštích čtyřiceti letech sovětská armáda rostla s jediným, téměř fanatickým cílem: aby byla schopna zahájit a vydržet jakoukoli útočnou válku - jak kdysi řekl generál Michail Kosigyn při projevu svým jednotkám: "Musíme být schopni vést příští světovou válku, pokud k ní dojde, na území kohokoliv." Z tohoto důvodu sestávaly instrukce pro velitele taktických jednotek prvního sledu ze tří prvků, které měly umožnit zničení nebo zajetí nepřátelských jednotek, zabavení výstroje a dokonalou okupaci území: okamžitý úkol, neboli bližajšaja zadača; následný úkol, neboli posledujuščaja zadača; a směr dalšího postupu, neboli napravlenije dalnějšego nastuplenija. V rámci těchto akcí byly jednotky často vedeny k "akci dne", neboli zadače dňa, což byly cíle, které musely být bezpodmínečně dosaženy v požadovaném čase - bez jakýchkoliv výmluv.

Ať už šlo o Maďarsko v roce 1956, Československo v roce 1968, Afghánistán v roce 1979 nebo Čečensko v roce 1994, Moskva vždy při řešení problémů spoléhala na armádu a nikoliv na diplomacii. Hlavními zásadami vojenských akcí byly sjurpriz, neožidannosť a vnězapnosť: překvapení, očekávání neočekávaného a způsobení neočekávaného. Tyto snahy byly často úspěšné, ale zdaleka ne vždy. Jádro armády však zůstalo až do těchto časů nedotčeno a ministr vnitra Dogin to věděl. Věděl také, že mnoho ruských velitelů touží po příležitosti osvědčit se po devíti krvavých letech v Afghánistánu a po dlouhém a nákladném potlačování povstání v Čečensku.

Nastal čas dát jim šanci. Mnoho z jeho mužů bylo přesunuto k hranici Ruska s Ukrajinou, kde, na rozdíl od Afghánistánu a Čečenska, nebudou bojovat proti armádám rebelů a partyzánů. Tahle válka, tato aktivnost' - iniciativa, bude jiná.

V 0.30 hodin místního času vybuchla v polském Przemyslu, vzdáleném méně než patnáct kilometrů od ukrajinské hranice, ve dvouposchoďové zděné budově, která sloužila jako sídlo Polské komunistické strany, silná "trubková" nálož. Dva redaktoři, kteří pracovali na příštím čísle týdeníku Obywatel, byli výbuchem odhozeni až do korun okolních stromů a jejich krev a inkoust potřísnily jediné dvě zdi, jež zůstaly z celé budovy stát. Tiskoviny a kusy lidského masa byly žárem exploze připečené na židlích a kartotékách. Přívrženci polské komunistické strany vyšli v několika minutách do ulic a na protest proti útoku napadli poštu a policejní stanici. Místní muniční sklad dostal několik zásahů zápalnými láhvemi a vybuchl, přičemž zahynul jeden voják. V 0.46 telefonoval velitel místní policie do Varšavy a požádal o vojenskou pomoc při potlačování nepokojů. Tento hovor byl zachycen, zaznamenán a přepsán pracovníky vojenské

rozvědky v Kyjevě. Takřka okamžitě jej dostal na stůl ukrajinský prezident Vesnik.

Přesně ve 2.49 zatelefonoval prezident Vesnik generálu Kosigynovi s žádostí o pomoc při zvládnutí toho, co vypadalo jako "krizová situace" na hranicích Polska a Ukrajiny. Ve 2.50 vstoupilo na Ukrajinu, v prostoru mezi starobylým městem Novgorodem na severu a administrativním centrem Vorošilovgradem na jihu, 150 000 ruských vojáků. Pěchota, motorizované jednotky, tankové divize, dělostřelecké pluky i letouny se pohybovaly neuvěřitelně rychle a nevyznačovaly se žádnými zmatky ani slovanskou liknavostí, které tolik poznamenaly akce proti Čečensku nebo odchod sovětských vojsk z Afghánistánu.

Přesně ve 2:50:30 hodin ráno obdržel Kreml naléhavý telefonát od prezidenta Vesnika z Kyjeva, který ruské jednotky žádal, aby pomohly ukrajinské armádě chránit téměř čtyři sta padesát kilometrů hranice oddělující Ukrajinu od Polska.

Ruského prezidenta Kirila Žanina probudili s novinkami, jež ho zcela zaskočily. Ještě než se dostal do své kanceláře v Kremlu, obdržel v autě další zprávu od ukrajinského prezidenta. Když si ji přečetl, překvapila ho ještě více než ta první:

*****

"Děkuji Vám za rychlou pomoc. Včasný příjezd jednotek generála Kosigyna nejen zabrání panice mezi obyvatelstvem, ale zároveň potvrdí tradiční svazky mezi Ruskem a Ukrajinou. Požádal jsem již Velvyslankyni Rozevnou, aby OSN a generálního tajemníka Brophyho informovala o tom, že ke vstupu Vašich vojsk na naše území došlo na základě naší žádosti."

*****

Žaninův hustý knír a mocné obočí propůjčovaly obvykle jeho oválnému obličeji otcovský, skoro Žoviální vzhled. Teď se však jeho hnědé oči leskly, malá ústa byla semknutá a třásla se hněvem.

Obrátil se ke své sekretářce Larise Šachťorovové, brunetě středního věku oblečené do kostýmu západního střihu, a požádal ji, aby mu ihned sehnala k telefonu generála Kosigyna. Dovolala se však pouze ke generálu Leonidu Sarikovi, styčnému důstojníkovi mezi leteckou operační skupinou a kombinovanou tankovou armádou. Mavik ji mezitím informoval, že generál Kosigyn nařídil v průběhu celého přesunu přísný rádiový klid. Tento rozkaz bude prý zrušen až ve chvíli, kdy budou všechny jednotky na svých místech.

"Generále Maviku," pronesla důrazně sekretářka, "volá prezident."

Generál odpověděl: "Určitě tedy pochopí nutnost naprosté bezpečnosti v průběhu plnění povinností, které vyplývají z obranné smlouvy se spřátelenou republikou našeho společenství."

Generál se pak ihned omluvil a zavěsil. Prezident a jeho sekretářka tak mohli naslouchat pouze zvuku motoru jedoucího auta.

Žanin se podíval přes zabarvené, neprůstřelné okno vozu na temné věže Kremlu, které se rýsovaly proti noční obloze a tmavě šedým mrakům.

Ještě jako mladíkovi," řekl a zhluboka dýchal, aby se uklidnil, "se mi podařilo získat výtisk knihy Světlany Stalinové o jejím otci. Pamatujete si na ni?"

"Ano," odpověděla Larisa. "Byla celá léta zakázaná."

"Máte pravdu. A to i přesto, že kritizovala člověka, který už dávno upadl v nemilost... takzvanou neexistující osobnost. Jedna věc, kterou o Stalinovi napsala, mě překvapila. Uvedla, že ke konci třicátých let měla pocit, že se dostal do fáze, kterou nazvala ‚perzekuční mánií'. Nepřátelé byli všude. Nechal odstranit padesát tisíc svých vlastních důstojníků. Zavraždil víc ruských důstojníků s vyšší než plukovnickou hodností, než jich Němci zabili za

celou dobu války." Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval. "Lariso, děsí mě pomyšlení, že možná nebyl tak šílený nebo paranoidní, jak si všichni myslí."

Jeho sekretářka mu stiskla ruku; černé BMW zabočilo na Kalininův prospekt a zamířilo k severozápadní části Kremlu, k bráně Nejsvětější Trojice.

38 KAPITOLA

ÚTERÝ, 3.05 HOD.,
NAD BARENTSOVÝM MOŘEM

Letoun I1-76T přistál v Helsinkách krátce před půlnocí. Skupina Striker se svou výzbrojí a výstrojí do chladného počasí se na jeho palubě ocitla o pouhých deset minut později. Jejich výzbroj sestávala ze čtyř beden, z nichž každá měla rozměry metr padesát krát metr dvacet krát jeden metr. Všechny obsahovaly náklad zbraní a výbušnin, lan a skob, plynových masek a zdravotnického materiálu. Půl hodiny poté, co nastoupili na palubu, bylo již letadlo opět ve vzduchu.

První fáze letu vedla letadlo severovýchodně přes Finsko. Poté zamířili k Barentsovu moři a do další časové zóny. Letěli těsně podél Severního ledového oceánu a severního pobřeží Ruska.

Nadporučík Squires měl zavřené oči, ale nespal. Zlozvyk. Jenže nikdy nedokázal usnout, dokud nevěděl, kam a proč letí. Věděl, že další pokyny z Operačního centra přijdou každou chvíli, protože se rychle blížili ke konci naplánované trasy, k místu, kde se Barentsovo moře stýká s mořem Pečorským. Přesto pro něho bylo obtížné, že se nemůže soustředit na nějaký konkrétní cíl. Při cestě přes Atlantik se zaměřil na akci v Sant Petěrburgu. Ta však byla nyní zcela v rukou vojína George a Squiresovi nezůstalo nic, co by mohl řešit. Kdykoli se ocitl v takové situaci, hrál sám se sebou malou hru, která odváděla jeho myšlenky od manželky a syna a od toho, co by dělali, kdyby se nevrátil.

Byla to hra nazvaná ‚Co to vlastně dělám a proč?'. Pravidla byla jednoduchá: vybral si vždycky jednu nebo dvě věci, na něž se soustředil, přičemž sáhl hluboko do nitra své duše a snažil se pochopit, proč tak zatraceně miluje svou práci velitele skupiny Striker.

Poprvé tuto hru hrál cestou na mys Canaveral, kde měl zjistit, kdo uložil bombu na palubu vesmírné lodi. Tehdy se rozhodl, že to vše nedělá proto, aby bránil Ameriku, ani proto, že Spojené státy jsou prostě tím nejlepším místem pro život, ale proto, že energie a ideály jeho národa motivují celý zbývající svět. Squires byl bytostně přesvědčený, že kdyby nebylo Američanů, z celé planety by se stalo bitevní pole pro diktátory, kteří odjakživa chtějí ovládnout co největší díl zeměkoule.

Při druhé hře se ptal sám sebe, proč a nakolik se mu líbí vést takový život. Zjistil, že je to proto, že v každém kousku těla má pocit života a důležitosti svého úkolu. Musel připustit, že právě tohle se mu nesmírně líbí. Daleko víc než třeba hrát kopanou; při plnění bojového úkolu totiž pro sebe i pro svou vlast dělá daleko důležitější práci. Rozhodně netrpěl pocitem, že si potřebuje podepřít sebedůvěru a vyzkoušet si své dovednosti a schopnosti obstát proti okolnostem, které by většinu lidí zcela odrovnaly.

Dnes, zatímco uvažoval, kdy se konečně ozve ten zatracený generál Rodgers nebo Bob Herbert, přemýšlel také nad něčím, na co se ho zeptala psycholožka Operačního centra Liz Gordonová, když ho poprvé zpovídala ohledně velitelského místa.

"Co si myslíte o sdíleném strachu?" zeptala se ho.

Odpověděl jí, že strach je emoce, která se nevyhne žádnému člověku. Ale že dobrý tým - a zvláště dobrý velitel - musí být schopen vyburcovat v každém členovi skupiny to nejlepší, co v něm je. Až na maximum.

"Tolik tedy ke strachu," pokračovala Liz. "Ale ptala jsem se na sdílený

strach. Uvažujte o tom. Nespěchejte."

Přemýšlel a pak řekl: "Myslím, že strach sdílíme proto, že ho způsobuje něco, co ohrožuje nás všechny. Na rozdíl od odvahy, která vychází z nitra každého jedince."

Bylo to naivní, ale Liz to přešla. Nyní, po třech bojových akcích, Squires pochopil, že sdílený strach není třeba překonávat. Je totiž výrazem vzájemnosti, spojující lidi různého původu, intelektu a různých zájmů v jednotný organismus. Je něčím, co způsobuje, že posádka bombardovacího letounu, osádka policejního vozu nebo členové elitní přepadové jednotky si jsou vzájemně bližší, než k tomu kdy může dojít mezi manželem a manželkou. Je něčím, co způsobuje, že celek je víc než prostý součet jeho částí.

Sdílený strach je tmelem, který drží skupinu Striker pohromadě; stejně tak jako vlastenectví a neohroženost...

Squires se dostal ve svých úvahách až k tomuto bodu, když mu přes "zakrytou" linku TAC-Sat zavolal Mike Rodgers. Nadporučík okamžitě přestal hloubat, a jak to kdysi říkal jeho starý fotbalový trenér, byl ihned "naprosto ve formě".

"Charlie," oslovil ho Rodgers, "je mi líto, že to trvalo tak dlouho, než jsem se s vámi spojil. Pracovali jsme na vašem plánu. V tomhle případě od vás budeme skutečně potřebovat výkon jako na světovém poháru. Za necelých jedenáct hodin se dostanete do míst, kde se svou skupinou seskočíte do určeného prostoru v Rusku. Bude to kousek na západ od Chabarovska. Bob právě předává vašemu pilotovi letový plán a zaměření toho místa - doufáme, že I1-76T mu poskytne dost času na to, aby se tam dostal a pak zmizel dřív, než si ruská Protivzdušná obrana uvědomí, že nejde o jejich vlastní letadlo. Vaším cílem jsou čtyři vagony a lokomotiva transsibiřského rychlíku. Pokud budou součástí nákladu narkotika, peníze, zlato nebo zbraně, zničte je. Pokud to budou jaderné zbraně, získejte přesvědčivý důkaz o jejich přítomnosti, a jestli to půjde, zneškodněte je. Seržant Grey má na to výcvik... Nějaké dotazy?"

"Ano, pane," odpověděl Squires. "Celé se to nějak týká Ermitáže, mohou přepravovat umělecké předměty. Chcete, abychom vyhodili do vzduchu Renoiry a van Goghy?"

Na lince zavládlo na chvíli ticho. "Ne. Pokud by to bylo takhle, všechno vyfotografujte a ustupte."

"Ano, pane."

Rodgers pokračoval: "Vaší cílovou oblastí je přes třicet metrů vysoký skalní útes vedle trati. Příslušné topografické údaje vám budou odeslány rovnou do počítače. Budete slaňovat dolů ze srázu a počkáte na vlak. Tu oblast jsme vybrali z toho důvodu, že tam budou stromy nebo kameny, které budete moci použít k zablokování trati. Dáváme tomu přednost před použitím výbušnin, které by mohly způsobit ztráty na životech. Pojede-li vlak načas, budete mít po výsadku pouhou hodinu do jeho příjezdu. Bude-li opožděný, budete muset počkat. Nesmí vám ujet, ale musíte vynaložit veškerou snahu, abyste nezranili jediného ruského vojáka..."

Squirese tahle podmínka nikterak nepřekvapila: velvyslanci neradi vysvětlují ilegální překročení hranic. A ještě mnohem méně mají rádi omluvy za ztráty na životech. CIA to kdysi nazvala "maximální degradací". Ačkoliv byl Squires dobře vycvičený v zabíjení čímkoliv, od tkaničky od bot až po samopal Uzi, nikdy tyto znalosti zatím nemusel použít -a doufal, že to tak zůstane.

"Letoun I1-76T si poletí doplnit palivo na Hokkaidó a pak se vrátí," pokračoval Rodgers. "Ale nebude vaším prostředek k ústupu. Až splníte úkol, předáte o tom zprávu a vydáte se na místo setkání, na jižní stranu mostu dva kilometry na západ od místa akce."

Tohle je tedy zajímavé, napadlo Squirese. Jediným důvodem, proč by mu Rodgers neprozradil způsob ústupu, byla možnost, že budou zajati; generál nejspíš nechce, aby se Rusové dozvěděli, jak odtamtud měli zmizet... Jako by samotný úkol nebyl dostatečně stimulující, tohle tajemství Squirese ještě více

nabudilo.

"Charlie, tohle se vůbec nebude podobat Severní Koreji," zdůraznil Rodgers. V jeho hlase teď zněl spíš přítel než generál; rozhodl se poskytnout nadporučíkovi také informace o celkové situaci: "Máme důvod věřit,

že některé síly v Rusku se právě snaží obnovit sovětskou říši. I když se to týká především Sant Petěrburgu, vy jste naším nástrojem k tomu, abychom je mohli zastavit."

"Rozumím, pane," odpověděl Squires.

"Plán je vypracovaný na základě toho mála, co známe," pokračoval Rodgers, "ale očekávám, že než se přiblíží hodina H, dozvíme se další podrobnosti. Je mi líto, že pro vás zatím nemůžeme udělat víc..."

"Tohle bohatě stačí, pane," odvětil Squires. "Vím, není to Tacitus ani žádný z těch chlapíků, které tak rád citujete, ale když jsme přistáli v Helsinkách, řekl jsem vojínu Georgeovi, že postava z obrázkových seriálů Super kuře měla pro podobné situace docela dobré rčení: ‚Dobře jsi věděl, že je ta práce nebezpečná, když jsi se pro ni rozhodl.' My jsme to taky věděli, generále. A jsme rádi, že jsme tady."

Rodgers se zasmál. "Svěřuji osud světa do rukou muži, který cituje obrázkové příběhy ze sobotních novin... Ale udělám s vámi obchod. Vraťte se v pořádku zpátky a příští sobotu se u vás zastavím s krabicí pražené kukuřice."

"Platí," odpověděl Squires. Ukončil hovor, a než se rozhodl informovat svou skupinu, na chvíli se zamyslel.

39 KAPITOLA

ÚTERÝ, 3.08 HOD., SANT PETĚRBURG

Sergej Orlov spal v křesle za psacím stolem o něco déle než hodinu - lokty měl položené na opěrkách, ruce složené na břiše a hlavu trochu skloněnou na levou stranu. I když jeho žena nevěřila, že schopnost usnout kdekoliv a kdykoliv získal teprve v průběhu života, Orlov trval na tom, že nejde o talent, se kterým se narodil. Tvrdil, že teprve když se stal kosmonautem, vždycky v průběhu dlouhých hodin výcviku na půl hodiny rychle usnul. Navíc zdůrazňoval, že tahle "zdřímnutí" v průběhu dne jsou stejně osvěžující jako jeho běžný šestihodinový spánek v noci. Takže místo aby se jeho energie a pozornost během dne snižovaly, zůstávají stále na vysoké úrovni.

Nikdy nedokázal pracovat takovým způsobem jako Rosskij, který se musel problémům věnovat, dokud se mu je nepodařilo zvládnout. I teď, když velení dávno převzal jeho noční protějšek, byl plukovník stále ještě na svém místě, v srdci Operační centrály.

Orlov dávno zjistil, že i naléhavé problémy se dají lépe řešit po krátkém spánku. V průběhu svého posledního vesmírného letu (společné akci s Bulharskem - a prvním letu tří kosmonautů od doby, kdy se posádka Sojuzu 11 ve své vesmírné lodi udusila) se Orlov a jeho dva společníci pokoušeli spojit loď Sojuz s vesmírnou stanicí Saljut 6. Když selhání motoru způsobilo, že jejich lodi hrozila srážka se stanicí, pozemní středisko Orlovovi přikázalo, aby nastartoval nosnou raketu a okamžitě se vrátil na Zemi. On ji místo toho zažehl pouze nakrátko, dostal se do bezpečné vzdálenosti, odpojil sluchátka a na patnáct minut si "odpočinul" - k naprosté hrůze své posádky. Pak použil zpětný motor a znovu se pokusil spojit se stanicí. Ačkoliv už neměli dostatek paliva, aby je mohla raketa dopravit zpátky na Zemi, jakmile se ocitli uvnitř vesmírné stanice, Orlov dokázal vyřešit závadu hlavního motoru, opravit zapojení a zachránit celou situaci... A zároveň i sebedůvěru pozemního personálu na kosmodromu Bajkonur. Později, už zpátky na Zemi, Orlov řekl, že kardiograf na palubě ukázal, že jeho srdeční činnost se zpomalila a zůstala na

nižší úrovni právě po jeho odpočinku. Od té doby zahrnoval výcvik kosmonautů také "zdřímnutí", i když se zdálo, že u ostatních kosmonautů to nefungovalo zdaleka tak dobře jako u Orlova.

Nikdy však nespal proto, aby unikl problémům. Jakkoli dnes, kdy ve tři čtvrtě na dvě ráno mohl konečně zavřít oči, byl rád, že se alespoň na chvíli může trochu vzdálit obavám. Probudili ho ve 2.51. Jeho asistentka Nina mu oznámila, že má hovor z ministerstva obrany. Když si ho Orlov převzal, informoval ho generál David Ergašev o přesunu ruských jednotek na Ukrajinu a požádal novou Operační centrálu, aby pomohla armádě sledovat evropská zpravodajství ohledně všeho, co se týká jejich činnosti. Překvapen takovými novinkami a s myšlenkou, zda nejde jen o prověrku schopností zaměstnanců centrály - proč by ho jinak neinformovali dříve? -, předal Orlov rozkaz vedoucímu telekomunikačního oddělení Juriji Marevovi.

Operační centrála měla prostřednictvím optických vláken spojení se satelitními vysílači i přijímači mimo Sant Petěrburg. Disponovala také zvláštními linkami, jež ji spojovaly s hlavní telefonní ústřednou města. Spojení bylo navržené tak, aby monitorovalo všechen elektronický přenos mezi terénem a ministerstvem obrany. Dokázalo zachytit také všechny druhy komunikace směřující do i ven z kanceláře nejvyššího velitele dělostřelectva, nejvyššího maršála letectva a admirála námořnictva. Prací centrály bylo tyto linky zajistit tak, aby se nedaly odposlouchávat někým jiným. Operační centrála mohla být použita také jako filtr, který informace rozděloval mezi další státní agentury a ostatní instituce.

Nebo mohli pouze naslouchat.

Než Orlov hovor s Marevem ukončil, požádal ho, aby se napojil na údaje přicházející od generála Kosigyna a směřující na ministerstvo obrany. A také na informace z kanceláří nejvyšších velitelů jednotlivých armádních složek. Marevova odpověď ho překvapila.

"Už to děláme," odpověděl Marev. "Plukovník Rosskij nám přikázal, abychom pohyby jednotek sledovali."

"Kam jdou ty informace?" zeptal se Orlov.

"Do centrálního počítače."

"Dobrá," řekl Orlov a rychle se vzpamatoval z překvapení. "Zajistěte, aby všechny informace okamžitě přicházely také do mého počítače."

"Provedu," odpověděl Marev.

Orlov se otočil ke svému monitoru a čekal. Zatracený Rosskij, pomyslel si. Buďto je tohle odplata za jejich předchozí spor, nebo má Rosskij nějakým způsobem prsty v téhle překvapivé armádní akci - možná spolu se svým ochráncem Doginem... S tím však Orlov nemohl nic dělat. Pokud byly informace zaznamenávány do hlavního počítače centrály a tam přístupné k vnitřnímu použití nebo k rozdělení do dalších agentur, Rosskij neměl povinnost to generálovi hlásit... A to dokonce ani při události takového významu.

Zatímco Orlov čekal, snažil se pochopit celou situaci, která začala tím náhlým požadavkem Ukrajiny. Stejně jako mnozí jiní úředníci předpokládal, že manévry jsou způsobem, jímž se prezident Žanin snaží ukázat světu, že nezanedbává armádu ve prospěch podnikání. Jenže teď už bylo jasné, že invaze do bývalé sovětské republiky byla naplánovaná. A že právě ona byla důvodem, proč se do oblasti hranic přesunulo tolik jednotek. Ale kdo ji naplánoval? Dogin? A proč? Nejde přece o převrat, ten se neuskutečňuje za hranicemi... A nejsou přece ve válce.

Začaly přicházet první údaje. Ruská pěchota se připravovala na spojení s ukrajinskými silami v Charkově a Vorošilovgradu; nešlo však o pouhé společné manévry. Děkovná zpráva prezidenta Vesnika to velmi jasně potvrzovala.

Stejně překvapující bylo neočekávané ticho z Kremlu. Ruské jednotky překročily hranice před osmnácti minutami, a Žanin zatím nevydal k této události žádné veřejné prohlášení. V této chvíli už určitě každé západní velvyslanectví v Moskvě sestavuje a osobně doručuje do Kremlu nóty plné obav.

Marev a jeho malá skupina pokračovala dál s tříděním údajů z přicházejících zpráv. Množství lidí a strojů přesunované na Ukrajinu bylo šokující. Ale ještě překvapivější byly některé podrobnosti jejich rozmísťování. Na západ od Novgorodu, nedaleko ukrajinského administrativního střediska Černigova, vybudoval generálmajor Andrassy desetikilometrovou linii dělostřeleckých jednotek v podpůrné trojúhelníkové formaci: dvě stě metrů zaplněných houfnicemi M-1973 a M-1974, kilometrová mezera a další dvousetmetrový pás pokrytý děly; téměř jeden kilometr za nimi, vždy uprostřed kilometrové mezery, byla umístěna další dvousetmetrová linie dělostřelectva. Děla byla namířena na hranici s Běloruskem a stála dost blízko, aby jejich obsluha mohla při případné palbě používat přímá optická mířidla.

Tady nešlo o žádné cvičení. Byly to přípravy na válku. A je-li tomu tak, napadlo Orlova, musím zjistit, nakolik je do toho zapojený Rosskij. A jeho prostřednictvím i já sám.

Orlov požádal Ninu, aby mu k telefonu sehnala ředitele zpravodajského oddělení ministerstva bezpečnosti Rolana Mikjana. Orlov vzdělaného Mikjana znal z dob jeho působení na kosmodromu, kam byl tento Ázerbájdžánec - který měl doktorát z politických věd - delegován GRU, vojenskou zpravodajskou službou, aby ve vesmírném středisku vedl bezpečnostní složky. Za poslední rok se spolu několikrát setkali, protože měli za úkol vypracovat systém předávání zpravodajských informací, čímž se mělo zabránit zbytečným duplicitním akcím. Orlov zjistil, že i když uplynulá léta nikterak nesnížila intenzitu Mikjanova vlastenectví, převratné politické změny způsobily, že se stal poněkud cynickým.

Nina sehnala ředitele doma; dávno však již nespal.

"Buďte zdráv, Sergeji," ozval se Mikjan, "právě jsem vám chtěl zatelefonovat."

"Věděl jste o té Ukrajině?" zeptal se Orlov.

"Máme vynikající informace... Víme o všem, co se děje..."

"Takže nevěděl, nemám pravdu?" zeptal se Orlov.

"Zdá se, že jsme v této oblasti zaznamenali určitou informační mezeru," přiznal Mikjan. "Slepé místo, které bylo, zdá se, využito některými silami v armádě."

"Víte, že máme právě teď na Minsk namířených sto padesát houfnic?"

"Zrovna mě o tom informoval ředitel noční směny," odpověděl Mikjan. "A letadla z lodi Muromec v Oděse letí v tuhle chvíli podél moldavských hranic a jsou velmi opatrná, aby je nepřekročila."

"Sledujete situaci přece jenom déle než já," podotkl Orlov. "Co si o tom myslíte?"

"Někdo hodně vysoce postavený připravil velice dobře utajovanou operaci. Ale nevyčítejte si to, Sergeji. Překvapilo to spoustu lidí. Včetně našeho nového prezidenta, jak se alespoň zdá."

"Mluvil s ním už někdo?"

"Právě rokuje se svými nejbližšími poradci za zavřenými dveřmi," odpověděl Mikjan. "Jsou tam všichni, kromě ministra vnitra Dogina."

"A kde je ten?"

"Je nemocný," odpověděl Mikjan, "léčí se na své dači v kopcích za Moskvou."

"Hovořil jsem s ním před pouhými několika hodinami," poznamenal znechuceně Orlov. "Byl v pořádku."

"To mě nepřekvapuje," podotkl Mikjan. "Což vám může trochu naznačit, kdo to všechno vymyslel."

Zazvonil telefon. "Promiňte," omluvil se Orlov Mikjanovi.

"Počkejte," požádal ho Mikjan. "Musím se vypravit na ministerstvo, ale chtěl jsem vám beztak sám zavolat... Rád bych, abyste něco zvážil... Dogin sponzoroval zřízení vaší agentury penězi z Kremlu; těsně před těmito událostmi jste zahájili provoz. Jestliže právě tenhle ministr teď Operační centrálu využívá k řízení celé operace a prohraje, můžete se dostat před popravčí četu.

Zločiny proti státu, napomáhání cizí mocnosti..."

"Něco takového mě už samotného napadlo," odpověděl Orlov. "Díky, Rolane. Promluvíme si ještě později."

Když Mikjan zavěsil, Nina Orlovovi oznámila, že na lince je Zilaš. Generál přepnul telefon na vnitřní obvod.

"Ano, Arkadiji?"

"Generále, vzdušná obrana na ostrově Kolgujev hlásí, že z Finska letí neidentifikovaný letoun I1-76T směrem k Barentsovu moři a dál na východ."

"Mají nějakou představu o tom, kam směřuje?"

"Ne, pane," odpověděl Zilaš.

"Nějaký dohad - cokoliv?"

"Jenom východní směr, pane. To letadlo letí pořád dál na východ. Říkají, že může jít o zásobovací letadlo. Tyhle letouny často používáme k přepravě nákladů z Německa, Francie a Skandinávie."

"Pokusila se Protivzdušná obrana o identifikaci toho stroje?" zeptal se Orlov.

"Ano, pane. Ten iljušin vysílá správný signál. Jako by to bylo naše letadlo..."

To ovšem nic neznamenalo, jak Orlov dobře věděl. Tepelný paprsek, který vysílá maják umístěný v přídi letadel... Maják se dá snadno zkonstruovat, koupit nebo ukrást.

"Mluvil někdo s pilotem toho iljušinu?" zeptal se Orlov.

"Ne, pane," hlásil Zilaš. "Většina transportních letadel dodržuje během letu povinný rádiový klid..."

"Zaznamenala Protivzdušná obrana nějakou komunikaci toho letounu s jiným ruským letadlem?" zeptal se Orlov.

"Pokud víme, tak ne, pane."

"Děkuji vám," řekl Orlov. "Chci každou půlhodinu další hlášení, i když se nic nezmění. A ještě něco, Zilaši..."

"Ano, pane."

"Zaznamenejte veškeré hovory mezi generálem Kosigynem a ministerstvem vnitra," požádal Orlov. "Běžné telefony, ale také generálovy soukromé linky."

Ticho trvalo jenom okamžik, ale zdálo se být nekonečné.

"Chcete, abych špehoval generála Kosigyna, pane?"

"Chci, abyste splnil mé rozkazy," odpověděl Orlov. "Předpokládám, že jste můj rozkaz jenom opakoval a nesnažil se o něm polemizovat..."

"Ano, pane. Jenom jsem ho opakoval, pane," potvrdil Zilaš. "Děkuji vám."

Orlov zavěsil a pomyslel si, že se ohledně toho letadla nejspíš mýlil, když se domníval, že jde o jeden z těch pokusů, které CIA občas organizuje, aby zjistila, jak by Rusové reagovali, kdyby je napadlo, že posádka jednoho z jejich letounů nebo lodí začala pracovat pro někoho jiného. V oboru vojenských konfrontací neexistuje nic horšího, než když velitelé začnou pochybovat o věrnosti svých vlastních jednotek.

Jenže instinkt mu napovídal, že tohle bude něco jiného. Zvažoval všechny možné cíle, za předpokladu, že jde o letadlo Američanů nebo NATO. Kdyby směřovalo do Spojených států, letělo by přes Arktidu nebo přes

Atlantik. Kdyby chtělo na Dálný východ, využilo by letecké trasy na jihu. Zamyslel se nad svým posledním rozhovorem s Rosským a nad otázkou, která, jak se zdálo, měla pouze jedinou odpověď. Proč používat ruské letadlo, když neplánují letět někam do Ruska?... Jenže kam by mohli chtít letět ve východním Rusku?

Na tuto otázku existovala rovněž pouze jediná odpověď, která se ovšem Orlovovi ale vůbec nelíbila.

Vytočil číslo 22. Z telefonu se ozval hluboký hlas.

"Operační... u aparátu Fjodor Buriba."

"Fjodore, tady je generál Orlov. Prosím vás, spojte se s doktorem Sagdějevem z Institutu pro vesmírný výzkum a požádejte ho o sumář činností

satelitů USA a NATO v době od devíti hodin večer do jedné hodiny dnes ráno v oblasti východního Ruska. Jde o prostor mezi Ochotským mořem a planinou Aldan, až daleko na jih k Japonskému moři."

"Okamžitě provedu," odpověděl Buriba. "Chcete pouze obecné pohyby - zprávy o globálním pozičním systému, časy a data, nebo chcete také zprávy elektro-optických senzorů, izoelektrická zaměření..."

"Stačí obecné zaměření," odpověděl Orlov. "Až to budete mít, porovnejte ty údaje s časem, kdy bylo přeloženo zboží z letounu Gulfstream do vlaku ve Vladivostoku a zjistěte, zda to mohly jejich satelity zpozorovat."

"Ano, pane."

Buriba zavěsil, Orlov se opřel v křesle a zahleděl se k černému stropu. Kancelář Alberta Sagdějeva v Institutu pro vesmírný výzkum měla oficiálně za úkol zaznamenávat stále rostoucí množství trosek nosných raket, opuštěných vesmírných lodí a starých satelitů, které obíhají kolem Země a představují pro poutníky do vesmíru opravdové nebezpečí. V roce 1982 však jejích pět stálých zaměstnanců dostalo rozkaz tajně sledovat americké, evropské a čínské špionážní satelity. Sagdějevovy počítače byly napojené na přístroje v celé zemi a zaznamenávaly všechny případy, kdy satelity vysílaly nějaké údaje. Jakkoli byla většina údajů digitálně zašifrovaná a nemohla být nikdy rekonstruovaná, Rusové alespoň věděli, kdo pozoruje co a kdy.

Dalo se to pochopit, bylo to dokonce velmi pravděpodobné. Čím víc nad tím Orlov uvažoval, tím jasněji se mu rýsovalo, že množící se pohyby ruských jednotek v posledních několika dnech přivedly Američany a jejich evropské spojence k pozornějšímu sledování ruských vojenských zařízení, mezi něž patřila také námořní základna ve Vladivostoku. Přitom mohli zpozorovat i přepravu beden z letadla k vlaku.

Ale že by to upoutalo jejich pozornost natolik, aby tam postlali letadlo? uvažoval generál. Zvlášť když se vlak dá pohodlně sledovat z vesmíru... Pokud jim ovšem jde skutečně pouze o pozorování...

Jestliže posádka letounu plánuje střetnutí s vlakem, bude chtít nad ruským územím strávit co nejméně času. To znamená přiblížení z východu... Což jeho synovi dává deset až čtrnáct hodin na přípravu.

Jenomže taková akce je pro posádku letounu doslova smrtelně nebezpečná. Zůstává tedy jedna otázka. Proč je to tak důležité?

Orlov si uvědomil, že přes všechno, co se právě odehrává, bude muset zjistit, proč je ten náklad tak důležitý... A pochopil, že existuje pouze jedna cesta, jak to udělat.

40 KAPITOLA

ÚTERÝ, 10.09 HOD., USURIJSK

Předválečná parní lokomotiva měla vlivem několika desetiletí provozu rezavý kryt kotle, pokřivené smetadlo a komín zčernalý sazemi. Uhlák byl plný. Kabina nesla známky nejen uhelného prachu, ale obsahovala také suvenýry z předcházejících cest po celém Rusku. Ležely v ní nejen kousky suchého, křehkého listí z lesů od Irkutska, písek z plání Turkestánu, ale leskly se tam i olejové skvrny z polí Usiňska.

A byli v ní duchové. Stíny bezpočtu strojvůdců, kteří kdy stáli u řízení, a topičů, jež házeli uhlí pod kotel. Podporučík Nikita Orlov jako by všechny ty generace cítil ve dřevěném, věkem poznamenaném špinavém držadle píšťaly i v železné podlaze, jejíž povrch se vyhladil neustálým popocházením stovek bot. Když se podíval z okna, dokázal si představit venkovany, kteří se kdysi na lokomotivu dívali a říkali si: "Konečně dospěla železnice až k nám na Sibiři" Dlouhé cesty s tažnými voly nebo na koních po Velké poštovní cestě se staly

věcí minulosti. Nyní byly stovky malých obcí spojeny kolejemi a nikoliv jenom blátivými cestami.

Ale dějiny jsou jedna věc, a naléhavost současnosti je něco docela jiného. Orlov by byl dal přednost dieselové lokomotivě před touhle starožitností, ale tenhle stroj bylo to jediné, bez čeho se ředitel přepravy ve Vladivostoku dokázal obejít. Naučil-li se Orlov něčemu od státu a od armády, pak to byla skutečnost, že bez ohledu na to, jak staré bylo auto, vlak nebo letadlo, které dostal, bylo to lepší, než nemít nic. Vždy se mohl později pokusit vyměnit to za něco lepšího.

Nejde o to, že by lokomotiva nebyla dost dobrá, pomyslel si Orlov, přes nejméně šedesát let služby je v docela dobrém stavu. Hlavní rám, spojovací tyč i pohon kol byly pevné a písty působily solidně. Kromě uhláku táhla lokomotiva dva vagony a služební vůz. Jela slušnou rychlostí přes šedesát kilometrů v hodině, a to i v silném sněžení. Při této rychlosti a se dvěma vojáky přikládajícími neustále pod kotel podporučík Orlov očekával, že se dostanou mimo bouři za šestnáct nebo sedmnáct hodin. Podle jeho pobočníka a radiooperátora, četaře Fodora, by v této chvíli měli být někde mezi Chabarovskem a Birou.

Nikita a blonďatý Fodor s dětským obličejem seděli proti sobě u dřevěného stolu v prvním vagonu. Třetina dřevěných beden byla narovnaná na druhém konci vagonu do tvaru pyramidy, šest řad na sobě. Posuvné dveře na pravé straně vlaku zůstaly pootevřené, aby tam mohla být přichycena parabolická anténa směřující ven. Od antény vedly dva kabely k "zakrytému" telefonu velikosti kufříku, který ležel pod dekou na podlaze. Fodor přes zbytek otevřeného prostoru dveří přetáhl plachtu, aby zabránil pronikání větru a sněhu dovnitř vagonu. I tak musel každých pár minut odstraňovat z antény vlhký sníh.

Oba muži měli na sobě těžké bílé, kožešinou lemované zimní kabáty a vysoké vojenské boty. Na stole mezi nimi ležely rukavice a svítilna. Nikita kouřil ručně ubalenou cigaretu a hřbety holých rukou si co chvíli ohříval u svítilny. Fodor cosi kutil na přenosném počítači. Pro skučící vítr a rachot kol museli oba muži křičet kdykoli si chtěli něco sdělit.

"Vyžadovalo by to kruhové lety nejméně pět set šedesát kilometrů v průměru, nejlépe vrtulníkem Mi-8, abychom tenhle náklad dostali k nejbližšímu místu, kde by mohlo přistát tryskové letadlo," prohlásil Fodor, když prostudoval zelenočernou mapu na obrazovce. Otočil počítač tak, aby směřoval k důstojníkovi. "Je to tady, pane, na severozápad od řeky Amur."

Nikita se podíval na obrazovku a jeho husté černé obočí se uprostřed čela spojilo, jak usilovně přemýšlel. "Ale to jenom v případě, že to letadlo seženeme. Stále ještě nechápu ty problémy ve Vladivostoku... Proč tam nebylo k dispozici nic jiného než tenhle předpotopní vlak?"

"Třeba začala válka, pane," zavtipkoval Fodor, "a nikdo nám to nestačil říct."

Zazvonil telefon. Fodor se nahnul dopředu a zvedl sluchátko, přičemž si strčil prst do druhého ucha, aby vůbec něco slyšel. O chvíli později odsunul svítilnu stranou a předal černé sluchátko Nikitovi.

"Je to Korsakov, přepojují nám hovor od generála Orlova," oznámil Fodor s rozšířenýma očima a stopou úžasu v hlase.

Nikita s kamenným výrazem převzal sluchátko a zakřičel: "Ano, pane."

"Slyšíte mě?" zeptal se generál.

"Taktak! Mluvte nahlas, pane..."

Generál Orlov mluvil pomalu a zřetelně: "Nikito, máme důvod se domnívat, že letadlo I1-76T, patřící nějaké cizí mocnosti, se může pokusit dnes pozdě v noci váš vlak napadnout. Snažíme se zjistit, kdo, nebo co je v tom letadle... Ale za tímto účelem potřebuji vědět, co je obsahem vašeho nákladu."

Nikitův pohled se přesunul k bednám. Nechápal, proč se jeho otec nemůže jednoduše zeptat důstojníka velícího této operaci. "Pane," prohlásil, "kapitán Lešev mi o tom žádnou informaci neposkytl."

"V tom případě chci, abyste jednu bednu ihned otevřeli," přikázal generál. "Zaznamenám tento rozkaz do počítače a za prohlídku nákladu nebudete zodpovědný."

Nikita se stále ještě díval na bednu. Byl na její obsah také zvědavý, a když zopakoval rozkaz, požádal svého otce, aby zůstal u telefonu.

Nikita předal sluchátko Fodorovi, natáhl si rukavice a přešel na druhou stranu vagonu k bednám. Z háčku ze stěny sundal lopatu, zarazil ji pod dřevěné víko bedny, položil nohu na násadu lopaty a zatlačil. Okraj bedny zaskřípal a nadzvedl se.

"Četaři, přineste svítilnu."

Fodor přispěchal, a když oranžové světlo dopadlo na bednu, oba muži uviděli svazky amerických stodolarových bankovek přepásaných proužky bílého papíru. Všechny byly úhledně srovnané.

Nikita zatlačil botou víko zpátky dolů, požádal Fodora, aby otevřel další bednu, a sám se vrátil zmítajícím se vagonem ke stolu a sebral sluchátko.

"V těch bednách jsou peníze, otče," zakřičel. "Americká měna."

"Tady také, pane!" křičel Fodor. "Americké dolary."

"Jsou zřejmě ve všech bednách," oznámil otci Nikita.

"Peníze na novou revoluci," poznamenal generál Orlov.

Nikita si zakryl dlaní druhé ucho. "Promiňte, pane?"

Generál promluvil: "Sdělil vám Korsakov zprávy o Ukrajině?"

"Ne, pane, nic nevíme."

Generál sděloval synovi novinky o pohybu armád generála Kosigyna a v Nikitovi narůstalo podráždění. Nešlo pouze o to, že měl pocit, že je odříznutý od skutečných vojenských akcí. Nikita nevěděl, zda byl jeho otec v minulosti ve spojení s generálem Kosigynem, ale z toho, co slyšel, dokázal usoudit, že co se týká této situace, stojí každý z nich na opačné straně barikády. A to pro něho představovalo problém, protože by raději pracoval pro dynamického a ambiciózního generála Kosigyna než pro mnohokrát vyznamenávaného zkušebního pilota a kosmonauta... který si vzpomněl, že má syna, teprve tehdy, když mu Nikita udělal ostudu.

Když jeho otec skončil, mladý důstojník se zeptal: "Mohu hovořit otevřeně, pane?"

Taková žádost byla velmi nezvyklá. V ruské armádě se považovalo za nepřijatelné mluvit neformálně i na pouhého komandira nebo načalnika. Odpověď na jakoukoliv otázku měla znít da nebo nět, ano nebo ne, případně tak točno nebo nikak nit - přesně tak nebo v žádném případě.

"Ano, samozřejmě," odpověděl generál Orlov.

"Kvůli tomuhle jsi zvolil zrovna mě, abych hlídal tuhle zásilku?" zeptal se Nikita. "Abych byl dál od fronty?"

"Když jsem ti, synu, poprvé zavolal, po žádné frontě ještě nebylo ani vidu."

"Ale věděl jsi, že bude," prohlásil Nikita, "musel jsi to vědět. Na základně jsme slyšeli, že tam, kde nyní jsi, žádná překvapení neexistují."

"To, co jsi slyšel, je jenom výsledkem propagandy," odpověděl generál Orlov. "Tato operace překvapila mnoho vysokých důstojníků včetně mne... A dokud o tom nezjistím víc, nechci, aby ty peníze opustily vlak."

"Co když je chce generál Kosigyn použít k tomu, aby si koupil spolupráci místních ukrajinských úřadů?" zeptal se Nikita. "Pozdní dodání peněz může stát Rusko životy mnoha vojáků..."

"Nebo je může také zachránit," podotkl generál Orlov. "Vést válku stojí peníze."

"Je ale moudré Kosigynovi odporovat?" zeptal se Nikita. "Slyšel jsem, že je vojákem už od chlapeckých let..."

"A svým způsobem," pronesl generál Orlov zachmuřeně, "je tím chlapcem stále. Postarej se, aby tví vojáci neustále vlak hlídali. K žádnému vagonu se nesmí nikdo ani přiblížit, pokud k tomu nedám výslovné svolení."

"Ano, pane," odpověděl Nikita. "Kdy dostanu další rozkazy?"

"Dám ti o těch penězích i o tom I1-76T vědět víc, jakmile se sám něco dozvím," odpověděl Orlov. "Niki, mám pocit, že jsi možná blíž frontě, než si vůbec myslíme. Buď opatrný."

"Budu, pane," souhlasil Nikita.

Podporučík stiskl knoflík vlevo od sluchátka a vypnul telefon. Požádal Fodora, aby smetl sníh z antény, a pak se otočil zpět k mapě na obrazovce počítače. Jeho oči sledovaly na mapě trasu z Ipolitovky přes Sibirčevo a Mučnaju dál na sever. Pak se podíval na hodinky.

"Četaři Fodore," pronesl, "asi za půl hodiny bychom měli dorazit do obce Ozernaja Pad. Řekněte našemu strojvedoucímu, aby tam zastavil."

"Ano, pane," odpověděl Fodor a přešel do přední části vozu, aby použil interkom, který tam spojaři natáhli z lokomotivy.

Nikita se zamračil a pak se usmál... Zajistí, aby byl vlak v bezpečí. Udělá to pro budoucnost Ruska. A nikdo - dokonce ani jeho otec, generál - mu v tom nezabrání.

41 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 19.10 HOD., WASHINGTON D.C

"Máme to!"

Hood si právě zdřímnul na kancelářské pohovce, šťastný, že mohl část svých běžných povinností předat Curtovi Hardawayovi a noční směně, když vtom do jeho kanceláře vstoupil nadšený Lowell Coffey.

"Podepsané, zapečetěné a - sláva! - doručené."

Hood se posadil a usmál se. "V CIC souhlasili?"

"Řekli ano, pane, skutečně," odpověděl právník, "i když to vůbec nebyla moje zásluha. Byli to samotní Rusové, kdo to pro nás zařídil tím, že vyslali na Ukrajinu sto tisíc vojáků."

"Tohle beru," prohlásil Hood. "Už jste to řekl Mikovi?"

"Právě jsem ho potkal," odpověděl Lowell. "Přijde sem každou chvíli."

Hood se podíval na dokument s podpisem senátorky Foxové na prvním místě, kde ho všichni ti skalní konzervativci rozhodně nepřehlédnou. Byl však rád, že tam je. Když tady tak odpočíval, stejně se už rozhodl Rodgerse v případě vyslání skupiny Striker podpořit. Opatrnost a rozvaha jsou dobré vlastnosti, ale došel k závěru, že rozhodná akce je někdy ještě lepší.

Když Lowell odešel, aby informoval Marthu Mackallovou, Hood se opět posadil na pohovku, odeslal Hardawayovi e-mail a pak si protřel oči. Náhle si vzpomněl, proč se vlastně v nedávné minulosti rozhodl převzít velení Operačního centra.

Hood a všichni lidé, které znal - včetně prezidenta, s nímž často nesouhlasil -, dělali všechno, co bylo v jejich silách, protože jim nestačilo jen salutovat vlajce a přísahat. Své službě museli obětovat celé životy a všechnu energii. Rodgers mu kdysi věnoval bronzovou plaketu, kterou měl od té doby položenou na psacím stole. Byl na ní citát z Thomase Jeffersona: "Strom svobody musí být z času na čas zaléván krví vlastenců i tyranů." Hood si už od časů svých studií přál být součástí tohoto procesu.

Tohoto posvátného procesu, opravil sám sebe.

Do kanceláře vstoupili Rodgers a Bob Herbert. Všichni tři muži si navzájem potřásli rukama a potom se navzájem objali.

"Díky, Paule," prohlásil Rodgers. "Charlie je do té akce celý žhavý."

Hood neřekl ani slovo, ale dobře věděl, že oba, on i generál, myslí teď na stejnou věc: Když konečně dostali, co si přáli, oba se modlili, aby všechno dobře dopadlo.

Hood usedl na židli za svým psacím stolem. "Takže mají zelenou na další cestu," prohlásil. "Co uděláme, abychom je odtamtud dostali ven?"

Rodgers mu odpověděl: "Zatímco probíhala jednání v CIC, moji přátelé v Pentagonu nám přislíbili mosquito."

"Což je?"

"Velmi přísně utajovaný letoun, varianta Stealth. Pentagon ještě ani úplně nedokončil všechny zkoušky... Ale dopravili ho už například do Soulu, protože si mysleli, že by nám mohl být užitečný v průběhu krize, kterou jsme tam řešili... Upřímně řečeno, je to jediný způsob, jak se dostat do Ruska a zase zpět bez toho, že by nás uviděli, uslyšeli nebo ucítili... Takže ve skutečnosti nemáme na vybranou."

"Charlie s tím souhlasí?" zeptal se Hood.

"On je jako dítě mezi haldami hraček." Rodgers se zasmál. "Dej mu nějakou velkou novou zbraň nebo nové vybavení a bude šťastný."

"Jaký máme časový plán?"

"Mosquito by měl být na letišti v Japonsku asi v deset hodin ráno místního času. Přeprava do Iljušinu 76T bude trvat asi čtyřicet pět minut... Pak už budou čekat, až jim dáme pokyn vyrazit."

Hood se tiše zeptal: "A co se stane, když mosquito třeba spadne?"

Rodgers se zhluboka nadechl. "Budeme ho muset zničit. Tak dokonale, jak to jenom půjde. Je v něm zabudováno autodestruční zařízení. Kdyby ho z nějakého důvodu nemohla zničit posádka, bude to muset provést skupina Striker. Mosquito se nesmí dostat Rusům do rukou."

"Jaké je náhradní řešení, když mosquito selže?"

"Skupina Striker bude mít k dispozici jen něco přes šest hodin tmy, aby se přesunula dvacet kilometrů k Iljušinu 76T," odpověděl Rodgers. "Terén je tam hornatý, ale dá se to zvládnout, a to dokonce i v tom nejhorším případě, že by teplota ještě klesla. Mládenci mají teplé oblečení a optiku pro noční vidění. Měli by to dokázat."

"A zvládne to ten iljušin?" zeptal se Hood.

"Je to ptáček do zimy," prohlásil Herbert. "Nic v něm nezmrzne, pokud teplota neklesne pod minus deset stupňů, a to by neměla."

"A když se to stane?" trval na svém Hood.

"Pokud teplota začne klesat," odpověděl Herbert, "vzlétneme a upozorníme skupinu Striker. Budou se muset někde ukrýt až do chvíle, kdy je budeme moci vyzvednout. Mají přece výcvik pro přežití v těch nejnáročnějších podmínkách. Zvládnou to. Podle Katzenových studií žije tam na západ od Sichotského pohoří spousta drobné zvěře a v horách je hodně jeskyní k úkrytu."

"Takže pokud se dostaneme takhle daleko, bude to dobré," shrnul Hood. "Jaké jsou naše ale plány, když Rusové iljušin poznají a uvědomí si, že není jedním z jejich letounů?"

"To není pravděpodobné," uklidňoval ho Rodgers. "Z jednoho Iljušinu 76T, o který přišli v Afghánistánu, se nám podařilo získat maják IFF a Rusové svou technologii pro identifikaci Přítel-Nepřítel nezměnili už celá léta, takže to máme v suchu. Není to jako u našich letadel, která pro ostatní stroje a pro monitorovací stanice vysílají vlny mikrovlnných signálů."

"A co komunikace s tím letounem?"

"Naše dosud jediné spojení s letounem bylo kódované," ujistil Hooda Rodgers. "Rusové si už zvykli, že často používáme matoucí vysílání, abychom zaměstnali jejich lidi i techniku. Mají proto tendenci naše vysílání ignorovat. V několika příštích hodinách budeme vysílat zprávy dalším jejich letadlům, abychom je utvrdili, že o nic jiného nejde - že je jenom obtěžujeme kvůli hromadění jejich jednotek. Náš letoun mezitím nebude nic vysílat, podobně jako většina ostatních ruských dopravních letadel. Kdyby ruská Protivzdušná obrana začala být podezřívavá, promluvíme s nimi. Pilotovi iljušinu jsme doporučili, aby v případě nouze tvrdil, že přepravuje náhradní díly z Berlína a pryžové palivové vaky z Helsinek. Těch vaků je právě teď v

Rusku velký nedostatek. Jestli si Rusové z nějakého důvodu letadla všimnou, vysvětlí jim to, proč bylo v Německu a ve Finsku."

"To se mi docela líbí," přikývl Hood. "Předpokládám, že letí dlouhou trasou kolem Ruska, aby se drželi mimo letové koridory a ruský vzdušný prostor?"

Rodgers přikývl. "Obloha je tam právě teď dost plná. Jestli bude náš iljušin muset s Rusy komunikovat, předpokládám, že tu historku spolknou, protože náklad, který budou tvrdit, že vezou, není rozhodně tak žhavý jako vojenský materiál, zásoby nebo zbraně."

"A když z nějakého důvodu tohle krytí selže?" zeptal se Hood. "Co podnikneme?"

"Pokud budeme muset náhle přerušit akci už v ruském vzdušném prostoru," řekl Herbert, "naše vysílačka se odmlčí a co nejrychleji odtamtud vypadneme. Máme v zásobě pár triků, které můžeme při ústupu použít. Nesestřelí nás, dokud si nebudou absolutně jistí, že nepatříme k nim -a tím si jisti nikdy nebudou..."

"Zní to dobře," zhodnotil situaci Hood. "Vyřiďte oddělení TAS a zbytku vašeho týmu, že jste odvedli velmi dobrou práci."

"Díky, udělám to," přikývl Rodgers. Pak zvedl papírový globus a začal ho rukou otáčet. "Paule, je tady ještě něco, co bys měl vědět. Je to další důvod, proč chce Pentagon podniknout to malé představení s mosquitem."

Hood se podíval na Rodgerse. "Představení?"

Rodgers přikývl. "Od hranic Turkestánu byly staženy a poslány na Ukrajinu dvě ze čtyř motostřeleckých divizí," oznámil generál. "Kosigyn si vzal tankovou divizi Deváté armády z Transbajkalského frontu a leteckou mobilní brigádu z Dálnovýchodního frontu. Dojde-li k bojům s Polskem a budou-li od čínských hranic staženy další jednotky, je pravděpodobné, že se Peking rozhodne způsobit jim nějaké problémy. Číňané nedávno svěřili velení Jedenácté armádní skupiny v Lanžou generálu Wu De. Jestli jsi četl Lizinu zprávu, tak víš, že ten chlap je naprosto spolehlivý."

"Četl jsem ji," odpověděl Hood. "Je to bývalý kosmonaut z jejich zrušeného vesmírného programu..."

"Správně," poznamenal Rodgers. "S těmito údaji jsme už provedli příslušné počítačové simulace; Nikdo jiný v tomhle směru ještě není tak daleko. Náš prezident například teprve teď požádal Pentagon, aby mu něco takového připravili. Jestli Číňané svým pěti pohraničním divizím vyhlásí pohotovost, aby ohrozili Rusko druhou frontou, Rusové necouvnou. Nikdy zatím necouvli a určitě to neudělají ani teď... Vzniknou tam přestřelky a začne válka, pokud nezasáhne nějaká chladná hlava, která to zvládne - v tomhle případě Žanin. Naší politikou je v takové situaci podporovat mír, ale abychom to mohli udělat, budeme se muset otevřeně postavit na Žaninovu stranu. Možná ho dokonce budeme muset podpořit i vojensky..."

"A tím porušíme naši dohodu se skupinou Groznyj" zhodnotil informaci Hood. "Zatracená situace! Pomůžeme udržet mír mezi Pekingem a Moskvou... A sklidíme za to teroristické útoky."

"Přesně tohle se může stát," přitakal Rodgers. "Proto je náš vzdušný 'nenápadný útok' letounu Stealth tak důležitý. Čím déle se do té situace budeme míchat bez toho, že by to členové skupiny Groznyj zjistili, tím lépe."

Zazvonil telefon. Hood se podíval na digitální displej dole na přístroji. Byl to Stephen Viens z OZI.

Hood zvedl sluchátko. "Co se děje, Stephene?"

"Paule? Myslel jsem si, že jste na dovolené."

"Už jsem zpátky," odpověděl Hood. "Jaký druh zpravodajské organizace to vlastně vedete?"

"Vtipné," poznamenal Viens. "Bob po nás chtěl, abychom sledovali jeden transsibiřský vlak... Došlo tam k určitému vývoji..."

"Jakého druhu?"

Viens oznámil: "Není to zrovna změna k lepšímu... Podívejte se na svůj

monitor. Pošlu vám ten záběr."

42 KAPITOLA

ÚTERÝ, 9.13 HOD., SOUL

Okna hangáru na základně nedaleko Soulu byla neprůstřelná a zatřená černou barvou. Dveře byly zamčené a u každých stála stráž. K budově nesměl nikdo jiný než členové letecké skupiny označené jako M-Team. Jednotce Mosquito velel generál Donald Robertson, čtyřiašedesátiletý muž sršící energií, který pro sebe v šedesáti letech objevil bungee jumping. Od té doby skákal každý den ještě před snídaní.

Uvnitř hangáru plnila skupina dvaceti vojáků úkol, který předtím nacvičovala nejméně dvacetkrát s plastovými a dřevěnými modely. Tentokrát však naléhavost situace vyžadovala skutečný náklad a vojáci se pohybovali s vědomím důležitosti ještě rychleji a s větší přesností, přičemž si předávali překvapivě lehké matně černé části velmi jistě a tiše. Nakládání měli nacvičené do různých strojů, od vrtulníku Sikorsky S-64, vhodného pro akce v okruhu 400 kilometrů, až po nákladní letadla, která létala do vzdálenosti 8 000 kilometrů a více. Pro cestu na Hokkaidó, v délce 1 200 kilometrů, generál Milton A. Warden odsouhlasil použití Lockheedu C-130E. Toto letadlo mělo největší nákladní prostor ze všech letounů, které byly v současné době v Jižní Koreji, a přístup do nákladního prostoru zezadu, s hydraulicky obsluhovanou rampou, umožňoval, aby proces nakládání i vykládání byl relativně snadný. Jakmile totiž lockheed v Japonsku přistane, bude nejvíc záležet na rychlosti.

Zatímco M-Team nakládal, pilot, druhý pilot a navigátor společně probírali letový plán, kontrolovali čtyři turbomotory Allison T-56-A-1A a projednávali povolení k letu s věží utajované americké letecké základny ležící na pobřeží mezi Otaru a hlavním městem prefektury Sapporo. Základna tam byla vybudovaná počátkem studené války pro plnění špionážních úkolů ve východním Rusku a byla domovem deseti až patnácti amerických špionážních letounů. Fungovala až do doby, kdy ji počátkem osmdesátých let do jisté míry nahradily satelity. Jednotky, které tam sloužily, teď samy sebe označovaly jako "ornitology". Ve skutečnosti však sledovaly radarem a odposlechem přesuny ruských vojenských jednotek.

"Pozorovatelé ptáků" se však v tuto chvíli museli věnovat přípravě letového zabezpečení. Takže zatímco v Soulu vyjížděl z hangáru nákladní letoun Lockheed-Hercules, jednotky na Hokkaidu se připravovaly k tomu, aby zvládly nasměrovat, vypustit a vést stroj, který způsobí, že se Rusové nebudou stačit divit, co to na ně vlastně zaútočilo.

43 KAPITOLA

ÚTERÝ, 4.05 HOD., FINSKÝ ZÁLIV

Pach uvnitř miniponorky byl hrozný. Vzduch byl suchý a těžký. Ale pro Peggy Jamesovou to nebylo to nejhorší. Nenáviděla pocit dezorientace. Ponorka se neustále houpala ze strany na stranu nebo poskakovala kupředu. Kormidelník navíc neustále upravoval její kurz, což v dané chvíli dělalo z klidné staré herky, vhodné na vyjížďky, divoce vyhazujícího mustanga.

Peggy měla také problémy s viděním a slyšením. Od samého začátku museli všichni na palubě šeptat i přesto, že síla trupu spolu s okolní vodou zvuky značně tlumily. Kromě slabého osvětlení řídícího panelu pocházelo jediné další

světlo z malé, zastíněné svítilny. Její tlumená žlutá záře -spolu s dlouhými hodinami beze spánku a únavným teplem v kabině -způsobovala, že Peggy měla problémy udržet otevřené oči. Po pouhých dvou hodinách pod vodou už toužila po vynoření, které je čekalo až uprostřed cesty, tedy asi čtyři hodiny od této chvíle.

Dobré bylo, že David George si velmi rychle osvojil potřebné ruské věty, což jí znovu připomnělo, že nikdy nemá soudit člověka podle jeho vzhledu a řečí. A nesmí zaměňovat nadšení za naivitu. George byl chytrý, učenlivý a měl chlapecké nadšení, které se promítalo do všeho, co dělal. A i když nebyl o nic menším suchozemcem než ona, zdálo se, že mu plavba tolik nevadí.

Peggy a George trávili čas prohlídkou mapy Sant Petěrburgu a studiem plánů zachycujících rozvržení Ermitáže. Peggy souhlasila s analytiky DI6, kteří věřili, že jakákoliv špionážní činnost bude souviset s novým televizním studiem a že Fields-Hutton měl nejspíš pravdu v tom, že toto studio je umístěno v podzemí. Studio poskytovalo nejen dokonalé krytí pro vybavení, které by Rusové potřebovali, a pro druhy signálů, které by vysílali, ale podzemí také dokonale izoluje eventuální špionážní centrálu od západní strany druhého podlaží. Tam se totiž nachází numizmatická sbírka muzea a kovové mince by mohly citlivé přístroje nepříznivě ovlivňovat.

Ať už je špionážní zařízení umístěno v muzeu kdekoliv, Rusové zaručeně použili při jeho zřizování telekomunikační kabely. Jestli je najdou, bude Peggy s vojínem Georgem schopná zjistit i to, co se děje uvnitř. Navíc, je-li středisko pod zemí, existovala velmi pravděpodobná možnost, že kabely povedou podél nebo uvnitř ventilačních šachet. Nejenže bylo snadnější vést je už existujícími šachtami, ale bylo vhodnější také pro pozdější přístup při případných opravách a zdokonalování instalovaného zařízení. Otázkou zůstávalo, zda Peggy a George budou muset čekat až do tmy, aby mohli provést elektronickou detekci, nebo zda naleznou v muzeu nějaké místo, kde budou moci své vybavení (zejména Peggyino) použít už ve dne.

Oční víčka jí v nedostatečném světle ztěžkla a Peggy požádala George, zda by plány nemohli dokončit později. I on přiznal, že začíná být unavený a přivítá odpočinek. Peggy zavřela oči a schoulila se na své sedačce. Nepřemýšlela o ponorce, ale představovala si, že tráví víkend na chalupě v Tregaronu ve Walesu. Tam vyrostla a v době studené války, ve světě, který byl kupodivu méně nebezpečný a předvídatelnější než ten nový, postkomunistický, tam často jezdila na dovolenou s Keithem....

44 KAPITOLA

ÚTERÝ, 6.30 HOD., SANT PETĚRBURG

"Generále," ohlásil se Orlovovi v telefonu Marev, "Zilaš povídal, že chcete vědět o všech hovorech mezi generálem Kosigynem a ministrem Doginem. Jeden probíhá právě teď, je zašifrovaný kódem Mléčná dráha."

Generál Orlov se v křesle prudce napřímil. "Děkuji vám, Titeve. Dejte mi to na monitor počítače."

Mléčná dráha byl nejsložitější kód používaný ruskou armádou. Vysílal se na běžných linkách a zprávy nebyly pouze elektronicky zašifrované, ale byly rozházené také v mnoha vlnových délkách - po celé obloze, jak se říkalo -, takže posluchač, který by chtěl zprávu dešifrovat, by potřeboval doslova desítky přijímačů naladěných na různé kanály, aby zachytil každou jednotlivou část. Příslušný dešifrovací přístroj stál v kanceláři ministra i ve velitelském středisku generála Kosigyna. Nacházel se však také u Titeva.

Orlov zavěsil a čekal na rozšifrování a přepis hovoru; ve vyšetřeném čase se pustil do chleba s tuňákem, který mu připravila Máša, a uvažoval nad

uplynulými třemi hodinami. Rosskij odešel v půl páté ráno do své kanceláře. Bylo do jisté míry potěšitelné vidět, že dokonce i oceloví muži ze Specnaz si musejí občas odpočinout. Orlov věděl, že než s Rosským nalezne společnou řeč, bude to chvíli trvat. V duchu si však říkal, že i přes všechny vady je plukovník přece jen dobrý voják. Ta námaha, ať už bude trvat jakkoliv dlouho, bude stát za to.

Orlov přivítal noční směnu a využil té příležitosti k pozvání plukovníkova nočního zástupce, plukovníka Olega Dala, do své kanceláře. Dal, který považoval Rosského za ještě méně příjemného než Orlov, byl šedesátiletý letecký veterán, který kdysi vedl Orlovův výcvik a byl jedním z mnoha důstojníků, jejichž kariéry se v podstatě zastavily poté, co německý mladík Mathias Rust pronikl ruskou protivzdušnou obranou a ve svém malém letadle přistál v roce 1987 na Rudém náměstí. Dal doslova nenáviděl způsob, jakým Rosskij odmítal vzdát se velení nad čímkoliv, a to dokonce i v oblastech, v nichž se neorientoval. Chápal sice, že jde o typický způsob jednání příslušníka Specnaz, ale to neznamenalo, že by se mu to líbilo.

Generál Orlov Dala informoval o letounu I1-76T a o jeho letu na východ. Letadlo se teď nacházelo nad Severním ledovým oceánem, jihovýchodě od Země Františka Josefa I. Orlov ho informoval také o snaze americké zpravodajské služby vysílat zprávy dalším ruským přepravním letounům. Dal souhlasil, že 76T je podezřelé; nejen proto, že letí na východ, pryč od místa všeho dění, ale také proto, že ani v Berlíně, ani v Helsinkách neexistoval žádný záznam o nějaké přepravě zboží. Jakkoli takové záznamy mohly být utajované, Dal doporučoval vyslat pilotovi příkaz porušit rádiový klid a požádat jej, aby vysvětlil své počínání. Orlov souhlasil a požádal ho, aby to zařídil s generálmajorem letectva Petrovem, který velel čtyřem divizím protivzdušné obrany, hlídkujícím v oblasti polárního kruhu.

Orlov se rozhodl, že o penězích v transsibiřském vlaku zatím pomlčí. Chtěl se nejdřív pokusit zjistit, co Dogin s Kosigynem plánují, než něco podnikne. A doufal, že záznam jejich telefonického hovoru mu poskytne nové informace.

Na monitoru jeho počítače se začal právě v té chvíli objevovat přepis telefonátu; rychle dojedl zbytek chleba. Z papírového sáčku vytáhl plátěný ubrousek a otřel si rty. Z ubrousku byl cítit Mášin parfém. Usmál se.

Titev vše zařídil tak, aby si počítač označil oba hlasy a odlišil, který patří Kosigynovi a který Doginovi. Text se tedy objevoval na obrazovce v blocích, oddělených podle toho, kdo zrovna mluvil. Interpunkce vycházela z melodie hlasu toho kterého mluvčího. Orlov četl přepis s narůstajícím zájmem. A s obavami. Dělal si starosti o mír; a zajímalo ho také, kdo je vlastně komu v rámci tohoto vztahu odpovědný. Kdože tu takříkajíc velí...

*****

Dogin: Generále, zdá se, že jsme překvapili nejen Kreml, ale celý svět.

Kosigyn: Byla to moje zadača dňa ... úkol dne.

Dogin: Žanin se stále ještě snaží zjistit, co se to děje...

Kosigyn: Jak jsem říkal, přinuťte ho reagovat na jakoukoli situaci, kterou si sám nenaplánoval, a bude bezmocný.

Dogin: Proto jsem taky nechal vaše jednotky zajít tak daleko ještě předtím, než dostaneme do rukou peníze.

Kosigyn: Nechal?

Dogin: Ano, nechal. Co má být? Měl jste pravdu, když jste chtěl zahnat Žanina do defenzivy tak brzy.

Kosigyn: Tuhle výhodu nesmíme ztratit...

Dogin: Neztratíme ji. Kde právě jste?

Kosigyn: Padesát kilometrů na západ od polského Lvova. Všechny předsunuté jednotky jsou na místech a ze svého velitelského stanoviště do Polska nádherně dohlédnu. Už čekáme jenom na teroristické akce, které mi mají pomoci zajistit

ty Sovičovy peníze. Co je s nimi? Jsem netrpělivý.

Dogin: Budete muset čekat o trochu déle, než jsme plánovali. Kosigyn: Čekat? Proč?

Dogin: Kvůli sněhu. Generál Orlov přeložil ty bedny na vlak. Kosigyn: Šest miliard dolarů ve vlaku! Myslíte si, že má nějaké podezření?

Dogin: Ne, ne, nic takového. Udělal to proto, aby dostal náš náklad ven z bouře.

Kosigyn: Ale vlakem, ministře? To je nebezpečné...

Dogin: Hlídá je jednotka pod velením Orlovova syna. Rosskij mě ujistil, že ten chlapec je skutečně dobrý voják... žádná vesmírná figurína...

Kosigyn: Může být pod otcovým vlivem...

Dogin: Ujišťuji vás, generále, že tomu tak není. Až tahle akce skončí, nikdo už o těch penězích neuslyší. Orlova staršího odvoláme a mladého šoupneme zpátky do té jeho díry, takže už o něm taky nikdo neuslyší. Nedělejte si starosti. Zařídím, abychom se k nákladu dostali západně od Biry, mimo bouři. Odtamtud bude letecky přepraven rovnou k vám.

Kosigyn: Zmeškaných patnáct nebo šestnáct hodin! V té době už měly probíhat první větší nepokoje! Riskujete, že Žaninovi poskytneme čas ke zvládnutí situace.

Dogin: Vůbec ne. Hovořil jsem s našimi spojenci ve vládě. Chápou to zpoždění...

Kosigyn: Spojenci? Jsou to samí prospěcháři, žádní spojenci. Jestli Žanin zjistí, že jsme za tím vším my, a dostane se k našim lidem dřív, než jim dáme peníze...

Dogin: To neudělá. Prezident teď neudělá nic. A naši najatí Poláci zaúřadují v okamžiku, kdy dostanou zaplaceno.

Kosigyn: Vláda! Poláci! Nepotřebujeme ani jedno, ani druhé! Co kdybych vyslal do akce jednotky Specnaz maskované jako dělníky z loděnic nebo dělníky z továren? Sami tak můžeme zaútočit na policejní stanice i televizní vysílače...

Dogin: To vám nemohu dovolit.

Kosigyn: Dovolit?

Dogin: Jsou to profesionálové. Potřebujeme amatéry. Musí to vypadat jako povstání vyvěrající přímo ze srdce národa... ne jako invaze.

Kosigyn: Proč? Koho musíme uklidnit? Spojené národy? Polovina armády a leteckých sil spolu se dvěma třetinami námořnictva bývalého Sovětského svazu patří dnes Rusku. Máme k dispozici 520 000 příslušníků pozemních sil, 30 000 mužů ve strategických raketových jednotkách, 110 000 vojáků protivzdušné obrany a 200 000 námořníků...

Dogin: Nemůžeme se pustit do křížku s celým světem!

Kosigyn: Proč ne? Mohu obsadit Polsko - a potom Kreml! Až budeme u moci, co nám sejde na tom, co si o tom pomyslí ve Washingtonu nebo kdekoli jinde?

Dogin: A jak chcete ovládnout Poláky, až nastane čas jít dál? Stanným právem? Dokonce i vaše jednotky by v takovém případě byly příliš rozptýlené...

Kosigyn: Hitler provedl izolaci celých vesnic... Fungovalo to. Dogin: Před půl stoletím, to ano. Nikoliv dnes. Satelitní antény, mobilní telefony a faxové přístroje znemožňují dokonale izolovat nějaký národ a zlomit tak jeho ducha. Říkal jsem vám to už předtím, tohle musí být promyšlené a musejí to pro nás udělat místní úředníci a politici... Ti už ostatně jsou na svých místech... Zkrátka lidé, které si můžeme koupit, ale kterým Poláci věří. Nemůžeme si dovolit chaos.

Kosigyn: A co ten slib větších pravomocí, až tam vyhrají za dva měsíce pod naším dozorem volby? Nestačí to těm strážmistrům a starostům?

Dogin: Stačí. Ale trvali také na slušných bankovních kontech... Pro případ, že by náhodou nevyhráli.

Kosigyn: Hajzlové.

Dogin: Ale generále, jen se uklidněte. Informoval jsem Šoviče, že ta

zásilka přijde později, a on to už sdělil svým lidem.

Kosigyn: Jak to přijal?

Dogin: Prohlásil, že si dávno zvykl odměřovat čas vyškrabáváním čárek do zdi cely. Několik vrypů navíc mu prý už neuškodí. Kosigyn: To doufám. Hlavně kvůli vám.

Dogin: Všechno se zatím daří - máme jenom malé zpoždění. Místo toho, abychom si na naši novou revoluci připili už za čtyřiadvacet hodin, připijeme si na ni až za čtyřicet hodin.

Kosigyn: Doufám, že máte pravdu, ministře. Ať tak, nebo tak, slibuji vám: do Polska vyrazím. Dobrou noc, ministře.

Dogin: Dobrou noc, generále, a buďte klidný. Nezklamu vás.

*****

Orlov dočetl. Zmocnil se ho náhle stejný pocit, jako když se poprvé během kosmonautického výcviku otáčel v centrifuze. Připadal si dezorientovaný a bylo mu špatně.

Spiklenci plánovali obsadit východní Evropu, sesadit Žanina a vybudovat nové Sovětské impérium. Jejich plán byl svou ďábelskou jednoduchostí geniální. Vyhodili do vzduchu redakci komunistických novin v malém polském městě. Komunisté ve všech městech od Varšavy až po ukrajinskou hranici brzy přejdou do tvrdého protiútoku, zcela neúměrnému významu exploze. Dogin tak dostane základ pro vojenskou akci a staří polští komunisté znovu získají odvahu - stále ještě žije hodně těch, kteří obdivují způsob, jakým se Wladyslaw Gomulka v roce 1956 zbavil stalinistů a vytvořil komunismus polského stylu, jakýsi hybrid socialismu a kapitalismu. Polsko je rozdělené ve dví, protože se obnovují stará přátelství mezi Solidaritou a církví. Mnozí volají po potlačení komunistů tak, jak se to dělo v době, kdy polský papež vyzýval katolíky, aby zvolili prezidentem Lecha Walesu. Dosud skrytí komunisté vyjdou ven do ulic a začnou hovořit o opakovaných stávkách, nedostatku potravin a jiného zboží, stejně jako tomu bylo při nepokojích, které Poláci prožívali v roce 1980. Uprchlíci zamíří na bohatý západ Ukrajiny, aby se mohli najíst, a obnoví se staré napětí mezi katolíky a ukrajinskou ortodoxní církví. Výsledkem bude povolání polských vojáků a tanků, které budou mít za úkol zabránit zmatku a hromadnému útěku obyvatel. Kosigynovy jednotky budou použity k deportaci uprchlíků zpátky do jejich domovů. Tyto jednotky už ovšem z Polska neodejdou. A dalšími na řadě se stanou Češi a Rumuni.

Orlova se zmocnil úplně snový pocit; nejenom kvůli událostem, k nimž mělo záhy dojít, ale také kvůli situaci, do které vehnal svého syna. Musí Doginovi jeho plány překazit. Proto bude nezbytné Nikitovi přikázat, aby náklad, který mu byl svěřen, nikomu nevydával. Možná bude dokonce nucen pozvednout zbraň proti každému, kdo by se chtěl beden zmocnit. Zvítězí-li Dogin, Nikita bude popraven. Pokud Dogin prohraje, Orlov si byl jistý, že jeho syn bude mít pocit, že zradil armádu. Existovala ovšem také možnost, že Nikita svého otce neposlechne. Kdyby se to stalo, Orlovovi nezbude než nechat syna zatknout, jakmile vlak zastaví a náklad bude zajištěn. Porušení předpisů nebo neuposlechnutí rozkazu se trestá vězením od jednoho do pěti let, a to by znamenalo nejen naprostý zlom ve vztazích otce a syna, ale především velkou pohromu pro Mášu, jež by to zaručeně nesla mnohem hůř než ostudu, kterou Niki způsobil v akademii.

Protože přepis, a dokonce i samotný telefonát, mohly být v centrále zfalšované - digitálně seskládané z dřívějších záznamů -, nemohl Orlov v tuto chvíli ani předat záznam prezidentu Žaninovi jako důkaz zrady. Ale ty bedny se nesmějí dostat na místo určení. Ty Kremlu předat může... Generál doufal, že přesvědčí svého syna o tom, že Dogin, muž, který až dosud své zemi nesobecky sloužil (a pomohl zabránit chlapcově vyloučení z akademie), je nyní veřejným nepřítelem číslo jedna.

*****

Plukovník Rosskij nespal.

Četařka Valentina Beljevová dávno odešla domů a zanechala Rosského v kanceláři samotného. Plukovník právě odposlouchával telefonické rozhovory mezi jednotlivými kancelářemi v centrále. Využíval přitom systém, který pro něho vyvinul Pavel Odina. Protože systém instaloval sám Pavel a protože se o jeho existenci nikdo jiný nesměl dozvědět, musel mladý odborník na počítačovou techniku zahynout při "autonehodě" na mostě. Pavel nebyl voják, ale na tom nezáleželo. Někdy dokonce i civilista musí položit život na oltář vlasti. Jako ve starověkém Egyptě, kde si panovníci zajišťovali bezpečnost svých monumentálních hrobek smrtí jejich architektů. Tady nebylo místa pro city. Velitelé jednotek Specnaz měli za povinnost zabít každého muže, který při plnění úkolu utrpěl zranění, nebo pouze zaváhal. Od zástupců velitelů se očekávalo, že chladnokrevně zavraždí velitele, kteří raněné nedobijí. Anebo velitele, kteří se zachovají jako zbabělci. Kdyby to nešlo jinak, Rosskij by si bez váhání vzal život, aby ochránil státní tajemství.

Telefonní síť spojující Operační centrálu s okolním světem i celá vnitřní síť, vše bylo napojeno na plukovníkův osobní počítač. Měl k dispozici také elektronické "štěnice". Byly tak nenápadné jako lidský vlas a vkládaly se do vzduchotechniky nebo se ukrývaly pod koberce. Každý jednotlivý mikrofon měl v jeho počítači vlastní kód. Tímto způsobem mohl Rosskij naslouchat kterémukoliv rozhovoru a mohl jej také digitálně nahrávat; popřípadě ho elektronicky odeslat přímo ministru Doginovi.

Rosskij si přehrál rozhovor, který Orlov vedl se svým synem a dlouhou chvíli seděl s pevně stisknutými rty. Pak slyšel, jak generál přikázal Titevovi odposlouchávat Doginovy hovory s generálem Kosigynem.

Kde vzal tu drzost?! pomyslel si Rosskij.

Orlov byl populární člověk, byla to osobnost, kterou se zaštítili, aby její sláva a charisma pomohly Operační centrále získat peníze na ministerstvu financí. Ale copak měl právo pochybovat o činech ministra Dogina a generála Kosigyna?

Nyní Rosskij naslouchal tomu, jak generál Orlov, tento mnohokrát vyznamenaný hrdina, přikazuje svému synovi, aby poté, co mu bude oznámen cíl cesty, naoko pokračoval v přepravě nákladu, ale ihned po příjezdu zabránil předání beden mužům ministra Dogina. Generál Orlov prohlásil, že tam pošle své vlastní komando složené z frekventantů námořní školy, které náklad zabaví.

Ačkoliv Nikita rozkaz potvrdil, Rosskij poznal, že mu to není po chuti. To bylo dobré znamení. Toho chlapce nejspíš nepostaví před soud pro vlastizradu a nepopraví ho spolu s jeho otcem...

Rosskij by v tuhle chvíli generála Orlova docela s chutí zavraždil sám. Ale ministr Dogin nepromíjel svým podřízeným svévolné činy. Ještě než centrála zahájila plný provoz, ministr Rosskému přikázal, aby se s ním spojil a informoval také generála Mavika, velitele dělostřelectva, kdyby bylo nezbytné zvrátit některé Orlovovy rozkazy.

Když plukovník vyslechl, jak generál Orlov odvysílal majoru Levskému, veliteli dvanáctičlenné skupiny Molot, rozkaz, aby se jeho muži připravili k letu do Biry, usoudil, že toho už slyšel dost. Naťukal na klávesnici počítače kód, kterým se napojil na soukromou přímou linku ministra vnitra a informoval o situaci Dogina. Ministr prohlásil, že se spojí s generálem Mavikem a zařídí Orlovovo odvolání z funkce. Rosskému pak přikázal, aby se připravil na převzetí velení v Operační centrále.

45 KAPITOLA

ÚTERÝ, 8.35 HOD.,
JIŽNĚ OD POLÁRNÍHO KRUHU

Honda prováděl kontrolu elektronického spojovacího zařízení, nadporučík Squires tomu poněkud nepřítomně přihlížel. Dokud je skupina Striker na palubě iljušinu, může používat k hovorům s Operačním centrem vysílačku letadla. Jakmile se však dostanou na zem, budou se muset spolehnout pouze na miniaturní černou anténu umístěnou teď na podlážce letounu po straně Hondova batohu, hned vedle vysílačky.

Honda poklekl a vysunul stojánek i ramena antény, jejíž talíř měl v průměru čtyřicet pět centimetrů, přičemž dával pozor, aby každá výztuž byla řádně nastavená. Na vysílačku přišrouboval černý koaxiální kabel, nasadil si sluchátka a poslouchal, zatímco se systém sám kontroloval, nastavoval a zaměřoval. Pak počítáním od deseti k nule prověřil hlasitost mikrofonu a dal Squiresovi znamení, že je všechno v pořádku.

Následovala kontrola přijímače "globálního polohového systému", přístroje velikosti dálkového ovladače k televizoru s osvětleným digitálním okénkem. Tuhle vymoženost ukrýval Honda v boční kapse batohu. Teď vyslal čtvrtvteřinový signál, který mu umožní zjistit, zda přístroj funguje, aniž dá Rusům čas zachytit jejich polohu. Vojín DeVonnová dostala na starost kompas a výškoměr; bude zodpovídat za navigaci a po splnění úkolu bude na ní, aby se všichni v pořádku dostali k místu vyzvednutí.

Probudil se i seržant Chick Grey a ihned si překontroloval bojovou vestu Tac III. Místo toho, aby v ní byla plynová maska a zásobníky s municí ráže 9 mm, měl v kapsách výbušninu C-4, kterou budou při akci potřebovat. Než členové skupiny Striker seskočí na ruské území, nasadí si všichni teplé, pevné rukavice Nomex, kukly, kombinézy a brýle s nerozbitnými skly, kevlarové vesty a vysoké boty. Potom si všichni naposledy zkontrolují vybavení svrchních vest Tac III, ale také slaňovací úvazky, kapsy na stehnech obsahující granáty, které způsobují pouze silný záblesk světla a hluk, samopaly H&K 9 mm MP5A2 a pistole Beretta 9 mm s prodlouženými zásobníky.

Squires měl pocit, že jim chybí jediné. Vyměnil by všechnu tu dokonalou výzbroj za několik rychlých útočných vozidel. Jakmile se ocitnou na ruské půdě, Operační centrum (ani spojení s ním) jim nijak zvlášť nepomůže, a už vůbec ne u vlaku a jeho nákladu. Bylo by krásné mít k dispozici alespoň dvě vozidla FAV, která by je přepravila po skalách a ledu rychlostí sto třicet kilometrů v hodině a která by mohla mít vepředu kulomet M60E3 a vzadu kulomet ráže .50.

Squires vykročil k pilotní kabině, aby si protáhl nohy a dozvěděl se od posádky letounu poslední novinky. Všichni měli dobrý pocit z toho, že je Rusové dosud nezaměřili, přičemž pilot Matt Mazer podotkl, že to není ani tak výsledek jejich nenápadnosti nebo mazanosti, jako spíš důsledek obrovského množství letového provozu kolem. Potom si Squires prohlédl mapu, aby zjistil, jak daleko se zatím dostali, načež se vrátil zpět do kabiny cestujících - právě včas, aby si mohl převzít hovor od Mika Rodgerse. Teď, když bylo letadlo v dosahu ruských vysílaček, byl hovor veden na zvláštní frekvenci, kterou pro ně v Helsinkách vyjednal ministr obrany Niskanen. Šlo o to, aby hovor nemohl být vysledován zpět do Washingtonu.

"Tady je Squires, pane," ohlásil se nadporučík, když mu Honda předal sluchátko.

"Poslyšte," začal Rodgers, "máme tady nějaké novinky ohledně toho vlaku. Ruská jednotka zastavila a přibrala další pasažéry - civilisty. Zdá se, že v každém vagoně je pět až deset mužů a žen."

Squiresovi chvíli trvalo, než tuto informaci strávil. Se svou jednotkou nacvičoval vyklízení vlaku v případě teroristů a rukojmí, kdy ozbrojených nepřátel bylo podstatně méně než civilistů. Tohle však bylo něco jiného.

"Rozumím, pane," odpověděl Squires.

"V každém vagonu jsou samozřejmě i vojáci," pokračoval Rodgers. Jeho hlas zněl unaveně, téměř rezignovaně. "Prohlížel jsem si fotografie vlaku. Budete muset hodit dovnitř oknem granáty, pak odzbrojit vojáky a cestující vysadit. Až to uděláte, spojíme se s Vladivostokem a oznámíme jim, kde přesně ty lidi najdou... Poskytnete jim veškeré vybavení do studeného počasí... a vůbec všechno potřebné."

"Rozumím."

"Ústup provedete od mostu, o kterém jsem vám řekl už předtím," oznamoval Rodgers. "Vyzvedneme vás přesně o půlnoci. Před odletem budete mít pouze osm minut časové rezervy, takže tam koukejte být včas... Kongresový výbor nám víc prostoru nedal."

"Budeme tam, pane."

Rodgers pokračoval: "Mám k téhle akci vážné výhrady, Charlie, ale zdá se, že nemáme jinou možnost. Kdyby to bylo na mně, zaútočil bych nejradši na ten vlak ze vzduchu - ale Kongres z nějakého důvodu odmítá zabíjení nepřátelských vojáků. Dávají přednost riskování našich životů."

"Je to naše práce, pane," odpověděl Squires. "A... znáte mě, generále... Mně se ta práce líbí."

"Já vím," řekl Rodgers. "Ale ten ruský důstojník, který vlaku velí, podporučík Nikita Orlov, není z těch, kteří vstoupili do armády jenom proto, aby si zajistili pravidelnou stravu. Podle toho mála, co o něm víme, je to rozený bojovník... Navíc syn známého kosmonauta... Takže si určitě přeje sám taky něco dokázat..."

"Rozumím," odpověděl Squires. "Ani jsem nepočítal s tím, že jedeme na dovolenou do hotelu s prvotřídní obsluhou..."

"Nadporučíku, nezapomínejte, s kým mluvíte," napomenul ho Rodgers přísně. "Nechejte si tyhle řeči pro jednotku. Chci ten vlak zastavit, to je fakt... Ale ještě víc chci svou skupinu Striker v pořádku zpátky. Rozumíte?"

"Rozumím, pane," přitakal Squires.

Generál mu popřál mnoho štěstí, zavěsil a Squires předal telefon zpátky Išimu Hondovi. Operátor se vrátil na své místo a Squires se podíval na hodinky, které se ani nepokusil přeřizovat, když přelétávali jednotlivé časové zóny.

Ještě osm hodin, pomyslel si. Složil si ruce na opasek, natáhl nohy a zavřel oči. Než se stal členem skupiny Striker, před pouhými sedmi měsíci, trávil čas v armádním výzkumném a vývojovém středisku Natick nedaleko Bostonu. Zúčastnil se tam experimentů, které měly za úkol vyvinout uniformu, která by se svou barvou neustále přizpůsobovala okolí jako chameleon. Nosil na sobě uniformy se senzory citlivými na světlo, jež upravovaly odraz světla od látky. Díval se na to, jak si chemici hráli s genem hedvábí, aby vytvořili syntetické vlákno, které by automaticky měnilo barvu. Pokoušel se pohybovat se v poměrně zajímavém obleku zvaném EFK - elektrofosforescentní kombinéza -, který měl mezi vrstvami umělé látky tekuté barvivo, přičemž elektricky nabité částice zabarvovaly jednotlivé vrstvy podle toho, jak silné elektrické pole bylo použito. Vzpomněl si, jak jednou uvažoval nad tím, že ještě před koncem století maskovací obleky, neviditelné tanky a letadla Stealth, roboti a další technické zázraky zaručeně lidstvu umožní, aby vedlo v podstatě nekrvavé války. Jak se hrdiny stanou vědci, nikoliv vojáci... Tehdy ho překvapilo a trochu zarmoutilo, když zjistil, že věc není tak jednoduchá, jak si představuje. Žádný voják sice nechce zemřít, ale hnací silou všech bojovníků je především touha vyzkoušet sama sebe. Takřka nikdo nechce riskovat život jen kvůli vlasti nebo kamarádům...

S touto myšlenkou a s ozvěnou Rodgersova hlasu v uších Squires usnul. Začalo se mu zdát o tom, jak bojuje v bazénu, se synem na ramenou, proti vojínu Georgeovi... Vojín právě padal nazad s překvapeným výrazem v obličeji....

46 KAPITOLA

ÚTERÝ, 14.06 HOD., SANT PETĚRBURG

Několik hodin předtím, než se dostali k pobřeží Ruska, dopřáli si Peggy Jamesová a David George dvacet sedm minut pobytu na svěžím ranním vzduchu ve Finském zálivu. Pak znovu vlezli do miniponorky a vydali se na druhou polovinu cesty. Strávili venku sice mnohem kratší dobu, než by si Peggy byla přála, ale i těch bezmála třicet minut stačilo, aby vydrželi.

Hodinu před dosažením ruského pobřeží sestoupil kapitán Rydman ze své sedačky ve věži a dřepl si do úzkého prostoru mezi trupem a místem pro cestující. Peggy i George si už překontrolovali výstroj uloženou v nepromokavých batozích a snažili se právě nasoukat do ruských uniforem. George se díval stranou, zatímco si Peggy navlékala svou modrou sukni. Rydman to neudělal.

Když skončila, Rydman otevřel třicet krát třicet pět centimetrů velkou černou kovovou krabici na trupu ponorky a zašeptal: "Až se vynoříme, dám vám na uvolnění člunu šedesát vteřin. Provedete to vytažením tohoto kolíku." Provlékl prst kroužkem přivázaným k silonové šňůře, pak ukázal na pádla nahoře a u dna složeného nafukovacího člunu. "Tím se rozloží prostředek. Tenhle člun má ruská označení, která odpovídají vašim dokladům," pokračoval, "dokumenty tvrdí, že patříte k jednotce zabezpečující ponorky třídy Argus, která operuje z Koporského zálivu. Domnívám se, že o tom už víte."

"Trochu," odpověděl George.

"Jak se řekne trochu rusky?" zeptala se Peggy.

George zalovil v paměti. "Mědlenna," odpověděl nakonec triumfálně.

"To znamená pomalu," usmála se, "ale jste blízko. Kapitáne," pohlédla na Rydmana, "proč jenom šedesát vteřin? Copak nemusíte doplnit vzduch a baterie?"

"Vydržíme s tím, co máme, ještě hodinu... To je dost času na to, abychom se dostali z ruských vod... Teď doporučuji, abyste se ještě jednou podívali do svých map. Zapamatujte si oblast nejblíže bodu výsadku."

Peggy odpověděla: "Kolem parku vede Petěrgovská ulice. Dáme se jí východně až ke Stašekově prospektu... A pak metrem k Ermitáži."

"Výborně," pochválil ji Rydman. "O těch dělnících samozřejmě víte..."

Podívala se na něho. "Ne. O jakých dělnících?"

"Bylo to v novinách, proboha. Na náměstí u paláce se má dnes večer shromáždit několik tisíc dělníků u příležitosti zahájení čtyřiadvacetihodinové celonárodní stávky. Včera to vyhlásila Ruská federace svobodných odborů. Chtějí tak dosáhnout úhrady nevyplacených mezd a zvýšení penzí pro své členy... Pořádá se to večer, aby nevystrašili a neodehnali turisty."

"Ne," prohlásila Peggy. "O tom jsme až doteď nevěděli. Naše vševědoucí zpravodajské služby vám sice přesně řeknou, co čte prezident Žanin na záchodě, ale noviny zřejmě nevezmou do ruky..."

"Pokud tedy ruský prezident nečte na záchodě právě noviny," podotkl George.

"Děkuji vám, kapitáne," řekla Peggy. "Jsem vám vděčná za to, co jste pro nás udělal."

Rydman krátce přikývl a pak se vsoukal zpátky do věže, aby provedl miniponorku posledním úsekem cesty.

Peggy a George mlčeli, zatímco se ponorka prodírala hlubinou. Anglická agentka uvažovala nad tím, zda jim tisíce civilistů a policistů shromážděných v prostoru cíle pomohou, nebo naopak znesnadní průnik do Ermitáže. Pomůže to, rozhodla se nakonec. Policie bude příliš zaneprázdněná, aby udržela podrážděné ruské dělníky, než aby se zabývala dvojicí ruských námořníků.

Opuštění ponorky proběhlo rychle. Rydman použil periskop, aby se ujistil,

že poblíž nejsou žádné hlídkové čluny, a ponorka se vynořila. Kapitán tiše odšrouboval poklop a Peggy vylezla ven. Byli necelý kilometr od břehu; ve vzduchu visela spousta smogu. Pochybovala, že by je mohl někdo vidět, i kdyby je přímo sledoval. Pak jí George podal překvapivě těžký pryžový balík. Peggy pořád ještě stála ve věži. Prostrčila prst kroužkem a hodila člun přes palubu. Než dopadl na vodu, byl už úplně nafouknutý. Pevně se chytila okrajů věže, přitáhla nohy k hrudi, vysunula je a na okamžik se postavila na šikmou plochu pláště miniponorky Pak nastoupila do člunu. George ji následoval o chvíli později s pádly. Podal je dolů Peggy a potom jí hodil ještě batohy; nakonec také skočil do člunu.

"Mnoho štěstí," rozloučil se s nimi Rydman a těsně předtím, než znovu uzavřel příklop, oběma agentům zamával.

Miniponorka zmizela pod hladinou za necelé dvě minuty poté, co se vynořila. Peggy a George zůstali na klidné hladině sami.

Když pádlovali ke břehu, nemluvili. Peggy pozorovala výrazný tvar poloostrova vyznačující severní hranici velkého výběžku, který zakončoval park.

Proud jim pomáhal, ale přesto raději pádlovali rychle, aby se zahřáli. Ledový vítr jim pronikal saky uniforem i tenkými modře a bíle pruhovanými tričky, která měli pod nimi.

Na břeh se dostali asi za čtyřicet pět minut. Dorazili k parku, který byl v místě, kde se stýkal s chladným mořem, poměrně prázdný. Vojín George přivázal člun k jednomu z mnoha kůlů. Zatímco si Peggy nasazovala batoh, hlasitě si rusky naoko stěžovala, že musejí v takové zimě kontrolovat bóje. Přitom se rozhlížela kolem sebe. Nejbližší člověk byl vzdálen asi dvě stě metrů; byl to malíř. Seděl na skládací zahradní židličce pod stromem a kreslil uhlem portrét blonďaté turistky, zatímco její přítel nadšeně přihlížel. Dívka se dívala jejich směrem. Pokud je viděla, nedávala to nijak najevo. Několik metrů za touto trojicí procházel milicionář a na lavičce spal vousatý muž s walkmanem na prsou a s bernardýnem, který odpočíval na trávě za ním. Za malířem teď přeběhl nějaký muž. Peggy to překvapilo. Nikdy ji nenapadlo, že se v Rusku jako s jedním z prvních lidí setká s někým, kdo si prostě jen tak užívá volno a vylepšuje si kondici. Zdálo se jí to podivné.

Necelé tři kilometry jižně odsud pravidelně přistávala letadla na petrohradském letišti. Řev motorů rušil jinak klidnou idylku parku. Ale to byl paradox Ruska, brutální přítomnost moderního dne, která ničila krásu všeho starého. Peggy se podívala na sever, směrem k městu. I přes zakouřený vzduch uviděla řadu modrých kopulí, zlatých věží, bílých střech, gotických špic, bronzových soch a změť vodních cest a kanálů rýsující se mezi bezpočtem plochých hnědých střech. Podobalo se to víc Benátkám nebo Florencii než Londýnu či Paříži. Keithovi se tady muselo opravdu líbit.

Vojín George dokončil svůj úkol, a když si nasadil batoh, přistoupil k ní. "Hotovo," oznámil tiše.

Peggy se podívala směrem k široké Petěrgovské ulici, vzdálené asi osm set metrů. Půjdou-li směrem na východ, dostanou se ke stanici metra. Přestoupí ve stanici Technický institut a dopraví se přímo k Ermitáži.

Vyrazili na cestu; Peggy hlasitě mluvila rusky o stavu bójí a o tom, že mapy zachycující mořské proudy by se měly upravit.

*****

Muž na lavičce je pozoroval. Bez jediného pohybu promluvil do tenkého drátu skrytého v neudržovaném vousu.

"Tady je Ronaš," ohlásil se. "Na břeh u parku právě vystoupili dva námořníci a nechali tady člun. Oba nesou batohy a jdou směrem na východ."

Rosského tajný agent se s hlubokým povzdechem otočil od pěkné finské dívky a rozhodl se, že v příštím životě bude určitě raději skutečným malířem.

47 KAPITOLA

ÚTERÝ, 6.09 HOD., WASHINGTON D.C.

Pro Paula Hooda to byla noc bez událostí.

Předcházejícího večera se mu podařilo zastihnout Sharon s dětmi v Bloopers, a když mu povyprávěli o svých zážitcích, natáhl se na pohovku ve své kanceláři, zatímco noční směnu převzal Curt Hardaway. Bývalý majitel SeanCorp, společnosti, která prodávala armádě navigační software, byl výborným vedoucím a dynamickým manažerem. Navíc udržoval vynikající osobní kontakty s mnohými vládními úředníky. V pětašedesáti letech odešel do důchodu jako milionář a často vtipkoval, že kdyby býval prodával raději soukromému sektoru než vládě, byl by dávno miliardářem. Kdysi Hoodovi řekl: "Nikdy nešetřím na kvalitě, bez ohledu na to, co to bude vládu stát. Nechci, aby nějaký kluk seděl v kabině tryskáče a napadlo ho:, Tohle všechno dodal chlápek, který nabídl armádě nejnižší cenu!"

Oficiálně byli Paul Hood i Mike Rodgers po osmnácté hodině mimo službu. Prakticky však byl každý z nich ve službě tak dlouho, dokud neopustil areál Operačního centra. A dokud tam byli, ani noční ředitel Bill Abram, ani Curt Hardaway se nikdy nepokusili "vzít těm dvěma psům jejich kost", jak to s úsměvem charakterizoval Hardaway.

Když tak Hood celou noc ležel se zutými botami a s chodidly položenými na vypolstrovaných opěrkách pohovky, uvažoval o své rodině -o lidech, které v žádném případě nechtěl zklamat a které přesto, jak se zdálo, často nepříjemně překvapoval. Snad to bylo nevyhnutelné. Opouštíte lidi, kteří jsou vám nejbližší, protože víte, že na vás budou čekat, dokud se nevrátíte. A velmi je tím zraňujete. Paul si také uvědomil paradoxní skutečnost, že pokud například včera někoho opravdu potěšil, byli to lidé, s nimiž toho má osobně vlastně nejméně společného: Liz Gordonová a Charlie Squires. Liz potěšil tím, že vysoce ohodnotil něco, co vykonala, a Charlieho, protože mu povolil vyrazit k akci, jaká se naskýtá jen jednou za život.

Mezi krátkými úseky spánku Hood také často pohlížel na hodiny zaznamenávající odpočet, které neúnavně směřovaly k době, kdy bude v tundře vysazena skupina Striker.

Dvacet pět hodin, padesát minut a odpočet pokračuje, napadlo ho, když se na hodiny podíval znovu. Už uběhlo třicet sedm hodin od chvíle, kdy je Hardaway poprvé nastavil. Jak se budeme všichni cítit, až budou zase na nule? Kdepak asi bude svět?

Bylo to skličující, ale také svým způsobem vzrušující pomyšlení. V každém případě, dívat se na hodiny bylo lepší než si pustit CNN. Televize byla plná pumového útoku v New Yorku a jeho možných souvislostí s útokem na redakci komunistických novin v Polsku. Pak tam byl k vidění Eivald Ekdol, který se vychloubal svými vztahy s ukrajinskou opozicí, s vojáky, kteří odmítali ruskou okupaci... To je chytré, musel uznat Hood. Ten zatracený darebák obrací americké veřejné mínění ve prospěch rusko--ukrajinského spojení tím, že proti němu ohnivě brojí...

Hooda probudila zpráva o miniponorce odeslaná z Helsinek; hovořila o tom, že vojín George a Peggy Jamesová se v Sant Petěrburgu dostali na břeh. O pět minut později ho informoval Mike Rodgers - který se příliš nevyspal -, že Iljušin76T vstoupil do ruského vzdušného prostoru a směřuje k místu seskoku. Na místo samé mělo letadlo dorazit za dvacet minut. Rodgers mu řekl, že staniolové pásky, které iljušin vypustil, když se přiblížil k pobřeží, dezorientovaly radarovou stanici v Nachodce na dostatečně dlouhou dobu, aby letadlo stačilo vklouznout do letového koridoru mezi ostatní transportní

letadla. Až dosud prý nikdo letadlu nevěnoval žádnou pozornost.

"Protivzdušná obrana na poruchu radaru nezareagovala?" zeptal se Hood nevěřícně.

"Použili jsme to jen k zakrytí směru příletu," odpověděl Rodgers. Jakmile byl iljušin v Rusku, nic už nepůsobilo neobvykle... Naše posádka udržuje rádiový klid a cestou zpátky bude informovat Nachodku, že letí na Hokkaidó pro náhradní díly k rušičkám."

"Stále nemohu uvěřit, že tam vklouzli tak snadno," namítl Hood.

"V posledních dvou letech," vysvětloval Rodgers, "Rusové víc štěkali než kousali. Vojáci obsluhující radar pracují v delších směnách, než by měli. Pokud něco není skutečně velmi, velmi neobvyklé, je nepravděpodobné, že by si toho všimli."

"Jsi si opravdu jistý, že je tomu tak?" zeptal se Hood, "Nemůže jít o jednu z těch pastí, které pustí myš dovnitř, ale ven už ne?"

"Uvážili jsme i tuhle možnost, když jsme operaci plánovali," odpověděl Rodgers. "Rusové nemají žádný důvod očekávat vysazení úderné jednotky... Paule, Rusko, kterého ses vždycky obával, už zkrátka neexistuje..."

Hood odpověděl: Je tu ovšem pořád ještě Rusko, které nám kdykoli dokáže pěkně zamotat hlavu..."

"To je fakt," přiznal generál zadumaně.

Hood vstal, zatelefonoval Bugsovi Benetovi a požádal ho, aby svolal vedoucí pracovníky všech oddělení do Tanku; pak odešel do své soukromé koupelny, aby si z očí smyl zbytky spánku. Když se osušil, nemohl přestat uvažovat o Rusku. Má Mike pravdu, nebo všichni žijí v klamu, omámení euforií z pádu ruského komunismu a rozpadu Sovětského svazu?

Skutečně to všechno skončilo? Nešlo pouze o sen? Nebo o přechodné období, jakými bývají krátké přestávky mezi nekonečnými dobami ledovými? Neustoupily temné síly pouze z dosahu světlel reflektorů, aby se přeskupily a vrátily se silnější než kdy předtím?

Rusové nejsou zvyklí na osobní iniciativu a svobodu. Diktátoři jim vládnou už od dob Ivana Hrozného...

Od dob Ivana Hrozného.... Groznyj... pomyslel si nervózně.

Vydal se chodbou směrem k Tanku. Byl si náhle úplně jistý. Ať už události nadcházejícího dne skončí jakkoliv, nevěřil, že Říše Zla přestala existovat.

48 KAPITOLA

ÚTERÝ, 14.29 HOD., SANT PETĚRBURG

Během své první vesmírné cesty nesměl generál Orlov mluvit se svou ženou, a když se vrátil, zjistil, že je nervově úplně vyčerpaná. Řekla mu, že to bylo poprvé od chvíle, kdy se poznali, co si za celý den spolu nemohli promluvit. A ty dny byly tři.

V té době si myslel, že jde jen o jakési ženské city, které on nemůže pochopit. Ale když se narodil Nikita a Máša neočekávaně silně krvácela a nebyla schopná ani mluvit, uvědomil si, jakou útěchou může být pouhá možnost slyšet hlas někoho, koho milujete. Kdyby mu jen mohla říct: "Mám té ráda," během těch dlouhých dnů, kdy seděl vedle její postele.

O kolik by všechno bylo snazší...

Už nikdy znovu nedovolil, aby uběhl den bez toho, že by si spolu nevyměnili alespoň několik slov, a byl překvapený, když zjistil, jak dokonce i ten nejkratší rozhovor vždy pomohl jemu i jí. Jakkoli Máša nesměla vědět, co v Ermitáži dělá, řekl jí to - nesdělil jí však žádné podrobnosti ani údaje o zaměstnancích, kromě toho, že se zmínil o přítomnosti Rosského. Potřeboval zkrátka mít někoho, komu by si na něho mohl postěžovat.

Poté, co Orlov Máše v půl jedenácté dopoledne zatelefonoval a oznámil jí, že "všechno probíhá výborně", ale že neví, kdy se vrátí, odešel do velitelského střediska. Chtěl být se svými zaměstnanci ve chvíli, která znamenala úspěšně zvládnutou polovinu prvního dne plného provozu centrály.

Rosskij přišel několik minut po jedenácté a spolu s Orlovem rychle zaujali místa, která jim ve velitelském centru začala už neoficiálně patřit. Orlov pomalu přecházel za řadou počítačových operátorů, kteří všichni monitorovali některou část zpravodajství, a Rosskij stál za četařem Ivašinem, jehož úkolem bylo hlídat telefonní linky vedoucí k Doginovi a k ostatním ministrům v Kremlu. Rosskij pozorně sledoval nejnovější vojenský i politický vývoj a vypadal ještě napjatější a soustředěnější než kdy jindy. Orlova poněkud překvapilo, že plukovníka očekávaný příjezd dvou agentů z Finska natolik vyburcoval, ale rozhodl se na nic se neptat. Otázky položené Rosskému, jak se zdálo, stejně nepřinášely užitečné odpovědi.

V 1.30 zaznamenala Operační centrála zprávu ze stanice protivzdušné obrany v Nachodce, vyslanou do zpravodajského oddělení vrchního velitelství leteckých sil. Depeše obsahovala informaci, že se tamní radar skoro na čtyři minuty zbláznil, ale že teď už je zase všechno normální. Zatímco protivzdušná obrana prověřovala všechny elektronické majáky letadel v této oblasti podle jejich radarové ozvy, aby se ujistila, že nejde o cizí letadla, Orlov okamžitě pochopil, že zmíněný výpadek způsobil Iljušin 76T z Berlína. Letadlo se teď nacházelo v ruském vzdušném prostoru a mířilo na západ - bylo vzdálené necelou hodinu od vlaku... Pokud tedy ten byl jeho cílem.

Orlov okamžitě zatelefonoval odpolední službě ve spojařské místnosti, Gregoriji Steninovi, a požádal jej, aby se spojil s kanceláří velitele letectva a oznámil tam, že si generál Orlov přeje mluvit s maršálem Petrovem. Bylo mu řečeno, že maršál je na poradě.

"Je to naléhavé," prohlásil Orlov.

Rosskij požádal Ivašina o sluchátka. "Dovolte, promluvím s nimi sám," požádal Orlova.

Zatímco Orlov dál poslouchal telefonní linku, Rosského přepojili na maršála Petrova. Orlov zahlédl v plukovníkových očích záblesk uspokojení.

"Pane," ohlásil se Rosskij, "mám pro vás hovor od generála Sergeje Orlova z Operační centrály v Sant Petěrburgu."

"Děkuji vám, plukovníku," odpověděl Petrov.

Orlov pár vteřin váhal. Jako hlava zpravodajské centrály a vedoucí důležité operace si náhle připadal poněkud bezmocný, velmi neinformovaný ... a nesmírně zranitelný.

Orlov pověděl maršálovi o letounu I1-76T a Petrov mu oznámil, že už vyslal dva migy, aby letadlo přinutily k přistání, nebo sestřelily. Orlov zavěsil s pohledem stále upřeným na Rosského. Přistoupil k němu.

"Děkuji vám," pronesl generál.

Rosskij se postavil do pozoru. "Bylo mi potěšením, pane."

"Znám maršála osobně, plukovníku..."

"Máte opravdu štěstí, pane."

"Vy ho také znáte?" zeptal se Orlov.

"Ne, pane," odpověděl Rosskij.

"Pak mi to tedy vysvětlete." Orlovův hlas byl tichý, ale přikazoval, neptal se.

"Nerozumím vám, pane."

Orlov už pochopil, že hovor s Petrovem, a teď i s ním, je hrou. Nechystal se však začít boj o moc na veřejnosti ve velitelském středisku, mohl by ho klidně prohrát.

"Aha," reagoval Orlov. "Pokračujte v plnění svých povinností, plukovníku."

"Ano, pane," odpověděl Rosskij.

Orlov se vrátil na své místo s podezřením, že jeho jmenování do funkce ředitele Operační centrály bylo jen součástí většího plánu. Když si všiml, jak

se na něho Delev, Spanskij i ostatní rychle podívali, napadlo ho, kdo je mu tady vlastně věrný. Kdo je do toho všeho od počátku zapojený, a kdo - stejně jako Petrov - mohl být v posledních několika hodinách dodatečně přesvědčen, aby se postavil proti němu. Předpokládaný rozsah spiknutí ho překvapil, ale nedotklo se ho to ani zdaleka tolik jako představa, že ho opustili přátelé jen proto, aby si zachránili nebo vylepšili své vlastní kariéry. Orlov se vrátil na "své" místo za řadou počítačů. Připadalo mu však, že už to není stejné místo, jako když odtamtud odcházel. Veškerá moc nad agenturou se výrazně posunula směrem k Rosskému. Orlov věděl, že ji musí získat zpátky. Nikdy v životě před ničím necouvl a ani odsud nehodlal odejít poražený. Věděl však, že bude muset plukovníka porazit rychle a rozhodně. Dlouhodobě s ním totiž za těchto podmínek soutěžit nemohl.

Orlov si uvědomil, že existuje pouze jedna možnost. Došlo mu to ve chvíli, kdy Ivašin informoval Rosského, že jakýsi zaměstnanec milice jménem Ronaš telefonoval na místní oddělení důležitou zprávu.

Rosskij si vzal sluchátka, přitiskl si je na jedno ucho a tiše poslouchal, jak seržant Lizičev z místního oddělení milice hlásí, co Ronaš viděl.

Plukovník si přisunul napojený mikrofon blíže k ústům. "Seržante," přikázal, "řekněte Ronašovi, aby ty dva sledoval. Jsou to agenti, o které nám jde. Pravděpodobně pojedou metrem. Jestliže ano, řekněte mu, aby jel s nimi, a sežeňte další muže v civilu, aby se na ně pověsili v přestupní stanici Technický institut. A také v zastávkách Gostinyj Dvor a Něvský prospekt. Vystoupí pravděpodobně na Něvském prospektu... Já se tam k vašim lidem připojím." Chvíli poslouchal a pak odpověděl: "Červenožluté pruhované šátky - ano, najdu si je."

Rosskij předal sluchátka zpátky Ivašinovi a přistoupil k Orlovovi. Přistoupil k němu velmi blízko a tiše promluvil.

"Jste věrný centrále a Rusku," prohlásil Rosskij, "a neudělal jste zatím nic, co bychom vám mohli mít za zlé. V zájmu vašeho důchodu a kariéry vašeho syna doufám, že to tak zůstane i nadále."

Orlov mu hlasitě odpověděl: "Drzost zaznamenána, plukovníku. Tato poznámka se ocitne ve vašich záznamech. Ještě něco?"

Rosskij na něho jenom zíral.

"Dobrá," pokračoval Orlov. Kývl hlavou směrem ke dveřím. "A teď se vraťte k plnění rozkazů - mých rozkazů -, nebo se hlaste ministru Doginovi v Moskvě."

Orlov věděl, že Rosskij musí odejít, aby nepropásl sledování cizích agentů. Zároveň však doufal, že to bude v očích ostatních zaměstnanců vypadat, jako že uposlechl rozkazu.

Rosskij se bez zasalutování otočil a rychle odešel. Orlov nepochyboval o tom, že se plukovník během předpokládaného převratu nehodlá vzdát vlády nad Operační centrálou. O tohle tady totiž jde, uvědomil si... Zamyšleně zůstal stát na svém místě ve velitelském středisku; jeho myšlenky se však upínaly k Rosskému a k tomu, co plukovník plánuje....

49 KAPITOLA

ÚTERÝ, 21.30 HOD., CHABAROVSK

"Zdá se, že máme společnost," oznámil pilot Matt Mazer Squiresovi.

Nadporučík přišel do pilotní kabiny tři minuty před seskokem, aby poděkoval kapitánovi za vynikající splnění úkolu. Radarová obrazovka jasně ukazovala dva světelné body označené jako migy, které se přibližovaly rychlostí asi jedenácti set kilometrů v hodině.

"Připravte se vytáhnout to těsnění," požádal Mazer druhého pilota Johna Barylicka.

"Ano, pane," odpověděl mladší pilot, který se sice choval klidně, ale neobvykle rychle převaloval v ústech žvýkačku.

Letectvo chytře vybavilo iljušin zvětšenou olejovou nádrží, která byla rozdělená do dvou částí: jedna sloužila provozu letadla a druhá mohla po stisknutí knoflíku vypouštět olej. Vypouštěný olej měl posádce poskytnout záminku k tomu, aby změnila směr letu, kdyby byli zahlédnuti. Pokud by to bylo nezbytné, mohli takřka okamžitě zamířit střemhlav dolů a vyhnout se tak sestřelení nebo přinucení k přistání na ruském letišti. Takhle blízko pobřeží se navíc mohli odpoutat od pronásledovatelů letadla a pokusit se zamířit domů.

Squires věděl, že ať už dojde ke kterémukoli z těchto případů, bude krajně nepravděpodobné, že by je letoun 76T dopravoval zpátky.

"Co chcete dělat, pane?" zeptal se kapitán Squirese.

"Seskočíme," odpověděl. "Dám Operačnímu centru na vědomí, co se stalo, a nechám je vymyslet, jak nás odsud dostanou."

Kapitán se znovu podíval na obrazovku radaru. "Za devadesát vteřin budou migy tak blízko, že vás uvidí."

"Potom musíme vyskočit rychle" prohlásil Squires.

"Váš styl se mi líbí, pane," odpověděl kapitán se zasalutováním.

Squires spěchal dozadu do kabiny. Rozhodl se skupině neprozradit, co se děje. Teď ještě ne. Potřeboval, aby se všichni plně soustředili na svou práci. I když byl připravený pustit se se svými vojáky po boku do čehokoliv, jakákoli nadbytečná starost třeba jen jediného z nich by je mohla stát životy. Zvláště v takhle vypjaté situaci.

Na akademii FBI v Quantiku nacvičovala skupina Striker mnoho druhů vzdušných útoků, od nočních seskoků až po útoky "Stabo", při nichž vojáci viseli na lanech spuštěných z vrtulníku a přistávali na věži kostela, ve skalních stěnách, a dokonce na střechách jedoucích autobusů. Každý člen skupiny měl schopnosti, vytrvalost a znalosti potřebné k tomu, aby takový úkol splnil. Výsledky komplexních zkoušek "způsobilosti tělesné mechaniky", prováděné lékaři, mívají jednoduché závěry: vojáci jsou buďto zdraví, nebo ne. Ale přes všechny snahy Liz Gordonové a jejího týmu psychologů bylo otázkou, jak se členové skupiny Striker zachovají ve stresu skutečné akce - když pod nimi nebude pletivo, které by je zachytilo v případě, že na střeše uklouznou, když zjistí, že těžký terén se nenachází v poklidu výcvikového prostoru v západní Virginii, ale v horách Severní Koreje nebo v sibiřské tundře...

Squires si však nenechal informaci o hrozícím nebezpečí pro sebe, protože by svým lidem nedůvěřoval. Chtěl pouze zamezit, pokud to jen bude možné, jakémukoli odvedení pozornosti od úspěšného provedení akce.

Skupina se postavila do řady u příklopu už před půl hodinou. Navigátor hlásil Squiresovi každých pět minut přesnou polohu pro případ, že by museli vyskočit dříve. Zatímco tam tak stáli, členové skupiny se připravovali na seskok. Každý z nich si ve spolupráci s ostatními kontroloval zbraně a batoh; zejména se ujišťovali, zda mají svá zavazadla přitisknuta pevně na prsou, na zádech nebo na bocích, a že vzadu pevně přiléhají ke spodní části padáku, aby při jeho vytažení nedošlo k zamotání šňůr. Slaňovací výstroj byla připevněná na konstrukcích, které měli tři vojáci zavěšené na koncích pět metrů dlouhých lan, jež budou při seskoku viset pod nimi. Navzájem si také prověřovali polstrovaná kožené parašutistické přilby, kyslíkové masky a optiku pro noční vidění. Tato optika byla tak těžká, že dozadu na přilbu musela být upevněna protizávaží. Po několika měsících výcviku s těmito přístroji většina vojáků zjistila, že se jim díky zesílení krčního svalstva zvětšila velikost obvodu krku až o dvě čísla. V posledním okamžiku před seskokem si všichni nasadili kyslíkové masky.

Rozsvítila se tmavá, krvavě červená kabinová světla a vnitřkem letounu se bez milosti začal prohánět ledový vítr. Bylo nemožné slyšet něco jiného než jeho kvílení. Jakmile se však ocitli nad cílem a nazelenalým světlem dostali signál "teď", Squires vyskočil ze dveří s vykročenou pravou nohou tak, aby

začal padat obličejem dolů v takzvané "žabí" poloze. Koutkem oka viděl vyskočit druhého člena skupiny, seržanta Greye, a pakuž se soustředil jen na velký, kulatý výškoměr, který měl připevněný k levému zápěstí.

Čísla na něm se rychle měnila - deset tisíc sedm set metrů, deset tisíc čtyři sta metrů, deset tisíc metrů. Squires cítil ledový vzduch dokonce i přes zimní oblečení. Účinky byly o to větší, že chlad byl kombinovaný s tlakem. Během pádu zaujal "klouzavou" polohu, a když jeho výškoměr ukázal devět tisíc metrů, zatáhl za stříbrnou šňůru. Ucítil lehké škubnutí a nohy se mu svezly dolů.

Čím déle padal temnou a bezmračnou oblohou, vzduch se mu zdál být teplejší, jakkoli muselo být hodně pod nulou. Zatímco se členové týmu nad ním "řadili" (pomáhali jim při tom luminiscenční pásky na přilbách, které umožňovaly snadnou identifikaci), Squires hledal záchytné body v terénu: železniční koleje, most, horské vrcholy. Všechny byly na svých místech, takže si Squires alespoň z části oddechl. Jedním z nejdůležitějších psychologických faktorů na začátku kterékoliv akce je dostat se v pořádku k cíli. To dá vojákům nejen pocit uspokojení nad vlastními schopnostmi, ale mapy jim navíc umožní zorientovat se v terénu. Mají prostě o jednu starost méně.

I když byla tma, noktovizní přístroje Squiresovi umožnily najít cílovou skalní stěnu. S použitím popruhů padáku manévroval tak, aby se dostal co nejblíže k okraji srázu. Ostatním oznámil, že přistane vepředu a oni že by měli doskočit za něho. Tím posledním, co by si přál, bylo, aby někdo z jeho lidí přeletěl hranu srázu. Kdyby zůstal někde viset, museli by ho zachraňovat, a to by je stálo čas.

Poryvy větru těsně nad zemí Squirese překvapily. Dopadl pouhých pět metrů od okraje srázu. Převalil se okamžitě na bok, aby co nejvíce snížil plochu těla vystavenou větru. Rychle uvolnil padák, shrnul ho k sobě a vestoje pozoroval přistání seržanta Greye, potom vojína DeVonnové a ostatních. Všichni přistáli doslova vzorně; byl na ně hrdý. Během pěti minut uschovalo všech šest vojáků padáky na jednom místě u kmene jakéhosi stromu. Vojín DeVonnová se chvíli zdržela, protože pod balíkem zanechala malou třaskavou nálož. Měla vybuchnout ve 12.18, poté, co skupina opustí oblast. Dojde tak ke zničení nálože i padáků a nezůstane nic, co by Rusové mohli eventuelně předložit na zasedání OSN jako "důkaz americké intervence".

Když se vojáci seskupovali kolem Squirese, slyšeli zvuk vzdálených motorů, které nemohly pocházet pouze od iljušinu.

"Zdá se, že mají společnost..." prohlásil vojín Eddie Medina.

"Vědí o tom a zařídí se podle toho," odpověděl Squires. "Vojíne Hondo, připravte TAC-SAT. A vy ostatní se přichystejte na cestu."

Zatímco se pět členů skupiny Striker připravovalo na slaňování skalní stěny, Squires se spojil s Operačním centrem.

"Budíček," prohlásil, když si Mike Rodgers převzal hovor. "Jaké máte počasí?"

"Slunečné a teplé," odpověděl Rodgers. "Charlie, víte o těch stíhačích..."

"Ano, pane."

"Dobrá. Pracujeme na tom. Náš letoun se pokusí doletět na Hokkaidó, ale zpátky se už nevrátí. Pracujeme na variantě původního plánu. Buďte v prostoru vyzvednutí v dohodnutý čas. Něco tam pro vás nachystáme..."

"Rozumím."

Nebylo to sice řečeno, ale nadporučík pochopil, že dojde-li k nějakému problému, skupina si bude možná muset nalézt úkryt. Na mapách měli vyznačených několik míst a v případě potřeby zamíří k nejbližšímu z nich.

"Mnoho štěstí," popřál Rodgers a ukončil hovor.

Squires předal přijímač zpátky Hondovi. Operátor balil TAC-SAT a Squires tu chvilku využil k prohlédnutí terénu. K tomu, aby okolní svět vypadal v záři nepřirozeně jasných hvězd mrtvě a opuštěně, nebylo zapotřebí ani nazelenalé světlo noktovizoru. Železniční trať k nim směřovala v oblouku z plání na

východě, procházela přírodním průsmykem mezi skalními stěnami a pokračovala rovinou zarostlou křovinami s občasným stromem a se skvrnami sněhu. Na jihu se tyčily hory. Celá oblast byla tak tichá, že nic podobného ještě nezažil. Jedinými zvuky bylo hvízdání větru a křupání kamení pod podrážkami vojenských bot.

Honda splnil úkol a vykročil vpřed. S pohledem upřeným směrem k východnímu obzoru, odkud se brzy přižene jejich cíl, se Squires přesunul k místu, kde ostatní právě dokončovali přípravy k sestupu skalní stěnou.

50 KAPITOLA

ÚTERÝ, 21.32 HOD., CHABAROVSK

Nikita měl v případě letadel zvláštní schopnost. Protože doslova vyrůstal na kosmodromu, vždy slyšel blížící se vrtulníky dříve než ostatní. Dokázal rozpoznat typy tryskových letadel podle zvuků motorů. Jeho matka tvrdila, že všechna ta léta, která jeho otec prožil v kabinách letadel, ovlivnila Nikitovy geny; "jsou plné leteckého benzínu", říkávala. Nikita tomu ale nevěřil. Jednoduše miloval létání. Jenže stát se pilotem, kterého by srovnávali s národním hrdinou Sergejem Orlovem, by pro něho bylo hrozné. A tak si tu lásku nechal jen pro sebe, jako sen, jehož kouzlo se nedalo sdělit nikomu jinému.

Vlak zpomalil, protože se přiblížil k části trati, kde bylo hodně navátého sněhu. I když kolem plátěné zástěny u otevřeného okna kvílel vítr, Nikita uslyšel výrazný zvuk motorů dvou migů. Letadla se blížila k přepravnímu letounu, který letěl nad nimi. Nebyly to první letouny, které během jízdy slyšel, ale tentokrát se něčím odlišovaly.

Vyhlédl z okna a stočil hlavu levým uchem vzhůru. Jakkoli mu padající sníh znemožňoval něco vidět, zvuk se i ve vánici šířil jasně. Pozorně poslouchal. Migy ten letoun nedoprovázely, ale stíhaly... Naslouchal dál a slyšel, jak nejdříve iljušin a pak i stíhačky zamířily opačným směrem, zpátky na východ.

Něco nebylo v pořádku. Mohl to být ten Iljušin 76T, před kterým ho varoval jeho otec?

Nikita vsunul hlavu zpátky dovnitř vagonu, aniž si všímal sněhu, který mu ulpěl ve vlasech a na lících. "Sežeňte mi plukovníka Rosského," vyštěkl na četaře Fodora, sedícího u stolu a ohřívajícího si ruce nad svítilnou.

"Provedu," odpověděl četař a spěchal k vysílačce.

Zatímco Fodor dřepěl vedle držáku a čekal, až se spojí se základnou na Sachalinu, Nikita si prohlížel civilisty, které cestou naložili, a uvažoval o dalších možných vysvětleních toho, co slyšel. Transportní letadlo mohla přinutit k návratu mechanická závada, ale to by nevyžadovalo doprovod stíhaček. Hledal snad někdo jejich vlak a snažil se zjistit jejich polohu, aby jim pomohl? Že by otec? Nebo generál Kosigyn? Nebo jde o něco úplně jiného?

"Není tam," odpověděl Fodor.

"Požádejte o generála Orlova," přikázal Nikita netrpělivě.

Fodor provedl rozkaz a pak předal sluchátko Nikitovi. "Je na lince, pane."

Nikita se přihrbil. "Generále?"

"Co se děje, Niki?"

"Nad námi je dopravní letadlo," oznámil Nikita. "Směřovalo na západ až do okamžiku, kdy přilétly dvě stíhačky. Pak se obrátilo."

"To je nespíš ten Iljušin 76T," vysvětloval Orlov.

"Jaké jsou další rozkazy?" zeptal se Nikita.

"Požádal jsem prezidenta o svolení vyslat jednotky, které by se s tebou setkaly v Biře," odpověděl. "Souhlas k mé žádosti jsem zatím nedostal. Do té doby dělej všechno, co je nutné k ochraně nákladu."

"Mám náklad chránit jako válečný materiál, nebo jako důkaz, pane?"

"To není tvůj problém," odsekl Orlov. "Tvou povinností je zajistit jeho bezpečnost."

"Provedu, pane," odpověděl Nikita.

Předal sluchátko Fodorovi a spěchal do zadní části vagonu. Na matracích tam sedělo pět mužů a dvě ženy, muži hráli karty nebo četli a ženy ve světle svítilny pletly. Nikita otevřel dveře a přelezl po kluzkých náraznících do dalšího vozu. Když otevřel dveře, na ramena mu dopadly kusy upěchovaného sněhu.

Uvnitř vagonu právě mluvil mohutný seržant Věrskij s jedním ze svých mužů a oba přitom sledovali okno na severní straně. Další muž stál u okna směřujícího k jihu. Když podporučík Orlov vstoupil, všichni vyskočili do pozoru.

"Seržante," rozkázal Nikita při zasalutování, "chci, abyste umístil hlídky na střeše vlaku, na každém vagonu se budou co půl hodiny střídat vždy dva muži."

"Ano, pane," odpověděl Věrskij.

"Kdyby nebyl čas k vydání dalších instrukcí," pokračoval Nikita, "vaši muži mohou zastřelit každého, kdo by se třeba jen přiblížil k vlaku." Nikita se rozhlédl po civilistech, čtyřech mužích a třech ženách, kteří byli přiděleni do tohoto vagonu. Jeden z mužů se opíral o bednu a dřímal. "V žádném případě, seržante, nenechávejte vagon nestřežený. Nechci, aby se nákladu cokoli stalo..."

"Samozřejmě, pane."

Nikita odešel a uvažoval o tom, kam asi odešel Rosskij ... A zda bez jeho výslovného rozkazu smí předat bedny otci.

51 KAPITOLA

ÚTERÝ, 6.45 HOD., WASHINGTON, O.C.

"Další zpráva z OZI," oznámil Bugs Benet. Hood právě seděl s ostatními vedoucími pracovníky Operačního centra u konferenčního stolu v Tanku.

"Díky," pokývl Hood k tváři svého asistenta na obrazovce. "Předejte ji."

Ozval se Viensův hlas, ale jeho obraz se neobjevil. Místo toho se na obrazovce začala rychlostí padesáti řádků za vteřinu vytvářet černobílá fotografie.

"Pane," oznámil Viens, "tohle jsme zaznamenali teprve před třemi minutami."

Hood obrazovku částečně natočil i k Rodgersovi a pak se díval na bílý, zamlžený, jakoby měsíční terén, na kterém se objevil vlak zabírající zhruba jednu třetinu snímku. Záběr byl kvůli sněžení velice rozostřený, ale tam, kde měly být neporušené bílé střechy vagonu, se objevilo něco zcela jiného. Na bílých plochách ležely stíny.

"Omlouvám se za tu kvalitu," promluvil Viens. "Velice silně sněží. Jsme si ale jisti, že ty stíny nahoře jsou vojáci. Jsou oblečeni v bílých maskáčích, takže je nelze příliš rozeznat - i když jejich obrysy poznáte."

"Jsou to vojáci, určitě," odpověděl Rodgers napjatým hlasem a ukázal prstem na obrazovku. "Poznáte to podle toho, jak jsou rozmístěni. Ten poslední se dívá kupředu doleva, další je natočený dozadu vpravo a ještě další dopředu doprava... a tak dále. Tyhle obrysy tady," sledoval prstem slabou linku vedle jedné ze skvrn, "vypadají jako samopaly."

Viens souhlasil: "Došli jsme ke stejnému závěru, pane."

"Děkujeme vám, Stephene," řekl Hood a pak spojení s OZI přerušil. V místnosti zavládlo ticho, ozýval se jen slabý šum rušičky, která místnost obklopovala. "Mohli se Rusové dovědět, že na ně čeká skupina Striker?"

"Zdá se, že ano," přisvědčil Bob Herbert, právě když zazvonil telefon na stole.

"Je to pro Boba," prohlásil Rodgers, když se podíval na kódové číslo.

Kvůli silnému elektromagnetickému poli nebyl Herbert k dosažení mobilním telefonem. Zvedl proto telefon, umístěný na boku konferenčního stolu, navolil své kódové číslo a poslouchal. Když zavěsil, měl obličej jako z vosku.

"Náš iljušin se právě pokouší opustit ruský vzdušný prostor v doprovodu dvou migů," oznámil Herbert. "Začali předstírat únik oleje a směřují na Hokkaidó... Do Ruska se už ale určitě nebudou moct vrátit."

Rodgers se podíval na hodinky, pak sáhl po telefonu vedle sebe. "Zařídím Mosquito z Hokkaida."

Herbert zavřel přenosný počítač. "To k ničemu není, Miku. Šlo by o let v délce šestnácti set kilometrů... Dosah mosquita je jen něco přes tisíc kilometrů..."

"Já vím, jaký má dolet," odsekl Rodgers. "Přesně jedenáct set čtyřicet kilometrů. Ale v Japonském moři můžeme připravit loď. Mosquito může přistát na palubě..."

"Na let mosquita nemáme souhlas výboru," podotkla Martha Mackallová.

"A nemáme také souhlas k tomu, abychom stříleli po ruských vojácích," dodal Lowell Coffey. "Tahle akce měla být pouze průzkumná."

"Já se starám o své vojáky," odpověděl Rodgers, "ne o papíry."

"Prosím! Pokusme se zamyslet nad tím, jak prozatím vyhovět všem," navrhl Hood, "a jak všechny nakonec co nejméně zklamat. Miku..."

"Ano, pane?" reagoval Rodgers s hlubokým povzdechnutím.

"Co uděláme se skupinou Striker, když teď ustoupíme od původního plánu?"

Rodgers se znovu dlouze a zhluboka nadechl. "Mosquito tam bude muset v každém případě," odpověděl. "Nejbližší agent v terénu, který by je snad dokázal dostat z Asie, je v Hegangu, asi tři sta kilometrů daleko. Ale nechtěl bych, aby se tam skupina Striker musela přesouvat."

"To je v Číně?" zeptal se Coffey. "V Rusku nemáme nikoho?"

"Naši lidé ve Vladivostoku byli repatriováni, když padla Železná opona," odpověděl Rodgers. "Na to, abychom mohli rekrutovat jiné, jsme neměli finanční zdroje."

"A co kdyby se skryli až do doby, kdy se všechno uklidní," zeptal se Phill Katzen. "V tom terénu se dá přežít..."

"Zatraceně, ti Rusové nejspíš vědí, že tam skupina Striker je!" prohlásil Rodgers. "Mají také satelity a našli je!" Podíval se na Hooda. "Paule, nejlepší cesta ven z téhle bryndy vede přímo vpřed. Tak, jak jsme to původně naplánovali."

"Přímo vpřed," prohlásila Martha, "do boje s ruskými vojáky... A to v době, kdy celé Rusko je jako stodola plná sena... Stačí škrtnout a..."

"Jediný způsob, jak to udržet v tajnosti," zabručel Coffey, "je zabít všechny v tom vlaku."

"Copak chceme rozpoutat válku," přešel Rodgers do protiútoku, "takovou, která zachvátí celou Evropu, pravděpodobně i Čínu a hned potom zbytek světa...? Sakra, mám pocit, jako bychom se ocitli v roce 1945 a poslouchali všechny ty důvody, proč bychom k záchraně amerických životů neměli použít atomovou bombu!"

Hood prohlásil: "Miku, tady přece taky rozhodujeme o amerických životech, o životech členů skupiny Striker..."

"Nepoučuj mne o životech mého týmu, Paule," procedil Rodgers mezi zuby. "Prosím."

Hood chvíli tiše seděl. "Dobrá."

Rodgersovy ruce spočívaly složené na stole. Palce měl celé zrudlé, jak jimi tlačil na desku stolu.

"Jste v pořádku, Miku?" zeptala se Liz.

Přikývl a podíval se na Hooda. "Promiň, Paule. Trochu mě to vzalo."

"Zapomeň na to," odpověděl Hood. "Oba očividně sledujeme stejné televizní filmy... A zaručeně přitom polykáme stejnou praženou kukuřici..."

"A jéje!" povzdechl si Coffey. "A kdo je hlavou téhle povedené rodiny?"

Hood i Rodgers se zasmáli.

"Proč to nepřiznat?" pokrčil rameny Hood. "Beztak mluvím o filmech s hvězdičkou..."

"To je tedy pěkné... Ti chlapi se už vůbec neovládají," prohlásil Coffey. "Zavolejte někdo na mravnostní!"

Všichni, kromě Ann, se usmívali a Hood poklepal prstem na stůl, aby je uklidnil. "Před chvílí jsem vám chtěl zrovna říct," pokračoval, "že diplomaté se ještě nevzdali naděje na vyřešení celé krize... A nikdo také neví, co udělá prezident Žanin... Neohrozíme všechny tyhle snahy tím, že budeme v akci skupiny Striker pokračovat?"

"Ať se stane cokoliv," odpověděl Rodgers klidně, "ty bedny ve vlaku představují pro určité lidi spoustu moci... I kdyby to nestačilo k rozpoutání války, posílí se tím vliv gangsterů a mafie. Nemáme morální povinnost pokusit se tomu zabránit?"

Coffey odpověděl: "Naší hlavní povinností je odpovědnost ke skupině Striker... a k zákonům, podle nichž bychom měli všichni žít."

"Zákony přijímají vaši přátelé v Kongresu," prohlásil Rodgers, "ty nemají s morálkou nic společného... Udělal jste, co jste mohl, ale Benjamin Franklin řekl: Povinnost nelze nikdy obejít kompromisem." Rodgers se podíval na Hooda. "Znáš mě, Paule. Skupina Striker je mi dražší než vlastní život. Ale morální povinnost je ještě důležitější. A zastavit ten vlak je správné."

Hood pozorně poslouchal. Rodgers a Coffey přistupovali k problému ze dvou různých stran a ani jeden z nich se vlastně nemýlil. Ale rozhodnutí bylo na něm a vůbec se mu nelíbilo, že tady sedí v pohodlí a v bezpečí a rozhoduje o osudu sedmi lidí v ledové skalní stěně na druhém konci světa.

Hood na klávesnici počítače vyťukal kód Bugse Beneta; na monitoru se ihned objevil jeho obličej.

"Ano, Paule?"

"Spojte se pomocí TAC-SATu se skupinou Striker a zjistěte, jestli s námi může hovořit nadporučík Squires... Pokud ne, zeptejte se, kdy to bude možné."

"Provedu," odpověděl Bugs a jeho obraz zmizel.

Rodgers nevypadal zrovna nejšťastněji. "Co se chystáš udělat, Paule?"

"Charlie je velitelem v terénu," odpověděl Hood. "Chci znát jeho názor."

"Je to profesionální voják," prohlásil Rodgers. "Co si myslíš, že ti řekne?"

"Nejdřív s ním promluvím, pak uvidíme."

"Tohle se vojákům nedělá," namítl Rodgers. "Tohle není velení, to je vedení. Jedinou otázkou, kterou bychom si měli položit, je, zda stojíme za svými lidmi, nebo ne... Musíme se za ně postavit... A na tom můžeme stavět."

"Můžeme," odpověděl Hood chladně. "Ale po té vaší korejské anabázi jsem si vyhledal a přečetl dokument, který jsi napsal jako součást plánu záchrany našich rukojmí před revolučními gardami Chomejního. Měl jsi pravdu, že naše jednotky byly připravené na papíře, ale nikoli v praxi. A měl jsi také pravdu, když sis dělal velké starosti o odsun předsunuté skupiny vojáků speciálních složek, kteří se měli dostat do Teheránu několik dnů před akcí Orlí spár. Bez tvého přičinění by neexistoval žádný plán, jak je dostat se švýcarskými aeroliniemi z mezinárodního letiště Méhrabád, kdyby se stalo něco neočekávaného... Proč jsi to tehdy napsal?"

"Protože jejich propašování po jednom by poskytlo Íráncům víc času a mnohem pravděpodobněji by je odhalili," odpověděl Rodgers. "Bylo lepší zakoupit běžné letenky a nechat je odletět společně."

"S kým jsi na tom pracoval?" zeptal se Hood.

"S Ari Moreauxem, který pro nás zařídil úkryt pro ty vojáky..."

"Tedy s mužem z terénu," upozornil Hood, zatímco na monitoru se znovu objevila tvář Bugse Beneta. "Ano, Bugsi?"

"Mluvil jsem zatím pouze s vojínem Hondou... Budeme muset počkat."

"Díky," odpověděl Hood. Znovu se podíval na Rodgerse. "Tohle není Vietnam, Miku. My naše lidi v terénu přece nechceme připravit ani o morální, ani o materiální podporu. Jestliže Squires bude chtít pokračovat, nechám ho... A s dotazy Kongresu se vyrovnáme později."

"Ale nebude to tvůj rozkaz," připomněl mu Rodgers tiše.

"Skupina Striker je samozřejmě pod tvým velením," souhlasil Hood, "ale vydat se mimo hranice stanovené zpravodajským výborem, to je mé rozhodnutí."

Na obrazovce se znovu objevil Bugs. "Nadporučík Squires je na lince, pane. Spojím vás."

Hood zesílil zvuk telefonní linky v reproduktorech. "Nadporučíku?"

"Ano, pane!" ozval se Squires a jeho hlas byl i přes praskání způsobené sněžením zcela jasný.

"Jaká je situace?" zeptal se Hood.

"Pět mužů už je skoro dole pod stěnou. Vojín Newmeyer a já se právě chystáme sestoupit."

"Nadporučíku," oznámil Rodgers, "na střechách vagonu toho vlaku jsou ruští vojáci. Rozeznáváme jich deset nebo jedenáct, jsou natočeni do všech stran."

Na sever, na východ, na západ i na jih, pomyslel si Hood. "Děláme si starosti, zda vás máme nechat v akci pokračovat," řekl. "Co si o tom myslíte vy?"

"Rozumím, pane," odpověděl Squires. "Víte, stojím tady a rozhlížím se po krajině..."

"Po krajině?" otázal se Hood.

"Ano, pane. Vypadá to proveditelně... Chtěl bych dostat svolení pokračovat."

Hood zachytil záblesk v Rodgersových očích. Byl to záblesk hrdosti, nikoliv triumfu.

"Víte o tom, jaká máte omezení?" zeptal se Hood.

"Nesmíme zabít žádné Rusy," odpověděl Squires. "Myslím, že to zvládneme. Když ne, ustoupíme a vydáme se k místu vyzvednutí..."

"To zní rozumně," podotkl Hood. "Budeme ten vlak dál sledovat satelitem, a kdyby se cokoli dalšího dělo, podáme vám o tom okamžitě zprávu."

"Děkuji vám, pane a... jak tady říkají, Dosvidanija... Na shledanou."

52 KAPITOLA

ÚTERÝ, 14.52 HOD., SANT PETĚRBURG

Peggy se zastavila u telefonního automatu na mince přímo u Gribojedova kanálu. Nejdříve se rozhlédla a potom vhodila do přístroje dvě kopějky. Na udivený pohled vojína George odpověděla: "Volko. Mobilní telefon."

Aha, vzpomněl si. Ten špion. Ve víru událostí na něj úplně zapomněl. Jedna z věcí, ve kterých byli členové skupiny Striker vycvičeni, byla prohlédnout si jediným pohledem, jakoby náhodně, okolí a zapamatovat si podrobnosti, které by většině lidí unikly. Obyčejný člověk se podívá na oblohu, na moře nebo k obzoru - a napadne ho: krásné, působivé. Jenže v tom nejsou žádné "informace". Ty jsou spíš pod onou krásnou oblohou, v jeskyni na pobřeží nebo na ulici vedoucí kolem nějaké budovy. Takové objekty většinou vyhledávali pohledem členové skupiny Striker. A dívali se přitom na lidi, hlavně na lidi. Strom nebo poštovní schránka nemohly akci ohrozit, ale někdo stojící za nimi ano.

Proto se vojín George hned po přistání nerozhlížel po stromech v parku ani po rušných bulvárech, zato si všiml, že muž, který před chvílí dřímal na lavičce, už nespí. Kráčel teď pomalu necelých dvě stě metrů za nimi a jeho bernardýn prudce oddechoval. To znamenalo, že muž předtím utíkal, aby je dohonil. Nebyla to žádná pomalá procházka.

Peggy řekla rusky: "Ermitáž, Rafaelova Madona Conestabile vlevo, každou lichou hodinu. Po zavření běžte na Krasnyj prospekt k Hornímu parku a opřete se levým ramenem o strom."

Anglická agentka Volkovi nechala vzkaz; vysvětlila mu, kde se setkají, a jak má stát, aby ho poznala.

Zavěsila sluchátko a znovu vykročila vpřed.

"Jsme sledováni," řekl George anglicky.

"Ten muž s vousem," přitakala Peggy, "já vím. Může nám to trochu pomoci..."

"Ale?"

"Ano," přikývla. "Rusové vědí, že jsme tady, a výzvědné středisko, které tady Keith hledal, to může klidně všechno organizovat. Jestli má ten muž vysílačku, můžeme si to zjistit. Nemáte oheň?"

"Cože?"

"Zápalku. Nebo zapalovač."

"Já nekouřím," odpověděl George.

"Ani já ne," podotkla netrpělivě Peggy, "ale sáhněte si do kapes, jako byste něco hledal."

"Ach, promiňte," odpověděl George a sáhl si na kapsu košile a pak na kapsy kalhot.

"Prima," usmála se Peggy. "Teď tady počkejte."

V Rusku téměř každý voják kouří, a i když se to Georgeovi nelíbilo, musel stejně jako Peggy zvládnout umění vdechovat kouř ze silné turecké tabákové směsi, kterou si tolik oblíbili ruští a čínští vojáci i milicionáři - jen tak pro případ, že by skupina někdy působila v Asii. George však vůbec nenapadlo, co teď měla Peggy na mysli. Pozoroval ji, jak si vytáhla z kapsy na prsou krabičku cigaret a vykročila směrem k vousatému muži.

George se díval k zemi a přesvědčivě předstíral nudu; Rus se snažil vzbudit dojem, že čeká na psa, až u stromu skončí se svou potřebou, ale pes žádné takové záměry očividně neměl. Peggy svírala cigaretu v ústech. Byla už necelých deset metrů od muže, když se náhle otočil a vykročil opačným směrem.

"Pane!" zavolala dokonalou ruštinou a vyběhla za ním. "Nemáte zápalku?"

Zavrtěl hlavou a odcházel pryč.

Peggy ho dostihla a jediným rychlým pohybem uchopila vodítko v místě, kde ho měl muž navlečené na levé ruce. Silně s ním zatočila a ve stejném okamžiku obešla muže tak, že stála proti němu. Muž zasténal, protože mu vodítko způsobilo bolest a přerušilo krevní oběh.

George viděl, jak se zadívala na jeho vous. Když si všimla drátu, jednou přikývla. Potom si Peggy přiložila prst na rty, čímž Rusovi přikázala, aby zůstal zticha.

Muž přikývl.

"Děkuji za ty zápalky," prohlásila a odváděla špicla k Georgeovi. "Máte pěkného psa."

Mluvila, aby Rusům znemožnila s jejich agentem promluvit. Pokud u něj někdo byl, určitě neočekávali, že by jim odpovídal na otázky. George si také uvědomil, že nemůže přerušit spojení, protože by poznali, že se něco děje.

Kromě skutečnosti, že sebou Rus trochu trhal, to pro náhodného kolemjdoucího vypadalo, jako že jsou s Peggy přátelé, kteří se drží při venčení psa za ruce. Když přišli k Georgeovi, Peggy poklepala hřbetem ruky na levou kapsu Rusových kalhot. Sáhla dovnitř, vytáhla klíče od auta a volnou rukou udělala výmluvné gesto.

Rus s grimasou v obličeji ukázal směrem k řadě aut stojících na vzdálené straně parku.

Peggy se podívala na George, který s porozuměním přikývl. Vždycky mě překvapuje, jak jsou velcí psi klidní," prohlásila Peggy, když společně vykročili a pes spěchal za nimi. "Většinou dělají problémy jenom ti malí.

Všichni zamířili k řadě aut stojících na druhé straně nepravidelného oválného trávníku. Když ovál přešli, Rus je zavedl k černému dvoudveřovému

sedanu.

Obešli vůz na stranu spolujezdce, Peggy se k Rusovi otočila a poklepala klouby ruky na střechu auta. "Kouše?"

Rus zavrtěl hlavou.

Peggy zkroutila vodítko, až to Rusa znovu zabolelo. Ano!" odpověděl. "Buďte opatrná!"

Podala Rusovi klíče a pokynula mu, aby otevřel dveře. Udělal to a pak ukázal na přihrádku v palubní desce. Peggy přidřepla vedle auta, aby se agent mohl posadit a otočit pravou rukou knoflíkem přihrádky. Jedno pootočení doleva, jedno doprava, pak otočení ve směru hodinových ručiček a přihrádka se otevřela. Uvnitř byl zásobník s plynem a spínač. George věděl ze školení o rukojmích - jednalo se však vždy o vysoce postavené osoby, nikoli o obyčejné lidi z ulice -, že bohatí lidé, vojenští pohlaváři a někteří státní úředníci mívají často ve vozech umístěné drobné nálože, které se v případě únosu automaticky odpálí. U Rusů s nimi obvykle býval spojen nějaký typ nervového plynu, který se začal ihned po "výbuchu" uvolňovat... Unesení samozřejmě věděli, kdy zadržet dech.

Když Rus zařízení zneškodnil, Peggy ho chytila za ruku, sebrala mu klíče a předala je Georgeovi. Pohodila hlavou k místu řidiče. George obešel auto nastoupil a nastartoval. Peggy si s Rusem sedla dozadu. Volnou rukou odepnula vodítko psovi od obojku a zavřela dveře. Bernardýn se opřel tlapami o bok vozu a zaštěkal do zavřeného okénka. Peggy ho ignorovala a stáhla hlasitost na přehrávači disků.

Podívejte se po štěnicích," požádala George a pohodlně se usadila vedle Rusa.

George vytáhl z batohu ruční lokátor malých vysílačů. Projel jím kolem vnitřku auta a kolem Rusa. Neozvalo se žádné hlasité zapípání.

"Nic tady není," oznámil.

"Dobře."

Vtom zaslechl z Rusových sluchátek nějaké vzrušené hlasy. "Mám dojem, že k němu mluví. Nejspíš se diví, proč se na tak dlouho odmlčel."

"To mě nepřekvapuje," přikývla Peggy, "ale budou si muset ještě počkat." Podívala se ve zpětném zrcátku na George. "Jaké jsou vaše instrukce pro takovéhle situace?"

"Zásada číslo jedna zní, že když nás nepřítel objeví, rozdělíme se a snažíme se každý na vlastní pěst zmizet."

"Bezpečnost především," přisvědčila. "Tohle radí naše příručka taky."

"Ano, je to hlavně kvůli bezpečnosti," pokračoval George. "Víme totiž o věcech, které by Rusové rádi..."

"Rozumím, rozumím," skočila mu Peggy do řeči. "Ale co teď hodláte doopravdy udělat?"

George odpověděl: "Zjistit, co se děje v Ermitáži."

"Já také," přitakala Peggy. "Takže se mrkneme, jestli nám náš přítel a jeho vous nemohou nějak pomoci." Peggy vytáhla z rukávu dýku a přiložila její hrot pod Rusovo levé ucho. Uvolnila vodítko a rusky muže oslovila: "Jak se jmenujete?"

Rus zaváhal a Peggy přitlačila jako jehla ostrou špičku nože na jeho tepnu. "Čím déle vám to bude trvat, tím víc budu tlačit," prohlásila.

Rus odpověděl: "Ronaš."

"Tak se mi líbíte, Ronaši," ušklíbla se Peggy. "Chceme se teď ujistit, že vašim přátelům nic nesdělíte... Ani náznakem. Takže až vám řeknu, budete opakovat do své vysílačky přesně to, co povím já. Rozumíte?"

"Da."

"Kdo vede tuhle operaci?"

"To nevím," odpověděl.

"Ale no tak," zamračila se Peggy.

"Jeden důstojník ze Specnaz," řekl Ronaš. "Neznám ho."

"Dobře," přikývla Peggy, "řeknete tohle: ‚Tady je Ronaš. Chci mluvit s velitelem.' Až dostanete spojení, předáte mi mikrofon."

Ronaš opatrně přikývl, aby si nevrazil nůž do krku.

George se na ni v zrcátku podíval. "Co uděláme?" zeptal se anglicky.

Peggy odpověděla: "Pojedeme k Ermitáži. Když to bude nutné, najdeme si nějak cestu dovnitř... Ale mám mnohem lepší nápad."

George couval s vozem z parkovacího místa; pes přestal skákat na bok auta. Když se od něj vůz vzdaloval, jenom ho pozoroval a vrtěl ocasem. Pak si sedl na trávu a svěsil hlavu na stranu.

To je úpadek. A to uplynulo jen pár let od studené války, pomyslel si člen skupiny Striker. Dokonce ani psovi v žoldu tajné služby se už nechce pracovat...

Vjel na hlavní třídu a pokračoval podél kanálu Obvodnyj směrem k prospektu Moskovskij. Nemohl si pomoci, musel v duchu obdivovat způsob, s nímž Peggy prováděla své plány. Ačkoli se mu příliš nelíbilo, že se jaksi automaticky chopila velení, její styl a její schopnost improvizovat na něho udělaly velký dojem. Byl také zatraceně zvědavý, kam až je to všechno zavede a co se ještě přihodí...

53 KAPITOLA

ÚTERÝ, 22.07 HOD., CHABAROVSK

Charlie Squires nemohl pochopit, proč v rámci té dokonalé techniky, kterou mu armáda dala k dispozici, nemají také noktovizní zařízení, jež se nezamlžuje, místo toho "zamlženého", jak mu členové skupiny přezdívali. Na vnitřní straně dole na čočkách se totiž často nahromadil pot a znesnadňoval vidění; a když si dotyčný voják zakryl ústa límcem, jak se to například Squires teď pokusil udělat, dech se oteplil, změnil se v páru a zase nebylo nic vidět. Pokud si však člověk límec před ústa nezvedl, přimrzávaly mu rty a Znecitlivěla špička nosu.

Na teplotě obličeje však záležet nebude, jestli se zřítí z třicetimetrové skalní stěny, a tak se Squires rozhodl vidět - pokud se ovšem v hustém sněžení vůbec něco vidět dalo.

Squires sestupoval společně s vojínem Terrencem Newmeyerem. Jeden z nich vždy začal slaňovat dolů stěnou, našel si stup, pak natáhl ruku a jistil druhého, zatímco ten sestoupil o kus níž. Ve tmě na ledovém srázu Squires nechtěl, aby někdo slaňoval úplně naslepo - i když v duchu připouštěl, že tady ještě nejsou ty nejhorší podmínky, jaké kdy zažil. Squirese kdysi pozvali, aby se zúčastnil spolu s Sayeret Giva'ati, elitní izraelskou průzkumnou brigádou, výcviku v jejich "pekelném týdnu". Výcvik mimo jiné zahrnoval slézání čtyřiadvacet metrů vysokého srázu a pak běh přes překážky. Ke konci cvičení byly olivové maskáče vojáků roztrhané na hadry. A nemohl za to jen samotný sráz: v průběhu sestupu totiž přihlížející důstojníci vojáky častovali kameny a arabskými nadávkami. V porovnání s oním sestupem byl tenhle - i se všemi neblahými okolnostmi - pouhou procházkou růžovým sadem.

Asi patnáct metrů před koncem slaňování uslyšel Squires zleva tlumeným hlasem zakřičet Sondru, aby chvíli počkali. Squires se podíval dolů a uviděl ji choulit se u jejího partnera vojína Waltera Pupshawa.

"Co se děje?" zakřičel Squires a rychle pohlédl k obzoru. Hledal kouř lokomotivy, ale nic neviděl - ještě ne.

"Přimrznul ke skále," zakřičela Sondra. "Přimrzla mu ke skále noha. Způsobila to asi propocená látka kalhot."

Squires zakřičel dolů: "Vojíne Hondo, zjistěte mi souřadnice vlaku!"

Honda rychle nastavoval vysílačku TAC-SAT, zatímco si Squires s Newmeyerem

razili cestu k Pupshawovi. Důstojník se zastavil těsně vpravo nahoře nad vojínem.

"Je mi to líto, pane," omlouval se Pupshaw. "Musel jsem narazit na zatracený kus ledu..."

Squires se podíval na vojáka, který připomínal velkého pavouka přilepeného na stěně.

"Vojíne DeVonnová," přikázal Squires, "vylezte nad něj a chyťte lano. A držte ho opravdu pevně... Vojíne Newmeyere, použijte naše lano a zkuste ho osvobodit."

Squires popadl lano, které ho spojovalo s Newmeyerem a švihl jím vzhůru tak, že spadlo na Pupshawovy paže.

"Pupshawe," přikázal Squires, "pusťte se levou rukou a nechejte si lano sklouznout až k pasu. Pak udělejte totéž pravou rukou."

"Ano, pane," odpověděl Pupshaw.

Newmeyer i Squires mu pomáhali a Pupshaw se opatrně levou rukou pustil skály. Když lano sklouzlo dolů, znovu se chytil. Pak to opakoval pravou rukou, až se lano ocitlo v úrovni jeho opasku.

"Dobrá," prohlásil Squires. "Vojín Newmeyer a já teď polezeme společně dolů. Zatížíme lano naší vahou, takže by vás snad mohlo od ledu odříznout... DeVonnová, buďte připravená ho zachytit, až se uvolní."

"Ano, pane," odpověděla.

Squires s Newmeyerem začali současně pomalu sestupovat, až se lano zařízlo do ledu v místě, kde vojín přimrzl ke stěně. Led chvíli držel a oba muži lano stále více a více zatěžovali, až led ve spršce ledové tříště povolil. Squires se pevně chytil skály. DeVonnová Pupshawa udržela. Po napjaté chvilce, kdy se pod pravou nohou Newmeyera uvolnil kámen, ale on se dokázal udržet díky Pupshawově podané ruce, bylo všechno vyřešené.

"Děkuji vám," prohlásil Pupshaw a všichni čtyři pokračovali v cestě k úpatí srázu.

Když se Squires dostal dolů, seržant Grey shromáždil skupinu vedle kolejí. Mezi úpatím skály a kolejemi byl asi deset metrů široký prostor; směrem na západ, asi třicet metrů daleko, stála skupina stromů. Všechny vypadaly, jako by uhynuly ještě před ruskou revolucí. Vojín Honda už pracoval s vysílačkou TAC-SAT, a když skončil, oznámil jim, že průzkum OZI zaznamenal vlak třicet tři kilometry odsud směrem na východ. Souprava jede průměrnou rychlostí asi padesát pět kilometrů v hodině.

"To znamená, že tady budou asi za půl hodiny," prohlásil Squires. "Nemáme moc času. Seržante Greyi, vy a Newmeyer porazíte jeden z těch stromů tak, aby spadl přes koleje."

Seržant Grey už z kapes své vesty vytahoval potřebné nářadí. "Ano, pane."

"DeVonnová, Pupshawe a Hondo - vy tři jděte k místu, kde nás mají vyzvednout. Zabezpečíte pro nás ústupovou trasu. Neočekávám, že bychom tady potkali nějaké nepřátelské venkovany, ale člověk nikdy neví. Mohli by tady být například vlci."

"Pane," řekla Sondra, "ráda bych..."

"Na tom teď nezáleží," skočil jí Squires do řeči. "Seržant Grey, vojín Newmeyer a já budeme na provedení téhle části plánu stačit... Ostatní potřebuji k zajištění ústupu, kdyby k němu došlo."

"Ano, pane," zasalutovala DeVonnová.

Squires se otočil k vojínovi Hondovi a popsal mu zbytek plánované akce. "Jakmile uvidíte most, budete se hlásit velení. Řeknete jim, co plánujeme. Pokud budou mít nějaké připomínky, budete se s nimi muset vypořádat sami. Nejsme zrovna v situaci, abychom mohli používat naše vysílačky."

"Rozumím," odpověděl Honda.

Tři členové skupiny vyrazili po navátém sněhu, který jim sahal až po kolena, Squires se připojil k seržantu Greyovi a vojínu Newmeyerovi. Grey už připevňoval ke kmeni většího stromu poblíž kolejí malé proužky výbušniny C-4 a

Newmeyer odměřoval časovací zápalnou šňůru. Byla označená vždy po tncetivteřinových intervalech.

"Nastavte to na čtyři minuty," přikázal Squires a ohlédl se přes rameno. "Trochu mi vadí, že ten vlak je tak blízko... Mohli by to slyšet."

Newmeyer se ušklíbl. "Všichni jsme dokázali uběhnout třiadvacet kilometrů pod sto deset minut, pane."

"Ne ve sněhu a s plnou polní..."

"To zvládneme," odpověděl Newmeyer.

"Musíme si také nechat čas na to, abychom pak na ten strom naházeli sníh. Musí to vypadat, že tady už chvíli leží," podotkl Squires. "Já a Grey máme na práci ještě jednu maličkost."

Nadporučík se podíval dopředu. V několika minutách by mohli být u převislé žulové stěny asi tři sta metrů před nimi, která by je ochránila před výbuchem - za předpokladu, že otřes nebude mít za následek, že se skála zřítí přímo na ně. Ale Grey byl dostatečně zkušený a výbušniny nebylo tak velké množství, aby se to mohlo stát. To by jim mělo ponechat dost času na to, aby se po explozi mohl jeden z nich vrátit a odstranit stopy ve sněhu. Všechno muselo vypadat, jako kdyby se strom zlomil a spadl na koleje sám.

Grey skončil a Squires si přidřepl k Newmeyerovi, který zapálil časovací šňůru.

"Pojďme!" zakřičel Squires.

Nadporučík Newmeyerovi pomohl vstát a všichni tři běželi pod malý převis. Když tam dorazili, zbývala jim ještě celá minuta. Potom nocí zazněl výbuch; všichni tři stále ještě rychle oddechovali... Nejprve se ozvalo zapraskání kmene stromu a pak následoval tupý zvuk jeho dopadu na železniční koleje.

54 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.08 HOD., HOKKAIDÓ

Dvoumístný zasklený kokpit byl nízký, velmi plochý a potemnělý. Tři ze šesti plochých barevných obrazovek v kabině vytvářely jediné taktické panorama, zatímco širokoúhlý HUD - displej nad hlavou - podával pilotům informace o letu a cíli, které doplňovaly údaje na displejích zabudovaných přímo do průhledů pilotních přileb. Kolem nebyly žádné měřicí přístroje. Displeje poskytovaly veškeré informace, které pilot potřeboval, včetně výsledků měření složitých senzorů umístěných vně letounu.

Za kabinou se nacházel matně černý trup, více než dvaatřicet metrů dlouhý. Na vrtulníku s plochým břichem nebyly žádné ostré úhly a ocasní systém NOTAR - bez koncového rotoru - spolu s převratně řešeným hlavním rotorem bez ložisek dělal z mosquita za letu téměř naprosto neslyšitelný stroj. Tlaková vzduchová ventilace využívala otvory v zadní části trupu, které byly podobné žábrám, a otočná směrová řídící tryska v ocase umožňovala pilotovi snadno ovládat, díky neexistenci hřídelí a převodových skříní, relativně velmi lehký stroj. Váha vrtulníku zbaveného veškeré vnější výstroje, včetně zbraní, se snížila u prázdného stroje ze čtyř a půl tisíce na pouhé tři tisíce dvě stě padesát kilogramů. S přídavnou palivovou nádrží připevněnou vně a používanou v počátečních fázích letu - než bude nad mořem odhozena a později vyzvednuta - měl mosquito dolet jedenáct set kilometrů. A to i přesto, že z akce poletí o sedm set padesát kilogramů těžší než cestou tam.

Byl to druh letounu, který tisk a veřejnost nazývaly "Stealth", ale kterému důstojníci programu mosquito na letecké základně Wright-Patterson říkali raději "těžko-zpozorovatelný". Výhodou takového stroje nebylo jen to, že ho bylo nesnadné zahlédnout. Dostatek radarové energie zaměřené na F-117A nebo na B-2A, popřípadě přímo na mosquito, umožňoval odhalení nepřítelem. Na světě

však stěží existoval zbraňový systém, který by dokázal takový vrtulník zaměřit; a to bylo jeho hlavní výhodou.

Žádný z "těžko-zpozorovatelných" letounů, které kdy armáda používala, by však nikdy nebyl schopen podobnou akci zvládnout. Což bylo důvodem, proč byl v roce 1991 program Mosquito zahájen. Pouze vrtulník dokáže v noci letět nízko nad hornatým terénem, vyložit nebo naložit skupinu vojáků, obrátit se a zase odletět - a pouze "těžko-zpozorovatelný" letoun mohl doufat, že to dokáže na ostře sledované a zaplněné obloze Ruska.

Při rychlosti tři sta dvacet kilometrů v hodině mohl mosquito doletět k cíli těsně před půlnocí místního času. Kdyby vrtulníku trvalo vyzvednutí nákladu u Chabarovska déle než osm minut, neměl by dostatek paliva, aby se dostal k lodi, která na něj bude čekat v Japonském moři. Když ale pilot Steve Kahrs a druhý pilot Anthony Iovino společně probrali na počítačovém simulátoru v kabině všechny aspekty akce, vsadili si na schopnosti prototypu a rozhodli se dokázat, že si stroj svou pověst zaslouží. Pokud skupina Striker dobře odvede svou práci, udělá to z obou těchto pilotů na základně Wright-Petterson hrdiny. A co bylo ještě důležitější, bude to další těžká rána pro kdysi hrdou Rudou armádu.

55 KAPITOLA

ÚTERÝ, 15.25 HOD., SANT PETĚRBURG

"Generále Orlove," promluvil major Levskij, "mám dost znepokojivé novinky."

Do sluchátek napojených na počítač v Orlovově kanceláři přicházel pouze zvuk majorova hlasu. Námořní základna na okraji města nebyla ještě vybavená videem; a vzhledem k úsporným opatřením v rozpočtu armády to vypadalo tak, že se bez něho bude muset ještě dlouho obejít.

"O co jde, majore?" zeptal se Orlov. Byl unavený a v jeho hlase to už bylo znát.

"Pane, generál Mavik mi přikázal odvolat skupinu Molot."

"Kdy?"

"Právě jsem s ním telefonicky mluvil," odpověděl Levskij. "Pane, lituji, ale musím splnit..."

"Rozumím," přerušil ho Orlov a napil se černé kávy. "Rozhodně za mne však poděkujte poručíkovi Staňkovi i jeho týmu..."

"Ano, pane, udělám to," odpověděl Levskij. "Doufám, že je vám jasné, generále, že ať se stane cokoliv, nebudete sám. Jsem s vámi, a stejně tak i Molot."

V koutcích Orlovových úst to zacukalo. "Děkuji vám, majore."

"Nepředstírám, že vím, o co jde," pokračoval Levskij. "Koluje tady tolik povídaček o možném převratu a o tom, že za tím vším je mafie... Ale jedno vím zcela jistě, pane... Vzpomínám si, že jsem se kdysi pokusil dostat z volného pádu starý letoun Kalinin K-4, pane. Měl silný motor -BMW IV, a ten byl velice tvrdohlavý..."

"Znám ten stroj," přitakal Orlov.

"Pamatuji si, že když jsem prolétával mraky a díval se přímo dolů, tak mě napadlo: ‚Tohle letadlo je takový krásný kousek, že nemám právo se vzdát, ať už je motor mezkovatý sebevíc.' Nešlo pouze o povinnost, byla to otázka cti. Místo abych vyskočil padákem, přinutil jsem ten letoun přistát. Nebylo to nikterak pěkné přistání, ale dokázal jsem to. A pak jsem osobně - osobně - ten bavorský motor celý rozebral a opravil."

"Létal dál?"

"Jako mladá vlaštovka," odpověděl Levskij.

Orlov si uvědomil, že musí být nesmírně unavený, protože ho ta příhoda

dojala. "Děkuji vám, majore. Dám vám vědět, až se rozhodnu pustit se do svého tvrdohlavého motoru."

Orlov zavěsil a dopil kávu. Bylo příjemné a povzbudivé vědět, že má spojence. Někoho dalšího než jen svou oddanou asistentku Ninu, která se měla ve čtyři hodiny vrátit... Vzpomněl si také na manželku. Ta při něm stála, samozřejmě... Ale jinak, stejně jako rytíř bojující s drakem, který na sobě v bitvě nese barvy své paní, stále cválal na koni sám... V této chvíli měl pocit největší izolace, jakou kdy dosud zažil, dokonce větší než v nekonečných temnotách vesmíru.

Pomocí klávesnice se napojil zpátky na frekvenci milice.

"... chceme, abyste nás nechal být," pronášel právě ženský hlas perfektní ruštinou.

"Chcete, abych tady v Rusku nechal volně působit nepřátelské komando?" zasmál se Rosskij. Hovořil nejspíš do mobilního telefonu, propojeného buďto přes Operační centrálu, nebo napojeného na místní policejní stanici.

"Nejsme žádné komando," odpověděla žena.

"Byli jste viděni s majorem Penttim Ahem při vstupu do helsinského prezidentského paláce..."

"Zajišťoval pro nás pouze dopravu. Přišli jsme se pokusit zjistit, kdo zabil jistého britského podnikatele..."

"Úřední zpráva a tělesné pozůstatky byly předány britskému velvyslanectví," odpověděl Rosskij.

"Zpopelněné ostatky," podotkla žena. "Britové odmítají, že by zemřel na infarkt."

"A my odmítáme, že by šlo o podnikatele!" namítl Rosskij. "Máte devět minut na to, abyste se vzdali, nebo budete následovat vašeho mrtvého přítele... Je to docela jednoduché."

"Nikdy není nic tak úplně jednoduché," vložil se do rozhovoru Orlov.

Chvíli, která se zdála být velmi dlouhá, se na lince ozývalo jenom slabé praskání statické elektřiny.

"S kým hovořím?" zeptala se žena.

"S nejvyšším vojenským důstojníkem v Sant Petěrburgu," odpověděl Orlov více pro Rosského než pro tu ženu. "Kdo jste? A ušetřete mě povídaček. Víme, jak jste se sem dostali i odkud."

"Dobrá," řekla žena. "Jsme zaměstnanci COMINT, kteří spolupracují s finským ministrem obrany Niskanenem..."

"Nejste!" skočil jí do řeči Rosskij. "Niskanen by své lidi nevystavoval takovému nebezpečí jen kvůli ostatkům nějakého špiona!"

"Vedení DI6 se nemohlo dohodnout na tom, co podniknout," vysvětlovala žena, "proto se naši lidé poradili s CIA a finským ministrem obrany. Shodli se na tom, že bude menší provokací, když já a můj kolega přijedeme a pokusíme se zjistit, proč byl náš člověk zabit... Po shromáždění potřebných informací jsme se chtěli pokusit o dialog, který měl zabránit odvetě..."

"Nesmysly!" prohlásil Rosskij. "Kdyby to byla pravda, letěli byste s falešnými pasy běžnou leteckou linkou a rychle byste ten případ vyřídili. Místo toho jste připluli miniponorkou, protože jste nechtěli, abychom vás viděli na letišti. Lžete...!"

"Která trasa křižuje Botnický záliv?" zeptal se Orlov.

"Trasa Dvě," odpověděla žena.

"Kolik provincií má Finsko?"

"Dvanáct."

"Tohle nic nedokazuje!" vybuchl Rosskij. "Byla vyškolená! Navíc je to zbytečné! Jsou v naší zemi nelegálně a mé jednotky je během čtyř minut obklíčí."

"Pokud nás ovšem najdete," poznamenal ženský hlas.

Rosskij odpověděl: "Vlevo od vás se právě teď nachází budova divadla... A za vámi jede zelený mercedes. Jestli se pokusíte uniknout, budete zastřeleni."

Opět se rozhostilo ticho. I když ta žena nejspíše auto prohledala kvůli vysílačkám, Orlov věděl, že si asi nevšimla mobilního telefonu v kufru. Ta linka zůstávala zapojená pokaždé, když byl agent v akci. Zapojení linky se na detektorech vysílání neprojevilo, ale umožnilo jim kdykoliv zaměřit polohu auta.

Žena klidně odpověděla: "Pokud se nám něco stane, ztratíte možnost hovořit přímo se svým protějškem na naší straně. Pane - mluvím teď, doufám, s velícím důstojníkem, nikoliv s tím hrubiánem, ano?"

"Ano." odpověděl Orlov. Svým způsobem se mu líbil tón, kterým to řekla.

"Myslím si, pane, že jste víc než jen nejvyšší vojenský důstojník v Sant Petěrburgu. Domnívám se, že jste generál Sergej Orlov a že jste především velitelem zpravodajské agentury. Věřím také, že se dosáhneme lepších výsledků tím, když se spojíte se svým protějškem ve Washingtonu, než když mě zabijete a vrátíte můj popel ministru obrany Niskanenovi."

Orlov a jeho lidé se v uplynulých dvou letech snažili dozvědět se něco víc o svých protějšcích ve Washingtonu, o svých zrcadlových odrazech, o zpravodajské centrále, která fungovala velmi podobně jako teď ta jejich.

Agenti, které měli v CIA a v FBI, dostali volnou ruku, aby zjistili všechno, co mohli. Ale washingtonské Operační centrum bylo velmi moderní, menší a bylo velmi těžké do něj proniknout. To, co ta žena nabízela - protože byla buďto velmi chytrá, nebo měla velký strach -, si Orlov rozhodně nemohl nechat uniknout.

"Možná," odpověděl Orlov. "Jak bychom se s Washingtonem spojili?"

"Spojte mne s majorem Ahem v Helsinkách," odpověděla. "Zařídím to přes něho."

Orlov se nad tou nabídkou chvíli zamyslel. Jedna část jeho osobnosti odmítala spolupráci s cizím agentem, ale ta druhá, silnější, souhlasila s použitím diplomacie raději než s vydáním rozkazu, který by měl zcela určitě za následek krveprolití.

"Propusťte toho muže, kterého držíte jako rukojmí," požádal neznámou ženu, "a dám vám šanci."

Žena bez zaváhání odpověděla: "Souhlasím."

"Plukovníku?" pronesl Orlov.

"Ano, pane?" odpověděl Rosskij napjatým hlasem.

"Nepřeji si žádný zásah bez mého přímého rozkazu. Rozumíte tomu?"

"Rozumím."

Orlov slyšel nějaké zvuky a tlumeně hovořící hlasy. Nedokázal rozpoznat, zda pocházejí z vozu, nebo ze stanice metra, kam se Rosskij vydal pochytat vetřelce. V každém případě věděl, že plukovník nebude zahálet a udělá něco, aby si zachoval tvář... A aby zajistil, že oba cizí agenti neuniknou.

56 KAPITOLA

ÚTERÝ, 7.35 HOD., WASHINGTON, D.C.

Hood už dávno poznal, že paradox řešení krizí tkví takřka pokaždé v tom, že člověk se musí pokusit proniknout k jádru problému právě v okamžiku, kdy je nejunavenější.

Naposledy usínal s hlavou na polštáři v hotelovém pokoji v Los Angeles, obklopen svou rodinou. Teď, o více než čtyřiadvacet hodin později, seděl ve své kanceláři s Mikem Rodgersem, Bobem Herbertem, Ann Farrisovou, Lowellem Coffeyem a Liz Gordonovou a čekal na první zprávy od dvojice ze skupiny Striker, která byla vyslaná zaútočit na objekty v cizí zemi. Ať už to slovně zaobalí jakkoliv - přípravu zprávy pro tisk, pro případ, že by skupina byla objevena nebo zajata, měla na starosti Ann -, právě tohle členové skupiny

Striker prováděli. Utočili na Rusko.

Hoodovi zaměstnanci si krátili čas povídáním a čekali, až uslyší nové zprávy od jednoho ze dvou týmů. Hood jejich rozhovory poslouchal jen na půl ucha a uvažoval o možných následcích toho, co dělají. Podle občasných starostlivých výrazů obličeje Mika Rodgerse se dalo odhadnout, že starosti si zřejmě dělá i on.

Coffey si prstem vyhrnul kus rukávu a podíval se na hodinky.

Herbert zaúpěl. "Neustálé pohledy na ručičky hodinek nepřinutí čas běžet rychleji," napomenul ho.

Liz se napřímila a zastala se Coffeyho. "To máš jako ten vtip se slepičí polévkou, Bobe... Nikomu to neublíží."

Ann chtěla právě také něco pronést, když zazvonil telefon. Hood zapnul reproduktor.

"Pane," oznámil Bugs Benet, "máte hovor ze Sant Petěrburgu vedený přes kancelář majora Penttiho Aha."

"Přepněte mi ho," požádal Hood. Měl stejný pocit, jaký míval za horkých letních rán, kdy je vzduch nehybný a tichý a těžko se dýchá. "Nějaké nápady, Bobe?" zeptal se, přičemž ztlumil mikrofon telefonu.

"Pravděpodobně zajali někoho ze skupiny Striker a přinutili ho zavolat," odpověděl. "Nic jiného mne nenapadá..."

"Tady je Kris," ohlásila se Peggy.

"Tak jsem se spletl," prohodil Herbert. "Kris je Peggyino krycí jméno, když je na svobodě. Kringle si říká, když je tak říkajíc zapasovaná v komíně."

Hood novým stisknutím knoflíku vrátil hlasitost na normál.

"Ano, Kris," odpověděl.

"Generál Sergej Orlov by rád hovořil se svým americkým protějškem," prohlásila Peggy.

"Jste u generála?" zeptal se Hood.

"Ne. Jsme s ním ve spojení vysílačkou."

Hood znovu ztlumil mikrofon a podíval se na Herberta. "Může to být pravda?"

"Jestli je to tak," odpověděl zachmuřeně Herbert, "pak Peggy a George udělali zázrak."

Rodgers prohlásil: "Přesně k tomu byla skupina Striker vycvičená... A ta slečna nejspíš taky není žádná puťka."

Hood uvolnil mikrofon. "Kris, souhlasím s rozhovorem."

Ozval se silný hlas hovořící anglicky s výrazným ruským přízvukem: "S kým mám tu čest mluvit?"

"Tady je Paul Hood," odpověděl ředitel Operačního centra a očima přeběhl po tvářích svých spolupracovníků. Zaznamenal, že všichni v místnosti se zvědavostí naklánějí na svých židlích dopředu.

Orlov řekl: "Pane Hoode, je mi potěšením."

"Generále Orlove," odpověděl Hood, "sleduji vaši kariéru už mnoho let. Všichni ji tu známe. Máte u nás mnoho obdivovatelů..."

"Děkuji vám."

"Řekněte mi, máte možnost přenosu obrazu?"

Orlov odpověděl: "Máme, prostřednictvím satelitu Zontik-6."

Hood se podíval na Herberta. "Můžete mě na něj přepojit?"

Zpravodajský veterán vypadal, jako by ho někdo polil studenou vodou. "Uvidí Tank! To přece nemyslíte vážně..."

"Myslím."

Herbert se zaklením zavolal mobilním telefonem do své kanceláře, otočil se na kolečkovém křesle a nahrbil se, aby ho Orlov neslyšel.

Hood pokračoval: "Generále, rád bych s vámi hovořil z očí do očí. Pokud se nám to podaří zařídit, budete s tím souhlasit?"

"Rád," odpověděl Orlov. "Naše vlády by se však nejspíš dost divily, kdyby věděly, co tady provádíme..."

"Já sám se také tak trochu divím," odvětil Hood. "Tohle není zrovna běžný

operační postup."
"Máte pravdu," odpověděl Orlov. "Ale tohle také nejsou normální okolnosti."
"Jak pravdivé," řekl Hood.
Herbert se znovu otočil. "Můžeme to udělat," oznámil s ustaraným pohledem. "Ale upozorňuju vás..."
"Díky," odpověděl Hood. "Generále Orlove..."
"Slyšel jsem," odpověděl Rus. "Přenos zvuku je u nás velmi dobrý."
"Co si myslí, že tady máme my?" zašeptal Herbert. "Vyřazené přístroje ze CIA?"
Orlov požádal: "Řekněte svému člověku, aby váš, bezpochyby dokonalý, komunikační systém modelu CB7 se satelitní anténou a vysílačem přepnul na kanál dvacet čtyři."
Hood se na Herberta zašklebil, ten však na to zrovna neměl náladu. "Zeptejte se ho," požádal Herbert, "jestli jejich kosmonauti stále ještě močí na kola autobusu, než vyrazí do kosmu."
"Ano, pořád," odpověděl Orlov, když se Hood zatvářil velmi káravě. "Tuhle tradici začal Jurij Gagarin poté, co cestou k raketě vypil příliš mnoho čaje. Ale dělají to i ženy-kosmonautky. Co se týká rovnosti pohlaví, mám dojem, že jsme byli vždycky kus před vámi."
Ann a Liz se obě podívaly na Herberta, který se nervózně zavrtěl na svém pojízdném křesle, zatímco navazoval spojení se satelitním střediskem.
Zařídit spojení trvalo dvě minuty; pak se na obrazovce počítače objevila generálova tvář - s brýlemi se silnými černými obroučkami, vystouplými lícními kostmi, tmavší pletí a vysokým hladkým čelem. Při pohledu do těch inteligentních hnědých očí, které viděly Zemi z perspektivy, která byla dopřána jen málo lidem, získal Hood pocit, že Orlovovi může věřit.
"No tak," pokračoval Orlov s přátelským úsměvem, "to bychom měli. Ještě jednou vám děkuji."
"I já vám děkuji," odpověděl Hood.
"A teď buďme upřímní," navrhl Orlov. "Oba nás zajímá jistý vlak a jeho náklad. Vás zajímá natolik, že jste vyslal údernou skupinu, která ho má napadnout. Možná dokonce zničit. Mne zajímá natolik, že jsem už zajistil stráže, které tomu mají zabránit... Víte, co tvoří ten náklad?" zeptal se Orlov.
"Proč nám to neřeknete vy?" nadhodil Hood.
Orlov odpověděl: "Vlak veze peníze, které budou použité ve východní Evropě k podplacení úředníků a k financování protivládních činností."
"Kdy?" zeptal se Hood.
Herbert zvedl prst ke rtům. Hood ztlumil zvuk.
"Nenechejte ho pokusit se tvrdit, že je na naší straně," upozornil Herbert. "Mohl ten vlak zastavit, kdyby chtěl. Člověk v jeho funkci má jistě vlivné přátele..."
"Ne nezbytně, Bobe," podotkl Rodgers. "Nikdo neví, co přesně se teď v Kremlu děje."
Hood stiskl knoflík zvuku. "Co navrhujete, generále Orlove?"
"Nemohu ten náklad zkonfiskovat," odpověděl Orlov. "Nemám na to lidi."
"Jste přece generál a velíte..." prohlásil Hood.
"Musel bych tu mít alespoň spojence, který by překontroloval mou linku a kancelář kvůli odposlechu," odpověděl Orlov. "Jsem jako Leonidas u Thermopyl... Moje pozice rozhodně není záviděníhodná."
Rodgers se usmál. "Tohle se mi líbí," podotkl tiše.
Orlov pokračoval: "Ale přesto, že nemohu ten náklad zabavit, nesmí být doručen... A vy nesmíte na ten vlak zaútočit."
"Generále," odpověděl Hood, "tohle není návrh. To je gordický uzel."
"Prosím?"
"Hádanka, kterou je velmi těžké rozluštit. Jak můžeme vyhovět takovým požadavkům?"

"Mírumilovným setkáním na Sibiři," odpověděl Orlov. "Setkáním vašich a mých jednotek."

Rodgers udělal prstem pohyb napříč hrdlem. Hood neochotně opět ztlumil zvuk.

"Buď opatrný, Paule," požádal ředitele Rodgers. "Nemůžeme tam nechat skupinu Striker úplně bezbrannou..."

Herbert dodal: "Zvlášť když tomu vlaku velí Orlovův syn... Generál se prostě snaží zachránit svému synovi krk... Rusové mohou naše lidi postřílet, ať už budou ozbrojeni, nebo ne... A OSN jim nakonec dá zapravdu."

Hood oba pohybem ruky umlčel a vrátil se k rozhovoru. "Co konkrétně navrhujete, generále Orlove?"

"Dám rozkaz velícímu důstojníkovi vlaku, aby odvolal stráže a dovolil vašemu týmu přiblížit se a..."

"Vlaku velí váš syn," přerušil jej Hood.

"Ano," odpověděl Orlov. "Můj syn. Ale to na věci nic nemění... Tohle je záležitost mezinárodní důležitosti."

"Proč jednoduše nerozkážete, aby se ten vlak vrátil zpátky?" zeptal se Hood.

"Protože bych přišel o ten náklad... A dostal by se k lidem, k nimž původně směřoval," odpověděl Orlov. "Jednoduše by si našli jiný způsob jeho dopravy."

"Chápu," přikývl Hood. Na chvíli se zamyslel. "Generále, to, co navrhujete, by vystavilo mé lidi příliš velkému riziku. Vy nás žádáte, abychom se k vlaku přiblížili v otevřeném terénu, na dostřel vašich jednotek."

"Ano," řekl Orlov. "Přesně o tohle vás žádám."

"Nedělej to," zašeptal Rodgers.

"Co byste chtěl, aby naši lidé udělali, až se dostanou k vlaku?" zeptal se Hood.

"Rád bych, aby převzali tolik nákladu, kolik jen budou moci odvézt ze země. Zajistěte ho jako důkaz toho, co se tady děje... Není to akce legální ruské vlády, ale několika zkorumpovaných a momentálně mocných jedinců," odpověděl Orlov.

"Ministra Dogina?" zeptal se Hood.

"K tomu se nemohu vyjádřit," odvětil Orlov.

"Proč ne?"

Orlov odpověděl: "Tenhle boj nemusím vyhrát... A mám ženu."

Hood se podíval na Rodgerse, jehož nedůvěra v Orlova nikterak nepolevovala. Nebyl si jistý, zda se má na Rodgerse zlobit. Orlov skutečně žádal mnoho a nabízel pouze své slovo.

"Jak dlouho by mělo to mírumilovné setkání trvat?" zeptal se Hood, vědom si toho, že ústup skupiny Striker se nesmí zpozdit.

"Čtyři nebo pět minut," odpověděl Orlov.

Hood se podíval na hodiny zaznamenávající odpočet. Ruský vlak měl k pozicím skupiny Striker dorazit asi za sedm minut.

"Nesmí to trvat déle," řekl Hood. "Naše akce je už v plném proudu..."

"Chápu," řekl Orlov. "Prosím, zůstaňte na příjmu. Spojím se s vámi, jakmile to bude možné."

"Ano," odpověděl Hood a stiskl omezovač zvuku.

Rodgers prohlásil: "Paule, ať už skupina Striker plánuje cokoliv, je to už připravené, možná už vyhodili do vzduchu trať, nebo plánují zaútočit na lokomotivu. Záleží na momentálních možnostech... Co když to už nebudeme moci zastavit?"

"Já vím," odpověděl Hood, "ale Charlie Squires je chytrý. Pokud Rusové zastaví vlak a vystoupí s bílou vlajkou, bude jim naslouchat... Zvlášť když mu řekneme, co víme."

Herbert hořce podotkl: "Chystáte se věřit pijákům vodky... Já tedy ne. Lenin kul pikle proti Kerenskému, Stalin proti Trockému, Jelcin proti Gorbačovovi, Dogin proti Žaninovi... Bože, Orlov prostě jen bojuje proti

Doginovi! Vrážejí si navzájem kudly do zad... Jen pomyslete, co asi udělají nám..."

Lowell Coffey prohlásil: "Vzhledem k možnosti ozbrojené konfrontace..."

"A vzhledem k Orlovově hrdinské povaze a pověsti," přidala se Liz, "která, jak se zdá, je pro něj velmi důležitá..."

"Správně," souhlasil Coffey. "Vezmeme-li to všechno v úvahu, riziko se zdá být přijatelné a rozumné."

"Rozumné, protože nejde o vás," prohlásil Herbert. "Hrdinská pověst se dá uměle vytvořit, jak vám jistě Ann potvrdí... Osobně bych dal přednost ozbrojené konfrontaci před masakrem."

Rodgers přikývl. "Jak v roce 1831 řekl Lord Macaulay: Umírněnost je ve válce projevem imbecility."

"Smrt ve válce je ještě horší," odporovala Liz.

"Uvidíme, s čím Orlov přijde," prohlásil Hood. Pozoroval, jak se mění malé zelené číslice na hodinách s odpočtem a věděl, že ať už to dopadne jakkoliv, bude mít pouze vteřiny na rozhodování, které může ovlivnit životy mnoha lidí a celé národy - a všechno to bude založeno pouze na jeho dojmu z obličeje muže na počítačové obrazovce.

57 KAPITOLA

ÚTERÝ, 22.45 HOD., CHABAROVSK

Orlov se spojil s osádkou vlaku a četař Fodor ho informoval, že Nikita odešel do lokomotivy, aby pozoroval koleje před nimi. Četař řekl, že bude trvat několik minut, než se vrátí.

"Nemáme čas," odpověděl Orlov. "Vyřiďte mu, ať okamžitě zastaví vlak a přijde k telefonu..."

"Ano, generále," odpověděl četař.

Fodor spěchal do přední části vagonu, zvedl sluchátko interkomu a stiskl bzučák pod ním. Téměř po minutě se ozval Nikita.

"Co je?" zeptal se.

"Pane," hlásil Fodor, "na lince je generál. Přikázal, abychom ihned zastavili vlak... A chce s vámi okamžitě mluvit."

"Je tady hluk," odpověděl Nikita. "Opakujte to."

Fodor křičel: "Generál přikázal okamžitě zastavit vlak a..."

Četař spolkl konec věty, protože skrz dveře, a nikoliv přes interkom, uslyšel z lokomotivy výkřik; v dalším okamžiku byl vržen vpřed, kola vlaku začala skřípat, nárazníky vagonu do sebe vrážely a první vagon tvrdě najel do vagonu s uhlím. Fodor pustil sluchátko a skočil zpátky, aby pomohl vyrovnat satelitní anténu, kterou naštěstí jeden z vojáků zachytil, ale přijímač se převrátil a jeden z koaxiálních kabelů se ze zadní části antény vytrhl... Aspoň že na to všechno ještě nespadla ta těžká svítilna... Vlak zastavil, vojáci i civilisté si uprostřed rozházených beden navzájem pomáhali na nohy. Konečně mohl Fodor přístroj zkontrolovat. Konektor byl sice vytržený, stále však spojoval anténu a samotný kabel byl v pořádku. Četař si sundal rukavice a okamžitě začal s opravou.

Jelikož před kabinou lokomotivy zacláněl velký kotel, jediná okna byla umístěna po stranách. Nikita se díval z jednoho z nich, když náhle v hustě padajících vločkách uviděl spadlý strom. Zařval na strojvůdce, aby zastavil. Protože však mladý muž dost rychle nezareagoval, Nikita zabrzdil sám.

Všichni tři muži v kabině byli tvrdě sraženi na podlahu, a když se vlak zastavil, Nikita slyšel křik shora i ze zadních vagonu. Rychle, i přes naražený pravý bok, na který dopadl, vstal, sebral z háku na stěně baterku a běžel k oknu. Kuželem světla prohledával sníh. Jeden muž spadl se střechy

prvního vagonu, ale už sám vylézal ze sněhem zavátého příkopu.

"Jste v pořádku?" vykřikl. Nikita.

"Myslím, že ano, pane." Mladý voják se nejistě postavil na nohy. "Potřebujete nás vepředu?"

"Ne!" vyštěkl Nikita. "Vylezte zpátky."

"Ano, pane," odpověděl voják a v rychlosti zasalutoval sněhem pokrytou rukavicí. Potom se už k němu natáhly paže jeho kolegů a vytáhly ho zpátky na střechu.

Nikita požádal oba muže v kabině, aby z oken pozorně sledovali, co se děje venku, a sám vylezl nahoru na vagon s uhlím. Vítr už ustal a sníh klidně padal rovnou dolů. Bylo nepříjemné ticho, jako v okamžiku po havárii auta; krajinou se rozléhal jenom ostrý vrzavý zvuk jeho bot. Přelezl na druhou stranu, odkopával sníh a uhelný prach; nakonec neobratně seskočil na nárazník prvního vagonu. Třásl se zimou. Aby našel kliku, musel použít baterku.

"Seberte šest mužů a běžte ke kolejím," zakřičel na statného seržanta Verského, když vstoupil do vagonu. "Spadl na ně strom a chci ho okamžitéodstranit... Ať jsou tři muži na stráži a další tři se do toho ihned pustí."

"Provedu, pane," odpověděl Věrskij.

"Dejte si pozor, aby vás nepřítel nepřekvapil palbou ze zálohy," dodal Nikita. "Mohou mít prostředky pro noční vidění..."

"Rozumím, pane."

Nikita se otočil k Fodorovi. "Co je s telefonem?"

"Oprava bude trvat několik minut," odpověděl Fodor v podřepu vedle svítilny.

"Pospěšte si," přikázal podporučík, přičemž mu od úst stoupala oblaka páry. "Co ještě řekl generál?"

"Jenom přikázal zastavit vlak a chtěl, abyste okamžitě přišel k telefonu," řekl mu Fodor. "To je všechno."

"Zatraceně," odvětil Nikita. "Do háje s tím vším."

Zatímco seržantova skupina vytáhla z pytle s výstrojí pochodně, Nikita přikázal civilistům, aby znovu narovnali bedny. Přišel k nim trochu otřesený voják z vedlejšího vagonu, ale Nikita ho okamžitě poslal zpátky, aby zabezpečil další bedny a přikázal ostatním vojákům, aby byli ve střehu.

"Řekněte těm vzadu, aby se měli na pozoru," dodal Nikita. "Mohli bychom být napadeni zezadu." Podporučík stál rozkročený uprostřed vagonu a netrpělivě se pohupoval ze strany na stranu. Pokoušel se v duchu vžít do uvažování nepřítele.

Ten strom mohl spadnout sám, ale mohl ho tam taky někdo nastražit. Jestli je pravda to druhé, tak nepřátelský útok selhal. Kdyby do stromu bývali narazili, stáli by teď vedle té skalní stěny - což bylo ideální místo, ze kterého se dali ostřelovat vojáci na střeše vlaku. Na takovouhle vzdálenost mohli protivníci zneškodnit možná jednoho nebo dva vojáky, ale pak by je hlídky zpozorovaly a zaměřily. V tuhle chvíli neexistovala možnost, aby se někdo k vlaku dostal bez toho, že by ho spatřili. A jakmile by ho zpozorovali, zastřelili by ho.

Jaký je asi nepřátelský plán?

Otec mu přikázal, aby zastavil vlak... Věděl snad o tom stromu? Nebo ví ještě něco, třeba o výbušninách nebo útoku, který je čeká?

"Rychle!" přikazoval Nikita Fodorovi.

"Už to skoro je, pane," odpověděl četař. Přes mráz bylo jeho čelo mokré potem.

Nikita byl z pocitu bezmoci stále rozzlobenější a stále více si uvědomoval tíživý pocit z prostoru kolem. Nevadila mu ani tak izolovanost a nepřirozené ticho. Narůstal v něm pocit, že ať už je lovcem, nebo obětí, nepřítel, kterého čeká, je velmi blízko.

58 KAPITOLA

ÚTERÝ, 15.50 HOD., SANT PETĚRBURG

"Myslím, že na nás úplně zapomněli."

Vojín George se touhle myšlenkou bavil cestou k Ermitáži; jednu chvíli se musel vypořádat se složitým odbočením poté, co přejeli přes řeku Mojku. Minul Bronzového jezdce, pak zabočil doprava do Gogolovy ulice a zamířil k přilehlému Palácovému náměstí.

Peggy vypnula vysílačku hned poté, co se Orlov spojil přes satelity s Paulem Hoodem a bylo jasné, že nikdo jiný už se na jejich linku nenapojí. Když propustili svého otřeseného, ale vděčného nedobrovolného spolucestujícího, rozhodla se pokračovat směrem k Ermitáži. Tam mohl George nenápadně zaparkovat auto a oba se mohli ztratit v davu. Měli by si dopřát pár chvilek odpočinku, než se pokusí splnit druhou část svého úkolu.

"Je to trochu nezdvořilé, nemyslíte? Cestujeme nějakých tři tisíce kilometrů, odvedeme skvělou práci a nikoho ani nenapadne vzít telefon a říct: 'Vážení, díky.'"

"Přišel jste sem snad kvůli pochvale?" zeptala se Peggy.

"Ne. Ale je příjemné, když vás někdo ocení..."

"Nedělejte si starosti," prohlásila Peggy. "Mám takový pocit, že než se odsud dostaneme, budete ze všeho nejvíc toužit po anonymitě."

Přijeli na dohled bílému sloupoví Ermitáže, které dostávalo ve světle pozdního odpoledne nažloutlý nádech; George nejdřív uslyšel a pak hned i uviděl davy dělníků, před nimiž je varoval kapitán Rydman.

Zavrtěl hlavou. "Kdo by si to jenom pomyslel?"

Peggy odpověděla: "Když tady naposledy někdo takhle protestoval, jmenovalo se to pravděpodobně ještě Zimní palác a podrážděné stráže cara Mikuláše II. střílely do dělníků..."

"To je strašné," poznamenal George. "A nejhorší je, že pořád existují lidé, kteří touží po vládě pevné ruky..."

"Proto mi nevadí, že mi nikdo neděkuje," podotkla Peggy. "Vpřed nás většinou žene strach, a ne plácání po ramenou... Ostražitost má své vlastní výhody a radosti... Alespoň Keith si to vždycky myslel."

George na ni pohlédl ve zpětném zrcátku. V jejím hlase nebyla ani stopa smutku ohledně jejího mrtvého přítele a nic podobného neobjevil ani v jejích očích. Snad patří mezi ty lidi, kteří na veřejnosti nenařikají, nebo si nestěžují vůbec... Napadlo ho, jak asi zareaguje, až se dostanou k budově, kde Keith zahynul.

Na Palácovém náměstí stály ve skupinkách nejméně tři tisíce lidí. Shromáždili se před nízkým pódiem, které bylo zbudované před hlavním obloukem. Policie odklonila provoz mimo náměstí a Peggy vojína George požádala, aby zastavil, ještě než se k policistům dostanou. Zaparkoval vedle kavárny pod širým nebem s různobarevnými slunečníky nad stoly; každý slunečník dělal reklamu jinému druhu piva nebo vína.

"Obchodníci neztráceli čas a už jsou tady," prohodil George pohoršeně k Peggy.

"Ti nikdy neztrácejí čas," odpověděla; pak si všimla, že se na ně dívá jeden z policistů.

George si ho také všiml. "Zjistí si nás podle auta," prohlásil.

"Nebudou však očekávat, že v téhle oblasti zůstaneme," odpověděla Peggy. "Zaručeně si myslí, že už jsme tady skončili..."

"Nemyslíte si, že jim náš přítel Ronaš dal náš podrobný popis... A že ho v téhle chvíli už rozšiřují faxem po celém Sant Petěrburgu?"

"Ještě ne," odpověděla. "Ale radši bychom měli sundat ty uniformy...

Zejména pokud chceme uniknout jako turisté." Peggy se podívala na hodinky. "Za hodinu a deset minut se máme setkat s Volkem. Doporučuji zajít dovnitř, do muzea. Jestli nás cestou zastaví, řeknu jim, že jsme z admirality, která je o blok dál na východ. Vysvětlím jim, že jenom dáváme pozor, aby se dav nerozšířil až k nám. Až budeme uvnitř, převlékneme se a budeme dělat, že jsme dvojice zamilovaných. Pak zajdeme rovnou k Rafaelovi."

"Konečně maškaráda, kterou beru," prohlásil George a vyrazil k náměstí.

"Mně se to zdaleka tak nelíbí," řekla Peggy. "Uvnitř budovy se musíme trochu pohádat, abych mohla odejít a promluvit si s Volkem."

George se zašklebil. "Jsem ženatý, hádat se umím celkem obstojně." Jeho úsměv se ještě rozšířil. "To je teda legrace..."

Peggy však jeho úsměv neopětovala; nenápadně procházeli okrajem davu na Palácovém náměstí. George napadlo, zda ho vůbec slyšela. Pohlédl na ni. Rozhlížela se po spořádaném davu postávajícím u skupinek soch nad hlavním obloukem... Někde tady, přímo u Ermitáže, zahynul na břehu řeky Keith Fields-Hutton. Měl dojem, že v koutcích jejích očí přece jen zahlédl slzy. I v její chůzi se objevila jakási těžkopádnost, kterou předtím nezpozoroval.

Konečně si začal připadat v blízkosti téhle ženy, s níž strávil podstatnou část dnešního dne, přirozeně a takřka lidsky.

59 KAPITOLA
ÚTERÝ, 22.51 HOD., CHABAROVSK

Vojáci jednotek Specnaz dokáží provádět se svou hlavní zbraní, lopatou, mnoho věcí. Bývají například ponecháváni v zamčené místnosti pouze s lopatou a rozzuřeným psem. Dostávají rozkazy kácet lopatami stromy. Někdy s nimi musejí kopat ve zmrzlé půdě zákopy, dost hluboké na to, aby se v nich dalo ležet. Vojáky, kteří se nezakopou dostatečně hluboko, mohou totiž celkem snadno rozdrtit pásy tanků.

Nadporučík Squires si s pomocí Liz Gordonové dobře prostudoval techniky jednotek Specnaz a hledal v nich to, co vedlo k pozoruhodné vytrvalosti a všestrannosti jejich vojáků. Nemohl samozřejmě převzít všechno. Pravidelné výprasky, kterými důstojníci své podřízené "zocelovali", by mu Pentagon nikdy neschválil, jakkoli znal i americké důstojníky, kteří by je rádi zavedli. Používal však mnohé jiné metody Specnaz a jednu z nich si dokonce oblíbil - schopnost vytvořit ve velmi krátkém čase maskování v místech, která jsou nejméně pravděpodobná.

Když se dozvěděl o vojácích umístěných na střeše vlaku, uvědomil si, že budou zaručeně pozorovat vrcholky stromů, srázy, balvany a zasněžené příkopy podél kolejí. Věděl, že v lokomotivě bude někdo, kdo bude trať pozorovat kvůli výbušninám nebo zátarasům. Věděl však také, že on sám se bude muset dostat nenápadně pod vlak, a že tedy nejlepší místo k úkrytu najde v samotném kolejišti...

Záře reflektoru lokomotivy bude rozptýlená a slabá a ruští vojáci budou pozorně sledovat povrch kolejí mezi vlakem a padlým stromem. Měl proto pocit relativního bezpečí, když použil malou sekeru k odsekání dvou zchátralých starých pražců a k vyhloubení zákopu přímo v kolejišti. Lehl si tam na záda, v ruce svíral tlumok plný výbušniny C-4 a nechal se Greyem pokrýt sněhem - po straně zůstal jen malý volný prostor, aby mohl dýchat. Newmeyer provedl opodál totéž a Grey se schoval za balvan dál od trati; až Squires s Newmeyerem zaútočí na dva vagony a začne ohňostroj, Grey se zaměří na svůj cíl, na lokomotivu.

Squires příjezd vlaku slyšel a po chvíli i cítil. Nebyl nervózní. Ležel pod povrchem kolejí, kde se smetadlo, je-li na lokomotivě vůbec nějaké, zaručeně ani nedotkne sněhu, který měl na sobě navršený. Jedinou jeho starostí bylo, že strojvůdce strom uvidí příliš brzy, nebo že ho neuvidí vůbec, a narazí do něj.

V druhém případě by došlo nejen k vykolejení vlaku, ale kola lokomotivy by strom nejspíš odhodila přímo na něj...

Nic z toho se však nestalo. Vlak zastavil, a když si Squires odhrabal trochu sněhu z očí, zjistil, že leží přímo pod uhlákem. Byl tedy jen trochu více vpředu, než původně plánoval.

Aspoň, že ta kamufláž zabrala, pomyslel si a snažil se opatrně vyprostit zpod sněhu. V tom, že se ruská jednotka stane obětí typicky ruské taktiky, se mu zdálo být něco uspokojivého a "historicky spravedlivého" - jako když příznivci cara nejdříve zavraždili Rasputina a samotného cara pak zabili revolucionáři.

Squires právě skončil s odstraňováním sněhu, když uslyšel výkřiky. Přestože byl každý centimetr jeho pokožky chráněný oblečením z nomexu, byla mu zima. Ovládal ho chlad, který se mu zdál být z nějakého důvodu každým okamžikem větší a větší... snad kvůli temnotě kolem.

Sotva se osvobodil, uslyšel křupání bot ve sněhu. Potom Rusové zapálili pochodně, které na sněhu vytvořily kruhy růžového světla. Pod temným podvozkem vlaku vypadala jejich záře skoro pekelně.

Squires si pozorně položil batoh na břicho a začal se plazit dozadu, ven ze zákopu a podél kolejí směrem k prvnímu vagonu. Vojáci přecházeli vpravo od něho. Na okamžik se zastavil a rozepnul si bezpečnostní popruh na pouzdře, které měl připnuté dole na pravém stehně. I když rozhodně nehodlal způsobit mezinárodní incident, raději by se dočetl v zítřejších novinách o svém zločinu, než aby si jiní četli o jeho smrti v ledových pláních Sibiře.

Squires se plazil rychle a pod spojením uhláku s prvním vagonem se ocitl právě ve chvíli, kdy se ruští vojáci dostali k padlému stromu. Dokázal to i přesto, že před sebou hrnul rameny hromadu sněhu a musel se přes ni vždy čas od času dostat. Otevřel kapsu batohu, vytáhl výbušninu C-4 a opatrně ji přitiskl na kov, ze kterého odpadávaly jako sněhové vločky mokré zrezavělé šupiny. Když byla výbušnina na místě, vzal rozbušku a dlaní vtlačil její kladný i záporný pól do plastické trhaviny. Nad číselníkem časovače byla dvě tlačítka; nejdříve stiskl to levé, což uvedlo zařízení do chodu, pak teprve mohl na číselníku navolit dobu výbuchu. Dopřál si hodinu. Navolil 60:00:00 a stiskl tlačítko nahoře vpravo, kterým vše uložil do paměti přístroje. Pak ještě jednou stiskl levé i pravé tlačítko a odpočítávání začalo.

Squires se nohama odrazil od nahromaděného sněhu a přesunul se doprostřed prvního vagonu. Nad sebou, vpravo, slyšel jakési kroky. Náhlé zastavení vlaku muselo pořádně pohnout nákladem, který teď ruští vojáci nejspíš znovu srovnávali... Posunul se ještě o kousek dozadu a zastavil se přímo pod zdrojem hluku; tam umístil další C-4. Vytáhl časovač a opakoval postup, který měl zajistit výbuch i této dávky trhaviny. Potom se přesunul pod druhý vagon a udělal totéž.

Když všechno dokončil, povolil si dlouhý a hluboký nádech. Díval se přes svou hruď směrem před vlak a viděl, že Rusům se už skoro podařilo strom odstranit. Neměl mnoho času.

Squires vyklouzl zpod vagonu a zadíval se doprava, sám byl teď vlevo vedle vagonu. Převalil se na břicho a zůstal ležet ve stínu vlakové soupravy. Pohlédl na svítící číselník svých hodinek a byl potěšený tím, jak rychle všechno zvládl. Byl si skoro jistý, že kdyby měl podobný úkol zvládnout při cvičení na základně Andrews, zabral by mu o deset nebo dvacet procent více času než teď, v terénu. Nechápal to příliš, ale nepochyboval o tom.

Podíval se zpátky k prvnímu vagonu a pak se pomocí loktů plazil k závěji poblíž uhláku. Začal odhrnovat sníh stranou; to byl signál pro Newmeyera, aby se také vyhrabal. Vojín se třásl a v ústech svíral část své kukly, aby ztlumil zvuk cvakajících zubů. Squires ho přátelsky poplácal po rameni a Newmeyer se přetočil na břicho. Byl zahrabaný se svou Berettou 9 mm na hrudi, a teď ji zasunul do pouzdra.

Newmeyer věděl, co dělat, a tak se Squires odplazil zase zpátky k druhému

vagonu, aby mohl včas zaujmout svou pozici.

Z celého srdce si přál, aby právě tuhle část akce měli možnost předem nacvičit. Zároveň si však byl jistý, že ačkoli příslušník Specnaz je schopný plnit rozkazy sedmdesát dvě hodiny beze spánku a izraelský parašutista z komanda Sayeret Tzanhanim dokáže dopadnout na hřbet běžícího velblouda (Squires na vlastní oči viděl důstojníka ománské Královské gardy zabít člověka jehlicí od klobouku), žádný voják na světě nedokáže improvizovatjako člen skupiny Striker. Tohle je výhoda jeho týmu a důvod, proč se tak dokonale hodí právě pro Operační centrum, které musí řešit neočekávaně se vyvíjející krize.

Squires si zavěsil na opasek detonátor, nasadil si plynovou masku a pak vytáhl z levé kapsy na stehně oslňující a ohlušující granát. Do kruhové pojistky granátu vložil pravý palec. Potom vytáhl z pouzdra nádobu se slzným plynem M54 a s palcem provlečeným její pojistkou ji sevřel v levé ruce. Newmeyer udělal totéž a oba muži, skryti ve stínu těsně pod okny prvního i druhého vagonu, pomalu vstali.

60 KAPITOLA

ÚTERÝ, 7.53 HOD., WASHINGTON, D.C.

"Tak co je s tím Rusem?"

Hooda napadla přesně tatáž slova, právě v okamžiku, kdy je Herbert vyslovil.

Všichni v jeho kanceláři už několik minut mlčeli a on si v duchu znovu přehrával rozhovor s Orlovem, aby ujistil sám sebe, že ruskému generálovi neřekl něco, co by mohlo být použito proti skupině Striker... Orlov přece beztak věděl o obou jejích částech a věděl dokonce, kde právě jsou... Hood byl ještě stále přesvědčený, že účelem jejich hovoru bylo především odvrácení hrozící krize. Kdyby ze sebe chtěl Orlov udělat mocného muže, mohl k tomu přece dávno využít svého postavení... Hood proto věřil, že kosmonaut je přinejmenším stejným humanistou jako vlastencem.

Ale vlaku velí jeho syn, připomněl si Hood, a to může převážit i nad těmi nejlepšími úmysly.

Telefon zazvonil a všichni sebou trhli. Ředitel stiskl knoflík reproduktoru a ohlásil se.

"Máte hovor od vojína Hondy ze skupiny Striker," oznámil Bugs Benet.

"Sem s ním," odpověděl Hood, "a prosím, dejte mi na počítač plán akce a mapu... Kdyby zavolal generál Orlov, zhasněte to."

Než došlo k přepojení hovoru, ředitel posunul telefonní přístroj k okraji psacího stolu, směrem k Miku Rodgersovi. Zdálo se, že generála to gesto potěšilo.

Hondův hlas se ozval ze "zakryté" linky silný a překvapivě čistý: "Tady je vojín Honda, hlásím se podle rozkazu."

"Tady je generál Rodgers. Pokračujte, vojíne."

"Pane, cílový most je v dohledu a nic se tady neděje. V prostoru 9518-828 jsou za účelem zajištění trasy ústupu tři členové skupiny Striker. Další tři jsou u vlaku v prostoru 6987-572. Nadporučík plánuje obložit vlak C-4, pomocí třaskavých granátů a slzného plynu vyhnat ven všechny cestující, ovládnout vlak a vyhodit ho o kus dál do vzduchu. Má totiž obavy, aby nějaká střepina z kotle lokomotivy někoho nezranila... Přidá se k nám v bodu ústupu, až bude cíl zneškodněný."

Hood se podíval na mřížku překrývající mapu na obrazovce počítače. Vzdálenosti byly dost velké, ale dalo se to zvládnout.

"Vojíne," zeptal se Rodgers, "projevili Rusové nějaký náznak toho, že by se v případě nutnosti vzdali?"

"Pane, my jsme je zatím neviděli. Nadporučík odstřelil přes koleje strom, to jsme slyšeli. Pak jsme ještě zaznamenali přijíždějící vlak, skřípění brzd a jsme si jisti, že vlak zastavil... Ale odsud tam není vidět."

"Ozvala se nějaká střelba?"

"Ne, pane," odpověděl Honda.

"Když bude nezbytné předat beta týmu rozkaz, dá se to provést?" zeptal se Rodgers.

"Jeden z nás by se musel vrátit," řekl Honda. "K vysílačce teď nemohou... Pane, musím se už připojit k ostatním, ale pokusím se vám hlásit veškerý další vývoj situace."

Rodgers mu poděkoval a popřál mnoho štěstí. Hood se spojil s Benetem a požádal o poslední průzkumné fotografie místa z OZI; přikázal, aby mu je poslali co nejdříve do počítače. Rodgers s Herbertem odešli k tiskárně umístěné za Hoodovým psacím stolem a čekali, až snímky dorazí.

O chvíli později se na obrazovce počítače objevil Orlov. Vypadal ustaranější než předtím. Hood nepozorovaně kývl na Liz, aby k němu přišla. Postavila se stranou, mimo dosah maličké kamery na monitoru, ale tak, aby sama dobře viděla Orlovovu tvář.

"Promiňte mi to čekání," omlouval se Orlov. "Přikázal jsem operátorovi, aby nechal zastavit vlak a zavolal mi k telefonu syna, ale linka se odmlčela. Opravdu nevím, co se stalo."

"Zjistil jsem, že můj tým umístil přes koleje strom," oznámil generálovi Hood, "ale nemyslím si, že došlo ke kolizi."

"Pak je možné, že můj rozkaz dorazil včas," prohlásil Orlov.

Hood si všiml, že se ruský generál podíval dolů.

"Volá mi Nikita," oznámil Orlov. "Za chvíli se vám ozvu..."

Obličej na obrazovce zmizel a Hood se otočil k Liz. "Jaký z něj máte dojem?"

"Neuhýbavý pohled, trochu unavený hlas, přihrbená ramena... Vypadá jako muž, který říká pravdu, ale není z toho všeho zrovna nejšťastnější."

"Tak to vidím i já," usmál se Hood. "Díky, Liz."

Oplatila mu úsměv. "Rádo se stalo."

Potom začala bzučet tiskárna. V okamžiku, kdy se začala objevovat první fotografie, zadívali se Rodgers s Herbertem na Hooda podobně ustaraně jako před chvílí Orlov.

61 KAPITOLA

ÚTERÝ, 22.54 HOD., CHABAROVSK

Oprava spojovacího kabelu se poněkud protáhla, protože četař Fodor měl prsty úplně ztuhlé mrazem. Dřepěl vedle antény a kapesním nožem se snažil odříznout asi tři centimetry izolace a stínění, aby mohl odkrýt dostatečně dlouhý kus drátu, jejž hodlal stočit a vložit do kontaktu. Skutečnost, že ho pozorovali dva civilisté, kteří bez ustání tvrdili, že znají lepší způsob, jak drát upravit, mu zrovna nepomohla.

Když Fodor konečně skončil, předal sluchátko podporučíkovi, který stál přímo za ním. Fodorovy pohyby nebyly nijak triumfální, pouze rychlé a účelné.

"Nikito," zeptal se generál Orlov. "Jsi v pořádku?"

"Ano, generále. Odstraňujeme zrovna z tratě nějaký strom..."

"Chci, abyste toho hned nechali."

"Cože?"

"Spoléhám na tvé velitelské schopnosti... V žádném případě nesmíš začít bojovat s těmi americkými vojáky, rozumíš?"

Oknem za Nikitovými zády zavanul ledový vzduch. Ale to nebyla pravá příčina

toho, že se podporučík otřásl. "Generále, nechtějte po mně, abych se vzdal..."

"To taky nemusíš," odpověděl Orlov. "Ale splníš mé rozkazy. Je to jasné?"

Nikita zaváhal. "Dokonale," odpověděl.

"Jsem ve spojení s velitelem těch Američanů," prohlásil Orlov. "Zůstaň na příjmu a já ti dám další..."

Nikita už zbytek otcovy věty neslyšel. Dřevěnou podlahou vlaku mírně otřásla dutá rána. Otočil se od telefonu a uviděl, jak se k němu pomalu kutálí granát; o vteřinu později vybuchl řadou silných záblesků a hlasitých ran. Lidé ve vagonu začali křičet. Pak uslyšel další ránu, po níž následovalo syčení unikajícího plynu.

Nikita vytáhl pistoli a rozběhl se ke dveřím prvního vozu. Nemohl si pomoci a musel v duchu obdivovat vychytralost nepřátel. Nejdříve použili oslnivý granát, který je přiměl zavřít oči, a hned potom slzný plyn, aby je přinutili nechat oči zavřené - takhle jednoduše nedojde ke zranění zraku, která by mohli ruští vojáci utrpět, kdyby plyn v uzavřeném prostoru jejich oči zasáhl...

Bez trvalých zranění, kterými by mohli naši diplomaté argumentovat na zasedáni OSN, pomyslel si podporučík vztekle.

Nikita odhadl, že se Američané pokoušejí vykouřit jeho vojáky a zajmout je, aby mohli uniknout s penězi. Útočníci jsou bezpochyby roztroušeni všude v okolí. Nemá tedy smysl vysílat za nimi jednotky... Ale jeho nedostanou! A nedostanou ani jeho náklad... Levou rukou, s pevně zavřenýma očima, tápal po stěně vagonu; proklínal otce za to, že uvěřil Američanům, kterým se přece věřit nedá... Jako kdyby oni, a nikoliv generál Kosigyn, měli na srdci dobro Ruska.

Nikita konečně dotápal ke dveřím a vykřikl: "Seržante Verský, kryjte nás!"

"Rozkaz, pane!"

Nikita vyběhl před vůz, ven z oblaku slzného plynu, otevřel oči a uviděl vojáky seržanta Verského ležet na břiše ve sněhu, připravené při prvním náznaku útoku střelbu nepřítele opětovat. Za podporučíkovými zády pomáhali četař Fodor a ještě jeden voják civilistům vystupovat z vlaku.

Nikita poodešel od vagonu a zavolal na vojáka hlídkujícího na střeše, který sledoval druhou stranu vlaku.

"Vojíne, vidíte něco?"

"Ne, pane."

"Jak je to možné?" zařval Nikita. "Ty granáty přece přilétly z vaší strany!"

"Nikdo se tudy ani nepřiblížil, pane!"

To není možné, pomyslel si Nikita. Granáty do vlaku někdo vhodil, nebyly vystřelené z granátometu. Někdo tedy musel proniknout dostatečně blízko k vlaku... Pak ho náhle napadlo, že pokud se nemýlí, musejí být ve sněhu nějaké stopy...

Nikita se rozběhl hlubokým sněhem směrem k lokomotivě, aby se podíval na druhou stranu vlaku; od úst mu vlály chuchvalce mrznoucí páry.

62 KAPITOLA

ÚTERÝ, 22.56 HOD., CHABAROVSK

Seržant Chick Grey, přikrčený za balvanem velikosti staré fordky, jakou kdysi vlastnil jeho otec, ve skutečnosti ani neviděl, jak Squires s Newmeyerem vhodili granáty okny do vlaku. Ale když spatřil, jak sníh mění barvu z kouřové na magnesiově bílou, vzpomněl si na svá středoškolská léta, kdy byl oporou lehkoatletického týmu, a vyrazil, jako kdyby zaslechl výstřel ze startovní pistole. Už předtím si dobře prohlédl lokomotivu, a teď oběhl balvan a vyrazil s tělem předkloněným co nejrychleji k ní. Viděl Squirese a Newmeyera, kteří cosi vhazovali do oken obou vagonu. Poslouchal, zda nezaslechne výrazný zvuk

amerických zbraní, ale nic podobného neslyšel, pouze zaznamenal, že se ze dveří druhého vagonu valí kouř, a zahlédl, jak se Newmeyer naklání nad spojením vagonu a služebního vozu. O chvíli později se červený služební vůz uvolnil a voják na jeho střeše jen bezmocně střílel kolem.

Grey pocítil hrdost nad tím, co Squires vymyslel: jestli nebude nikdo zraněný, bude to doslova učebnicová akce zvláštních jednotek...

Pozor! napadlo ho a v běhu uhnul doleva a pak doprava. Uvědomil si, že očekáváním snadného úspěchu by lehce mohl přivolat zkázu. Okamžitě se plně soustředil na svůj úkol, přesně tak, jak se to vyžadovalo od členů skupiny Striker.

Právě dobíhal k vagonu, chybělo mu už jen pár metrů, když tu si všiml stínu, který se pohyboval po druhé straně vlaku a směřoval k přední straně lokomotivy... Někdo z Rusů chce nejspíš vlak obejít... Grey se nehodlal zastavit; vyskočil proto na potrubí kotle lokomotivy vinoucí se podél kabiny. Chytil se za jednu trubku, švihl nohama stranou do okna, pustil se a skočil dovnitř.

Strojvůdce se celý překvapený otočil. Grey ho několika zkušenými hmaty a údery srazil na podlahu.

Seržant nechtěl, aby muž upadl do bezvědomí. Chtěl, aby s ním spolupracoval v případě, že nepřijde na to, jak vlak rozjet. Ale regulátor rychlosti i brzda na podlaze se daly poměrně lehce ovládat. Vykopnul brzdu nahoru, do polohy nezatažená, popadl svislé táhlo regulátoru a posunul je z levé polohy směrem k sobě. Vlak vyrazil kupředu.

"Ven!" vyštěkl Grey na strojvůdce.

Mladý Rus s obličejem jako broskev se snažil postavit na nohy, ale nakonec to vzdal a zůstal v pokleku.

Grey mu ukázal směrem k oknu. "Da - dosvidanja!" použil jediné ruské slovo, které znal. "Nazdar!"

Rus zaváhal a pak se náhle pokusil vytrhnout Greyovi z pouzdra na levém stehně berettu. Grey ho vší silou udeřil levým loktem do spánku. Voják se zhroutil do rohu kabiny, kde zůstal nehybně ležet.

"Ty hajzle!" zaklel seržant. Potom posunul regulátor rychlosti ještě výš a kopl Rusa do ramene, jako by to byl pytel s moukou. Vytáhl ho do okna a vyhodil do první závěje sněhu, kolem které projížděli. Na vteřinu za ním vyhlédl a spatřil ruské vojáky, zoufale běžící ve snaze vlak dostihnout. Střelba z obou vagonu je však brzy zahnala. Vlak se ocitl zcela v moci skupiny Striker a vyrazil, takřka plnou parou, do noci.

*****

Když se vlak rozjel, Nikita právě obcházel smetadlo. Seskočil z kolejí, uchopil zábradlí žebříku nad smetadlem a vyšplhal po třech příčkách nahoru na plošinu. Tam se přikrčil zády k plášti kotle a s kalašnikovem přitisknutým k boku pozoroval s narůstajícím vztekem, jak neznámý vetřelec vyhodil vojína Maximiče z okna kabiny a jak další Američané začali střílet, aby zahnali ruské vojáky, ochránce vlaku, do úkrytů za stromy a balvany.

A s takovými darebáky by se chtěl můj otec bratříčkovat! V Nikitovi to jen vřelo. Z oken vagonu zatím vyprchávaly poslední zbytky slzného plynu a lokomotiva nabírala rychlost.

Nikita si stále v podřepu přehodil samopal s krátkou hlavní do levé ruky a vylezl o půl metru výš na plošinu, nad okraj parní nádrže. Tam, asi v polovině úrovně kotle, vedla nad vstřikovací trubkou úzká lávka. Podporučík se přidržoval zábradlí vedoucího po horní straně kotle a namířil samopal na kabinu.

Ve chvíli, kdy Nikita prošel pod zásobníkem páry a ocitl se pouhé dva metry od kabiny, vyhlédl ven nic netušící americký voják.

63 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.02 HOD., MOSKVA

Ministr vnitra Dogin měl dobrý pocit. Velmi dobrý.

Poprvé toho dne seděl ve své kanceláři sám a vychutnával si nadcházející triumf. Jednotky generála Kosigyna se bez jakýchkoliv problémů přesunovaly na Ukrajinu. Přicházely dokonce zprávy, že Rusové, kteří tam žijí, ale také samotní Ukrajinci je vítají se sovětskými vlajkami v rukou.

Polská armáda se přesunula k hranici s Ukrajinou. NATO a Spojené státy přemístily jednotky z Anglie do Německa a v Německu směrem k polské hranici. Ve snaze předvést svou vychloubačnou sílu létala nad Varšavou letadla NATO. Ale do Ruska zatím nevstoupil jediný cizí voják. A ani se to nestane. Rozhodně ne s ruskými agenty připravenými vyvolat po celém světě nepokoje. Spojené státy budou přihlížet, jak si Rusko znovu získává svou historickou sféru vlivu. Americkým vojákům připadne opět potupný úkol potlačovat místní rebelie a provádět invaze v Latinské Americe a na Blízkém východě. Právě v této chvíli Doginův emisar ve Washingtonu, zástupce ruského vojenského přidělence Savickij, probírá se zástupci vlády USA na schůzce za zavřenými dveřmi ruské záměry. Žaninův nový velvyslanec se už s americkým ministrem zahraničních věcí Lincolnem setkal. Uspořádáním téhle druhé schůzky USA neoficiálně uznaly, že v Rusku existuje druhá vláda, taková, se kterou je zapotřebí počítat. A skupina Groznyj nemusela dokonce ani provést další pumový útok...

Doginovi noví političtí přátelé souhlasili s tím, že na své peníze počkají; a prezident Žanin právě zjišťoval, že má zablokovaný přístup k veškerým informacím i k velení. Nedokázal na vzniklou situaci odpovědět dost rychle a rázně a Dogin byl velmi hrdý na to, o kolik byla jeho akce efektivnější než převrat proti Michailu Gorbačovovi, který prakticky v zárodku selhal. Žanina ani nebylo zapotřebí izolovat pomocí zbraní a vojáků. Stačilo pouze potlačit jeho schopnost vidět a slyšet... A rázem se stal bezmocným.

Dogin se potěšené usmál. Co může ten idiot udělat? Vystoupit v televizi a v rozhlase a oznámit svým voličům, že neví, co se v jeho zemi děje.

Ministrova jediná obava, totiž že Šovič bude kvůli neočekávané prodlevě se zaplacením neklidný, se ukázala být lichou. Gangster už bezpochyby dávno použil jeden ze svých falešných pasů a opustil zemi. Neustále se přemísťoval jako Patton v průběhu druhé světové války, aby tak zmátl své nepřátele a soky. Ne, že by Doginovi záleželo na tom, kde Šovič zrovna je. Nevadilo by mu ani, kdyby ten červ zůstal navždy zalezlý pod nějakým balvanem.

Až dosud, uvažoval ministr, byl jediným zklamáním Sergej Orlov... Jako by si vůbec neuvědomoval, že já a mí spojenci se snažíme tuto nemocnou zemi uzdravit... Momentálně to sice vyžadovalo porušení zákonů, ale co má být? Dogin ve skrytu duše očekával, že spořádaný a tradice uznávající muž, jakým generál beze sporu vždy byl, bude nespokojený s novým zřízením. V žádném případě ho nenapadlo, že Orlov využije svou autoritu a vyšší hodnost proti plukovníku Rosskému. Tím, že to udělal, pomyslel si Dogin sebevědomě, generál v podstatě ukončil svou kariéru.

Dogin ho litoval. Ale Orlov svou práci už odvedl, pomohl přesvědčit neochotné politiky, aby podpořili financování Operační centrály. Vzhledem k jeho vlastnostem by mu dovolili zůstat ve funkci, kdyby se k nim přidal. Ale takhle je s ním konec

Ministr pohlédl na mapy na stěnách a pocítil nadšení nad myšlenkou, že tam znovu pověsí staronovou mapu znovuzrozeného Sovětského svazu.

Podíval se na hodinky a uvědomil si, že by už mělo být po bouři a vlak s penězi by se měl blížit k Chabarovsku. Zvedl telefon a požádal svého asistenta, aby mu k telefonu sehnal generála Orlova. Jakmile bude příjezd

vlaku potvrzený, zařídí vyslání letadla, které poletí do Birobidžanu, hlavního města židovské oblasti u řeky Biry. Kombajnová továrna Dalselmaš má přistávací dráhu, která stačí pro středně velký vojenský letoun...

Muž, který se ministrovi v telefonu ozval, však nebyl plný obav. Působil naprosto jinak než při dřívějších rozhovorech. Dogin slyšel sebevědomý hlas vysokého důstojníka.

"Vaše plány selhaly," oznámil mu generál klidně.

Ministr byl opatrný. "Jaké plány? Stalo se něco s tím vlakem?"

"Dá se to tak říct," odpověděl Orlov. "Právě v této chvíli na něj útočí americké komando."

Dogin se velice zpříma posadil. "Za ten vlak nesete plnou zodpovědnost - jeho ochrana je v rukou vašeho syna!"

"Jsem si jistý, že Nikita dělá, co umí, aby útok odvrátil," odpověděl Orlov. "Američané jsou navíc v nevýhodě. Nechtějí zranit naše lidi."

"Byli by šílení, kdyby chtěli," odpověděl Dogin. "Kde je Rosskij?"

"Honí špiony," ušklíbl se Orlov. "Ale utekli mu. Zajali muže, který je sledoval, a použili jeho vysílačku, aby se spojili s Operačním centrem ve Washingtonu. Tak jsem se dozvěděl o vašem plánu... Společně s Operačním centrem se teď pokoušíme všechno řešit."

"Vaše fantasmagorie mě nezajímají!" zaječel Dogin. "Okamžitě se spojte s Rosským a předejte mu velení Operační centrály!"

"Na něco jste zapomněl," odpověděl Orlov. "Mě může odvolat pouze prezident."

"Odstoupíte, generále Orlove! Nebo vás nechám z centrály eskortovat..."

"A jak se Rosskij a jeho hnědé košile dostanou dovnitř?" zeptal se Orlov. "Od této chvíle je centrála uzavřená."

Dogin zaburácel: "Dostaneme ji zpět!"

"Možná," řekl Orlov. "Ale nikoli včas, abyste mohl zachránit ten váš vlak ... a celou tu vaši akci."

"Generále!" rozkřičel se znovu Dogin. "Uvažujte přece! Pomyslete na svého syna a na manželku..."

"Ty miluji," odpověděl Orlov, "ale v této chvíli myslím především na Rusko. A doufám, že nejsem sám... Na shledanou, ministře."

Orlov zavěsil a Dogin zůstal nehybně sedět; svíral telefon ještě alespoň minutu. Nechápal, jak je možné, že se dostal tak daleko a nakonec vše skončí zradou jediného muže. Prokletý Orlov!

V obočí mu škubalo a ruce se mu třásly vztekem. Položil sluchátko a přikázal asistentovi, aby zavolal vrchnímu veliteli leteckých sil. Ti Američané se tam museli dostat vzduchem! A dostat se zpátky hodlají bezpochyby stejnou cestou, stejně rychle a mazaně. Znemožní jim to! A pokud se jeho nákladu něco stalo, Američané mu budou muset ty peníze nahradit -nebo jim jejich vojáky vrátí se Šovičovou pomocí po kouskách.

64 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.10 HOD., CHABAROVSK

Squires se díval, jak se ke stropu vagonu zvedl poslední řídký obláček slzného plynu a po chvíli vyvanul ven oknem a dveřmi. S očima a ústy chráněnými maskou, která mu už připadala jako součást jeho těla, pozorně naslouchal zvukům možného nebezpečí. Potom přeběhl k bednám narovnaným v zadní části vagonu. K odstranění víka jedné z nich použil svou dýku.

Byly tam peníze. Spousta peněz. Zisky z utrpení, které měly způsobit zase jen další utrpení.

Místo bankovek, pomyslel si s pohledem na hodinky, tu budou za dvaatřicet

minut jenom konfety. Spolu se svou skupinou pojede železnicí ještě dvacet minut na místo, kam se k vlaku Rusové určitě nedostanou včas. Pak vyrazí směrem k mostu a za nimi, tak jako v biblickém příběhu o Sodomě a Gomoře, vyletí vzhůru až k oblakům oba vagony plné špinavých peněz. Squires měl pocit spravedlnosti, který museli cítit Američané už v dobách Thomase Jeffersona. Prožíval uspokojení a hrdost nad tím, že se postavil něčemu špatnému.

Squires se vydal k zadním dveřím vagonu. Právě když chtěl vstoupit do druhého vozu, aby zkontroloval Newmeyera, překvapil ho zvuk střelby. Zastavil se a otočil hlavu.

Přichází to od lokomotivy? pomyslel si. Jak je to možné? Grey by přece na nikoho nestřílel, zvláště ne teď, když už jedou.

Zavolal na Newmeyera a pak běžel k přednímu vagonu. Vstoupil do mraku černého kouře, který silný vítr srážel od komínu dolů, a opatrně postupoval kolem uhláku vpřed.

Nikita měl čas pouze na krátkou dávku, ale poznal, že Američana zasáhl. Viděl, jak mu rameno škublo dozadu, a všiml si temného Stříkance krve na bílých maskáčích.

Podporučík postupoval rychle dál po okraji lokomotivy. Připadalo mu, jako by tady, na lokomotivě, byli odříznuti od zbytku vlaku, který byl schovaný za mračnem černého kouře a větrem rozvířenými vločkami sněhu. Když se dostal ke kabině, sklonil zbraň a blížil se podél vstřikovací trubky směrem k oknu.

Nahlédl dovnitř.

Kabina byla prázdná. Nikitovy oči prohledávaly prostor od rohu k rohu, vše bylo osvětlené oranžovým jasem uhlím otevřeného ohniště...

Podíval se vzhůru. Na střeše lokomotivy spatřil nejdříve černou tvář a pak hlaveň beretty. Nikita skočil oknem do kabiny, ale kulka ho přesto zasáhla do zadní části pravého stehna. Američan zasypal bok kabiny kulkami.

Nikita si s grimasou bolesti stiskl rukou postřelenou nohu. Krev mu promáčela celou zadní část kalhot. Rána ukrutně bolela. Mnohem víc ho však trápilo, že neočekával, že by Američan vylezl oknem ven a přelezl po střeše na druhou stranu.

Co dělat teď?

Nikita vstal, přenesl váhu na levou nohu a poskakoval směrem k regulátoru rychlosti. Bylo důležité vlak zastavit a získat čas.

Podporučík přecházel napříč kabinou a očima ji od okna k oknu pozorně prohledával. Hlaveň zbraně měl namířenou vzhůru a prst měl připravený na spoušti. Američan bude muset zpátky, aby se pokusil vlak znovu rozjet. A jediná cesta dovnitř vede jedním z těch dvou oken.

Pak uslyšel další, už bolestně známý třesk a kabina se naplnila zářivým bílým světlem.

"Ne!" Nikita se sehnul, zavřel oči a couvl k zadní stěně kabiny. Hluk třaskavých granátů byl v uzavřeném prostoru mezi kovovými stěnami kabiny takřka nesnesitelný, proto si přitiskl ruce na uši, aby si je ochránil, a přitom proklínal svou bezmocnost. V kabině nemohl ani naslepo střílet; obával se, že by ho mohla zasáhnout jeho vlastní odražená kulka.

Takhle to přece nesmí skončit, říkal si v duchu. Klopýtal do přední části kabiny a snažil se levou nohou stáhnout zpátky páku regulátoru. Jenže nedokázal stát na pravé noze. Klesl tedy na kolena a sáhl po regulátoru levou rukou. S výkřikem bolesti, kterou mu způsobil další bubínky trhající výbuch, strhl regulátor směrem k sobě, ale hned nato jej kdosi tvrdě odkopl stranou. Nikita se marně pokoušel chytit zachytit rukama neviditelného útočníka; objal pouze vzduch a světlo. Otáčel zbraní doleva a doprava a doufal, že do někoho narazí, že nalezne cíl.

"Bojuj se mnou!" křičel. "Zbabělče!" Pak jas světla pohasl a zavládlo ticho. Jedinými zvuky v Nikitových uších bylo silné hučení a tlukot jeho vlastního srdce.

Nikita zíral do tmy a uviděl postavu zhroucenou v rohu. Krev na mužově

oděvu už mrazem zmrzla, ale on tu ránu poznal; viděl, že do bundy udělal několik děr, ale pouze jedna kulka zasáhla místo mimo neprůstřelnou vestu.

Zvedl zbraň a zamířil na mužovu hlavu.

"Nedělej to!" ozvalo se anglicky vlevo od Nikity.

Ruský důstojník se otočil a uviděl hlaveň beretty mířící na něho přes okno. Za zbraní se rýsovala vysoká rozložitá postava oblečená stejně jako zraněný muž.

Kdyby dovolil, aby mu nějaký zločinec diktoval podmínky, byl by to jeho konec... Nikita proto rychle otočil svou zbraň a chtěl vystřelit, ať už ten druhý muž hodlá skutečně střílet, nebo ne. Jenže muž ležící v rohu náhle ožil, obemknul Nikitův trup nohama, převalil ho na záda a přidržel, zatímco druhý muž skočil oknem dovnitř a sebral mu zbraň. Nikita s muži sice chvíli zápasil, ale bolest v noze mu znemožňovala stát; nedokázal bojovat. Nově příchozí mu klekl na hrudník, přidržel ho a botou vykopl páku regulátoru znovu směrem vzhůru. Rychlost vlaku se opět zvýšila. Muž, stále v kleče na Nikitově hrudi, vytáhl něco, co vypadalo jako horolezecké lano, a přivázal kotník podporučíkovy zdravé nohy ke klice přímo pod oknem. Rus tak nemohl na nic dosáhnout a nemohl ani uniknout. Nikita se už podruhé té noci zastyděl.

Ti dva to celé naplánovali na střeše kabiny, pomyslel si hořce. A já jim vlezl do pasti jako nějaký nováček.

"Omlouváme se, podporučíku," pronesl muž anglicky, vstal a sundal si brýle.

Ke kabině mezitím dorazil třetí muž. Cosi vykřikl a ti vevnitř mu odpověděli, aby vstoupil. Skočil dovnitř oknem.

Nově příchozí začal svému společníkovi ve světle topeniště ošetřovat zranění, zatímco třetí muž - zřejmě vůdce skupiny - se sehnul a prohlížel si zranění Nikitovo. V okamžiku, kdy se k němu sklonil, Nikita natáhl levou paži a pokusil se stáhnout regulátor zase dolů. Velitel ho chytil za zápěstí a Rus se ho pokusil volnou nohou nakopnout. Jenže bolest byla příliš velká.

"Medaile se nedávají za utrpení," poznamenal Američan.

Nikita zůstal klidně ležet. Velitel mu ovázal nohu prázdným obalem od lana. Pak malým nožem odříznul pruh látky, kterým mu podvázal krví potřísněnou nohu přímo nad zraněním. Pořádně provizorní obvaz utáhl. Koženým řemenem pak svázal Nikitovi ruce a připoutal ho k železnému háku na podlaze lokomotivy.

"Za několik minut vlak opustíme," poznamenal cizinec. "Vysadíme tě a zařídíme, aby ti byla poskytnuta lékařská péče."

Nikita jeho slovům nerozuměl a ani ho to nezajímalo. Tihle muži byli nepřátelé. A on se už postará, aby jim překazil to, co si naplánovali.

S rukama za zády nehtem vydloubl ozdobný kámen ze svého prstenu. Prsten byl vymyšlený a vyrobený tak, aby se kámen dal uvolnit velice snadno. Po uvolnění kamene z něj vyskočilo půl centimetru dlouhé ostří. A protože nikdo nevěnoval pozornost jeho spoutaným rukám, začal Nikita nenápadně řezat kožený řemen.

65 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.27 HOD., SANT PETĚRBURG

Peggy s Georgem vstoupili do Ermitáže a ihned se na toaletách převlékli do oblečení v západním stylu, do džínsů, bavlněných košilí a do sportovních bot značky Nike, které jsou mezi ruskou mládeží tolik oblíbené. Uniformy si uložili do batohů a kráčeli ruku v ruce po širokém schodišti do prvního poschodí, k rozsáhlé sbírce západoevropského umění.

Jedna z perel sbírky, Raffaelova Madona Conestabile, která byla namalovaná v roce 1502, je pojmenovaná podle města ve střední Itálii, kde byla po celá staletí umístěna. Kruhová malba má v průměru osmnáct centimetrů a je zarámovaná ve zlatem zdobeném rámu. Obraz představuje Madonu v modré róbě, jak

sedí před pahorkatou krajinou a v náručí chová malého Ježíška.

Peggy a George tam dorazili krátce předtím, než se měl u obrazu objevit Volko. Peggy se chovala, jako by si prohlížela ostatní umělecká díla, přitom však pozorně sledovala Raffaela. George, který ruského agenta neznal ani z fotografie, ji jemně držel za ruku a očima přeskakoval z jednoho obrazu na druhý. Protože nešlo o ruku jeho ženy, zmocnil se ho pocit viny, neboť mu byl ten dotek velice příjemný. Teplo Peggyiných prstů, hebkost její dlaně. Pomyšlení na to, jak dokáže být ta drobná ruka nebezpečná, způsobovalo, že ho dotek ještě více elektrizoval.

Přesně v 16.29 hodin Peggyina dlaň znervózněla, i když v jejím chování nedošlo k žádné změně. George se podíval směrem k Raffaelovi. K obrazu pomalu přicházel asi sto devadesát centimetrů vysoký muž. Byl oblečený ve volných bílých kalhotách, na nohou měl hnědé boty a v místě vystouplého bříška se mu trochu zvedala modrá bunda. Když se přiblížil k Raffaelovi, Peggy stiskla o něco pevněji Georgeovu dlaň. Rus ale přešel napříč místností a zamířil vpravo od obrazu, nikoli vlevo.

Peggy George zlehka objala a pak ho pomalu vedla ke dveřím. Jeho paži teď objímala oběma rukama, takže ji vlastně jakoby podpíral. Její oči neustále prohledávaly místnost. Aby na sebe neupoutali pozornost, nespěchali, naopak šli velice pomalu. Lidé v místnosti byli v pohybu, nebo se klidně dívali na obrazy. Všichni, kromě malého muže v nažehlených hnědých kalhotách. Jeho kulatý obličej se sem nějak nehodil, působil jako temný mrak mezi mnoha sluncem prozářenými, obdivnými pohledy...

Peggy se zastavila u Raffaelovy Svaté rodiny. Ukázala prstem od bezvousého Josefa k Panně Marii, jako by o nich zrovna hovořili.

"Ten muž v hnědých kalhotách... Zdá se, že Volka sleduje," zašeptala.

"Já viděl pouze nějakou podezřelou ženu," odpověděl George.

"Kde?"

"Stojí v přilehlé místnosti," vysvětloval, "tam u toho Michelangela. Čte si v průvodci a stojí čelem k téhle místnosti."

Peggy předstírala, že smrká, aby se mohla otočit stranou od obrazu. Uviděla ženu s očima upřenýma do knihy. Celkem snadno se dalo poznat, že koutkem oka pozoruje Volka.

"Dobrý postřeh," odpověděla Peggy. "Mají pod dozorem oba východy. Ale to neznamená, že vědí, kdo jsme."

"Možná že Volka přinutili ke spolupráci," podotkl George. "Používají ho jako návnadu a on se nám to snaží dát najevo..."

Uběhla minuta. Volko se podíval na hodinky a vykročil od obrazu. Muž s kulatým obličejem se začal otáčet stranou, žena se jenom pootočila. Ze svého místa do místnosti stále dobře viděla. Muž s kulatým obličejem se zastavil.

"Proč se sem pořád dívá?" divila se Peggy tiše, když spolu s Georgem naoko obdivovali další malbu.

"Možná že nás popsal náš přítel Ronaš."

"To je možné," odpověděla. "Rozejděme se a uvidíme, co se stane."

"To je hloupost. Kdo nám bude krýt záda..."

"Budeme si muset vystačit sami," odpověděla Peggy. "Vyjděte za Volkem a já projdu kolem té ženy. Setkáme se v přízemí u hlavního vchodu. Kdyby se jeden z nás dostal do problémů, druhý jednoduše zmizí... Souhlas?"

"V žádném případě," zasyčel George.

Peggy otevřela svého průvodce. "Podívejte se," pronesla tiše, ale rozhodně, "někdo se odsud musí dostat, aby nahlásil, co se stalo... Bude nutné popsat ty lidi a odhalit je. Copak to nechápete?"

George se zamyslel. Tohle je rozdíl mezi příslušníky skupiny Striker a ostatními agenty. Ti první jsou týmovými hráči, ti druzí vlky samotáři. V tomhle případě však měl vlk samotář kus pravdy.

"Dobrá," odpověděl. "Souhlasím."

Peggy vzhlédla od své knihy a ukázala na místnost s Michelangelem. George

přikývl, podíval se na hodinky a pak ji pohladil po tváři.

"Mnoho štěstí," prohlásil a vydal se za Volkem.

Když se George přiblížil k muži s kulatým obličejem, pocítil záchvěv nervozity. Podíval se na druhou stranu a prohledával očima dav, aby zahlédl Volka, který vstoupil do místnosti nazvané Loggia Raffaela, galerie kopírující prostory stejného jména ve Vatikánu. Když kráčel kolem pozoruhodných nástěnných maleb, muže s kulatým obličejem už neviděl. A nemohl najít ani Volka...

"Adnu minutu,pažalsta" promluvil kdosi za jeho zády. "Okamžik, prosím."

George se otočil a svaly se mu napjaly. Přistoupil k němu muž s kulatým obličejem. Vojín porozuměl slovu "prosím" a podle zvednutého ukazováčku pochopil, že ten muž chce, aby na něho počkal. Jak se však bude odvíjet pravděpodobný rozhovor, neměl potuchy.

George se navenek stále příjemně usmíval; náhle k muži s kulatým obličejem přistoupil zezadu Volko. Sundal si bundu, proto ho George předtím ztratil. Teď ji svíral v natažených rukou. Jediným rychlým pohybem ji přehodil muži s kulatým obličejem přes hlavu a kolem krku, přitom se díval na George.

"Pogodine, ty zatracenej hajzle!" vykřikl Volko a tvář mu zrudla námahou, kterou vložil do útoku.

Zespodu z haly vyběhli směrem k Volkovi dva strážní s vysílačkami u úst; přivolávali pomoc.

"Utečte!" vyrazil ze sebe Volko a poulil na George oči.

Vojín vycouval směrem ke vchodu do Západoevropské sbírky. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že i Peggy vyklízí pole, ale zjistil, že jeho partnerka zmizela a sní i podezřelá žena z vedlejší místnosti. Pohlédl znovu na Volka. Pogodin už mezitím stihl vytáhnout z kapsy malou pistoli. Než se stačil George pohnout, Pogodin napřáhl ruku vystřelil na útočníka.

Vystřelil pouze jednou. Volko nejprve poklekl na koleno a pak se svalil na bok. Vedle něho se okamžitě rozlila kaluž krve. George se rychle otočil. Potlačil touhu vyrazit Peggy na pomoc, nebo se alespoň ujistit, že je v bezpečí, a zamířil k nádhernému Divadelnímu schodišti, po němž seběhl dolů.

George opouštěl galerii a vůbec nic netušil o dalším páru očí, které ho od oblouku na jižní straně schodiště pozorně sledovaly; nevšiml si těch očí vycvičených ve Specnaz, pronikavějších a pozornějších než oko lovícího jestřába...

66 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.47 HOD., CHABAROVSK

Rychle se pohybující černý útvar nebylo na pozadí tmavých objektů pod ním, ale ani proti tmavé obloze nad ním takřka vidět.

Matně černý, zaoblený trup mosquita odrážel jen velmi málo světla a byl pokrytý vrstvou RAM - materiálem pohlcujícím radarové paprsky. Jeho motory vydávaly slabý zvuk a pancéřovaná sedadla posádky, ramenní popruhy, polstrování sedadel, spony sedadel i přilby obou členů posádky, vše bylo rovněž matně černé, a tudíž opět skoro neviditelné.

Vrtulník minul bez povšimnutí betonové budovy menších měst i dřevěné nebo kamenné domy vesnic. Uvnitř kabiny pomáhal pilotovi radar a barevné topografické záběry promítané na jednotlivé obrazovky; vlastní let navíc prakticky řídil systém automatického navádění CIRCE - ten vstřebával počítačem znázorňovanou trasu a vyžadoval jen drobné detailní úpravy. Navíc zvládal i náhlé změny kurzu a dokázal se vyhnout jakýmkoli dalším letounům.

Britská loď v Severním ledovém oceánu zachytila vysílání z Moskvy do Biry, které přikazovalo vyslat ke sledovanému vlaku letadlo. Rychlý výpočet druhého

pilota Iovina, k němuž letec použil palubní počítač, prozradil, že ruský letoun se dostane k vlaku právě v okamžiku, kdy bude mosquito odlétat. Pokud Rusům nepomůže vítr v zádech, nebo pokud se mosquito nedostane do silného protivětru, měli by se dostat pryč, aniž by byli spatřeni.

Pokud ovšem nedojde k nějakému nepředvídanému zdržení, připomněl pilot Kahrs. Pro takový případ mu rozkazy přikazovaly přerušit akci a odletět směrem k Japonskému moři. Dobrá vůle příslušníků letectva dopravit údernou jednotku zpět nebyla totiž ovlivňovaná mírou odhodlání zúčastněných, ale velikostí palivové nádrže Mosquita.

"Stoupáme," poznamenal druhý pilot Iovino.

Kahrs se podíval na topografický displej. Zřetelné znázornění terénu na třiceticentimetrové obrazovce se pohnulo a posunulo. Krajina byla zmapovaná satelity a do pohledu z daného místa byla její podoba přenesena počítači v Pentagonu. Na obrazovce byly patrné i objekty tak malé, jako je například větev stromu.

Počítačová mapa znázorňovala trasu po celou dobu, kdy vrtulník stoupal nad plochým kopcem. Pak se stroj opět spustil do údolí.

"Přecházím na RAP," oznámil Kahrs. To znamenalo, že od této chvíle se bude častěji dívat z okna kabiny a bude co nejméně používat technické vymoženosti.

Kahrs odvrátil pohled od obrazovek. Necelé dva kilometry před sebou uviděl na sněhu oheň a lidi shromážděné kolem něj. Tohle bude nejspíš původní osádka vlaku...

Dotkl se knoflíku vedle řízení. Všichni členové skupiny Striker měli v podpatcích bot vysílač signálu, který je umožňoval lokalizovat. Hledal impulzy, které se promítnou do mapy nad jeho hlavou. Na jednom místě spatřil tři červené body, tři další blikaly jinde.

Kahrs se podíval ještě o trochu výš. Za vysokými kopci v dálce uviděl stoupat k obloze sloup kouře. Tam někde byly také ty tři signály.

"Najdi vlak," požádal kolegu Kahrs.

Iovino navolil na klávesnici zaměření a podíval se na topografický displej. "Místo ústupu je dva a půl kilometru na severozápad od nás... Skupina se zřejmě rozdělila."

"Jak to vypadá s časem?" zeptal se pilot.

"Máme náskok padesát tři vteřiny."

Kahrs začal sestupovat a zároveň stočil mosquito na severozápad. Vrtulník se choval jako kluzáky z balsy, které si vyráběl jako dítě. Klouzal vzduchem lehce a klidně, což ještě zdůrazňoval zvuk jeho tichých rotorů.

Minuli stěnu jedné ze tří zhruba souběžných soutěsek a pilot ve výšce asi sto padesáti metrů stroj vyrovnal a zamířil přímo na sever.

"Vidím mostní pilíř," hlásil, když spatřil starou železnou konstrukci, která všechny tři soutěsky překlenovala. "Cíl nalezen," dodal, když uviděl u paty pilíře členy skupiny Striker.

"Kontakt čtyřicet šest, čtyřicet pět, čtyřicet čtyři vteřiny," hlásil Iovino a naťukal údaje na klávesnici.

Kahrs se podíval k jihovýchodu a zahlédl kouř vlaku.

"Vidím pouze tři ze šesti," oznámil Kahrs. "Co nejrychleji dolů."

"Rozumím," odpověděl Iovino.

Kahrs zamířil k cíli a Iovino sledoval digitální číslice na hodinách na obrazovce. Sedm vteřin před očekávaným "kontaktem" stiskl knoflík, který způsobil, že se začal otvírat zadní poklop. Trvalo to necelou vteřinu. Pět vteřin před kontaktem mosquito zpomalil a on se dotkl druhého knoflíku, který zapříčinil vysunutí ocelového ramene a rozvinutí osmimetrového černého provazového žebříku. Všechno to trvalo pouhé čtyři vteřiny. Pak se vrtulník osm metrů nad zemí zastavil.

První se na palubě ocitl Iši Honda. Iovino se k němu otočil.

"Kde jsou ostatní?" zeptal se druhý pilot.

Ve vlaku " odpověděl Honda, vsoukal se do stísněného prostoru a pomáhal

Sondře vklouznout dovnitř.

"Co plánují?"

Vystoupit a setkat se s námi, řekl Honda. Společně se Sondrou natáhl paže a oba pomáhali dovnitř Pupshawovi. Iovino se podíval na Kahrse, který přikývl, čímž naznačil, že všechno

Co se stane, když jim poletíme naproti?" zeptal se Kahrs Iovina.

Ještě než se Pupshaw ocitl uvnitř, Iovino vypočítal na počítači, kolik paliva by je stálo, kdyby letěli k vlaku, v porovnání s tím, když zůstanou čekat na místě. Jedinou neznámou zůstával přesný čas, kdy zbylí členové skupiny Striker hodlají z vlaku vystoupit. Pilot musel předpokládat, že k tomu dojde ještě předtím, než k nim doletí.

"Vyšlo mi, že bude lepší, když pro ně poletíme," oznámil Iovino, pak stiskl tlačítka, která způsobila, že se žebřík zase svinul a poklop uzavřel. Tyto činnosti prováděl elektromotor napojený na baterii, takže nepředstavovaly žádné nebezpečí z hlediska úbytku paliva; vysunutý žebřík a poklop by však znamenaly zvýšený odpor vzduchu, což by způsobilo větší spotřebu.

Tak je pojďme vyzvednout," prohlásil Kahrs. Vrtulník se ještě zlomek vteřiny vznášel ve výšce osmi a půl metru a potom lehce a přesně jako střelka kompasu zamířil na jihovýchod, směrem k ujíždějícímu vlaku.

67 KAPITOLA

ÚTERÝ, 8.49 HOD., WASHINGTON, D.C.

"Paule, co to podnikáte za šílenou operaci?"

Hood pohlédl na odulý obličej Larryho Rachlina zobrazený na monitoru jeho počítače. Prořídlé šedé vlasy ředitele CIA byly úhledně sčesané na stranu a hnědé oči za brýlemi se zlatými obroučkami vypadaly pořádně rozzlobeně. V ústech se mu při hovoru pohybovala nezapálená cigareta.

"Vůbec nevím, o čem mluvíte," odpověděl Hood. Podíval se na hodiny ve spodní části obrazovky. Ještě pár minut a skupina Striker bude v bezpečí. Za další dvě hodiny mosquito přistane na lodi a veškeré důkazy o akci zmizí.

Rachlin si vyndal z úst cigaretu a namířil s ní směrem ke kameře. "Paule, víte vy vlastně, proč jste funkci ředitele Operačního centra dostal vy, a ne Mike Rodgers?" prohlásil. "Máte totiž klasickou tvář hráče pokeru, asi jako Clark Gable v Severu proti Jihu...Kdo?Já, Larry?Já a podnikat tajnou operaci?... Drahý Paule, i přes velké snahy Stephena Viense, který mi tvrdil, že satelit je mimo provoz, jsme získali pár snímků z čínské špionážní družice. Jsou na nich nějací vojáci útočící na jeden ruský vlak... Už se mě na to ptali z Pekingu, ale na rozdíl od vás jsem o tom skutečně neměl ani páru. Nic jsem o tom nevěděl až do okamžiku, kdy jistá další země přijala ten Iljušin-76T, o kterém náhodou vím, že ho Pentagon vlastní, a který si dokonce i Číňané okamžitě spojili s útokem na onen vlak - což znamená, že jde o vaši akci. CIC mým lidem sdělila, že vám v Rusku nepovolili žádné střílení... Také členové kongresového výboru by rádi věděli, co se tam přesně děje... Takže opakuji ještě jednou: Co to tam sakra děláte?"

Hood opatrně odpověděl: "Jsem tím překvapený stejně tak jako vy, Larry. Byl jsem na dovolené, však víte."

"Vím. A pěkně rychle jste se vrátil."

"Zapomněl jsem už, jak nenávidím L.A.," odvětil Hood.

"To jistě. To určitě. Všichni nenávidí Los Angeles... Ale proč tam teda pořád každý jezdí?"

"Mají tam dobře značené dálnice," vysvětlil mu Hood.

"Hmm... Co kdybych se zeptal prezidenta, co se to děje?" nadhodil Rachlin a strčil si cigaretu zpátky do úst. "Určitě má na stole všechny informace, nebo

snad ne?"

"To nevím," odpověděl Hood. "Dejte mi pár minut, promluvím s Mikem a Bobem a ozvu se vám..."

"Jistě, Paule," odpověděl Larry. "Jenom si uvědomte, že jste ještě pořád v téhle branži nováček. Já prošel Pentagonem, FBI... a teď jsem v téhle funkci. Washington není město andělů, příteli. Tohle je město ďáblů. A jestli některého z nich zataháte za ocas, spálíte se, nebo vás nabodne na vidle. Rozumíte mi?"

"Zpráva obdržena, díky, Larry," odpověděl Hood. "Tak jak jsem říkal, zavolám vám."

"Neváhejte," přitakal ředitel CIA a ukončil rozhovor.

Hood se podíval na Mika Rodgerse. Všichni ostatní odešli, aby se věnovali své práci, a na zprávu z mosquita čekali v kanceláři pouze ředitel a jeho zástupce.

"Promiň, že jsi to musel poslouchat," omlouval se Hood.

"To je v pořádku," odpověděl Rodgers. Seděl na opěradle křesla, paže měl založené na prsou a mračil se. "S Rachlinem si starosti dělat nemusíš... Máme jeho fotky... Proto taky tak zuří. Ve skutečnosti nemá velkou moc..."

"Jaké fotky?" zeptal se Hood.

"Záběry pana ředitele na člunu se třemi ženami, z nichž ani jedna není jeho manželka," vysvětloval Rodgers. "Jediný důvod, proč prezident vyměnil Grega Kidda za Rachlina, spočívá v tom, že náš milý Larry má zase důkazy o tom, že prezidentova sestra se snažila ód jedné japonské společnosti získat, takříkajíc na zapřenou, příspěvek na Lawrencovu volební kampaň."

"To musí být ženská," usmál se Hood. "Prezident měl CIA dát jí, a ne Larrymu. Ta by alespoň nechala špehovat naše nepřátele... A neotravovala by nás."

"V jednom má ale Rachlin pravdu," odpověděl mu Rodgers, "tohle je fakt ďábelské město. Každý je tady každému nepřítelem."

Zazvonil telefon. Hood stiskl tlačítko reproduktoru.

"Ano?"

"Hovor od skupiny Striker," oznámil Bugs.

Rodgers přiskočil k aparátu.

"Zpráva od vojína Hondy," ozval se náhle jasný hlas z moře ticha.

"Slyším, vojíne," odpověděl Rodgers.

"Pane, já, Pups a Sondra jsme na palubě ústupového stroje..."

Rodgers ucítil, jak se mu sevřel žaludek.

"... další tři jsou ještě ve vlaku. Nevíme, proč dosud nezastavili."

Rodgers se trochu uklidnil. "Nějaké známky odporu?"

"Nezdá se," řekl Honda. "Vidíme je okny, jak něco provádějí v kabině... Zůstaneme na příjmu. Další spojení navážeme za třicet devět vteřin."

Rodgers zaťal ruce v pěst a opřel se o desku psacího stolu. Hood dlaní svíral telefon a využil té krátké chvíle k tomu, aby se za skupinu Striker pomodlil.

Potom se podíval na Rodgerse. Generál mu pohled oplatil. Hood v jeho očích zaznamenal hrdost i obavy; náhle pochopil sílu, jež spojovala členy skupiny včetně Rodgerse, svazek silnější než láska a pevnější než manželství. Hood ten svazek na okamžik Rodgersovi záviděl. A to i přesto, že mu právě teď musel působit značné starosti.

Jenže o to jde, pomyslel si Hood, obavy dělají ten svazek ještě pevnějším.

Potom se znovu ozval Hondův hlas; tentokrát však docela jiným tónem.

68 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.54 HOD., SANT PETĚRBURG

Vzdálenost mezi Peggy a hlavním vchodem do Ermitáže se zdála být větší než do Helsinek. Alespoň tak to anglická agentka cítila, když rychle přecházela k dalšímu sálu na jihu, kde byly vystaveny obrazy boloňské školy. Odtamtud, pokud se jí to podaří, to měla k hlavnímu schodišti jen kousek.

Peggy věděla, že ji ta žena sleduje a že má určitě v záloze ještě někoho dalšího, někoho, kdo všechno pozoruje a hlásí velitelskému středisku. Možná že to středisko je právě tady v Ermitáži a že pracuje s Orlovovým vědomím a souhlasem....

Peggy se zastavila. Předstírala, že si prohlíží obraz od Tintoretta, ale ve skutečnosti se snažila zjistit, co dělá její pronásledovatelka. Pozorovala ji pozorně, jako pod mikroskopem.

Žena se zastavila před obrazem od Veroneseho. Nic nepředstírala. Zastavila se náhle a zcela zřejmě si přála, aby si Peggy uvědomila, že ji sledují. Peggy napadlo, že možná doufá, že její oběť propadne panice.

Peggy se zamyslela a nad kořenem nosu se jí objevily dvě malé vrásky. Zvažovala a postupně zamítala celou řadu možností, počínaje tím, že by sebrala nějaký obraz jako "rukojmí", až po založení požáru. Dobře však věděla, že podobné akce obvykle přivádějí na scénu posily a únik pak bývá ještě těžší. Napadlo ji dokonce pokusit se proniknout do televizního studia a vzdát se přímo generálu Orlovovi. I tenhle nápad však rychle zamítla. Jakkoli by generál osobně mohl být ochoten zařídit výměnu agentů, zaručeně by nebyl schopen zajistit její bezpečnost. Kromě toho první pravidlo, jímž se bez rozdílu řídí všichni špioni, zní: Nikdy se nenechej zahnat do rohu. A podzemí budovy nebylo pouze rohem, ze všeho nejvíc připomínalo čerstvě zasypaný hrob...

Peggy si jasně uvědomovala, že ji Rusové už dlouho běhat po budově nenechají: teď, když ji i George odhalili, budou už pro ně všechny východy uzavřené. Za chvíli se uzavřou i chodby a nakonec i tato část galerie. A pak se ocitne ve skutečné pasti. Bude ztracená, jestli nechá Rusy rozhodovat o čase a místě nevyhnutelné konfrontace...

Jediné, co se dalo udělat, bylo pokusit se je zmást a v nastalém zmatku uniknout, nebo alespoň odvrátit jejich pozornost od vojína George. A nejlepší bude začít s tou milovnicí umění, kterou měla v patách.

Peggy napadlo, co by se asi stalo, kdyby se té ženě vzdala způsobem, který by nemohla odmítnout - ještě dřív, než budou všichni Rusové na svých místech, připraveni na její zatčení.

Bleskurychle se odvrátila od Tintoretta a rychle vykročila, téměř se rozběhla, směrem k hlavnímu schodišti.

Žena ji sledovala a držela s ní krok.

Peggy rychle zahnula za roh chodby a dostala se k nádhernému schodišti se stěnami ze žlutého mramoru a dvěma řadami sloupoví v prvním poschodí. Začala sbíhat dolů a razila si cestu směrem do přízemí mezi prořídlým davem odpoledních návštěvníků.

V polovině schodiště náhle uklouzla a spadla.

69 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.55 HOD., CHABAROVSK

Ruský důstojník požádal o cigaretu; do naplánovaného zastavení vlaku zbývaly dvě minuty.

Squires pohlédl dolů na zajatce. Zbývající členové skupiny Striker stáli v kabině lokomotivy a připravovali si výstroj.

"My nekouříme," odpověděl velitel skupiny Striker. "Jsme sportovci... Máte

snad nějaké cigarety u sebe?"

Rus mu nerozuměl. "Cigarjet?" opakoval. Bradou ukazoval k levé straně své hrudi.

Squires vyhlédl z okna, vlak právě projížděl mírnou zatáčkou. Sundal si z očí optiku pro noční vidění. "Newmeyere," přikázal, "pokuste se tomu muži posloužit."

"Ano, pane," odpověděl vojín.

Newmeyer opustil raněného seržanta Greye a nahnul se nad Rusa. Sáhl do jeho důstojnické bundy a vytáhl opotřebený kožený váček na tabák, který byl uzavřený širokou gumovou páskou. Pod páskou byl zastrčený ocelový zapalovač s vyrytými iniciálami v azbuce a s portrétem Stalina.

"Tohle snad musel poědit," poznamenal Newmeyer, když se zadíval na rytinu v načervenalém světle kabiny.

Newmeyer otevřel pytlík, uvnitř našel několik smotaných cigaret; jednu vytáhl. Nikita vyplázl jazyk a Newmeyer mu na něj položil cigaretu. Rus ji uchopil rty a přijal oheň.

Newmeyer zaklapl víčko zapalovače a uzavřel pytlík gumovou páskou.

Nikita nosem vyfoukl kouř.

Newmeyer se sklonil, aby mu pytlík s tabákem vrátil. Když se předklonil, Nikita se náhle ohnul v pase prudce vpřed a čelem vrazil do Newmeyerovy hlavy.

Newmeyer se zasténáním spadl dozadu a pustil váček. Rus se posadil, sebral ho a hřbetem ruky vhodil váček i zapalovač do soustrojí regulátoru. Newmeyer se pokusil po něm skočit, ale Nikita už od sebe kovovou páku rychle odstrčil.

Vlak ještě více zrychlil, zatímco ozubená kola drtila pytlík a zapalovač, který podporučíkovi kdysi věnoval otec. Kousky kůže a oceli ohnuly ozubená kolečka a zablokovaly soustrojí.

"Do prdele!" vykřikl Squires. Newmeyer se znovu zapotácel a nadporučík ho chytil za ruku.

Squires přistoupil k regulátoru a pokusil se ho zatlačit na opačnou stranu; nešlo to.

"Do prdele!" zopakoval.

Squires pohlédl na Rusa, v jehož obličeji se neobrážel ani náznak dosaženého triumfu a jehož nezaostřené oči se upíraly někam do dálky a potom na Newmeyera. Vojín si držel ruku na naraženém čele. Zdálo se, že utrpěl pořádnou pohmožděninu. Kleče na Rusově hrudi a v obličeji měl výraz bolesti.

"Lituji, pane," hlesl. Nic lepšího ho nenapadlo.

Do háje, pomyslel si Squires. Ten darebák provedl přesně to, co bychom v jeho situaci udělali i my. A provedl to dobře.

Vlak byl nyní neovladatelný. Vyjížděl právě ze zatáčky a stále cestou k mostu zrychloval. Na to, aby sebrali Greye i toho Rusa a urychleně vyskočili, ještě než se dostanou k soutěsce, už nebyl čas. A do okamžiku, kdy lokomotiva přestane existovat, jim zbývaly pouhé dvě minuty.

Squires přiskočil k oknu a vyhlédl ven na trať. Na obzoru uviděl něco, co v zeleném světle noktovizoru vypadalo jako mračno kobylek. Byl to ústupový vrtulník. Nadporučík si nevzpomínal, že by podobný stroj někdy předtím viděl. Podle hladkých linií a barvy okamžitě pochopil, že jde o "neviditelný letoun". Byl překvapený a potěšený.

Vrtulník se k nim nízko při zemi rychle blížil. Přestalo sněžit a viditelnost byla dobrá. Pilot si zřejmě brzy uvědomí, že vlak nelze zastavit. Otázkou bylo, zda bude mít posádka dostatek času na to, aby se je pokusila nějakým způsobem zachránit.

"Newmeyere," přikázal Squires, "pomozte Greyovi vylézt na střechu. Vypadneme odsud."

"Ano, pane," odpověděl otřesený vojín.

Když Newmeyer vstával od Rusa, vyhnul se jeho zvláštně nepřítomnému pohledu a přešel ke Greyovi; sehnul se a opatrně si seržanta hodil přes rameno. Grey, který se sotva držel při vědomí, se ho pokusil přidržovat. Pak si vojín všiml,

že Squires přetočil Rusa na břicho.

"Padej!" přikázal Squires Newmeyerovi a hlavou mu pokynul ke dveřím. "Se mnou si nedělej starosti."

Newmeyer neochotně kopl do dveří, otevřel je, vytáhl se a jemně položil Greye na plochou střechu kabiny.

Squires uchopil Rusa za vlasy, sáhl mu za záda, odvázal lano, jímž byl vězeň přivázaný k podlaze, ovázal mu ho pevně kolem zápěstí a vedl Nikitu ke dveřím.

70 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.56 HOD., SANT PETĚRBURG

Valja zahlédla první překvapivý pohyb špionky na schodech a myslela si, že po ní chce Peggy vystřelit. Instinkt jí přikázal krýt se. Ruska se právě vrhla na zem, když si náhle uvědomila, že agentka padá. Valja vyskočila a okamžitě vyrazila za ní. Dobře si uvědomovala, co všechno se dá získat od zraněného nebo umírajícího člověka. Jeho pozornost totiž bývá v takovém případě značně snížená nebo je tak otřesený, že prozradí něco velmi důležitého, co by se jinak dalo jen těžko zjistit.

Návštěvníci Ermitáže se nejdříve lekli, ale pak ustoupili stranou; Peggy padala po zádech dolů se schodů. Naštěstí se však zdálo, že se při pádu neuhodila do hlavy. Její pád skončil na plošině v mezipatře nepěkně vyhlížejícím saltem s dopadem na bok. Peggy tam zůstala ležet ve skrčené poloze, slabě sténala a trochu pohybovala nohama. Kolem ní se začali shromažďovat návštěvníci. Jeden z nich zavolal na strážného a dva přihlížející k ní poklekli; další z nich si sundal bundu a položil ji Peggy pod hlavu. "Nedotýkejte se jí!" vykřikla Valja. "Běžte všichni odsud pryč!" Ruska seběhla se schodů a z pouzdra na kotníku vytáhla pistoli s krátkou hlavní.

"Tahle žena je špionka," prohlásila. "Nechejte to na nás." Rusové rychle ucouvli. I cizinci, když uviděli pistoli, udělali totéž. Valja Peggy přeskočila, aby se dostala před ni, a pak se rozhlédla po přihlížejících.

"Řekla jsem pryč!" vyštěkla a udělala výmluvné gesto rukou. "Běžte!" Poslední z návštěvníků odešel a Valja pohlédla na Peggy. Oči britské agentky byly zavřené; pravou paži měla skrčenou pod hrudníkem tak, že jí dlaň jakoby podpírala bradu. Levá paže spočívala bezvládně podél těla. Valju nezajímalo, jestli má Angličanka něco zlomeného nebo zda neutrpěla vnitřní zranění. Přitiskla Peggy pistoli pod bradou a převalila ji na záda.

Peggy zaúpěla, ústa se jí zkřivila bolestí, ale pak se znovu uklidnila.

"To byl ale nepříjemný pád," pronesla Valja anglicky. "Rozumíte mi?"

Peggy s evidentní námahou trochu přikývla.

"Vy Britové padáte jako listí na podzim," usmála se Valja. "Nejdřív jsem zlikvidovala toho nakladatele a jeho skupinu... A teď vy..." Valja přitlačila ústí pistole na Peggyin krk. "Zajistím, aby vás odvezli do nemocnice," prohlásila, "jen co si trochu promluvíme."

Peggy takřka neznatelně pohnula: "Nemocnice... hned..."

"Ne, ne," odpověděla Valja s výsměšným úšklebkem. "Potom. Chci se nejprve dozvědět něco o vaší operaci. Například jak se v Helsinkách jmenoval..."

Peggy se pohnula tak rychle, že Valja neměla vůbec čas zareagovat. Britská agentka vymrštila zavřenou pěst, která jí předtím spočívala pod bradou. Svírala v ní nůž. Jeho ostří směřovalo dolů a Peggy ho vrazila do prohlubně nad Valjinou klíční kostí; trhla nožem směrem ke středu těla a ke hlasivkám. Ve stejném okamžiku odstrčila levým loktem Valjinu druhou paži k podlaze pro případ, že by pistole vystřelila.

Nestalo se tak. Ruska pistoli pustila a zoufale, v marné snaze zbavit se

nože, Zatápala po Peggyině ruce.

"Nejvyšší čas zařídit ten převoz do nemocnice," pronesla Peggy jízlivě, "za chvíli by už mohlo být pozdě..." Peggy na nůž ještě přitlačila, Valja vydala chrčivý zvuk a padla na bok. "Ten agent, kterého jste zabila, byl můj přítel," dodala, "a tohle máte za něho."

"Nehýbejte se!" vykřikl na horní části schodiště rusky mužský hlas.

Peggy vzhlédla a spatřila hubeného, asketicky vyhlížejícího muže v uniformě plukovníka Specnaz. V natažené paži držel pistoli P-6 s tlumičem. Za ním, stále ještě zjevně otřesený, stál muž, kterého předtím napadl Volko.

"Nehodlám zůstat přikrytá vaší přítelkyní," odvětila Peggy rusky. Otočila se na bok a odstrčila umírající Rusku. Valjiny oči byly zavřené a obličej úplně bílý. Z těla ležícího na mramorové podlaze rychle vyprchával život.

Plukovník opatrně sestupoval se schodů s namířenou pistolí. Peggy vstala, zády otočená ke schodišti.

"Ruce vzhůru," přikázal jí důstojník. Jestli mu bylo líto jeho spolupracovnice, nedával to sobě rozhodně znát.

"Vím, co se patří," odtušila Peggy a pomalu se obrátila, jako by chtěla zvednout ruce.

Když je měla ve výši prsou, náhle se otočila a v ruce se jí objevila pistole, kterou sebrala ruské agentce. V okamžiku, kdy po plukovníku Rosském vystřelila, nestáli jí v cestě žádní turisté. Plukovník se zastavil sedm schodů nad ní. Na výstřel odpověděl vlastním výstřelem.

Peggy však nezůstala na místě. Okamžitě poté, co vystřelila, skočila vlevo na zem a odkutálela se stranou, až narazila do zábradlí.

Po několika vteřinách, kdy umlkl zvuk doznívajících výstřelů, zůstalo ve vzduchu jenom trochu pachu po střelném prachu - a na přední straně uniformy plukovníka Rosského se rychle zvětšovala krvavá skvrna.

Důstojníkův výraz se nezměnil. Lidé jako on jsou zvyklí snášet bolest. Po krátké chvíli však jeho natažená paže poklesla a P-6 dopadla na podlahu. Rosskij se zapotácel a po několika dalších vteřinách pistoli následoval. Zůstal ležet vedle Valji s rozhozenýma rukama a s tváří k zemi.

Peggy namířila pistoli na Pogodina, který se krčil nahoře na schodišti za zdobeným sloupkem. Viděla ho předtím zabít Volka a byla přesvědčená, že si zaslouží zemřít. Zdálo se však, že její úmysly uhodl. Vyrazil náhle směrem od schodiště a běžel zpátky do galerie. Peggy slyšela vzdalující se zvuk jeho nohou. Zároveň vnímala dusot přibíhajících stráží. Neměla čas Pogodina sledovat, jakkoli si velmi přála Volkova vraha potrestat.

Otočila se, pistoli si strčila za košili a běžela dolů po schodech, přičemž rusky křičela: "Pomoc! Je tam vrah! Je šílený!"

Kolem ní proběhly stráže a ona se stále v běhu a se silným křikem prodrala hlavním vchodem ven. Tam se ztišila a zamíchala se mezi stávkující dělníky, kteří se shromáždili na jediném místě a doufali, že vrahem není nikdo z nich - ani nikdo vyslaný vládou, aby předstíral, že k nim patří...

71 KAPITOLA

ÚTERÝ, 8.57 HOD., WASHINGTON, O.C.

"Lezou na střechu lokomotivy!" oznámil Honda a jeho pověstný klid byl tentam, vystřídalo ho něco, co Rodgersovi až příliš připomínalo strach a děs. "Ten vlak uhání jako torpédo - vypadá to, že se nedá zastavit."

"Nemohou odtamtud nějak zmizet? Třeba vyskočit?" zeptal se Rodgers.

"Bohužel ne, pane. Vlak vjel právě na most... pod nimi je dobrých šedesát metrů hloubky... Vidím Greye - do prdele! Promiňte, pane. Newmeyer ho právě položil na střechu kabiny a leze za ním. Seržant se hýbe, ale zdá se, že je

zraněný."
"Jak zraněný?" zeptal se Rodgers naléhavě.
"To nepoznám, pane. Jsme příliš nízko a on leží. Teď vidím - nevím, kdo to je. Vypadá jako ruský voják... Ten je určitě zraněný. Má na noze hodně krve."
"Co dělá ten Rus?" zeptal se Rodgers.
"Nic moc. Nadporučík Squires ho předává Newmeyerovi, drží ho za vlasy. Newmeyer se snaží chytit Rusa v podpaždí. Zdá se, že spolu zápasí... Počkejte, pane."
Ve vrtulníku probíhal vzrušený rozhovor a vojín Honda se na několik vteřin odmlčel. Rodgers ničemu z rozhovoru neporozuměl. Pak generál uslyšel, jak Sondra v blízkosti vysílačky pronáší: "Tak vyhodíme ven oblečení nebo zbraně. Zmenšíme tím váhu."
Squires chtěl zřejmě vytáhnout Rusa do vrtulníku a pilotovi to po právu dělalo velké starosti. Rodgersovi začalo na páteři vlhnout tílko.
Honda se znovu ozval: "Pilot má starosti kvůli sedmdesáti kilogramům navíc a kvůli tomu, jak dlouho bude trvat, než se ocitnou na palubě... Jenže pokud se nepokusí je vyzvednout, bude tady mít vzpouru..."
"Vojíne," prohlásil Rodgers, "pilot vrtulníku momentálně celé akci velí, rozumíte mi?"
"Ano, pane."
Byla to ta nejtvrdší slova, jaká kdy musel Rodgers vyslovit. Hood generála podpořil stiskem předloktí.
"Rusovo tělo je venku z vlaku," pokračoval Honda, "ale vypadá jako mrtvý."
"A není mrtvý?"
"Ne, pane. Hýbe rukama a hlavou."
Na lince zavládlo opět ticho. Rodgers s Hoodem se po sobě podívali; ztracená dovolená i spor, kdo komu tady vlastně velí, to vše teď bylo zapomenuto. Oba trpěli společně.
"Teď vidím nadporučíka," oznámil Honda. "Vyklání se z okna a rukama drží Rusa za kabát. Něco ukazuje - ukazuje na kabinu... A naznačuje... ukazuje palcem dolů a přejíždí si prstem přes krk..."
"Nechce vám naznačit, že řízení lokomotivy nefunguje?"
"Myslíme si, že se nám snaží sdělit přesně to," odpověděl Honda. "Počkejte, pane. Chystáme se přeletět nad vlakem. Myslím si ... Ano, pane."
"Co se děje, vojíne?"
Iši Honda se vzrůstajícím vzrušením oznámil: "Pane, pilot nám přikázal, abychom spustili žebřík. Máme prý pouhých osmdesát vteřin na to, abychom dostali naše chlapce dovnitř."
Rodgers se konečně mohl pořádně nadechnout. Při každém nádechu pozoroval číslice na počítačových hodinách. Nezadržitelně se mu míhaly před očima.

72 KAPITOLA

ÚTERÝ, 23.57 HOD., CHABAROVSK

Mosquito jim proletěl nad hlavami jako bouřkový mrak, temný, mohutný a tichý. Squires vrtulník sledoval očima; přelétával nad lokomotivou a uhlákem, pak se zastavil, otočil se o sto osmdesát stupňů a začal se k nim pomalu přibližovat.
Vysunutý žebřík se rychle rozvinul a Sondra po něm slezla o několik příček níže. Jedné příčky se pevně držela a zaklonila se s rukou nataženou dolů, aby jim mohla pomoci.
"Rychle!" křičela.
"Newmeyere!" vykřikl Squires přes rachot lokomotivy.
"Ano!"

"Pusťte toho Rusa a dostaňte odsud Greye... A vy běžte také."

Newmeyer bez zaváhání poslechl. Stejně jako všechny zvláštní jednotky, i skupina Striker byla vycvičená vykonávat v krizových situacích rozkazy přesně a ihned, bez ohledu na to, zda ony rozkazy odporují jejich instinktům nebo pocitům. Později nad tím Newmeyer stále znovu a znovu uvažoval, ať už byl v posteli, na cvičišti, nebo když o tom hovořil s psycholožkou Liz Gordonovou. V tomto okamžiku však provedl přesně to, co mu nadporučík Squires přikázal.

Newmeyer pustil Nikitu a znovu si naložil na ramena Greye. Vrtulník se teď vznášel přímo nad ním a pilot ještě o půl metru klesl, aby spodek žebříku sahal až k Newmeyerovým kolenům.

Vojín si stoupl na druhou příčku a začal vylézat vzhůru do vrtulníku. Jakmile se ocitl v jejich v dosahu, natáhli se po něm i po jeho nákladu Sondra s vojínem Pupshawem. Vtáhli dovnitř nejdříve Greye.

Sondra potom nechala veškerou práci s umísťováním Greye v kabině na Pupshawovi a natáhla ruku k Newmeyerovi, přitom však nespouštěla z očí nadporučíka Squirese.

"Třicet vteřin!" zavolal na ně dozadu druhý pilot Iovino.

"Pane!" vykřikla, zatímco se Squires snažil uchopit Nikitu. "Poslední půlminuta!"

"Dvacet pět vteřin!" vykřikl Iovino.

Squires si přehodil ruského vojáka přes rameno a posadil se na hranu okna. Když se pokoušel vstát, Nikita do něho vší silou strčil ve snaze zabránit mu v opuštění lokomotivy.

"Dvacet!"

"Zatracené!" zasyčel Squires a chytil pevně záda Rusova kabátu. Nikita však sklouzl zpátky na plošinu vedle kabiny.

Tam se zaklesl paží za kliku vedle okna a pevně se držel.

"Patnáct!"

Na tváři Sondry i v jejím hlase se začalo projevovat napětí. "Nadporučíku - patnáct vteřin!"

Squires, stále stojící v okně, naznačil, aby se vrtulník přesunul k boku lokomotivy.

Mosquito se pohnul na východ a pilot trochu klesl, aby se žebřík dostal na Squiresovu úroveň. Nadporučík mu naznačoval, ať sletí ještě níže.

"Deset vteřin!"

Nadporučík pustil Nikitův kabát, přidržoval se levou rukou střechy vlaku a pravou vytáhl z pouzdra berettu. Pak zbraň namířil na Nikitovu paži a vystřelil. Rus zařval bolestí, pustil kliku a spadl zpátky do kabiny.

Squires skočil za ním.

"Ne!" vykřikla Sondra a popolezla po žebříku dolů. Newmeyer se spouštěl za ní.

"Pět vteřin!" křičel Iovino.

"Počkejte!" křičela na něj Sondra.

Žebřík teď visel přímo vedle okna kabiny. Spěchající a nadávající Squires vystrčil Nikitu z okna. Sondra s Newmeyerem ho oba zároveň uchopili rukama za kabát a vytáhli ho ven.

Pilot počkal, až Pupshaw pomůže s takřka bezvládným tělem ruského důstojníka Newmeyerovi nahoru po žebříku.

Nadporučík vylezl zpátky do okna. V okamžiku, kdy měla Sondra obě ruce volné, natáhla je ihned směrem k němu. Jeho ruka sáhla po její...

V tom okamžiku explodoval první nákladní vagon a o pár vteřin později vybuchl i druhý. Výbuchy způsobily silný otřes lokomotivy; její zadní strana se trochu nadzvedla a oddělila od uhláku, který se převrátil. Uhlí z něho odletělo někam směrem na západ. Když lokomotiva dopadla zpátky, nebyla už celá na kolejích.

"Nadporučíku!" křičela Sondra. Squires však spadl zpět do kabiny a pilot vrtulník zvedl. Stroj povylétl vzhůru a kousek stranou, aby se dostal mimo

oblast výbuchu. "Kapitáne, neodlétejte ještě!"

Pilot zamířil na sever a vzhůru, musel se dostat z dosahu létajících střepin.

"Vylezte zpátky!" křičel na ni zajíkavým hlasem Newmeyer.

V Sondřiných očích se odrážely červené výbuchy. Těsně před dalšími explozemi zpozorovala, jak se lokomotiva natočená v ostrém úhlu řítí podél kolejí vpřed, přičemž od jejích kol odlétávají jiskry a oblaka kouře.

"Nadporučík je stále ještě tam!" procedila mezi zuby. "Musíme zpátky!"

A pak se výbuchem oslabený mostní pilíř pod lokomotivou a ostatními vozy probořil. To zborcení vypadalo zcela surrealisticky, odehrávalo se jakoby zpomaleně a celá scéna se zrychlila pouze při explozi kotle. Tento výbuch rozmetal kusy lokomotivy směrem vzhůru, dolů i do stran. Tmavé a rudé střepiny se rozletěly na všechny strany v oblaku černého kouře. Potom se všechno, koleje, kovové podpěry, poničené vagony i plápolající lokomotiva, zřítilo dolů do soutěsky.

Velké plameny se změnily v plamínky a mosquito letěl studenou oblohou pryč.

"Ne," opakovala stále Sondra.

"Musíme vytáhnout žebřík!" křičel Iovino přes rameno.

Newmeyer se podíval dolů na Sondru. "Vylezte zpátky dovnitř!" křičel do kvílejícího větru. "Prosím!"

Sondra vlezla do vrtulníku, Newmeyer s Pupshawem jí při tom pomáhali. Jakmile byla uvnitř, Honda žebřík svinul a poklop se uzavřel.

Pupshaw s téměř vražedným výrazem ve tváři použil balíček první pomoci a ošetřil Greye, načež se přesunul k Rusovi. Kromě Nikitova sténání panovalo ve vrtulníku tíživé a naprosté ticho.

"Skoro jsem ho měla," vypravila ze sebe Sondra. "Ještě pár vteřin, víc to nechtělo..."

"Není to vaše vina," odpověděl Newmeyer. "Způsobila to ta exploze."

"Ne," odpověděla. "Já jsem to zavinila."

"To není pravda," ujistil ji Newmeyer. "Nemohla jste nic dělat."

Sondra skoro vzlykla: "Měla jsem udělat to, na co jsem měla chuť - zastřelit toho hajzla, kterého se nadporučík snažil zachránit! Teď teda máme aspoň správnou letovou váhu," dodala hořce a obrátila skelný pohled k Rusovi. "A kdyby to bylo na mně, byli bychom ještě lehčí." Překvapená nenávistí ve svých slovech nakonec prohlásila: "Ach, Bože, proč?" a otočila se stranou.

Vedle ní si do rukávu utíral slzy Newmeyer. Pupshaw ošetřoval Nikitovu paži a nohu tak pečlivě a jemně, jak mu to jen jeho těžce zkoušená dobrota dovolovala.

73 KAPITOLA

ÚTERÝ, 9.10 HOD., WASHINGTON D.C.

Iši Honda mluvil s Rodgersem, jeho hlas byl po prožitém vzrušení tichý a pomalý.

"Newmeyer a seržant Grey byli z vlaku zachráněni," sděloval zajíkavě, "spolu s ruským důstojníkem. Nadporučíka Squirese se nám... bohužel... nepodařilo vytáhnout. Zůstal..."

Honda se odmlčel a hlasitě polkl.

"... zůstal v tom vlaku... zřítil se do soutěsky... Úkol jsme splnili..."

Rodgers nemohl ani promluvit. Jeho hrdlo, ústa i paže byly úplně bezvládné. Ačkoli svým způsobem pokaždé s něčím podobným počítal, byl otřesený.

Hood se zeptal: Jak je seržantu Greyovi?"

"Dostal kulku do ramene, pane," odpověděl Honda.

"A ten Rus?"

"Byl postřelen do stehna a do ruky," odpověděl Honda. "Kvůli nedostatku paliva ho nemůžeme vysadit... Bude s námi muset na Hokkaidó."

"Rozumím," odpověděl Hood. "Všechno pak vyřešíme s ruským velvyslanectvím."

"Vojíne," promluvil Rodgers s vlhkýma očima, "vyřiďte skupině, že dobře vím, že jsem po vás chtěl nemožné... A vy jste to dokázali..."

"Ano, pane," přitakal Honda. "Děkuji vám, pane... Vyřídím to. Končím."

Hood odpojil reproduktor a podíval se na Rodgerse. "Miku, mohu pro tebe něco udělat?"

Generál po chvilce odpověděl: "Mohl bys zařídit, aby nám... tam nahoře... vrátili Charlieho a vzali si místo něho mne?"

Hood neodpověděl. Poplácal Rodgerse po zápěstí. Nezdálo se, že by to generál cítil.

"Má rodinu," pokračoval Rodgers. "Co mám já?"

"Odpovědnost," odpověděl Hood měkce, ale pevně. "Musíš se dát dohromady, abys jeho rodině mohl tu smutnou zprávu sdělit a pomohl jim přenést se přes to."

Rodgers se obrátil k Hoodovi. "Ano," prohlásil. "Máš pravdu."

"Zavolám Liz," navrhl Hood. "Určitě ti pomůže... Beztak se bude muset postarat o celou skupinu Striker, až se vrátí..."

"Striker..." začal Rodgers, ale chvíli nedokázal pokračovat. "Zařídím to... Co kdyby museli do akce už zítra... Někdo je musí vést..."

"Sežeň majora Shootera, třeba..."

Rodgers zavrtěl hlavou a vstal. "Ne, příteli. Tohle je moje práce. Připravím doporučení, které s tebou odpoledne proberu."

"Výborně," odpověděl Hood.

Do kanceláře vjel náhle Bob Herbert; zabrzdil pojízdné křeslo a otočil se k oběma mužům. Zeširoka se usmíval. "Právě jsem dostal z Pentagonu zprávu," prohlásil. "Odposlouchávali ruské letadlo, které přeletělo nad cílovou oblastí... Piloti zpozorovali vyložené Rusy, viděli zničený vlak a jenom krátce zahlédli náš ústupový vrtulník." Zabušil rukama, jako by hrál na cimbál. "Co vy na to?"

Rodgers se na něho podíval. Jejich oči se setkaly a Herbertovi ztuhl úsměv ve tváři.

"Přišli jsme o Charlieho," řekl generál.

Herbertův spokojený výraz zmizel, zpravodajec náhle vypadal zcela zničeně. "Ach, člověče... člověče," zavrtěl nevěřícně hlavou. V obličeji a na čele zesinal. "Že zrovna Charlie..."

"Bobe," promluvil Hood, "potřebujeme, abyste s Rusy něco vyřídil... Jeden z jejich důstojníků je totiž zraněný v našem ústupovém vrtulníku. Dali bychom přednost tomu, kdybychom ho mohli vyložit..."

"Paule, copak šílíte?" vykřikl Herbert. Pak se svým křeslem popojel hrozivě kupředu. "Dejte mi alespoň vteřinu, abych mohl tohle svinstvo strávit!"

"Ne," pronesl Rodgers pevným hlasem. "Paul má naprostou pravdu. Ještě jsme neskončili. Lowell musí o tom, co se stalo, informovat Kongres a Martha musí zapůsobit na Rusy. Musíme také informovat prezidenta... A jestli o tom něco zjistí tisk - a jsem si jistý, že zjistí -, bude s nimi muset promluvit Ann. Smutek můžeme držet později. V téhle chvíli máme ještě všichni spoustu práce."

Herbert pohlédl z Rodgerse na Hooda. Červeň z jeho tváře pomalu mizela. "Hmm, dobrá." Otočil se i s křeslem. "Je to fakt... Pro mě taky nikdo nic neudělal, když mě napůl vyhodili do vzduchu... Proč by to mělo být s Charliem jinak?"

"Třeba proto, aby každému bylo jasné, že nezemřel jen tak pro nic za nic," vykřikl Rodgers k Herbertovým zádům. "Uctíme památku Charlieho Squirese, to vám slibuju..."

Herbert zastavil a sklonil hlavu. "Rozumím," odpověděl, aniž se otočil. "Ale hrozně to bolí, víte?"

"Já vím," odpověděl Rodgers tiše a konečně mu začaly téct slzy. Já vím..."

74 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.15 HOD., MOSKVA

Pět minut poté, co Pentagon odposlechl rozhovor mezi ruským letounem a základnou, obdržel ministr vnitra Dogin hovor z kanceláře velitele letectva Dakova.

"Pane ministře," oznámil volající, "tady je generálmajor Dragun. Stíhací letoun, o který jste nás požádal, nenalezl žádnou stopu po cizím letounu. Objevil pouze vojenské a civilní cestující z vlaku."

"Pak musí ti Američané být stále ještě na zemi," tvrdil Dogin.

"Navíc," pokračoval Dragun, "mne generál požádal, abych vás informoval, že ten vlak, který jste získal ve Vladivostoku, byl spatřen na dně soutěsky Oběrnaja, na východ od Chabarovska."

"V jakém stavu?" zeptal se Dogin, i když odpověď znal předem. Ten zatracený Orlov a jeho skupina. Ti to věděli.

Dragun odpověděl: "Vlak byl zničen, pane, naprosto."

Dogin s bolestivou grimasou pootevřel ústa. Trvalo nějakou chvíli, než se dokázal nadechnout a znovu promluvit. "Spojte mě okamžitě s Dakovem..." vydal ze sebe.

"Bohužel," odpověděl Dragun, "generál Dakov právě konferuje se zástupcem prezidenta Žanina. Bude chvíli trvat, než to skončí. Nenecháte mu nějakou zprávu - pane ministře?"

Dogin pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, generálmajore. Nenechám žádnou zprávu."

"Dobře," odpověděl Dragun. "Pěkné odpoledne, pane."

Dogin hřbetem ruky ukončil hovor.

Je po všem, pomyslel si, úplné po všem. Je konec jeho plánu, snům...novému Sovětskému svazu... A až se Šovič dozví, že nedostane peníze, skončí s největší pravděpodobností i ministrův život...

Dogin zvedl ruku. Ve sluchátku telefonu uslyšel oznamovací tón; spojil se se svým náměstkem a požádal ho, aby k telefonu sehnal Sergeje Orlova.

Nebo se mnou také odmítne mluvit?napadlo Dogina. Možná že se Sovětský svaz přece jen vrátil, i když ne v té podobě, kterou očekával.

Orlov se ozval okamžitě. "Právě jsem vám chtěl telefonovat, ministře. V Ermitáži došlo k přestřelce. Plukovník Rosskij je v kritickém stavu a jedna agentka, Valja Saparovová, je mrtvá."

"Cizí agenti?"

"Agentka, která k nám přijela přes Helsinky," odpověděl Orlov. "Ztratila se v davu stávkujících dělníků. Teď ji hledá milice." Zaváhal. "Slyšel jste o tom vlaku, ministře?"

"Ano," odpověděl Dogin. "Řekněte mi, Sergeji. Máte nějaké zprávy od svého syna?"

Orlovův hlas teď nezapřel kosmonauta-profesionála. "Dosud s těmi lidmi z vlaku nedošlo k žádné komunikaci. Vím jen, že museli vystoupit - ale o Nikitovi nic nevím."

"Doufám, že je v pořádku," prohlásil Dogin sebejistě. "Došlo k takové pohromě jako u Stalingradu. Ale jedna nebo dvě květiny vždy přežijí."

"Doufám, že máte pravdu," odpověděl Orlov.

Dogin se zhluboka nadechl a při výdechu se zachvěl. "Zdá se, že sám budu jednou z obětí. Já, generál Kosigyn, možná, že i generál Mavik - my, kteří jsme nezůstali stát vzadu... Jedinou otázkou je, kdo nás dostane první, vláda, Šovič nebo Kolumbijci, kteří mu dali ty peníze..."

"Kdybyste zašel za Žaninem, můžete ho požádat o ochranu."

"Před Šovičem?" ušklíbl se Dogin. "V zemi, kde si za sto amerických dolarů

můžete koupit všeho schopného atentátníka? Ne, Sergeji. Mé naděje shořely spolu s tím vlakem. Je však ironií osudu, že jsem toho gangstera vždycky nenáviděl stejně, jako všechno to, co představuje."

"Proč jste se s ním tedy, ministře, vůbec spojoval? Proč muselo tolik lidí trpět?"

"Já vlastně nevím," odpověděl Dogin. "Opravdu, nevím. Generál Kosigyn mě přesvědčil, že Šoviče prý později bez problémů odstavíme... A já jsem tomu chtěl věřit - i když jsem tomu ve skutečnosti nikdy neuvěřil." Jeho oči přeběhly po starých mapách na stěnách. "Tolik jsem si přál... dostat zpátky to, co jsme ztratili. Vrátit zpět dobu, kdy Sovětský byl světovou velmocí... kdy nám naši vědu, kulturu a vojenskou moc záviděl celý svět... Ale asi jsem nezvolil ten správný způsob."

"Ministře Dogine," řekl Orlov, "nepodařilo by se to. I kdybyste nový Svaz vybudoval, rozpadl by se. Když jsem se minulý měsíc vrátil do vesmírného centra v Kazachstánu, viděl jsem na schodišti ptačí výkaly a peří... Nosné rakety byly pokryté zaprášeným igelitem. I já jsem toužil po návratu do minulosti, do Gagarinovy éry například, do časů, kdy nám naše vesmírné lodi slibovaly velkou budoucnost... Jenže nemůžeme zabránit vývoji... Ani zániku, ministře... Jakmile jednou začne, nelze ho zvrátit."

"Možná," odpověděl Dogin. "Ale bojovat je v naší povaze. Když umírá člověk, neptáte se, jestli není ošetření příliš drahé nebo příliš nebezpečné. Uděláte to, o čem jste přesvědčený, že se musí udělat. Teprve až pacient zemře a důvody nahradí city, pochopíte, jak byl úkol nemožný." Usmál se. "A přitom, Sergeji - musím přiznat, že jsem si chvíli myslel, že budu mít úspěch."

"Kdyby nebylo těch Američanů..."

"Ne," odpověděl Dogin, "nikoliv kvůli těm Američanům. Bylo to jenom kvůli jednomu Američanovi, tomu agentovi FBI v Tokiu, který na naše letadlo vystřelil, a tím nás přinutil ty peníze překládat. Zamyslete se nad tím, Sergeji. Je to ponižující, když pomyslíte na to, že jedna nevědomá duše změnila chod dějin..."

Dogin teď dýchal o něco lehčeji. Sáhl vpravo a otevřel zásuvku svého psacího stolu; náhle se ho zmocnil pocit vnitřního klidu.

"Doufám, že zůstanete ve vedení Operační centrály, Sergeji. Rusko potřebuje takové lidi, jako jste vy. A váš syn, až ho uvidíte... Nebuďte na něj příliš tvrdý... Chtěli jsme získat, co jsme už jednou měli ... a on to chtěl zažít poprvé ve skutečnosti, ne jenom v knihách dějepisu. Moje metody možná byly pochybné, ale za své sny se nemusím stydět."

Dogin odložil sluchátko a podíval se na mapu Sovětského svazu z roku 1945; díval se na ni i ve chvíli, kdy si ke spánku přiložil hlaveň automatické pistole a stiskl spoušť.

75 KAPITOLA

ÚTERÝ, 16.22 HOD., SANT PETĚRBURG

Generálu Orlovovi se zdálo být zvláštní, že všichni tři muži, kteří hráli klíčové role v událostech tohoto dne - Dogin, Paul Hood i on sám - vykonávali svou práci u psacích stolů a že od chvíle, kdy tato krize začala, neviděli vůbec denní světlo.

Jsme ďáblové v temnotách a řídíme záležitosti lidí....

Orlovovi už zbývalo vykonat pouze jediné. Ale to teď udělat nemohl, ještě ne. Musel zavolat do kanceláře generála Dakova a požádat ho o novinky ohledně svého syna a ostatních jeho vojáků, jinak mohl pouze seděť, přemýšlet a čekat.

Usedl zpátky na židli, paže mu spočívaly na opěrkách a samotné ruce mu visely vepředu, jako by byly z olova. Orlov musel bojovat proti vlastním lidem, kteří svým způsobem Rusko také milovali, a nyní na něho začala dopadat

tíha všeho, co se stalo, i závažnost jeho role v těchto událostech.

Naklonil hlavu, aby se podíval na hodinky, ale okamžitě čas zase zapomněl. Proč nikdo netelefonuje? napadlo ho. Piloti určitě dokázali rozpoznat, kolik bylo na zemi lidí.

Přesto ho následné zazvonění telefonu překvapilo, jako by šlo o zasyčení stočeného hada. Přivedlo ho však k životu a on uchopil sluchátko, ještě než první zazvonění doznělo.

"Ano?" Ve spánku u sluchátka mu bušilo. Sekretářka mu oznámila: "Máte videohovor."

"Sem s ním," odpověděl Orlov naléhavě.

Na monitoru se objevila tvář Paula Hooda, Orlov na ni napjatě upíral oči. Američanovi okamžik trvalo, než se ujistil, že se dívá na ruského generála.

"Generále," oslovil ho Hood, "váš syn je v pořádku."

Orlovovi se na okamžik zachvěla brada, ale pak se s úlevou usmál. "Děkuji vám. Velice vám děkuji."

"Je právě na palubě našeho vrtulníku," pokračoval Hood, "a zařídíme jeho návrat, jakmile to bude možné. Může to však trvat jeden nebo dva dny, protože je lehce raněný na paži a na noze."

"Ale je v pořádku - není v nebezpečí života?"

"Poskytneme mu dobrou lékařskou péči," odpověděl Hood.

Orlov se trochu předklonil a jeho tělo se pod vlivem dobrých zpráv uvolnilo. Ale v Američanových očích i v jeho hlase bylo něco, co mu napovídalo, že se stalo něco zlého.

"Mohu pro vás také něco udělat?" zeptal se Orlov.

"Ano," odpověděl Hood. Chtěl bych, abyste svému synovi něco řekl."

Orlov se pomocí loktů napřímil.

"Váš syn se všemožně snažil zabránit zneškodnění z vlaku. Jsem si jistý, že se domníval, že je jeho povinností, abych tak řekl, potopit se ke dnu se svou lodí... Možná snad dokonce bylo věcí jeho cti, aby vlak neopustil v nepřátelském vrtulníku... Ale způsobil tím smrt velitele naší skupiny."

"To je mi moc líto," odpověděl Orlov. "Mohu udělat něco..."

"Generále," přerušil ho Hood, "nechci u vás vyvolat pocit viny, ani vás o nic nežádám. Budeme o ostatky nadporučíka Squirese žádat diplomatickou cestou... Ale můj zástupce měl k veliteli skupiny velmi blízko a přál by si proto, abyste svému synovi něco vyřídil."

"Samozřejmě," odpověděl Orlov.

"V jedné ruské pohádce, v pohádce o ‚Sadkovi' říká prý vládce moře hrdinovi, že utratit životy dokáže každý bojovník, ale skutečně velký bojovník se je snaží zachránit... Ujistěte se, prosím, že to váš syn pochopí. Pomozte mu stát se velkým bojovníkem."

"Neměl jsem doposud velký úspěch v přesvědčování svého syna o čemkoliv," odpověděl Orlov, "ale dávám vám své slovo, že udělám všechno pro to, aby z našich mladých vojáků vyrostli velcí bojovníci..."

Orlov Hoodovi ještě jednou poděkoval, pak ukončil hovor a v tichosti se s úctou zamyslel nad pro něho bezejmenným mužem bez tváře, který se pro jeho další život i pro život jeho ženy stal trvalým stínem.

Pak vstal od svého stolu, z věšáku si vzal klobouk a vyšel ven. Kromě davu protestujících dělníků na náměstí vypadal tenhle den úplně stejně jako včerejší den. Orlov si s překvapením uvědomil, že od okamžiku, kdy se chystal na konfrontaci s Rosským, uplynulo přesně čtyřiadvacet hodin.

Čtyřiadvacet hodin od chvíle, kdy se takřka změnil svět.

A čtyřiadvacet hodin od chvíle, kdy naposledy objal svou manželku.

ÚTERÝ, 22.00 HOD., HELSINKY

Dostat se ven z Ermitáže bylo pro Peggy snadné.

Když zazněly výstřely na schodišti, mezi stávkujícími dělníky vznikly pověsti o tom, že přichází armáda a shromáždění bude rozehnáno. Dav se začal rychle rozcházet, ale pak se stejně rychle zase shromáždil, protože do budovy vtrhla policie a vůdci protestu si uvědomili, že přestřelka nemá s nimi nic společného. Dav dělníků se pak shromáždil před Ermitáží, zablokoval hlavní vchod, kde už nebyly žádné stráže, a vešel i dovnitř budovy, čímž způsobil paniku mezi turisty, kteří se snažili dostat ven, a zatlačil stráže ještě dál dovnitř. Stráže použily hole a svá vlastní předloktí, ruce navzájem sepnuté, aby ochránily umělecké předměty a vytlačily stávkující zpátky.

Peggy odešla jako turistka.

Venku se už stmívalo, a jakmile se ocitla mimo budovu, zamířila k zastávce metra Něvskaja. Bylo tam mnoho lidí, ale vlaky přijížděly každé dvě minuty, a když zaplatila pět kopejek, odjela prvním vlakem krátce poté, co tam přišla. Odtamtud to už nebylo napříč Něvou na Finskou stanici daleko. Vlak zastavoval v Razlivu, Repinu, Vyborgu a pak ve Finské.

Vojín George už tam byl, seděl v čekárně na dřevěné lavičce, četl si anglické noviny a vedle sebe měl položenou plastikovou kabelu se suvenýry. Peggy ho zpozorovala, když u okénka předložila své vízum a pas a zakoupila si lístek do Helsinek. George pokaždé asi minutu četl, pak se pár vteřin rozhlížel, a znovu se začetl.

Jednou zvedl hlavu a hleděl kolem sebe trochu déle než obvykle. Nedíval se na ni, ale byla rozhodně v jeho zorném poli. Pak vstal a odcházel se svými novinami, pohlednicemi, sněžícím globem z Ermitáže a dalšími dárkovými předměty. Tím jí dal na vědomí, že ji viděl a nebude ji dále sledovat. Jakmile odešel, Peggy přešla ke stánku uprostřed haly, kde si koupila své vlastní anglické a ruské noviny, několik časopisů a posadila se, aby počkala na vlak, který odjížděl o půlnoci.

Bezpečnostní opatření na stanici nebyla přísnější než obvykle, události v Moskvě a na Ukrajině si pravděpodobně vyžádaly jak lidi, tak i veškerou pozornost milice. Peggy předložila kontrole doklady, nechala noviny u vchodu a nastoupila bez nehody do vlaku.

Vlak byl moderní, jasně osvětlený, s plyšovými sedadly, která byla sice úzká, ale měkká, takže běžní cestující si mysleli, že cestují v přepychu. Ačkoliv Peggy taková předstírání nesnášela, stejně jako červený a žlutý samet v jídelním voze, její estetický nesouhlas ani stres posledních několika hodin se v rysech její tváře neobjevily. Trochu uvolnění si dopřála, až když se zamkla na toaletě, zařízené ve stylu, jaký bývá v letadlech. Tam si překontrolovala své oblečení i ruce, zda na nich nemá krev mrtvé ženy.

Opřela se dlaněmi o umývadlo z nerezu, zavřela oči a velmi tiše si sama pro sebe zašeptala: "Nevyhledávala jsem pomstu, ale podařila se a jsem tomu velmi ráda." Usmála se. "Budou-li dávat v posmrtném životě podmínečné tresty, drahý, slibuji, že se budu chovat co nejlépe, abych se dostala tam, kde jsi ty určitě už teď. A děkuji ti, Volko. To, co jsi pro nás udělal, by tě mělo přivést rovnou k samotnému trůnu Boha."

Peggy v průběhu cesty vojína George několikrát potkala, ale když se míjeli v úzké uličce vagonu, nepromluvili spolu jinak, než "Promiňte, prosím". I když doufala, že se snad z Ruska dostanou, nikde nebylo řečeno, že ve vlaku nejsou špioni, kteří mají jejich popis a kteří hledají dvojici, nebo muže a ženu, kteří cestují samostatně. Z tohoto důvodu Peggy trávila co možná nejvíce času v jídelním voze u skupinky ruských vojáků, přičemž občas něco okomentovala, což vyvolávalo dojem, že k nim patří. Věřila, že by jí některý z nich přispěchal na pomoc jako strážný anděl, kdyby to bylo nutné. Když se krátce před rozedněním dostali do Finska, dala jednomu z těch vojáků falešné telefonní číslo a adresu, když spolu procházeli celnicí. Slovní ujištění, že s

sebou nic neveze, stačilo, aby Peggy prošla kolem celníků, kteří Rusům prohledávali zavazadla.

Peggy a vojín George vyšli na ulici bok po boku. Angličanka na slunci přimhouřila oči. Velký oranžový kotouč na obloze právě ohlašoval nový den.

"Co se, do háje, stalo v tom muzeu?" zeptal se George.

Peggy se usmála. "Zapomněla jsem, že to nevíte."

"Ne, nevím. Představoval jsem si scénu z filmu Pušky z Navarone, ve které to ta špionka schytala..."

"Předstírala jsem, že padám se schodů," odpověděla Peggy. "Když se ta žena rozhodla běžet za mnou, musela jsem ji zlikvidovat. Její pistoli jsem pak použila na důstojníka Specnaz, který, jak se mi zdálo, by mohl dostat několik kulek a stále mi ještě zakroutit krkem. Ale nepovedlo se mu to. Potom došlo ke zmatku a já vyklouzla ven."

"Podle vašeho života žádný film nenatočí," prohlásil George. "Nikdo by tomu nevěřil."

"Život je vždy zajímavější než film," odpověděla Peggy. "To je také důvodem, proč ta zatracená promítací plátna dělají přes deset metrů vysoká."

Pak oba hovořili o svých plánech na odjezd z Finska. George se rozhodl využít prvního letu, do kterého se dostane, a Peggy prohlásila, že si není jistá, jak a kdy z Helsinek odjede - jediné, co si v této chvíli přeje, je trochu se projít, vychutnávat teplé paprsky slunce na tváři a vyhnout se všem uzavřeným prostorám, které připomínají miniponorku, zadní sedadlo auta nebo přeplněný vlak.

Oba se zastavili před finským Národním divadlem. S vřelým úsměvem a zjihlýma očima se na sebe navzájem podívali.

"Přiznávám, že jsem se mýlila," prohlásila Peggy. "Nevěřila jsem, že na to stačíte."

"Díky," odpověděl George. "Je povzbudivé slyšet to od někoho, kdo má daleko více zkušeností a kdo je o tolik starší..."

Peggy měla chuť srazit ho za to na zem způsobem, který použila, když se poprvé setkali. Místo toho mu podala ruku.

"Obličej anděla a duše dareby," prohodila. "To je dobrá kombinace a víte si s ní rady. Doufám, že se ještě někdy uvidíme."

"Nápodobně," odpověděl.

Napůl se otočila, ale pak se zastavila. "Až ho uvidíte," požádala, "toho chlapíka, který mi tak neochotně dovolil se k vám připojit, poděkujte mu."

"Veliteli týmu?" zeptal se George.

"Ne," odpověděla Peggy. "Tomu... Mikovi... Dal mi šanci najít něco, co jsem ztratila."

"Řeknu mu to," slíbil George.

Pak se Peggy otočila směrem ke slunci a vykročila prázdnou ulicí.

77 KAPITOLA

PÁTEK, 8.00 HOD., WASHINGTON, D.C.

Noční déšť zanechal přistávací dráhu na letecké základně Dover v Delaware mokrou a zamlženou. Vše to věrně odráželo náladu malé skupiny, která se shromáždila při příletu přepravního letadla C-141. Jako čestná stráž tady stáli Paul Hood, Mike Rodgers, Melissa Squiresová a Squiresův syn Billy. Vypadali, jako kdyby měli jediné společné srdce, a to srdce teď krvácelo.

Když přijeli v limuzíně za pohřebním vozem, Rodgers uvažoval, že by kvůli Billymu měl být silný. Teď si však uvědomil, že kromě toho, že by to bylo nepřirozené, bylo to také nemožné. Když se otevřel poklop nákladového prostoru

a ven vyjela rakev zabalená do státní vlajky, Rodgersovy tváře zaplavily horké slzy a byl náhle stejným chlapcem jako Billy, zlomeným a potřebujícím utěšit, ale byl také zoufalý, protože tu žádná útěcha nebyla. Generál stál v pozoru a snažil se vydržet vzlyky vdovy po nadporučíkovi Squiresovi i smutek jeho syna, který stál vlevo od něho. Byl rád, když z pravé strany přišel Hood a postavil se za tuto dvojici. Spodní část jeho lehkého kabátu trochu vlála ve větru, když položil své ruce na jejich ramena, připravený poskytnout jim slova útěchy, síly nebo toho, co bylo právě nezbytné.

Rodgerse napadlo: Jak já toho muže podcenil.

Čestná stráž vystřelila svou salvu a rakev byla naložena do pohřebního vozu na cestu do Arlingtonu. Čtveřice stála vedle vozu a pětiletý hubeňour Billy se náhle otočil k Rodgersovi.

"Myslíte, že se můj táta bál, když byl v tom vlaku?" zeptal se.

Rodgers se musel kousnout do rtu. Zatímco chlapcovy velké oči čekaly na odpověď, Hood si před něho dřepl a odpověděl.

"Tvuj táta byl jako policista nebo hasič. Přesto, že mají všichni strach, když stojí proti kriminálníkovi nebo tváří v tvář ohni, chtějí pomoci lidem a z toho čerpají svou odvahu." Pak se dotkl prstem klopy Billova saka přímo u jeho srdce.

"Jak to dělají?" zeptal se chlapec velmi pozorně.

"Tím si nejsem jistý," odpověděl Hood. "Dělají to stejným způsobem jako ostatní hrdinové."

"Takže můj táta byl hrdina?" zeptal se chlapec, zcela zřejmě potěšený touto představou.

"Veliký," odpověděl Hood. "Super hrdina."

"Větší, než jste vy, generále Rodgersi?"

"Daleko větší," odpověděl Rodgers.

Melissa vzala Billyho kolem ramen, přinutila se směrem k Hoodovi vyloudit vděčný úsměv a nastoupila s chlapcem do limuzíny.

Rodgers Melissu pozoroval, když nastupovala do vozu. Pak se podíval na Hooda.

"Četl jsem..." začal, přestal, pak polkl a znovu začal: "Četl jsem největší projevy a písemnosti lidské historie. Ale nic se mnou tolik nepohnulo, jako to, co jsi právě udělal, Paule. Chci, abys věděl, že jsem hrdý na to, že tě znám. A ještě něco, jsem hrdý, že pod tebou sloužím."

Rodgers Hoodovi zasalutoval a nastoupil do vozu. Protože byly jeho oči upřené na Billyho, generál už neviděl, jak si Hood utřel slzu, když ho následoval dovnitř.

78 KAPITOLA

NÁSLEDUJÍCÍ ÚTERÝ, 11.30 HOD.,
SANT PETĚRBURG

Paul Hood, jeho žena a jejich dvě děti si vyšli na dlouhou procházku do parku u Něvského prospektu a pak se rozdělili - Sharon s dětmi pozorovala skupinu dětí, která hrála kopanou, zatímco Hood se posadil na lavičku u starého stromu, kde jiný, menší muž v kožené letecké bundě krmil suchým chlebem ptáky.

"Je zvláštní si uvědomit," řekl muž čistou, pěknou angličtinou, "že obyvatelé oblohy musí slétnout na Zemi, aby se nakrmili, postavili si tu hnízda a vychovali své rodiny." Udělal gesto rukou napříč oblohou. "Člověk by si myslel, že tam nahoře bude pro ně nějaké lepší místo."

Hood se usmál. "Odtamtud shora mají lepší pohled na věci tady dole. A to, myslím, stačí." Podíval se na druhého muže. "Vy si to nemyslíte, generále

Orlove?"

Bývalý kosmonaut se kousl do spodního rtu a přikývl. "Asi ano." Podíval se na příchozího. "Jak se máte, příteli?"

"Velmi dobře," odpověděl Hood.

Orlov ukázal kouskem chleba v ruce přes park. "Přivezl jste svou rodinu, jak vidím."

"Hm," řekl Hood, "svým způsobem jsem jim byl dlužný zbytek dovolené. Zdálo se mi, že tohle je velmi dobré místo, kam je vzít."

Orlov přikývl. "Není jiné, lepší místo než Sant Petěrburg. Dokonce i v době, kdy se město jmenovalo Leningrad, bylo drahokamem Sovětského svazu."

Hoodův úsměv se rozšířil. "Jsem rád, že jste souhlasil s naším setkáním... Je to o tolik lepší."

Orlov pohlédl na svůj chléb a dokončil jeho drobení. Kousky rozházel a otřel si ruce. "Oba dva jsme prožili výjimečný týden. Potlačili jsme převrat, zastavili válku a oba se zúčastnili pohřbu - vy svého přítele a já nepřítele, ale oba potkal konec, který byl velmi předčasný."

Hood pohlédl stranou a zachvěl se stále ještě čerstvým pocitem smutku. "Alespoň že se vede dobře vašemu synovi," odpověděl. "Trochu to pomohlo všechno překonat. Snad to k něčemu bylo."

"S trochou štěstí ano," souhlasil Orlov. "Můj syn se v našem bytě tady ve městě rychle uzdravuje, ale budeme mít ještě několik společných týdnů, abychom si spolu mohli promluvit a zhojit staré rány. Myslím, že teď bude ke mně vstřícnější než v minulosti. Tolik ke smrti jeho učitele ve Specnaz a k vojenskému soudu s generály Kosigynem a Mavikem. Doufám, že pochopí, že ke spolupráci s vandaly není třeba mnoho odvahy." Orlov si sáhl do své bundy. "A je tady ještě něco," řekl a vytáhl tenkou starou knížku vázanou v kůži a popsanou na přední straně a na hřbetě zlatými písmeny. Podal ji Hoodovi.

"Co je to?" zeptal se Hood.

,"Sadko', " odpověděl Orlov. "Je to starý výtisk - pro vašeho zástupce. Vydal jsem rozkaz, aby tady v Sant Petěrburgu byly mezi vojáky rozděleny stovky výtisků nového vydání. Sám jsem si to přečetl a velice mě to obohatilo. Je zvláštní, když nám musí nějaký Američan připomínat bohatství naší vlastní kultury."

"Perspektiva," opakoval Hood. "Někdy je dobré být ptákem a někdy je zase dobré být na zemi."

"To je pravda," řekl Orlov. "Hodně jsem se tím vším poučil. Když jsem tuto funkci přijal, myslel jsem si - možná, stejně jako vy -, že budu trávit čas tak, jako důstojníci v zásobování, že budu reagovat na potřeby jiných. Teď jsem si však uvědomil, že je naší odpovědností tyto technické vymoženosti správně využívat. Až se můj syn vrátí do služby, přidělím ho ke zvláštní jednotce, jejímž úkolem bude chytit Šoviče... Doufám, že v tom by mohly obě naše agentury, Operační centrum i Operační centrála, spolupracovat."

Hood odpověděl: "Bude nám ctí, generále."

Orlov se podíval na hodinky. "Když hovořím o svém synovi, slíbil jsem, že budu dnes s ním a se svou ženou Mášou obědvat. Neudělal jsem to od doby, kdy jsem ještě létal v raketách, a velice se na to těším."

Pak vstal a Hood udělal totéž.

"Jen držte svá očekávání při zemi," řekl Hood. "Nikita, Žanin, vy i já -my všichni jsme jenom lidé, nic více a nic méně."

Orlov ho vřele uchopil za obě ruce. "Má očekávání budou vždy tam nahoře," řekl Orlov a povytáhl obočí. Pak se zadíval někam za Hooda a usmál se. "A přes to, co teď snad cítíte, učte svého syna a dceru, aby to tak dělali také."

Hood přihlížel, jak Orlov odchází, potom se otočil k rohu parku, kde měli být Alexandr a Harleigh. Uviděl tam však stát pouze Sharon a chvíli mu trvalo, než zahlédl i své děti. Hrály kopanou s ruskými dětmi. "No tohle," pronesl Hood nahlas.

Zastrčil si ruce do kapes, naposledy se podíval za Orlovem a pak lehkým

krokem a s lehkým srdcem vykročil zpátky ke své ženě.

??

??

??

??